

Đề Mướn

Contents

Đề Mướn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	75
22. Chương 22	78
23. Chương 23	83
24. Chương 24	86
25. Chương 25	90
26. Chương 26	94
27. Chương 27	98
28. Chương 28	102
29. Chương 29	106
30. Chương 30	109
31. Chương 31	114
32. Chương 32	118
33. Chương 33	122
34. Chương 34	127
35. Chương 35	130
36. Chương 36	134
37. Chương 37	138
38. Chương 38	141
39. Chương 39	145
40. Chương 40	148
41. Chương 41	152

42. Chương 42	157
43. Chương 43	163
44. Chương 44	168
45. Chương 45	172
46. Chương 46	178
47. Chương 47	183
48. Chương 48	187
49. Chương 49	191
50. Chương 50	195
51. Chương 51	198

Đẻ Mườn

Giới thiệu

Độ dài: 51 chương Tân Đồng có nghĩ nát óc cũng không thể tính đến việc khi cô ra mắt người thân của mối tình đầu để

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-muon>

1. Chương 1

Có một số quá khứ, không muốn quên là bởi vì nó đẹp đến nỗi đã ăn sâu vào tâm trí.

Có một số quá khứ, rất muốn quên, lại như hình với bóng, tri tri không chịu đi.

Hình như mùa thu năm nay đặc biệt đến sớm, cũng đặc biệt dài.

Tân Đồng từ thư viện bước ra, hít sâu một hơi.

Bầu không khí hơi se lạnh, cũng rất trong lành, làm cô, một người bị mùi sách và nhiệt độ nóng nực bên trong ngấm vào đầu óc có chút hỗn loạn, thoáng thanh tỉnh không ít.

“Đồng Đồng!”

Tân Đồng quay qua nhìn, vẫy vẫy tay, Lê Thịnh đã bước qua chỗ cô.

“Đợi lâu chưa anh?” Cô nghiêng đầu, nhón chân, giúp anh kéo áo lại.

Lê Thịnh ngoan ngoãn cúi người xuống, sau đó đứng thẳng dậy, cầm lấy tay cô.

“Lạnh thật đó!” Tân Đồng làm như sợ lạnh rút tay mình ra, đặt ở ngoài miệng hà hơi, chà xát.

Lê Thịnh cười, lần nữa chụp lấy tay cô.

Tân Đồng cũng tự giác để anh nắm tay lần nữa, “Sao không chờ em ở trong xe?”

Trời lạnh như vậy, người này sao lại không yêu quý chính mình chút nào? Cô nghĩ đến đây, vẻ mặt có hơi buồn bực.

“Xe ở đằng kia kìa, anh muốn nhìn thấy em sớm một chút.” Lê Thịnh chỉ chỉ, “Chúng ta qua đó đi.”

Sau khi tốt nghiệp, Tân Đồng làm việc trong thư viện của thành phố.

Thư viện là tòa nhà cũ lâu năm, chính phủ thành phố vừa mới xây một cái mới ở ngay trung tâm, hoàn cảnh tốt hơn, nhưng cô lại thích chỗ này.

Đồng Dao cười cô thích những cái cũ, rõ ràng tuổi tác không lớn lại giống hệt bà cụ non.

Hai hàng ngô đồng Pháp ở trước cửa, thân cây rất to, phải hai ba người nắm tay nhau mới có thể ôm hết. Cành lá rất sum suê, như là cổ tạo ra tán cây thật lớn. Hiện giờ lá đã úa vàng, có lẽ lúc sáng đã quét đường rồi, nên trên đường không có nhiều lá cây lấm, hiện giờ qua một buổi sáng mà lá đã dày một lớp, bước trên lớp lá mềm đó rất là thoải mái.

Hai người đều không nói gì.

Cho đến khi tới bên cạnh xe, Tân Đồng ngồi vào xe.

“Đồng Đồng, đừng căng thẳng.” Một tay Lệ Thịnh vẫn nắm lấy tay của Tân Đồng, như là sợ cô sẽ đột nhiên chạy mất.

Tân Đồng nắm lại tay anh, “Yên tâm đi.”

Tân Đồng nhớ đến lời Đồng Dao từng nói với mình, cô ấy nói Tân Đồng cô thật ra rất nhất gan, giống một con ốc sên, có tình huống gì liền rụt vào vỏ ốc của chính mình.

Hai người là bạn cùng học Đại học, cùng nhau ăn cơm lên lớp, cùng nhau trải qua rất nhiều ngày đêm, chỉ vậy thôi là đã đủ hiểu cô rồi.

Nhưng đó không phải là toàn bộ.

Cô không muốn nghĩ đó là do bản thân mình nhút nhát, cô chỉ là hơi cam chịu số phận, tập quen để thích ứng với mọi hoàn cảnh mà thôi.

Giống như hiện tại.

Tân Đồng dựa đầu vào ghế, gương mặt lại nghiêng về phía của Lệ Thịnh.

Vẻ mặt anh chuyên chú, đường cong sườn mặt thật hài hòa, cằm nhẵn bóng, môi mím chặt, hình như còn hơi hẹp hơn cả cô?

Tân Đồng khẽ thở ra một hơi, không nói gì.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đến nhà hàng đã đặt trước.

“Đồng Đồng, chúng ta đi thôi.” Lệ Thịnh nắm lấy tay cô, mỉm cười như động viên cô.

Lệ Đông Nhất không ngờ sẽ gặp phải Lệ Thịnh.

“Thịnh à.” Anh và Lệ Thịnh gặp nhau không nhiều lắm, nhưng vẫn thân nhiên chào hỏi.

“Chú út.” Về mặt Lệ Thịnh kính nể, lễ phép chào anh một câu, kéo Tân Đồng ở phía sau đến, giới thiệu, “Đồng Đồng, đây là chú út của anh.”

Tân Đồng chỉ thoáng nhìn anh một cái rồi thu tầm mắt lại, thấp giọng khấp nép chào anh một tiếng theo Lệ Thịnh.

Lệ Thịnh từng nhắc tới người chú út này của anh, chẳng qua chỉ dăm ba câu mà thôi, ngược lại cô nghe được từ miệng của người khác thì khá nhiều.

Không biết tại sao về mặt của Lệ Đông Nhất đột nhiên khựng lại một chút, rồi mau chóng khôi phục, đôi mắt lãnh đạm mang theo chút nghiền ngẫm, “Cô gái này chính là?”

“Là bạn gái của con, cũng là bạn thời đại học, tên là Tân Đồng.” Lệ Thịnh dừng một chút, rồi bổ sung, “Con đã nói với ông nội rồi, hôm nay gặp mặt dùng cơm, nhân tiện bàn bạc một chút chuyện kết hôn luôn.”

Tân Đồng vốn không để ý nghe, bỗng bị hai chữ kết hôn dọa sợ, ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn Lệ Thịnh, Lệ Thịnh nắm chặt tay cô, an ủi, “Chú út, chú cũng đến sao?”

Lúc này, Lệ Đông Nhất mới nhớ đến hôm qua trong điện thoại hình như mẹ anh có nhắc đến chuyện này, chữ “không” theo thói quen tự nhiên lên tới miệng đột ngột nuốt trở vào, “Ừ.” Anh chau mày, đáp.

Dường như Lệ Thịnh không ngờ anh sẽ trả lời như vậy, về mặt chút có vui mừng xen lẫn ngạc nhiên.

“Vậy để con đi báo họ làm thêm thức ăn.” Lệ Thịnh đột nhiên nhớ đến thói quen khẩu vị của người chú út này, vỗ nhẹ đầu.

“Vậy làm phiền con.” Lệ Đông Nhất lên tiếng.

“Vậy chú út vào trước đi, chắc ông nội và mọi người đã đến rồi.” Lệ Thịnh nhìn về phía Tân Đồng.

“Em ở đây đợi anh.” Tân Đồng không đợi Lệ Thịnh mở miệng, đã lên tiếng trước.

“Cũng được.”

Tân Đồng nhìn về hướng bóng lưng vừa biến mất của Lệ Thịnh, nhìn không dời mắt.

“Cô là Tân Đồng.” Tay Lệ Đông Nhất dút vào túi quần, đi đến trước mặt Tân Đồng.

Lệ Đông Nhất rất cao, có lẽ còn cao hơn Lệ Thịnh một chút, anh đi đến trước mặt Tân Đồng, phát ra tiếng nói thâm trầm.

Anh mặc một bộ vét màu xám nhạt, không thắt cà-vạt, áo sơ mi trong màu trắng mở hai nút ngay cổ, còn có trái cổ lên xuống theo tiếng nói vừa phát ra, ánh mắt Tân Đồng chỉ có thể nhìn thấy những thứ này. Cô lập tức dời mắt, “Dạ.”

“Tân Đồng.” Lệ Đông Nhất cúi đầu, tầm mắt tiếp xúc với mắt của Tân Đồng, cô hoàn toàn có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt anh.

Anh và Lệ Thịnh hình như không có chỗ nào giống nhau, ngũ quan góc cạnh hơn Lệ Thịnh nhiều, lông mi rậm, màu da cũng không trắng như Lệ Thịnh, còn sạm hơn cả màu lúa mì một chút, khiến cả người anh toát ra cảm giác thâm trầm.

“Cô là người Dung Trấn, có cô em gái nhỏ hơn cô 5 tuổi.” Lệ Đông Nhất hoàn toàn chắn tầm mắt của cô.

Khí thế của anh quá mức áp bức, thế nên Tân Đồng không chú ý tới chuyện này giờ anh vẫn luôn dùng câu trần thuật.

“Cháu không ngờ anh Thịnh lại từng nhắc tới cháu với chú.” Cô lễ phép mỉm cười, theo như lời của Lệ Thịnh, người chú út này của anh không thích quan tâm đến chuyện của người khác.

Cô nên vì điều này mà lấy làm vinh hạnh hay không?

“Tôi còn biết rất nhiều, về cô.” Lệ Đông Nhất lại đi đến gần cô.

“Chú Lệ, xin chú để ý đến hình tượng một chút.” Anh cách cô rất gần, gần đến mức khiến cô cảm thấy nguy hiểm, giọng nói của Tân Đồng không ngừng phát run.

“Cô Tân này,” Lệ Đông Nhất thấy cô từng bước lui về sau, cho đến khi lưng dán sát vào vách tường mới dừng lại, nói tiếp, “Cô không cần trốn tránh, bởi vì, có vài thứ muốn trốn cũng không được, ví dụ như là,” anh kề sát vào cô, hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô, “Quá khứ.”

“Chú muốn nói gì?”

Lệ Đông Nhất nhìn vào đôi mắt tròn xoe tràn đầy kinh ngạc và nghi ngờ của cô, như là nai con rơi vào bẫy của người thợ săn mới vừa tỉnh lại, ẩm ướt, mang theo chút đáng thương, miệng anh nhếch lên thành hình vòng cung, “Cao Lệ.”

Anh nhẹ giọng nói ra một cái tên, cũng như ném cô vào vực sâu thăm thẳm.

“Tôi không nghĩ là cô Tân đây còn có tư cách bước vào cửa nhà họ Lệ.”

Một câu nói thật nhẹ nhàng, mỗi một chữ như cái búa sắt nện mạnh xuống, mấy ngày nay cô khó khăn lắm mới có thể khiến trái tim mình kiên cố, giờ lại vất vả chấp vá cho hoàn chỉnh.

Tân Đồng tự cười bản thân thật khờ khạo, “Cháu biết rồi.”

Cô cúi đầu, rồi lại ngước lên, “Cám ơn chú Lệ đã nhắc nhở.”

Có một số quá khứ, không muốn quên là bởi vì nó đẹp đến nỗi đã ăn sâu vào tâm trí.

Có một số quá khứ, mình muốn quên, lại như hình với bóng, trì trệ không chịu đi.

Hộp quà cô cầm trong tay rơi nhẹ xuống đất, ngược lên, cơ thể căng cứng, “Phiền chú nói lại một tiếng với Lệ Thịnh, cháu về ạ.”

“Vậy thôi sao?” Lệ Đồng Nhất gọi cô lại.

Tân Đồng xoay người, nhìn về phía người đàn ông này, chú ấy thật sự quan tâm đến thể diện của nhà họ Lệ ư? Cho nên, phải điều tra cô như vậy, “Chú Lệ còn muốn thế nào nữa?”

Lập lời thề cả đời không qua lại với Lệ Thịnh nữa? Hay là thành thật tự nhận chính mình là loại người gì, đã làm chuyện gì?

“Đứa bé đó, cô không quan tâm chút nào ư?”

Lệ Đồng Nhất lại cười lớn, có lẽ cô là loại người nhẫn tâm, dẫn sinh mạng nhỏ này đến trên đời để chịu khổ, bản thân lại làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, nói chuyện yêu đương, thậm chí là bàn chuyện cưới xin.

“Không ạ,” Tân Đồng lắc đầu, “Cháu không quan tâm, đứa bé đó không liên quan gì đến cháu. Huống hồ, cho dù có, nó cũng đã không còn.”

Tân Đồng bị buộc phải nhớ lại đoạn ký ức đó, tất cả đều trắng toát, còn có nỗi đau đón ngập trời.

Cô gái tên Cao Lệ kia nói với cô, đứa bé đã chết rồi.

Nhưng mà, khoản tiền còn lại vẫn sẽ cho cô.

Sau đó, như là một giấc mơ, tất cả mọi thứ đều tiêu tan.

Cô nghĩ đến đứa bé chết non kia, ngay cả tiếng khóc cũng chưa kịp thốt ra, trái tim vẫn co rút đau đớn âm ỉ.

Đúng vậy, đó là nỗi đau.

Nó sống trong bụng cô mấy trăm ngày đêm, từ một phôi thai bé xíu, đến khi cô có thể cảm nhận được nó qua mỗi lần thai máy, cô nói chuyện với nó, hát cho nó nghe, tưởng tượng hình dáng của nó trong tương lai, thậm chí nghĩ đến tình cảnh chia lìa sẽ không nguôi, lại không hề nghĩ tới sẽ có kết cục thế này.

Chân mày Lệ Đồng Nhất nhíu lại thật chặt, “Hóa ra là vậy.”

“Nếu chú Lệ không còn chuyện gì khác, cháu về ạ.” Tân Đồng nắm chặt túi xách, hít thở bắt đầu có chút gắng sức.

Chân mày Lệ Đồng Nhất giãn ra, “Nếu tôi nói, đứa bé kia còn sống, cô?”

Cô sẽ làm thế nào?

“Còn sống ư?”

“Đúng, còn sống, bốn tuổi, cuối tuần trước vừa mới mừng sinh nhật.”

Đúng rồi, Tân Đồng còn nhớ, hai tuần lễ cô nằm trong bệnh viện, rèm cửa sổ luôn luôn mở, ánh mặt trời nhìn cô có chút thương hại, khuyên cô nên phơi nắng nhiều một chút.

Ngày qua ngày cô đều lặng lẽ, ánh mặt trời xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt, nắng thật ấm. Cái cây ngoài cửa sổ, chỉ còn lại thân cây trụi lủi, nhưng vẫn cố gắng sinh tồn.

Nhưng thời điểm đó, trong lòng cô tràn ngập mùi chết chóc, chỉ còn sót lại chút sức sống.

Những mùa thu sau đó đều trở nên rất dài rất dài, như là vĩnh viễn cũng không trôi đi hết.

“Vậy thì tốt quá.” Tiếng nói của cô có hơi gượng gạo.

“Chỉ tốt thôi sao?”

Tân Đồng cười khổ, bản thân đứa bé đó chỉ là một sự giao dịch, không phải sao?

Cô không hề có chút phần nộ khi bị gạt, ngược lại cảm thấy buông bỏ.

Lệ Đông Nhất khoát tay lên vai cô, “Cô đối với người đã cống hiến một nửa gien của đứa bé cho cô, ngay cả trách nhiệm đối với hần cũng không có sao?”

“Chú nói gì vậy?” Tân Đồng cảm giác được máu của mình gần như đông lại, trái tim nhất thời ngừng đập, “Rốt cuộc chú là ai?” Chân cô mềm nhũn, sức lực toàn thân dường như bị rút đi hết.

Vì sao chú ấy lại làm như vậy? Chỉ cần dùng một cái tên, chú ấy đã hủy diệt đi con đường phía trước của cô, hủy diệt đi hy vọng vốn như mây khói khó nắm bắt, tại sao còn muốn đuổi cùng giết tận đến mức này?

Trước mắt tối sầm lại, như cơn ác mộng cô đã gặp vô số lần, tất cả đều là ảo giác vỡ vụn, theo cô rơi vào tầm tối nặng nề, sâu không thấy đáy.

Cười khổ một tiếng, Lệ Đông Nhất nhìn xuống người vừa ngắt đi trong tay của mình, tiếng nói thật khẽ tựa như than vãn, “Tôi tìm em đã rất lâu rồi.”

2. Chương 2

ậu bé thật sự rất giống anh. Ngoại trừ đôi mắt đen nhánh, con người thật to, thật đen, cực kỳ giống cô.

Tân Đồng hít vào một hơi, trong không khí hình như có mùi táo, pha lẫn mùi thuốc sát trùng, bên tai còn có thể nghe được tiếng chớp chớp nhai nuốt.

Cô mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt quen thuộc.

Tóc xoăn lộn to, cằm nhọn, còn có đôi môi đỏ mọng như một dấu hiệu.

“Dao Dao?”

“Tỉnh rồi à?” Đồng Dao buông trái táo đã bị gặm một nửa xuống, quơ quơ tay trước mặt Tân Đồng, “Muốn làm gì, uống nước, ăn gì đó hay là muốn đi vệ sinh?”

Khóe miệng Tân Đồng nhếch lên, tiếng nói ồm ồm như không còn là tiếng của mình, “Sao cậu lại tới đây?”

Ý thức dần dần rõ rệt, đây là bệnh viện? Hình như hơi khoa trương.

“Cậu nhập viện, mình có thể không đến sao?” Đồng Dao rút tờ khăn giấy lau tay, ném vào sọt rác, “Đúng là không có tiền đồ, chẳng qua chỉ là gặp ba mẹ, lại có thể làm mình ngắt đi.”

Vì để thu thập tin tức, hơn nửa tháng nay cô ngủ không đủ giấc, vừa về đến nhà chuẩn bị đi ngủ, thì con nhỏ này lại không để người ta bớt lo. Lệ Thịnh nhờ cô giúp đỡ ở lại đây chăm sóc Tân Đồng, cô cũng chưa kịp thu dọn đồ đạc liền vội vàng chạy đến đây.

Tân Đồng nhắm hai mắt lại, muốn vờ như không thấy biểu hiện chỉ tiếc rên rỉ không thành thép trên mặt của Đồng Dao.

“Đúng rồi, anh Thịnh của cậu lát nữa sẽ đến đón cậu về.” Đồng Dao tưởng tượng đến bộ dạng sến súa, lưu luyến không rời của Lệ Thịnh trước kia rồi đi, trong dạ dày liền bị một trận ợ chua.

Tân Đồng hả một tiếng, mở mắt ra, ngồi dậy.

“Không cần, Dao Dao, cậu đưa mình về đi, mình muốn ở nhà cậu hai ngày.”

“Được thôi.”

Dọc đường, Tân Đồng gọi điện thoại cho Lệ Thịnh.

Cô chỉ bị tụt huyết áp, hơi căng thẳng thần kinh, những cái khác không có vấn đề gì lớn. Có Đồng Dao ở bên cạnh, Lệ Thịnh cũng yên tâm.

“Đồng Đồng, đừng suy nghĩ nhiều nữa, chờ thêm một thời gian nữa, chúng ta sẽ chuẩn bị lại.” Lệ Thịnh an ủi, rồi cười cười, “May là có chú út ở đó đỡ giúp.”

Anh nhớ đến tình hình lúc trưa, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ.

“Anh Thịnh,” Tân Đồng cắn môi, suy nghĩ, hay là tìm dịp nào chính thức rồi hãy nói, vậy sẽ tốt hơn chăng?: “Không có gì, hai ngày nữa gặp lại.”

“Ừm.” Lệ Thịnh cúp máy.

“Được rồi hả,” Đồng Dao rót nước cho Tân Đồng, “Chỉ là bữa ba bữa không gặp, lại giống như biến thành sinh ly tử biệt.”

Tân Đồng không nói gì, cô nhớ đến khuôn mặt của người đàn ông kia.

Nguy hiểm, phức tạp, khiến cô sợ hãi.

Sự việc dường như không dễ dàng kết thúc như vậy, sớm biết có hôm nay, chi bằng lần đó xem mắt thành công cho rồi.

Đèn đường đã bật sáng, ánh sáng màu cam theo kính xe chiếu vào, lúc mờ lúc tỏ, hai người ở trong xe, vẻ mặt đều khó hiểu, không thể diễn tả được.

Nhà lớn họ Lệ, mấy đứa trẻ đang đùa giỡn ồn ào trong phòng khách rộng rãi sáng choang, chỉ có một cậu bé lặng lẽ ngồi trên sofa ở cách đó khá xa.

Nó mặc một chiếc áo sơ mi ca rô màu xanh nhạt, phối với quần jean yếm, trên chiếc bàn trước mặt là một đồng xếp gỗ màu sắc sặc sỡ, nhưng nó không động đến.

“Cậu chủ nhỏ, buồn ngủ à?” Thím Cao chú ý đến ánh mắt hết mở rồi lại nhắm của nó hồi lâu, cái đầu nhỏ cứ gục gặt, rõ ràng là đang cố gắng chống đỡ, trong lòng thở dài.

Lệ Nam Hợp hí hóp mắt, nhìn thấy thím Cao, nhanh chóng ra sức lắc đầu, “Không buồn ngủ, không buồn ngủ.”

Nó phải đợi ba xuống, đợi ba nó nói “ngủ ngon” với nó rồi nó mới chịu đi ngủ.

Sao thím Cao lại không biết tâm tư của nó chứ, đưa bình sữa vừa pha vào tay nó, quyết định lên lầu hối thúc cậu chủ.

“Mẹ ơi, không có chuyện gì thì con đi trước nhé.” Lệ Đông Nhất nhìn ra cửa sổ tầng hai, sắc trời đã hoàn toàn tối mịt.

“Con gấp cái gì, Lệ Thịnh cũng dắt bạn gái về rồi, giờ con cũng không còn nhỏ nữa, có nhìn trúng ai thì nói với mẹ.” Ôn Hinh đứng dậy, đẩy mắt kính trên mũi lên, “Nói đến thật buồn cười, ngay cả quà gặp mặt ba mẹ cũng đã chuẩn bị xong xuôi, cô gái kia lại đột nhiên ngắt xiu.”

Nhà họ Lệ vẫn chưa phân ra ở riêng, tuy bà không quan tâm những thứ này nhưng ông Lệ còn nắm quyền ngày nào thì ngày đó bà vẫn được coi là bà chủ.

Bà biết ông Lệ vẫn luôn nhớ thương người con trai cả là Anh Thệ, đối với đứa con trai duy nhất mà Anh Thệ để lại này cũng thật lòng yêu thương, cho nên ngoài mặt bà vẫn muốn làm cho thật tốt.

Đối với người vợ tương lai của Lệ Thịnh, thật ra bà cũng có vài phần hứng thú, không ngờ lại gặp mặt không thành.

Lệ Đông Nhất vừa thu lại bàn tay vịn trên cửa sổ, “Con với nó đâu giống nhau, không phải con đã có con trai rồi sao?”

“Con nói Nam Hợp à? May mà con còn nhớ đấy, suốt ngày ở bên ngoài, một tháng có thể gặp nó được mấy lần?” Mặc dù Ôn Hinh nói như vậy, trên mặt vẫn là vẻ yêu thương, “Không phải mẹ hối thúc con, tóm lại nếu con muốn lập gia đình, mẹ sẽ giúp con chăm sóc Nam Hợp, sẽ không thành gánh nặng của con đâu.”

“Không cần, sau này nó sẽ sống chung với con.” Giọng điệu của Lệ Đông Nhất rất nghiêm túc.

Ôn Hinh bật cười, “Con mà biết chăm sóc nó sao?”

Bà còn không hiểu đứa con trai này sao, ngoại trừ giỏi làm ăn, làm sao biết mấy chuyện khác.

“Không phải có bảo mẫu đó sao,” Lệ Đông Nhất sờ sờ mũi, biết bản thân không làm tròn trách nhiệm, “Dù sao cũng phải thử một lần.” Anh hạ thấp giọng rất nhiều, như là tự nói với chính mình.

Ôn Hinh thấy anh khẳng khẳng như vậy, cũng không ngăn cản, cho anh ném mùi vất vả cũng tốt.

“Chuyện tương lai để nói sau, để mẹ nói thím Cao thu dọn chút đồ đạc cho Nam Hợp.” Ôn Hinh biết anh một khi đã quyết định làm gì, bà chắc chắn không lay chuyển được anh, đành để tùy anh thôi.

Lệ Đông Nhất đi xuống lầu, phòng khách to như vậy chỉ còn lại một người.

Lệ Nam Hợp nghe thấy tiếng động, ôm bình sữa đã uống hơn phân nửa nhìn về phía anh.

Lệ Đông Nhất thở dài, khom người bế nó lên.

Cậu bé rớt cuống cũng run run mở miệng, tràn đầy tủi thân gọi một tiếng, “Ba ơi.”

“Nam Hợp, đi với ba nhé?”

“Đi đâu vậy ba?” Cánh tay nhỏ xíu do dự ôm lấy cổ ba nó.

Nó còn nhỏ như vậy, lại biết không thể ỷ lại vào người lớn nhiều, cho nên nó luôn trông mong ba nó có thể đến ôm nó, nói vài câu là tốt lắm rồi.

“Tìm mẹ nha, được không?” Anh hiếm khi có nụ cười sáng lạn, phát ra từ nội tâm thế này.

Mẹ ư? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Nam Hợp ngẩn ra, rớt cuống cũng nở nụ cười thật tươi.

“Vâng ạ.”

Tân Đồng cũng không cảm thấy mình ngốc, ít nhất sẽ không ngốc đến độ ai nói gì cũng tin.

Cô có bí mật.

Thế nhưng khi cô đang đứng dưới khu nhà của chính mình, nhìn thấy Lệ Đông Nhất cùng bản sao giống y hệt anh, cô vẫn bị chấn động mạnh.

Lúc Đồng Dao đưa cô đến dưới lầu, xe vừa quay đầu liền chạy mất, đến nỗi hiện giờ ngay cả một người để Tân Đồng có thể dựa vào cũng không có.

“Mẹ ơi!”

Lệ Nam Hợp ngược lên nhìn vào mắt ba nó, thu được ánh mắt xác định, đôi chân nhỏ xíu chạy đến như một cơn gió, ôm lấy đùi của Tân Đồng.

Tân Đồng cúi xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé đang ngược lên sung sướng nhìn mình, mấy thứ trong tay rơi hết xuống đất.

Cậu bé được bế lên, rớt cuống tầm mắt cũng song song với Tân Đồng.

Trong mắt nó tràn ngập ngạc nhiên vui mừng, phấn khích, còn có chờ mong, Tân Đồng cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Cậu bé thật sự rất giống anh. Ngoại trừ đôi mắt đen nhánh, con ngươi thật to, thật đen, cực kỳ giống cô.

Cô nhớ hồi bé cô có hỏi mẹ tại sao lại gọi cô là Tân Đồng, mẹ liền vớt câu hỏi cho ba. Ba cô ôm lấy cô, để cho cô cười lên cổ mình, cười lớn, “Bởi vì cực cưng của ba có đôi mắt rất đẹp.”

“Đó là...” Tân Đồng lấp bắp, không biết nên nói gì.

Lệ Đông Nhất nhìn ra sự khó khăn của cô, “Lần trước cô hỏi tôi là ai, tôi là cái người đã cung cấp nửa gien còn lại.”

Nói theo một mức độ nào đó, bọn họ thật ra là bị bắt ép, bị lừa gạt giống nhau.

Tân Đồng há miệng, vẫn không nói nên lời.

“Cô Tân,” Lê Đông Nhất nhắc cổ tay xem đồng hồ, “Tuần này tôi rất bận, cho nên giao Nam Hợp cho cô nhé.” Anh ngừng một chút, giọng điệu khá nghiêm túc và chuyên chú, “Hy vọng cô có thể làm tròn trách nhiệm.”

Cô thiếu mất 4 năm, cô không làm tròn, anh cũng đâu làm tốt.

Nhưng mà từ bây giờ, xem như là bắt đầu, được không?

Tân Đồng còn chưa kịp phản ứng, cậu bé đã được đưa đến trong lòng cô, cô từng bước lui về sau một cách khó khăn, ôm lấy thật chặt theo bản năng, không để nó rớt xuống.

Lê Đông Nhất hình như khá hài lòng với biểu hiện của cô, thư ký đứng phía sau chủ động tiến lên, nhặt lại mấy thứ cô làm rơi, xách chiếc ba lô màu xanh da trời của anh bạn nhỏ này lên, tư thế đó giống như đang chờ Tân Đồng đi lên trước, anh ta theo sau.

Cổ Tân Đồng được anh bạn nhỏ ôm lấy thật chặt, cô không có kinh nghiệm bế trẻ con, toàn bộ đều dựa vào bản năng, toàn thân cứng nhắc không dám động, chuyện quay đầu lại liếc nhìn người đàn ông bước đi như bay, quay lại trong xe càng khỏi phải bàn đến.

Cô cảm thấy cậu bé trong lòng hình như ngộ nguây, sau đó chôn đầu vào cổ cô, hơi thở yếu ớt nóng hổi phả vào lỗ tai cô, giữa hơi thở ấy, trái tim cô dần dần an tĩnh lại.

3. Chương 3

“Bởi vì con đã có mẹ rồi.”

Căn nhà này là Tân Đồng mua vào hai năm trước. Nó nằm trên đường Đông Giao, giao thông thuận tiện, gần đó còn có nhà trẻ, trường tiểu học, rất tiện lợi.

Mấy năm nay, giá nhà tăng vọt, một số người vội vàng bán ra, trái bán phải thầu, chỉ cần có nhà trong tay là không cần lo mọi chuyện. Có một số người lại lẳng lặng quan sát, chỉ chờ giá nhà rớt xuống liền mua vào, kết quả lại phát hiện là hy vọng xa vời.

Tân Đồng rất may mắn vì lúc trước đã mua căn nhà này, bằng không với năng lực hiện giờ của cô, e là rất khó để có một căn nhà sống yên ổn hiện nay.

Căn nhà này trước kia ba cô đã bỏ hơn phân nửa số tiền, Tân Đồng bỏ ra một khoản nhỏ, trang trí rất đơn giản, vật dụng trong nhà cũng là sau khi cô lãnh lương mua từng món từng món đem về.

Niên Niên trái lại rất thích sống ở đây, nũng nịu nói rằng sau này nó có lấy chồng cũng muốn đi ra từ chỗ này, không muốn về Dung Trấn.

Ba cô cười Niên Niên ngốc, Dung Trấn có gì không tốt, ở nhà có hai cánh đồng hoa bạt ngàn, lúc đó toàn bộ đều nở hoa, mới hoành tráng chứ.

Mặc dù chỉ là nói đùa, nhưng Tân Đồng cũng giống ba cô, không từ chối được yêu cầu của đứa em gái này.

Vì thế căn nhà hai phòng ngủ, đặc biệt để dành một phòng cho Niên Niên, nhưng sau năm ngoái nó đến nơi khác học đại học, ngoại trừ nghỉ đông và nghỉ hè, cũng rất ít dịp ở lại đây, vì thế căn phòng để trống, nhưng nếu Đồng Dao không có chuyện gì làm cũng thích đến chỗ cô ở mấy ngày.

Tân Đồng cũng có chút kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, ví dụ như Niên Niên, nhưng không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ lớn chừng này bao giờ, nhất là đứa con trai xuất hiện giữa chừng này, ngoại trừ khản trương thì cô không biết phải làm sao.

Thư ký đưa đồ đạc tới trước cửa, tác phong chuẩn mực cáo từ, để lại Tân Đồng và Lê Nam Hợp ngồi trên sofa, mắt to trừng mắt nhỏ.

Qc ọc

~~Rốt cục sự im lặng cũng bị phá vỡ.

Tân Đồng đứng dậy, một chân nhấc lên còn chưa kịp hạ xuống, tay áo đã bị túm lấy.

“Mẹ ơi, mẹ đi đâu vậy?” Giọng nói của Lê Nam Hợp nũng nịu, mang theo chút ngây thơ của trẻ con, hai tay nắm chặt lấy ống tay áo của Tân Đồng, vẻ mặt kia như là sợ cô sẽ đột ngột tan biến, đặc biệt khiến người khác mềm lòng.

Tân Đồng ngồi xổm xuống, “Bụng Nam Hợp kêu, mẹ đi chuẩn bị chút thức ăn, được không?”

Nam Hợp ngượng ngùng che mặt, bỗng chốc túm lấy tay Tân Đồng lần nữa, “Nam Hợp muốn đi cùng mẹ.”

Tân Đồng ngẩn người, nắm lại tay nó, “Ừ, cùng đi đi.”

Tân Đồng thích nấu ăn, trước kia là mẹ cô bắt cô học, sau này dần dần cô cũng thích.

Một đồng rau cải và thịt đủ loại, gia vị chua ngọt đắng cay, dưới đôi bàn tay biến thành món ăn tinh xảo hoặc mộc mạc, không chỉ làm ấm bụng, mà còn làm ấm cuộc sống.

Làm xong một bữa cơm, cô lại cảm thấy hơi mệt.

Trước kia, chỉ khi nào Đồng Dao đến ăn tiệc hoặc Niên Niên ở nhà, cô mới chuẩn bị tí mĩ thế này, bình thường nếu có một mình thì cô chỉ nấu qua loa một ít. Đồng Dao cười cô làm lãng phí tài nghệ, hiện giờ lại phát huy công dụng.

Anh bạn nhỏ dùng đũa còn chưa rành, có hơi lóng ngóng, nhưng lại ăn rất ngon lành. Tân Đồng dứt khoát mang hai cái ghế đến gần nhau, cầm lấy muỗng dứt từng miếng cho cậu bé.

Một miếng thức ăn, hai miếng cơm, cơm khô có hơi nát, hơi nóng, Tân Đồng dùng muỗng múc, đặt ở bên miệng thổi thổi, xác định không còn nóng, mới đưa tới bên miệng của Nam Hợp.

Lê Nam Hợp rất phối hợp, thi thoảng cũng dùng đôi đũa nhỏ của mình gấp thức ăn đưa tới bên miệng Tân Đồng.

Ăn cơm xong, Tân Đồng và Nam Hợp lại cùng nhau thu dọn đồ đạc của cậu.

Về chuyện tắm rửa, anh bạn nhỏ vẫn chưa ý thức được việc nam nữ khác biệt, có lẽ do trước kia ở nhà họ Lê có thói quen được chăm sóc, cũng có lẽ bởi vì đối tượng là mẹ, nên cậu chỉ chuyên tâm hưởng thụ sự vuốt ve dịu dàng của mẹ.

“Mẹ ơi?”

“Ừm?” Tân Đồng dừng động tác lau tóc cho cậu lại.

“Cái này cho mẹ nè.” Lê Nam Hợp xoay người đưa con chó đồ chơi lông xù màu nâu cho cô.

Tân Đồng đặt khăn mặt sang một bên, “Cho mẹ à?”

“Dạ.” Nam Hợp gật mạnh đầu, dường như sợ Tân Đồng không tin, “Nó tên là Tiểu Lợi Hại, con thích nó nhất.”

“Thích nó nhất ư?” Tân Đồng nhận lấy, mặt con chó nhỏ tròn vo đối diện với Tân Đồng, rất là đáng yêu.

Nam Hợp ngửa mặt, “Dạ! Tối nào nó cũng ngủ với con.” Đương nhiên lúc ban ngày chỉ có một mình cậu nhóc ở trong phòng, đều có nó bên cạnh.

“Nam Hợp không cần nó tiếp tục theo con nữa à?” Tân Đồng biết đồ chơi với trẻ em ở lứa tuổi này có ý nghĩa thế nào, cô còn nhớ rõ con của một đồng nghiệp đánh mất con gấu bông đã khóc rất nhiều ngày, cho đến khi tìm được trở về.

“Con, con không cần nó nữa,” Nam Hợp vốn đang khoanh chân ngồi trên giường, thì từ từ đứng dậy, đi hai bước lại ngồi xuống, cuối cùng bổ nhào vào trong lòng của Tân Đồng, “Bởi vì, bởi vì con đã có mẹ rồi.”

Bởi vì con đã có mẹ rồi.

Cậu bé chỉ biết đây là thứ mà cậu thích nhất, giống như chỉ có làm vậy, cậu mới có thể biểu đạt sự vui sướng của mình, rốt cuộc cậu cũng tìm được mẹ rồi.

Tân Đồng có cảm giác trái tim mình đập thành thịch, cô vươn tay ôm lấy thân mình mềm mại ảm áp của cậu, “Ừ.”

Cô thừa nhận có một khoảnh khắc cô rất muốn rúc vào trong vỏ ốc của chính mình, nhưng mà, cô không thể.

Dù rằng, cô vẫn còn nghi ngờ, nhưng ít ra cô đã xác định được một điều, chính là cô không thể không muốn cậu bé.

Trong đầu của Tân Đồng lại hiện lên vô số hình ảnh vụn vặt, có màu đen, màu đỏ, cả màu trắng nữa, điểm duy nhất giống nhau chính là chưa bao giờ hiện ra hình ảnh đầy đủ.

Nam Hợp đã ngủ rồi, cơ thể nhỏ bé ôm chặt lấy cô, đèn bàn ở đầu giường còn sáng, Tân Đồng ngẩng nhìn gương mặt ngủ say sưa của cậu, xoay người với tay tắt đèn.

Bên này, Lê Thịnh vừa xuống máy bay, muốn gọi điện cho Tân Đồng mới phát hiện bây giờ đã hơn 10 giờ tối.

Anh lái xe, chạy đến dưới khu nhà của Tân Đồng.

Anh muốn gặp cô, anh nhớ cô.

Nhưng anh cũng biết cô khó ngủ, toàn bộ đèn ở lầu hai đã tắt, có lẽ cô đã ngủ rồi.

Lê Thịnh lấy chiếc hộp nhỏ từ trong túi ra, mở ra, chiếc nhẫn kim cương phát ra ánh sáng rực rỡ, anh cong khóe miệng cười nhạt, cẩn thận đóng lại, thôi vậy, ngày mai đưa cô cũng được, vẫn là không nên đánh thức cô.

Anh suy nghĩ một chút, vẫn nên lái xe về nhà.

Xe của Lê Thịnh chạy ra khỏi cổng khu nhà không lâu, lại có chiếc xe màu đen lặng lẽ chạy vào, dừng lại ở chỗ Lê Thịnh vừa mới đỗ xe.

“Mẹ hả?” Lê Thịnh đổi giày, đặt chìa khóa trong cái đĩa trên bàn trà, “Khuya rồi sao mẹ còn chưa ngủ?”

Đặng Lị cười cười, “Đương nhiên là đợi con rồi.”

Lê Thịnh đi qua đó, “Giờ con về rồi, bà Đặng có thể mau mau đi ngủ chưa?” Hai tay anh đặt trên vai bà, nhẹ nhàng giúp bà xoa bóp vài cái.

Đặng Lị mắng yêu anh, “Mẹ có chuyện muốn nói với con.”

“Chuyện gì?” Lê Thịnh bước qua rót ly nước, uống một ngụm.

“Mẹ quyết định rồi, con không thể ở bên Tân Đồng.” Đặng Lị nhìn thẳng vào con trai mình, giọng điệu kiên quyết, cứng rắn.

“Mẹ à, mẹ đang đùa cái gì vậy?” Lê Thịnh không tin là thật, “Tinh thần của Đồng Đồng gần đây không tốt, bất quá con cam đoan với mẹ, sức khỏe của cô ấy tốt lắm, đợi khi chúng con kết hôn rồi, chưa tới hai năm, sẽ để mẹ ẵm cháu nội trắng trẻo mập mập!” Giọng điệu của anh nhuốm ý tứ thành khẩn yêu cầu.

Đặng Lị không hề dao động, thái độ cũng giống như lúc này, “Không phải mẹ muốn thứ này, Thịnh à, con là con mẹ, đương nhiên mẹ chỉ muốn tốt cho con, ba con hiện giờ cũng không còn nữa, con chính là chỗ dựa của mẹ.”

“Mẹ à, nhưng chúng ta đã nói xong rồi mà, mẹ cũng đã từng gặp Đồng Đồng, cô ấy có điểm gì không tốt khiến mẹ không hài lòng chứ?” Lê Thịnh có hơi đau đầu, giọng điệu cũng gay gắt hơn.

“Con ở nước ngoài mấy năm nay, đúng là không học được gì cả!” Đặng Lị đứng lên, đi đến trước mặt Lê Thịnh, “Lúc trước đáng lẽ mẹ không nên cho con đi nước ngoài!”

“Con cũng đâu muốn đi!”

Đặng Lệ thất vọng, “Cô Tân Đồng đó, gia đình chỉ còn một người cha, một đứa em gái, ba nó trồng hoa, em nó vẫn còn học đại học, mẹ hỏi con, gia thế như vậy có thể giúp được gì cho con?”

“Tại sao con phải cần cô ấy giúp? Cái con muốn là một người vợ, chứ không phải cái đó.” Lệ Thịnh chú ý đến tấm ảnh trên bàn, động tác chớp lấy có chút thô lỗ, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, ném xuống đất.

Tấm ảnh kia chậm rãi mở ra, gương mặt trên ảnh đã vụn vỡ, khó nhận ra.

“Mẹ giúp con sắp xếp rồi, ngày mai con đi ăn bữa cơm với con bé, nói chuyện cho đàng hoàng, hai đứa đều ra nước ngoài du học, chuyện có thể nói chắc hẳn rất nhiều.” Đặng Lệ khom lưng, nhặt tấm ảnh lên vuốt phẳng, đặt lại trên mặt bàn nhẵn bóng.

“Con sẽ không đi.” Lệ Thịnh đi lên lầu, chỉ ném lại một câu như vậy.

“Con phải đi.” Đặng Lệ ôm ngực, vịn bàn, ngồi lại xuống ghế.

4. Chương 4

Làm thế nào để giải thích tất cả những chuyện khi mà đến cô cũng cần người ta giải thích.

Lúc Tân Đồng thức dậy thì trời đã sáng.

Cô vừa định ngồi dậy, còn có một cơ thể luôn cảnh giác, mềm mại nho nhỏ bên cạnh cũng thức dậy theo cử động của cô.

“Mẹ ơi.” Nam Hợp chậm rãi ngồi dậy, cặp mắt ngái ngủ vẫn còn tèm nhèm, đôi mắt to nửa nhắm nửa mở, mái tóc nó một nửa thì dấn vào mặt, một nửa thì rối bù xù, khoe miệng còn vương lại dấu vết nước miếng đáng ngờ.

Bộ dạng này của cậu khiến lòng Tân Đồng lập tức mềm nhũn thành một hồ nước một áng mây, cô đưa tay ôm lấy cậu.

Nam Hợp ngoan ngoãn hưởng thụ chiếc ôm vừa ấm áp vừa thoải mái của mẹ vào buổi sáng, từ trong lòng mẹ, cậu rụt rè ngẩng đầu, in lên trên mặt Tân Đồng một chiếc hôn ngọt ngào, Tân Đồng tự nhiên cũng hôn đáp trả lại cậu.

Vì thế, một lớn một nhỏ cứ cười hì hì như vậy, hưởng thụ một buổi sáng tốt đẹp.

Không đúng lắm, Tân Đồng thả một tay ra, vươn tay một cách chuẩn xác đủ đến chiếc đồng hồ báo thức trên bàn bên cạnh giường, nghiêng đầu liếc nhìn một cái, rồi liếc thêm cái nữa, vẻ mặt nghiêm trọng, “Nam Hợp, hình như chúng ta bị muộn rồi.” Cô chậm rãi nói.

Hôm nay là thứ sáu.

Kim đồng hồ ở đối diện chỉ tám giờ kém, Nam Hợp học trường mẫu giáo Thị Nhất Ấu, chín giờ lên lớp, còn cô thì vào làm lúc tám giờ rưỡi.

“Mẹ đi làm bữa sáng, còn con có thể tự mặc đồ không?”

Nam Hợp ra sức gật đầu, “Dạ!”

Tân Đồng bế nó một chút để khen ngợi, tối qua đã chuẩn bị xong quần áo đặt ở đầu giường, cô xoay người lao nhanh vào bếp.

Thời gian không còn nhiều, bữa sáng phong phú theo kế hoạch của Tân Đồng cũng trở nên không thể thực hiện. Từ trong tủ bếp, cô lấy ra hai lon cháo bát bửu, mở ra, đổ vào trong nồi hâm nóng lại, rồi lược thêm hai quả trứng.

Đợi dầu nóng, đánh thêm hai quả trứng nữa, trong tiếng xì xèo, anh bạn nhỏ Lệ Nam Hợp đã mặc xong quần áo.

Cậu kéo lại quần áo, lần nữa bò lên giường, chỉnh lại chiếc gối đầu cho ngay ngắn, rồi kéo trái chỉnh phải chiếc chăn, cuối cùng phẩy phẩy trải chăn trên giường như cũ.

Tiểu Lợi Hại, đứng rồi, Tiểu Lợi Hại, Nam Hợp nhét con chó nhỏ suýt nữa bị vứt bỏ vào chính giữa chăn, hài lòng nhìn một lát, rồi theo mùi thức ăn đi tìm mẹ.

Tân Đồng vừa mới dọn xong bữa sáng, liền thấy Nam Hợp đi tới, cô nhất thời mỉm cười.

Cậu mặc ngược quần áo.

Nam Hợp cúi đầu nhìn, cũng có hơi xấu hổ, mỉm cười khi khi với mẹ.

Tân Đồng khom người giúp cậu cởi ra, sau đó mặc lại cho cậu.

Bồn rửa mặt khá to, vóc dáng Tân Đồng có hơi thấp, công tắc bật nước nóng trong nhà vệ sinh lại cao, cô phải đứng trên ghế mới có thể với tới.

Hiện giờ chiếc ghế nhỏ đó lại có công dụng mới, anh bạn Nam Hợp đang đứng trên đó, “Mẹ ơi, để con nặn kem đánh răng cho mẹ.”

“Ừm.” Cô đưa bàn chải đánh răng của mình qua.

Một lớn một nhỏ đồng loạt đánh răng rửa mặt, chải tóc xong, sau đó ăn bữa sáng nóng hổi.

Tân Đồng không có xe, đến Thị Nhất Áu phải ngồi xe buýt từ trước cổng nhà qua chín trạm xe.

Lúc chờ xe, Tân Đồng khom người mang chặt giày lại cho Nam Hợp, đề phòng cậu nghịch ngợm chạy giỡn giày bị lỏng sẽ vấp té.

Trên xe có hơi đông người.

Trong góc xe có một chỗ trống, bà thím đi chợ mua thức ăn dịch vào trong, chừa chỗ cho Tân Đồng ngồi.

“Nam Hợp lại đây con.” Tân Đồng nắm tay Lê Nam Hợp đi qua, ngồi xuống, sau đó bế nó lên đặt ở trên đùi.

“Mẹ ơi, con có nặng không?” Nam Hợp hơi ngại muốn xuống dưới, không muốn làm cô mệt.

Ba nói cậu là con trai, còn mẹ là con gái, phải chăm sóc mẹ, không thể để mẹ mệt, bằng không mẹ sẽ đi mất.

Cậu không muốn mẹ cậu đi mất đâu.

Tân Đồng chỉnh lại cái nón nhỏ của cậu thật ngay ngắn, dỗ dành cậu, “Nam Hợp vẫn chưa lớn, nên không nặng chút nào.”

Bà thím bên cạnh để thức ăn xuống bên chân, thân người hơi mập mập dịch sát vào cửa xe, “Cậu bé sợ mẹ mệt đây mà, ngoan ghê, ngồi xuống đây đi.”

“Nam Hợp, nói cảm ơn với bà đi.” Tân Đồng cẩn thận để cậu xuống chỗ ngồi chính giữa.

“Cảm ơn bà ạ.” Lê Nam Hợp nhanh chóng nói cảm ơn, tay vẫn nắm chặt tay của Tân Đồng.

“Không có chi,” bà thím càng nhìn càng yêu, Nam Hợp trắng trẻo bụ bẫm, mặt cũng phúng phính thịt, rất đẹp trai, dù sao cũng còn có mấy trạm xe nữa thôi, bà dứt khoát tán gẫu mấy câu với Tân Đồng, “Cậu bé mấy tuổi rồi?”

“Dạ 4 tuổi,” Tân Đồng mỉm cười, xoa đầu Nam Hợp rồi đáp.

Bà thím cười càng tươi hơn, khoe miệng gợn lên cao, “Nhìn cô cũng còn nhỏ tuổi, lấy chồng sớm à?”

Tân Đồng không biết trả lời thế nào, chỉ hơi cúi đầu.

Thật ra cô cũng không còn nhỏ, đã sắp 26 tuổi, nhưng vẻ ngoài lại có hơi nhỏ.

Bà thím chỉ nghĩ là cô mắc cỡ, “Chuyện này có gì mà mắc cỡ chứ, con trai tôi nè, 34 tuổi rồi, mà năm ngoài mới lấy vợ, cũng do tôi hồi thúc hoài đó chứ. Con dâu tôi vừa mới có thai, tôi phải mua mấy thứ này để tắm bổ cho nó.” Bà chỉ chỉ mấy nguyên liệu nấu ăn chất đầy trong giỏ, nói.

Tân Đồng vẫn cảm thấy lạ là bà mua thức ăn tại sao phải đi xa như thế để làm gì, dường như bà thím nhìn ra suy nghĩ của cô, “Chợ nông sản bên này buổi sáng đồ ăn tươi ngon lắm, giá cả cũng phải chăng, tuyệt đối có lợi.”

Bà thím xuống trước cô hai trạm, còn có hơi lưu luyến, “Con dâu tôi nếu như cũng sinh được thằng cháu trai giống cậu bé này, thì tôi có nằm mơ cũng sẽ cười đến tỉnh ngủ luôn.”

“Sẽ được mà, chắc chắn sẽ được.” Tân Đồng đáp lại.

Bà thím nghe vậy thì vô cùng vui vẻ, xách theo giỏ đồ ăn, đứng thẳng lưng, nhanh nhẹn xuống xe, “Chúc cô buổi sáng tốt lành nhé cô gái.”

Chỗ ngồi bên cạnh trống trải, nhưng Lê Nam Hợp vẫn thích ngồi sát vào người mẹ.

“Mẹ ơi, tại sao bà nói là muốn có đứa cháu trai giống con vậy?” Nam Hợp vòng vòng ngón tay, có hơi tò mò.

“Vì bà khen con đẹp trai đó.” Tân Đồng nựng nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Nam Hợp cười cười, “Mẹ cũng đẹp mà.”

“Cám ơn con.”

Tân Đồng nghĩ rất nhiều lần, nếu dáng vẻ của mình không phải thế này, thì lúc trước có thể cũng sẽ không “may mắn” được chọn như vậy hay không? Vậy thì tất cả mọi thứ hiện giờ vẫn cứ mơ hồ, không thật, và chỉ có thể là một giấc mơ hay không?

“Mẹ, vậy nếu bạn đó giống con, thì chẳng phải sau này sẽ có hai Nam Hợp hay sao?” Nam Hợp hơi chau mày, giống như đang hoang mang.

Nỗi sầu của Tân Đồng vừa mới lắng lẽ dâng lên lại bị lời nói cực kỳ đáng yêu và ngây thơ này đánh tan không còn một mảnh, “Sẽ không đâu, chỉ là bộ dạng đáng yêu như Nam Hợp thôi, chứ Nam Hợp của chúng ta vĩnh viễn là độc nhất vô nhị.”

Cô nên lấy làm may mắn, cậu hoàn hảo như vậy, chứ thế giới này biết bao thứ còn nhiều thiếu khuyết.

Khi Tân Đồng và Nam Hợp đến nơi, cũng vừa kịp lúc.

Cô giáo nhìn thấy, liền chạy ra đón họ.

“Chị là?” Cô giáo dạy Nam Hợp cũng hơn hai tháng, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tân Đồng.

Nam Hợp cướp lời, giọng điệu hãnh diện, “Là mẹ của con.”

Cô giáo giống như đã hiểu, “Hóa ra là vậy.” Trước đây cô còn có chút tò mò, Thị Nhất Áu là trường mầm non quý tộc danh xưng với thực, phụ huynh học sinh đều là nhân vật không giàu sang thì cũng có địa vị cao, như Lê Nam Hợp, thường ngày đều có xe riêng đưa đón, tài xế chở đến cũng mặc vest mang giày da. Đột nhiên có một phụ nữ quần áo giản dị, diện mạo trẻ trung xinh đẹp nói là mẹ cậu, bất cứ ai cũng không dám tin.

Cô giáo biết Lê Đông Nhất, ba của Lê Nam Hợp, nói khó nghe nhưng tuyệt đối chính xác, đó là nhân vật lớn chỉ dùng một tay cũng đủ che trời, mặc dù đã ly hôn, nhưng quyền thế lại rất mạnh.

Cô giáo này nghĩ Tân Đồng chính là cô bé lọ lem muốn mượn đứa con để vào nhà giàu sang, thì trong lòng khinh bỉ, sắc mặt lại tỉnh bơ, “Anh bạn nhỏ Lê Nam Hợp, chúng ta vào đi thôi?”

“Nam Hợp, vào lớp với cô giáo đi con.” Tân Đồng khom người ngồi xổm xuống, tầm mắt song song với cậu.

“Mẹ, chiều nay mẹ sẽ đến đón con chứ?” Tay Nam Hợp nắm quai đeo cặp, hỏi.

Tân Đồng mỉm cười, “Tất nhiên rồi, tan học chúng ta sẽ cùng nhau đi siêu thị.”

Đồ ăn vặt trong nhà rất ít, số còn lại cũng là trước kia Đồng Dao để ở nhà cô, cũng không thích hợp với Nam Hợp, còn có thức ăn thức uống, cũng nên mua thêm nhiều nhiều một chút.

Lấy được câu trả lời chắc chắn của cô, ánh mắt Nam Hợp nhất thời sáng lên, lại hôn cô một cái, lần này là miệng đối miệng!

Cô giáo liền nhìn đến ngẩn người, mấy tháng nay tính tình của Lê Nam Hợp rất trầm lặng, không biểu lộ cảm xúc ra ngoài, đây là lần đầu tiên cô giáo thấy cậu như vậy, chính xác là một cậu bé đang làm nũng với mẹ.

Không chỉ là cô giáo, mà Tân Đồng cũng thoáng sửng sốt một hồi.

Mãi đến lúc tới thư viện, đặt túi xách xuống, cô vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Chị Vương đi tới, giơ tay quơ quơ trước mặt Tân Đồng.

Tân Đồng hoàn hồn, áy náy nói, “Chị Vương, xin lỗi chị, em đến muộn.”

Có lẽ đúng là do có Nam Hợp làm bạn sao? Đêm qua cô ngủ rất ngon, một giấc đến tận sáng, ngủ say đến nỗi ngay cả tiếng đồng hồ báo thức cũng không nghe thấy.

“Hôm nay cũng không bận lắm, không sao.” Chị Vương cười xấu xa, “Nói nè, Tiểu Tân, thì ra là có bạn trai, chắc chắn, dòm không giống nha.”

Mới vừa rồi, Tân Đồng còn áy náy bởi vì đi làm muộn, thì bỗng chốc tan thành mây khói.

Con trai chị Vương vừa mới vào đại học, lại được chồng yêu thương, mọi sự không lo. Tân Đồng nhìn vào mắt chị, trong lòng thầm than, đúng là người phụ nữ đang bước vào thời kỳ nhiều chuyện!

Cô nhận lấy cây chổi lông gà từ tay của chị Vương, đi đến một bên, bắt đầu dọn dẹp quét bụi trên bàn.

Chị Vương đi theo đến, “Chị Vương của em là người từng trải, vẻ mặt hồng hào mịn màng này của em, không phải là đang yêu hay sao?”

Tân Đồng lười giải thích, cô thường xuyên ngủ ít hoặc mất ngủ, cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon lành nên mặt hồng hào mà.

“Đúng rồi,” Chị Vương vỗ đầu nhớ lại, “Lúc sáng bạn trai em có đến tìm em.”

“Lê Thịnh à?” Tân Đồng đột nhiên ý thức được một chuyện rất quan trọng, phải giải thích như thế nào với Lê Thịnh đây?

Chị Vương đẩy chiếc xe đẩy còn chưa kịp dừng lại ra xa, rút ra một quyển sách, kiểm tra số trên sách, rồi đặt lại vào giá.

“Đúng đúng, chính là cậu ta.” Chị Vương rất có ấn tượng với Lê Thịnh, một chàng trai sôi nổi tuấn tú, “Chị thấy hình như cậu ta có chuyện gì đó muốn nói với em.”

“Em biết rồi.” Tân Đồng tiếp tục làm việc, đột nhiên cô cảm thấy may mắn, may mắn vì cô đến muộn, không gặp phải anh.

Cô vẫn chưa chuẩn bị xong, vẫn chưa biết câu đầu tiên khi mở miệng là nên nói cái gì? Làm thế nào để giải thích tất cả những chuyện khi mà đến cô cũng cần người ta giải thích.

Ánh nắng theo kính rộng ở bốn phía tràn vào, trong ánh sáng, bụi bặm nổi lên, có thể nhìn thấy rõ ràng, lại dần dần tản ra.

5. Chương 5

Cô thà rằng nói dối, mặc dù lời nói dối này còn phải nói thêm nhiều lần nữa, chứ cô không muốn cậu biết cậu được sinh ra như thế nào.

Đâu là lần đầu tiên Lê Nam Hợp chính thức đi dạo siêu thị.

Ở nhà họ Lê, mọi thứ đều có người chuẩn bị sẵn, cho dù là thức ăn hay đồ dùng, cậu chưa bao giờ được lựa chọn, cũng không có người hỏi cậu có thích hay không.

Những thứ chuẩn bị cho cậu đều là thứ tốt nhất, nên ai cũng cảm thấy không cần thiết phải hỏi.

Cho nên, việc cùng mẹ đi siêu thị mua đồ đặc linh tinh khiến cậu rất hưng phấn, có chút vượt qua suy nghĩ của cậu.

Lúc đầu cậu đi thoeo bên cạnh Tân Đồng, nhìn thấy thứ định mua được sự đồng ý của mẹ, đôi chân ngần ngừ liền nhanh chóng chạy tới ôm lại đây, sau đó khiêng chân bỏ vào trong xe đẩy.

Rồi tiếp đó, Tân Đồng để ý thấy cậu nhìn một bạn nhỏ ngồi trong xe đẩy đi ngang qua khoảng 15 giây, vì thế cô khom người bế cậu bỏ lên xe.

Thử nghiệm mới lạ cộng thêm việc cậu phát hiện hóa ra mẹ hiểu cậu như vậy, khiến Lê Nam Hợp vui sướng một hồi.

May mà siêu thị cách chỗ ở không xa, Lê Nam Hợp tay xách nách mang mấy túi đồ nhỏ nhỏ, đi phía trước dẫn đường, bước từng bước một lên lầu.

Tân Đồng có chút dở khóc dở cười, không biết cậu nhóc có trí nhớ tốt, hay là định hướng tốt, thời gian ngắn như vậy đã quen thuộc mọi góc ngách con đường.

Hai người cùng nhau sắp xếp lại đồ đạc, Tân Đồng nấu cơm, Lê Nam Hợp thì ngồi vào bàn vẽ tranh.

Cửa nhà bếp đóng lại, tiếng dầu mỡ khói bếp bên trong có hơi lớn, lại cách hơi xa, thế nên cô không nghe thấy tiếng điện thoại ở trên bàn rung nhẹ.

Lê Nam Hợp nhìn chằm chằm chiếc điện thoại di động đang rung, đặt cọ vẽ xuống, cẩn thận cầm lên, nhảy xuống ghế, chạy đến chỗ nhà bếp.

“Đồng Đồng à?” Tiếng Lê Thịnh dịu dàng, nhưng đầu dây bên kia lại không nghe thấy tiếng của Tân Đồng.

Anh cảm thấy lạ nhìn lại, đã báo nhận cuộc gọi rồi mà, áp tai vào nghe lần nữa, vẫn chỉ là tiếng bước chân vụn vặt cùng hơi thở đứt quãng.

“Mẹ ơi, có điện thoại.” Nam Hợp đẩy cửa nhà bếp ra, giơ điện thoại lên cao, đưa tới trước mặt Tân Đồng.

Tân Đồng tắt bếp, nhận lấy thì thấy cuộc gọi đã kết thúc, thời gian biểu hiện là 32 giây, người gọi đến là Lê Thịnh.

Tân Đồng do dự không biết có nên gọi lại hay không, điện thoại nơi tay lại rung lên lần nữa.

Cô không nhận máy, cho đến khi ngừng hẳn.

Nói không tức giận thì không đúng, đáy lòng Tân Đồng đột nhiên có chút oán giận Lê Đông Nhất, anh không để cô chuẩn bị chút gì, đã đẩy cô vào hoàn cảnh như hiện giờ, đến nỗi hiện giờ cô hoảng hốt lo sợ, nghĩ không ra chút xiu đầu mối nào.

“Mẹ ơi, mẹ sao vậy?” Bàn tay nhỏ bé của Lê Nam Hợp nhét vào trong tay của Tân Đồng, nhạy cảm phát hiện ra sự biến hóa cảm xúc của mẹ.

Tân Đồng lấy lại tinh thần, “Không, mẹ không sao.”

Ngoại trừ người nhà, Đồng Dao và Lê Thịnh, vẫn còn một người cần lời giải thích của cô về chuyện này.

Nhưng cô phải nói thế nào với cậu bé đây, cho dù nói, có lẽ cậu cũng không hiểu.

Trong lòng Tân Đồng dậy sóng, không, cô không thể nói với cậu bé được.

Thế giới của cậu tốt đẹp như vậy, một ngày nào đó cậu cũng sẽ lớn lên, cũng sẽ nhận thức rõ được thế giới này.

Cô thà rằng nói dối, mặc dù lời nói dối này còn phải nói thêm nhiều lần nữa, chứ cô không muốn cậu biết cậu được sinh ra như thế nào.

Tân Đồng che giấu đi tâm sự, đến nhà vệ sinh lấy khăn mặt thấm nước ẩm lau đi màu vẽ dính trên mặt của Nam Hợp, bỗng tiếng gõ cửa vang lên.

Tiếng gõ cộc cộc cộc rất có quy luật.

Thần kinh Tân Đồng lập tức khẩn trương, cô ra mở cửa.

Nhìn thấy người đến, âm thầm thở ra một hơi, lòng dạ treo lơ lửng vừa hạ xuống, lại dâng lên.

“Chú Lệ.”

Cùng lúc đó, tiếng Nam Hợp từ phía sau truyền đến, “Ba ơi!”

Lệ Đông Nhất tỉnh bơ, biến hóa nét mặt của Tân Đồng anh đã thu hết vào trong mắt.

“Cô Tân.” Anh thản nhiên lên tiếng, chân dài bước một bước lướt qua cô, đưa tay ôm lấy Lệ Nam Hợp.

“Ba ơi, mẹ làm rất nhiều món ăn ngon, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi.” Lệ Nam Hợp có chút kiêu ngạo vạch ngón tay ra, vừa nghĩ vừa đếm xem có bao nhiêu món ăn.

“Phải không đó?” Lệ Đông Nhất nhéo mũi Nam Hợp, xoay người nhìn về phía Tân Đồng.

Miệng anh vênh lên, đôi mắt uốn lượn, còn chưa kịp thu lại ý cười.

Tân Đồng bị nụ cười này làm hoa mắt, mới phát hiện người đàn ông này cũng có mặt đẹp như vậy. Hai lần trước, vẻ mặt anh nghiêm túc, cô chỉ cảm thấy là người đàn ông dễ nhìn thôi, lại không ngờ rằng, lúc anh cười, khuôn mặt lại có vẻ sinh động đến vậy.

“Cũng không bao nhiêu, chỉ là mấy món bình dân mà thôi.” Tân Đồng cắn răng, ngậm bực bội sự thất thố của mình, ngập ngừng nói.

Một tay Lệ Đông Nhất bế Nam Hợp lên, ước lượng thử, nhìn sắc mặt hồng hào của cậu, anh biết nhất định cậu được Tân Đồng chăm sóc không tệ.

“Nếu nấu không nhiều, thì tôi cũng không dám làm phiền.” Lệ Đông Nhất lấy lại vẻ lạnh lùng, nhìn bộ dạng có lẽ là muốn trực tiếp bế Nam Hợp đi.

“Để Nam Hợp ăn cơm trước đã.” Tân Đồng không nỡ, Nam Hợp đợi lâu như vậy, hai người cùng nhau đi siêu thị chọn thức ăn cả buổi, chắc cậu mệt lắm rồi, có lẽ cũng đã đói, sau đó cô lại cảm thấy có chút không ổn, lại bổ sung thêm một câu với Lệ Đông Nhất, “Chú, chú cũng ăn cùng đi.”

Tân Đồng nói xong liền muốn cắn đầu lưỡi của mình cho rồi, nhưng cũng không thể bắt chú ấy đứng ở một bên ngó đúng không?

“Vậy làm phiền cô Tân.” Lệ Đông Nhất hơi gạt đầu, bế Nam Hợp đi về phía nhà bếp.

“Không phiền, không phiền.”

Thật sự là không dám không phiền à.

Tân Đồng hậm hực cúi đầu đi theo sau lưng Lệ Đông Nhất, không chú ý đến ý cười chột lóe lên trong mắt anh.

Lệ Đông Nhất ngồi xuống đối diện Tân Đồng và Nam Hợp, điệu bộ tao nhã, cho dù là nhai nuốt hay húp canh cũng không phát ra bất cứ tiếng động nào. Như vậy thật không giống kiểu ăn cơm bình thường, lại giống như đang thưởng thức món ngon trong một nhà hàng tây có không khí cao nhã vậy.

Trái ngược hẳn với Tân Đồng và Nam Hợp.

“Mẹ ơi, mẹ ăn cái này đi.” Lệ Nam Hợp dùng đôi đũa mới mà Tân Đồng mua cho cậu gắp một miếng đậu hủ ki đưa đến bên miệng của cô.

Tân Đồng khẽ cắn môi, cô không thèm nhìn ánh mắt đang mở cực to ở phía đối diện, há miệng ăn luôn.

Nam Hợp há cái miệng bóng nhẫy dầu mỡ của nó với Tân Đồng, “Mẹ, tới phiên mẹ.”

Tân Đồng theo tầm mắt của Nam Hợp, gấp thức ăn đút vào miệng nó.

“Nam Hợp, con tự ăn đi.” Lệ Đông Nhất buông đôi đũa trong tay xuống, thản nhiên nói.

Bầu không khí đang tốt đẹp vui vẻ và hài hòa biết bao lại im bất.

Lệ Nam Hợp không dám không nghe lời ba cậu, có chút uất ức tự gấp thức ăn, bỏ vào trong cái chén nhỏ ở trước mặt mình, cả chớp mũi cũng cọ vào mép chén.

“Nó còn nhỏ mà, ăn cơm rồi nói sau đi, ăn như vậy mới có không khí chứ.” Tân Đồng vội vàng kiểm chứng độ chính xác trong lời nói của mình, cô gấp một miếng thức ăn cho Nam Hợp, rồi gấp một miếng nấm hương ở trước mặt bỏ vào trong chén của Lệ Đông Nhất.

Trời đất, cô, đã, gấp, một, miếng, nấm, hương!

Tân Đồng thật rất muốn chặt cánh tay đã cầm chiếc đũa kia của mình xuống cho rồi!

Lệ Đông Nhất nhìn thấy Nam Hợp lần nữa vui vẻ ra mặt khi có Tân Đồng làm chỗ dựa, anh cúi đầu nhìn miếng nấm hương to mọng trong chén, khóe mắt giật giật, lần nữa cầm đũa lên, chậm rãi gấp lấy nó bỏ vào trong miệng, lại tao nhã nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Tân Đồng thấy thế, chớp mắt mấy cái về phía Nam Hợp, ý là, Nam Hợp con nhìn đi, đối mặt với cường quyền, chúng ta phải cực lực đấu tranh, không thể một mực phục tùng được!

Ai dè Nam Hợp hiểu sai ý, lại mức một muỗng nấm hương, duỗi tay bỏ vào trong chén của ba cậu.

Tiếp đó cậu nháy nháy mắt mấy cái với Tân Đồng, ý là, mẹ xem đi, con cũng gấp cho ba món mà ba thích rồi.

Lệ Đông Nhất càng liếc mắt càng ghê hơn.

“Nam Hợp, thu dọn đồ đạc về nhà với ba.” Lệ Đông Nhất gọi cậu bé đang đi sát bên cạnh Tân Đồng, nhìn cô dọn bàn ăn, nhiệt tình đưa giẻ lau để lau bàn.

“Ba, không phải ba nói ba bận đến một tuần lận à!” Lệ Nam Hợp quay bóng lưng nhỏ về Lệ Đông Nhất, giọng nói yếu ớt.

Đây là chê mình đến đón sớm sao?! Lệ Đông Nhất cảm thấy đáy lòng dâng lên cảm giác mất mát thật lớn, “Mau đến đây.”

“Nhưng mà con muốn ở chung với mẹ.” Căn phòng ở nhà lớn như vậy, cậu cũng không thích ông bà nội ở nhà.

“Nam Hợp, con giúp mẹ đem chén đĩa qua đó được không?” Tân Đồng buông cậu ra, đi đến trước mặt của Lệ Đông Nhất, “Chú Lệ, nếu được thì cứ để Nam Hợp ở lại chỗ cháu trước đi.”

“Cũng được.” Lệ Đông Nhất không phản đối.

“Nam Hợp, con ở lại đây đi, ngày mai ba đến thăm con.”

Cậu bé chạy ào tới như một cơn gió, “Ba ơi, ba ở chung với con và mẹ luôn đi! Mấy bạn khác đều có ba mẹ sống chung với nhau mà!”

Cậu có ba, hiện giờ cũng có cả mẹ.

“Không biết nhà cô Tân có phòng nào trống không?” Lệ Đông Nhất nhíu mày, nhìn Nam Hợp đang ôm lấy đùi mình.

Tân Đồng đáp: “Cũng có.”

“Vậy làm phiền cô.” Lệ Đông Nhất lấy điện thoại ra, bấm số, “Trợ lý Từ, phiền anh đem một ít quần áo và vật dụng hàng ngày đến đây.”

Cách làm việc của trợ lý Từ rất nhanh nhẹn, đứng trước cửa đưa đồ đạc vào rồi lập tức rời khỏi.

Trong nhà có chần ra bao gối sạch, chần cũng từng phơi nắng, cho nên Tân Đồng sắp xếp rất nhanh.

Cô nhìn chiếc ra giường màu lam trải xong, thầm nghĩ nếu con nhóc Niên Niên biết căn phòng của nó bị chiếm dụng không biết sẽ thế nào? Còn có Đồng Dao, nếu cô lại đến ăn chực hay gì đó, lỡ như bắt gặp thì phải giải thích ra sao?

Tân Đồng dọn dẹp căn phòng trống kia xong thì đi ra, quay về phòng ngủ của mình, Nam Hợp đã tắm rửa thơm phức, bò lên giường.

“Mẹ ời?”

“Sao con?” Có Lệ Đông Nhất ở đây, chuyện tắm rửa liền giao cho anh, Tân Đồng giúp cậu sấy khô tóc.

“Đêm nay chỉ cần con ngủ với mẹ là được, để Tiểu Lợi Hại qua ngủ chung với ba nha.” Cậu không quên mình đã tặng Tiểu Lợi Hại cho mẹ, nên trưng cầu ý kiến của mẹ.

“Đương nhiên là được.” Tân Đồng đưa con chó nhỏ cho Nam Hợp.

Nam Hợp chạy ra một lát rồi chạy về phòng, Tân Đồng biết cậu đã đưa Tiểu Lợi Hại cho ba.

Bên này, hai mẹ con ôm nhau ngủ, ngủ rất say sưa.

Trong phòng cách vách, Lệ Đông Nhất nhìn con chó đồ chơi chiếm cứ một nửa gối đầu của mình với ánh mắt ghét bỏ.

Rốt cuộc khỏe miệng vẫn cong lên.

Không kéo rèm cửa, ánh trăng rất sáng, rọi vào trong phòng, cuối cùng anh cũng nhắm mắt, bình yên đi vào mộng.

6. Chương 6

Cô nói với Lệ Thịnh, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè.

Cô nói cô không xứng với anh.

Nhưng cô lại không nói được nguyên nhân.

Hôm nay Tân Đồng thức dậy rất sớm.

Nam Hợp vẫn ngủ say, có thể là hôm qua chơi đùa nhiều nên mệt rồi, mắt cậu nhắm lại, cái miệng nhỏ nửa mở ra, khỏe miệng có chút bóng bóng.

Là nước miếng sao? Tân Đồng cảm thấy mắc cười.

Cô vươn tay đắp lại cái chăn bị Nam Hợp đá sang bên cạnh, đưa tay gạt mấy sợi tóc mềm trên trán cậu, hôn lên trán một cái, mới nhẹ chân bước xuống giường.

Xoay người đóng cửa, đi đến nhà vệ sinh.

Đã sớm có một người đứng trong đó, đúng lúc anh cầm dao cạo râu, nhìn thấy cô từ trong gương, tay hơi ngừng một chút, xoay người lại, trên cằm có một vòng bọt cạo râu màu trắng.

“Chú trước đi.” Tân Đồng vuốt vuốt lại mái tóc rối bù, tỉnh táo hơn nhiều, mới nhớ lại đêm qua Lệ Đông Nhất cũng ở đây.

Nhà vệ sinh không lớn, cô cũng không định chen chúc với anh cùng rửa mặt chải đầu.

Lệ Đông Nhất không nói gì, khỏe mắt lại rõ ràng cong lên, xoay người nhìn vào gương tiếp tục động tác trên tay.

Tân Đồng luôn luôn đánh răng rửa mặt rất mau, lúc đi đến cạnh cửa đổi giày, Lệ Đông Nhất đang cầm máy tính bảng ngồi trên sofa chợt ngẩng đầu lên hỏi: “Đi đâu vậy?”

Tay Tân Đồng đã đặt trên cửa, “Cháu định xuống lầu mua bữa sáng.”

Cô đợi anh “ừm” một tiếng tỏ ý anh đã biết, rồi sẽ mở cửa đi ra ngoài, nhưng không ngờ Lê Đông Nhất lại đặt máy tính xuống, đứng lên và nói, “Tôi đi với cô.”

“Nhưng còn Nam Hợp...” Tân Đồng lo lắng Nam Hợp ở nhà một mình.

Lê Đông Nhất nhìn đồng hồ trên tay, “Một lát thôi chắc là nó chưa thức dậy đâu.”

Tân Đồng cũng không nói thêm gì nữa.

Hôm nay, cô mặc một chiếc áo khoát dài màu hồng nhạt, lại không nghĩ rằng chỉ trong một đêm mà nhiệt độ lại giảm xuống mấy độ, gió lại lớn, cô rút cổ, chà chà tay mới có chút thích ứng.

Lê Đông Nhất đứng ở bên cạnh cô, sờ mũi.

Tân Đồng chú ý đến tầm mắt của anh, nghiêng mặt nhìn anh một cái.

Hôm nay Lê Đông Nhất không mặc đồ vest, với chiếc áo khoát nhẹ màu nâu nhạt, so với mấy lần trước Tân Đồng gặp anh thì anh ít đi vài phần sắc bén, thêm vào vài phần nho nhã.

Anh tháo khăn quàng trên cổ ra, “Lại đây nào.”

“Không, không cần ạ.” Tân Đồng vội vàng xua tay, cho dù cô chết cóng cũng không dám nhận đâu.

“Lại đây đi.” Lê Đông Nhất nhấn mạnh lại lần nữa, giống như không nhìn thấy đáng vẻ lắc đầu nguầy nguậy của cô.

Giọng điệu của anh lạnh lùng, Tân Đồng không khỏi rùng mình.

Động tác tay Lê Đông Nhất thành thạo giúp cô quàng vào, khăn còn mang theo nhiệt độ của anh, Tân Đồng cảm thấy thật ấm áp.

“Cuối cùng cần cổ cũng dài ra rồi.” Giọng nói của Lê Đông Nhất mang theo ý cười.

Tân Đồng khẽ cắn môi im lặng.

Cô không sợ nóng, chỉ sợ lạnh.

Trước kia, Đồng Dao rất thích làm một chuyện, chính là nhân lúc cô không chú ý, đột nhiên nhét bàn tay lạnh ngắt của cô ấy vào cổ áo của cô, dán vào cổ cô, thấy cô bị lạnh đến giậm chân mới hài lòng cười lớn rút tay lại.

“Bên này ạ.” Tân Đồng chỉ phía trước, trên tấm biển gỗ có mấy chữ mạ vàng thật to, ‘Tiệm bánh bao Đại Lí’.

“Sư phụ Lý, chào buổi sáng!” Tân Đồng mỉm cười đi tới, bước vào trong.

Tiệm bánh bao chỉ rộng hơn mười mét vuông, trước cửa kê vài cái bàn, đã có vài người ngồi ở đó ăn bánh.

“Tân Đồng hả.” Sư phụ Lý lấy ra một cái bánh bao, vẫn còn bốc khói, “Vẫn là hai cái bánh bao nhân thịt, một ly sữa đậu nành?”

Tân Đồng đã là khách quen nơi đây, ông chủ nhớ rất rõ sở thích của khách hàng, đương nhiên bao gồm cả cô.

“Không ạ, hôm nay cháu mua nhiều một chút.” Tân Đồng nói.

“Có khách đến à?” Sáng sớm chủ nhật thong thả, ánh mắt tò mò của sư phụ Lý lập tức quét qua sau lưng Tân Đồng.

Tân Đồng thấp hơn Lê Đông Nhất, vốn không mong sẽ che được anh, người nào đó còn cố tình bước lên phía trước, “Chào buổi sáng, ông chủ.”

“Chào buổi sáng!” Sự tò mò của sư phụ Lý được thỏa mãn, nhiệt tình cũng tăng vọt theo, “Ăn gì nào?”

“Tôi cũng giống như cô ấy.” Lệ Đông Nhất dịu dàng nhìn Tân Đồng, vẻ mặt vẫn duy trì ý cười nhàn nhạt như lúc nãy.

“Được thôi, vậy thì sáu cái bánh bao, hai ly sữa đậu đủ chưa?” Sư phụ Lý tự án chừng sức ăn của Lệ Đông Nhất, cầm hai túi giấy to nhanh nhẹn gấp bánh bao bỏ vào.

“Sư phụ, cho thêm hai cái bánh bao nhân bơ trứng, và một ly sữa đậu nữa.” Tân Đồng mau chóng bổ sung, cô vẫn không quên phần sáng cho Nam Hợp.

“Được thôi.”

Mọi thứ đã đóng gói xong, Lệ Đông Nhất trả tiền, cầm lấy bánh.

“Từ từ đợi tôi thôi tiền đã.” Sư phụ Lý có hơi bức bối nhìn tờ một trăm tệ mới tinh trong tay, tiệm của ông toàn là đồ rẻ tiền, cũng không trang hoàng sang trọng gì, giá một cái bánh bao có 8-10 tệ, ai lại đưa 100 tệ để mua mấy cái bánh bao?

“Sư phụ Lý, chỗ cháu có tiền lẻ, bác lấy đi.” Tân Đồng đưa tiền lẻ cho ông.

“Thôi, đừng ngại mà, để cho người yêu của cháu trả tiền cho cháu đi!” Sư phụ Lý không lấy tiền của cô.

“Chú ấy không phải...” Tân Đồng muốn giải thích.

Lệ Đông Nhất vươn tay nắm lấy cô, nói một câu về phần tiền thừa ở chỗ sư phụ Lý, “Tiền thừa để lần sau trừ đi, chúng tôi đi trước.”

Bước chân Lệ Đông Nhất có hơi nhanh, bước chân Tân Đồng đành phải đuổi theo thật mau.

Đi ra trước cửa tiệm, lại đi khoảng mười mét, lúc này Lệ Đông Nhất mới rút tay về.

“Chú làm gì mà không để cháu giải thích?” Giọng nói của Tân Đồng hơi lớn, trong gió thu buổi sớm lành lạnh đặc biệt rõ ràng.

“Đồng Đồng.”

Lệ Đông Nhất và Tân Đồng cùng xoay người nhìn qua, đáng vẻ Lệ Thịnh hốc hác đứng ở chỗ đó, “Em muốn giải thích thế nào?”

Hôm qua, anh liên tục gọi mười mấy cú điện thoại cho cô, cuộc gọi đầu tiên cô không nói lời nào, sau đó thì không tiếp, cuối cùng dứt khoát tắt máy luôn.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, lòng dạ anh lơ lửng cả một đêm, liền đáp chuyến bay sớm nhất đến đây, kết quả chính là thế này.

Người mà anh luôn tâm niệm, lại cùng tay trong tay với chú út anh đi mua bữa sáng!

“Anh Thịnh, em...” Hết thấy sự kinh hãi, thất vọng, nghi hoặc trong mắt anh lại rõ ràng chân thật đập vào mắt cô, Tân Đồng nhất thời nghẹn lời, “Em nghĩ đợi khi nào có cơ hội sẽ nói với anh.”

“Cơ hội ư?” Lệ Thịnh cười khẩy, giọng điệu mỉa mai châm chọc, “Bây giờ chính là cơ hội.”

Lệ Đông Nhất nhíu chặt chân mày, “Thịnh à, đừng làm loạn.”

Đây là ngoài đường, người qua lại tùm nập ba dừng bước, có chút hiếu kỳ nhìn về hướng này.

“Con làm loạn ư?!” Sắc mặt Lệ Thịnh càng thêm khó coi, “Vợ sắp cưới của con lại ở bên cạnh chú út, con chỉ muốn một lời giải thích, tại sao lại là làm loạn?”

Lệ Thịnh đau đớn trong lòng, không riêng gì cảnh tượng trước mắt, mà còn bởi vì người tên Lệ Đông Nhất này.

Chú ấy thay thế địa vị của cha anh trong suy nghĩ của ông nội, chú ấy lớn hơn anh được bao nhiêu tuổi chứ, nhưng cái gì cũng thắng anh gấp trăm ngàn lần, cái gì cũng đè trên đầu anh.

Biết bao phụ nữ xếp hàng chỉ chờ để quỳ dưới đũng quần của chú ấy, ngay cả Tân Đồng cũng không tránh được sao?

“Anh Thịnh à, không phải như anh nghĩ vậy đâu.” Tân Đồng thử giải thích, theo ánh mắt không tin của Lê Thịnh, anh đang nhìn chiếc khăn choàng quần trên cổ cô, khăn choàng của Lê Đông Nhất, là châm chọc lớn cỡ nào?

“Đồng Đồng,” Lê Thịnh hít một hơi thật sâu, “Chỉ cần em nói không phải, chỉ cần em nói, tất cả chuyện hôm nay sẽ chưa từng xảy ra, hiện giờ chúng ta đi đăng ký kết hôn, được không?”

Lê Thịnh lấy lại bình tĩnh, anh hiểu Tân Đồng, nếu không cũng sẽ không thích cô lâu như vậy, sẽ không vì sau khi cô lặng lẽ biến mất mà buồn bã xuất ngoại, cũng sẽ không ở chỗ cô xem mắt mà thổ lộ với cô, dẫn cô đi.

Cái người đàn ông đi bên cạnh cô làm sao xứng với cô chứ? Đúng là chú út xuất sắc đó, nhưng Lê Thịnh chắc chắn rằng, chú ấy sẽ không thích hợp với Tân Đồng.

Lê Đông Nhất nhìn thấy vẻ mặt rối bời của Tân Đồng, liền thay cô lên tiếng, “Thịnh à, Tân Đồng và chú đã sớm ở bên nhau rồi.”

Anh tự tin như vậy, giống như đang nói một chuyện rất thật.

“Không, không thể nào.”

Lê Thịnh không tin nhìn Tân Đồng, anh đang chờ, chờ cô phủ nhận.

“Có cái gì là không thể chứ? Cháu xuất ngoại ba năm, chuyện gì cũng có thể xảy ra,” Tay Lê Đông Nhất dần dần nắm chặt lại.

“Xin lỗi anh Thịnh, em từng nói với anh tổng cộng ba lần, anh đều không cho là thật sao.”

Lần đầu tiên là khi cô và giáo sư đại học nọ đi xem mắt. Anh xuất hiện, nhận ra cô.

Lần thứ hai là lần đầu tiên hai người ăn cơm riêng với nhau trong một quán ăn gia đình, mang phong cách cổ xưa.

Lần thứ ba là lần anh đưa cô đi gặp gia đình.

Cô nói với Lê Thịnh, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè.

Cô nói cô không xứng với anh.

Nhưng cô lại không nói được nguyên nhân.

“Cho nên, đây chính là nguyên nhân sao? Đồng Đồng, anh không tin.” Anh không tin, anh cũng chưa từng nói gì về chú út Lê Đông Nhất của anh, chỉ ít là trước khi anh về nước.

Cho nên, anh không tin là cô mượn anh để quen biết với chú út.

Anh chỉ là một người cực kỳ bình thường trong nhà họ Lê thôi, nhắc đến nhà họ Lê, người đầu tiên mà mọi người nghĩ đến chỉ là Lê Đông Nhất.

Cho nên, anh không thích nhắc đến những chuyện này.

Tân Đồng, hóa ra em nhìn trúng là những thứ này hay sao?

“Đồng Đồng, em có biết là chú ấy có con rồi không? Chú ấy không thích hợp với em đâu, sao em không suy nghĩ lại chứ?”

“Sự thật chính là, Nam Hợp là con trai của em.” Tân Đồng cố gắng nhắm hai mắt lại, rồi mở ra.

Nắm tay đang siết chặt của Lê Đông Nhất cuối cùng cũng buông ra.

Anh thành công rồi, anh đánh cược địa vị của Nam Hợp trong lòng Tân Đồng, đánh cược xem cậu có quan trọng với cô hay không.

Tuyệt vời, anh đã đúng.

“Anh không tin,” Mắt Lê Thịnh mở cực lớn, gân xanh nổi lên, vài bước vọt tới trước mặt của Lê Đông Nhất, “Là chú lừa cô ấy, là chú lừa cô ấy đúng không?!”

Lệ Đông Nhất chỉ đưa tay ngăn Lệ Thịnh lại, khi Lệ Thịnh vừa đụng vào áo mình, anh gạt tay Lệ Thịnh qua một bên, anh ta loạng chạng té xuống đất.

“Lệ Thịnh, con chỉ cần biết sự thật vậy thôi, nếu còn muốn biết thêm gì nữa, chú sẽ sắp xếp thời gian, nhưng không phải là bây giờ, cũng không phải ở đây.” Lệ Đông Nhất bắt lấy tay của Tân Đồng, nắm thật chặt, “Bánh bao cũng sắp nguội rồi, chúng ta mau về nhà thôi.”

Tân Đồng muốn quay đầu lại, nhưng anh kéo cô đi quá nhanh, lảo đảo mấy bước, đã rẽ ngay khúc ngoặt, lại nhìn không thấy.

Cách đó không xa, một phiến lá miến cường bay lên, chậm rãi chao nghiêng trên không trung lại rơi xuống trước mặt Lệ Thịnh.

Nó vẫn là nó.

Nhưng cô đã không còn là cô.

7. Chương 7

Lòng dạ của con người, có lẽ cũng giống như biển sâu không thấy đáy.

Lòng dạ của con người, có lẽ cũng giống như biển sâu không thấy đáy.

Đáy lòng dậy sóng lớn, ngoài mặt vẫn là một khoảng gió êm sóng lặng.

Ví dụ như Tân Đồng của lúc này.

Lệ Đông Nhất hơi nhíu mày, sự bình tĩnh của cô khiến anh có hơi khó xử.

Bất luận tình huống biến hóa thế nào anh luôn luôn bình tĩnh, có thói quen nắm mọi chuyện trong tay, nhưng giờ anh lại có cảm giác lòng dạ rối bời.

Lên lầu, đi tới cửa, tay anh nắm chặt lấy tay cô rồi cuộc cũng bùng ra.

Tân Đồng lấy chìa khóa từ trong túi quần ra, tay của Lệ Đông Nhất lại bao phủ lấy tay cô.

Ấm áp, khô ráp và cô đơn, nhưng không đủ cảm giác an toàn mà cô đang thiếu.

“Tân Đồng,” đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô như vậy, không phải là cô Tân cũng không phải là cô, “Chuyện hôm nay là do tôi thiếu suy nghĩ.”

Hoặc là nói, anh hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ.

Anh tính toán lâu rồi, nhưng lại bị chuyện “bàn bạc hôn nhân” của cô và Lệ Thịnh đánh tan trong nháy mắt.

Cô yêu Lệ Thịnh, anh cảm nhận được rõ ràng sự quyến luyến, ý lại, và không đành lòng trong mắt cô.

Thậm chí, anh cũng biết một ít chuyện qua lại của cô và Lệ Thịnh.

Với đối thủ, anh thích trực tiếp đánh vào điểm yếu, nhưng cô lại không phải là đối thủ của anh.

Khóe miệng Tân Đồng bật ra một nụ cười khổ, đây rồi cuộc là lời xin lỗi sao?

Cô cần phải trách anh, anh đã không để cô chuẩn bị chút gì, rơi vào cảnh ngộ lụi không được, mà tiền cũng không xong, xấu hổ vô cùng như hôm nay.

Nhưng cô không trách anh, cô chỉ nên trách chính mình.

Đây có lẽ là gặp gỡ, là định mệnh, là không thể chống lại.

Cô không nỡ để Nam Hợp bị tổn thương, cho nên con dao của số phận chỉ có thể chĩa vào chính mình, chĩa vào Lệ Thịnh, chĩa vào người có thể hồi phục, đủ trưởng thành để có thể tự chữa thương cho mình.

Ở cầu thang rất im ắng.

Bởi vì bầu không khí yên lặng như vậy nên không thể tiếp tục nói chuyện gì cả.

Sau cánh cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng sột soạt, sau đó, hình như là tiếng thứ gì ngã xuống đất.

Lệ Đông Nhất cũng nghe thấy, anh lấy chìa khóa từ tay Tân Đồng, vội vàng mở cửa.

Sau cánh cửa, Lệ Nam Hợp té xuống đất, còn mặc bộ đồ ngủ của hôm qua, cái miệng nhỏ khê mở, nhìn hai người lớn đang vọt vào.

“Ba mẹ ơi.” Rốt cuộc cậu cũng hoàn hồn lại, uất ức dẫu miệng lên.

Còn có cảm giác nào đáng sợ hơn so với cảm giác thức dậy, không thấy ba mẹ đâu?

Vóc dáng của cậu thấp bé, nhón chân chỉ đủ đụng đến thanh cửa, mở không ra được. Nghĩ tới nghĩ lui liền kéo ghế lại, không may bị sảy chân.

“Xin lỗi Nam Hợp, xin lỗi con.” Tân Đồng có phản ứng trước, Lệ Nam Hợp đã nhanh chóng bò dậy, nhào vào lòng mẹ cậu, khuôn mặt nhăn nhó đã hoàn toàn giãn ra, cậu cười như đóa hoa mới nở trong nắng sớm.

Tân Đồng kiểm tra một lượt cơ thể nhỏ nhắn của cậu, không phát hiện ra chỗ nào bị thương mới yên tâm.

Bữa sáng ăn trong lặng lẽ, không ai nói gì.

Nam Hợp bị hoảng sợ, lại chạy mấy vòng khắp nhà, đói bụng nên ăn bánh bao bơ trứng thơm thơm ngọt ngọt khá ngon lành, ăn hết miếng này đến miếng khác.

“Nam Hợp, uống hết sữa đậu đi con.” Sữa đậu nành lúc cầm về để trên bàn đã không còn nóng nữa, Lệ Đông Nhất đặt nó vào lò vi ba hâm nóng lại, Nam Hợp sợ nóng, uống rất chậm.

Thấy Nam Hợp gật đầu đồng ý, Lệ Đông Nhất mới đứng dậy rời đi.

Đẩy cửa phòng ngủ khép hờ ra, Tân Đồng đang thu dọn đồ đạc của Nam Hợp.

“Tân Đồng, nếu em không đồng ý, Nam Hợp có thể không cần theo tôi về nhà.” Lệ Đông Nhất im lặng một hồi mới mở miệng.

Bóng lưng thon gầy của Tân Đồng quay về phía anh, “Không cần.”

Nam Hợp không phải của một mình cô.

“Tân Đồng, chỉ cần em nói một tiếng, tôi sẽ cố gắng làm hết sức mình.”

Cô đứng dậy, như phiến lá trên ngọn cây bị gió thổi sắp rơi xuống, hiện lên vẻ tiêu điều.

Tân Đồng nhét từng chồng đồ của Lệ Nam Hợp vào trong ba lô, kéo khóa, mới quay đầu lại, nghiêm túc đối mặt với Lệ Đông Nhất.

“Vậy thì, chú Lệ nếu cháu nói, kể từ hôm nay trở đi, Nam Hợp chỉ thuộc về một mình cháu, không có quan hệ gì tới nhà họ Lệ,” cô nhìn thẳng vào Lệ Đông Nhất, con người đen lầy, thâm sâu tĩnh lặng phát ra thứ ánh sáng lóa mắt kỳ lạ, như muốn chiếu thẳng vào trong lòng anh, “Chú có thể đáp ứng sao?”

Anh có thể đáp ứng không?

Lệ Đông Nhất nheo mắt, như là đang tìm tòi nghiên cứu xem có bao nhiêu phần chân thật trong lời nói này của cô, “Như thế nào gọi là không quan hệ?”

Tân Đồng nghe anh hỏi như vậy, giống như thật sự có hy vọng, vội vàng nói không ngừng, “Cháu dẫn Nam Hợp đi, đi thật xa thật xa, cam đoan sẽ không xuất hiện trước mặt các người nữa.”

Lệ Đông Nhất bật cười, tiếng cười không lớn, nhưng cũng khá rõ ràng.

“Chú đồng ý ư?” Ánh sáng trong mắt Tân Đồng càng tăng lên.

“Tân Đồng, em đừng quên chứ, Nam Hợp họ Lệ.”

Anh tìm cô, không phải vì để trả lại Nam Hợp cho cô.

Anh tìm cô, là nhu cầu của Nam Hợp, cô cũng phải có trách nhiệm.

Sắc mặt Tân Đồng nhất thời ảm đạm đi, cô đứng là ngu ngốc, lại nói với anh mấy chuyện này.

Cô không định hiểu anh, cũng biết anh là người ngang ngược, cường ngạnh, rất khó giao tiếp.

Nhưng anh muốn cái gì chứ?

Anh không thiếu thứ gì.

“Nhưng vẫn còn một cách,” Lệ Đông Nhất đi đến trước mặt Tân Đồng, cúi đầu nhìn cô, chậm rãi giơ tay lên, chạm vào hai má của Tân Đồng, nhẹ nhàng phác thảo đường cong từ khóe mắt dọc theo sườn mặt cô, “Em có muốn biết hay không?”

Thân mình Tân Đồng hơi run lên, lòng cô đột nhiên cảm thấy hổ thẹn, rất áp lực rất nặng nề, ép cô gần như không thở nổi.

Cô rất nhỏ bé, rất bất lực, cô nằm trên giường bệnh trắng toát, bày ra dáng vẻ khổ sở, một đám người vây xung quanh, dùng thứ dụng cụ lạnh ngắt chọc vào thân thể của cô, thậm chí là vào bên trong cơ thể, cô chưa từng có thứ cảm giác này.

Nụ hôn của Lệ Đông Nhất đã rơi xuống, chỉ là sườn mặt của cô, từng chút từng chút, dọc theo chỗ tay vừa mới chạm qua, dừng lại ở đó, giống như thăm dò.

Như chiếc lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, khiến người ta có thứ cảm giác ảo tưởng như được trân trọng.

“Đủ rồi.” Tân Đồng quay mặt đi, tránh khỏi anh, lui về sau hai bước, chân cô vẫn đang run, dán vào mép giường.

Lệ Đông Nhất không ngờ tới cô sẽ phản ứng mạnh mẽ như vậy, vẻ mặt hơi cứng một chút, rất nhanh khôi phục lại như cũ.

“Xem ra, cô Tân không cảm thấy hứng thú với cách khác đó.” Tay Lệ Đông Nhất miễn cưỡng bỏ vào túi quần, không để tâm lắm.

“Theo ý của tôi, chỉ có một cách giải quyết,” Tân Đồng cố gắng ổn định lại giọng nói của mình, “Chú Lệ là người làm ăn, nhất định sẽ không chịu lỗ vốn, có lẽ cháu đã tìm sai đối tượng để thương lượng, người cháu nên tìm là vợ chú mới đúng.”

Lệ Thịnh từng nói với cô, thím út của anh ẵm Nam Hợp 1 tháng tuổi quay về nhà họ Lệ, lúc đưa đến trước mặt ông Lệ, Lệ Đông Nhất vẫn không tin.

Nhưng khoa học không thể làm giả, giám định cha con đã nói lên tất cả.

Cả nhà họ Lệ cũng không ai tin.

Bởi vì hai người họ đã ly hôn.

Mối quan hệ đã cứng nhắc đến mức không thể nào cứu vãn, là sự xuất hiện bất ngờ của đứa bé đã thay đổi cục diện khó xử này.

Ông Lệ không thể cho phép đứa con dâu được ông nhìn nhận bị bỏ rơi, thể diện của nhà họ Lệ cũng không cho phép điều đó.

Tân Đồng không tốn chút trí tuệ để suy nghĩ, cũng hiểu được sự phức tạp bên trong đó.

“Chúng tôi đã ly hôn, Nam Hợp được phán cho tôi.” Lệ Đông nhất nói sự thật với giọng điệu khá bình tĩnh.

“Mẹ ơi,” Lệ Nam Hợp từ phía cửa chui tọt vào, cái miệng nhỏ hồng nhuận, cho Tân Đồng một nụ hôn thơm mát mùi sữa đậu nành, “Con uống hết cả ly sữa đậu nành rồi ạ.”

Cậu cười đắc ý, không hề bị ảnh hưởng bởi điện trường kỳ lạ giữa hai người lớn.

Đề tài chưa nói xong đành phải vội vàng kết thúc.

“Phải không đó?” Tân Đồng xoay người bế cậu ngồi lên giường, sờ cái bụng phình phình mềm mềm của cậu.

Lệ Nam Hợp sợ nhột, bổ nhào vào trong chăn, chiếc giường sắp xếp gọn gàng lúc sáng bị cậu lăn mấy cái nhất thời trở nên lộn xộn.

“Mẹ, tại sao đồ của con bị xếp vào ba lô hết rồi?” Lệ Nam Hợp ngồi dậy, tình ý phát hiện quần áo và giày của mình không thấy đâu.

Tân Đồng vuốt lại quần áo nhăn nheo của cậu, “Không phải tối qua chúng ta đã nói xong rồi sao?”

Lệ Nam Hợp nhăn mặt nhíu mày, mũi khụt khịt, nghĩ đến, “Mẹ, con muốn ở chung với mẹ.”

Hôm nay là chủ nhật, có thể ở chung với mẹ cả ngày.

“Nhưng chúng ta đã móc ngoéo rồi mà?” Tân Đồng nhắc nhở, “Móc ngoéo chính là đồng ý, không thể đổi ý được.”

“Cái đó,” Lệ Nam Hợp bối rối túm lấy cái đuôi mềm mại ngắn ngủn của Tiểu Lợi Hại, “Ngoéo tay rồi có ngoéo lại được không?”

Không thể trách cậu được, tối qua cậu được mẹ ôm trong lòng rất dễ chịu, chặn lại ấm như vậy, nói cái gì người ta cũng sẽ đồng ý thôi.

Tân Đồng cười khì một tiếng, lại nghiêm mặt, “Không được, đã ngoéo tay rồi thì nhất định phải làm.”

“Tối nay con lại trở về đây đúng không?” Lệ Nam Hợp ra vẻ đáng thương, chuyển mắt từ mẹ cậu sang chỗ ba, nhận được câu trả lời chắc chắn mới chậm rãi từ từ kéo ba lô qua, lại từ từ chậm rãi bỏ xuống giường, ánh mắt vẫn không rời khỏi Tân Đồng.

Lệ Đông Nhất đột nhiên cảm thấy đau đầu, đứa trẻ này như thế nào mới có thời gian hai ngày đã trở nên nũng nịu nhõng nhẽo đến vậy, chỉ là về nhà ăn bữa cơm, nếu ông Lệ yêu cầu, nói không chừng sẽ ở lại đó qua đêm thôi mà.

Anh đi đến chỗ cửa, bế ngang lấy Nam Hợp, đặt lên vai, bước ra khỏi phòng ngủ.

“Khỏi đem theo đồ đạc, tối nay ba lại đưa con về đây.” Lệ Đông Nhất nói ngắn gọn.

Tân Đồng chạy theo xuống dưới lầu, Lệ Đông Nhất đã nhét Nam Hợp vào trong xe.

“Đây chú.” Tân Đồng đưa thứ gì đó trong tay cho Lệ Đông Nhất.

Là khăn choàng cổ lúc sáng.

Lệ Đông Nhất không nói gì, nhận lấy, đóng cửa xe, đi vòng qua bên chỗ ghế lái.

Bên này tay anh mới chạm vào cửa xe, bên kia Lệ Nam Hợp đã nhảy xuống xe.

“Mẹ, mẹ phải ở nhà đợi con nha.” Lệ Nam Hợp chạy đến trước mặt Tân Đồng.

Tân Đồng ngồi xổm xuống, chụt chụt choẹt hai người hôn nhau mấy cái.

Xe chạy xa, Lệ Đông Nhất chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của cô qua gương chiếu hậu.

“Ba,” Nam Hợp mở cửa kính bên ghế phụ lái, có chút không an phận, “Con muốn mẹ.”

Lệ Đông Nhất vừa nhìn thấy bóng dáng của Tân Đồng biến thành một chấm nhỏ qua gương chiếu hậu, cuối cùng biến mất không thấy, có chút cảm giác không thể diễn tả bằng lời được.

“Ba, sao mẹ không ở chung với chúng ta?” Lệ Nam Hợp nghịch dây an toàn ở trước ngực.

Lệ Đông Nhất đánh tay lái, cua một vòng, xe từ từ tăng tốc.

“Chờ một thời gian nữa, sẽ ở chung thôi.” Anh thì thào đáp.

Lệ Nam Hợp thấy ba cuối cùng cũng chú ý đến mình, thân mình quay về phía của Lệ Đông Nhất, “Ba, ba lạnh à?”

“Không lạnh.”

“Vậy tại sao ba lại quấn khăn choàng cổ?” Là thật, vì sao bản thân anh lại không cảm thấy lạnh chút nào.

“...”

“Đồ ngốc.” Lệ Đông Nhất cười, đưa tay bẹo má của Lệ Nam Hợp.

Trên khăn choàng này có mùi của Tân Đồng.

Nhưng anh sẽ không nói cho cậu biết.

8. Chương 8

Vì sự tồn tại của Nam Hợp, tảng đá ấy lúc này chỉ còn là một đồng sỏi nhỏ, dồn nén trong lòng cô, trong đầu cô. Vẫn cứ không thoải mái, rối rắm, khổ sở như trước, nhưng không còn khiến cô nghẹt thở, đè nặng thần kinh của cô nữa, không còn khiến mỗi bước cô đi đều vô cùng gian nan, mỗi phút trôi qua đều dài đằng đẳng nữa.

Trên đời này, không thể so ai dễ dàng hơn ai.

Ông Lệ, Lệ Biên Thành, lẫn lộn thăng trầm trong thương trường, dốc sức làm rất nhiều năm, đến trung niên mất một đứa con, hiện giờ tuổi tác đã cao, tinh thần cũng không tốt lắm.

Ôn Hình nhớ rõ điểm này, bữa cơm họp mặt gia đình đổi thành trưa thứ bảy, buổi tối dư ra thời gian để ông Lệ nghỉ ngơi cho khỏe.

Ôn Hình là vợ thứ ba của Lệ Biên Thành, người vợ đầu tiên là người vợ thuở thiếu thời, đã mất, để lại một người con tên là Lệ Du, năm Lệ Thịnh 15-16 tuổi thì lâm trọng bệnh rồi qua đời. Người vợ thứ hai thì sinh con gái, sau lại dẫn ra nước ngoài, không trở về nữa.

Nhưng anh em của Lệ Biên Thành rất nhiều, con cháu của anh em họ cũng nhiều đến nỗi không đếm hết.

Ông Lệ tuổi tác đã cao, ít nhiều gì tư tưởng cũng có hơi cổ hủ, ý thức gia đình cũng vô cùng mạnh mẽ, trên phương diện chiều cổ anh em cũng chưa bao giờ qua loa.

Bởi vậy, con cháu lui tới nhà họ Lệ cũng rất nhiều.

Lệ Nam Hợp chẳng qua chỉ là một trong số đó.

Thấy cậu và ông Lệ có quan hệ thân thiết nhất, nhưng cậu lại không phải là đứa cháu mà ông thích nhất.

Thím Cao lại có tình cảm đặc biệt với Lệ Nam Hợp, Nam Hợp trầm tĩnh hướng nội, cả ngày thường xuyên buồn bã, đứng một góc không nói lời nào, nhưng lại rất thông minh. Tính tình của cậu giống y hệt Lệ Đông Nhất, nhưng cậu lại là trẻ con.

Ai lại không thích một cậu bé vui vẻ hoạt bát chứ?

Ôn Hình không thích vợ trước của Lệ Đông Nhất, bà tự tin con trai mình chắc chắn sẽ tìm được một người vợ thích hợp hơn, tốt hơn. Tiếc là từ khi Lệ Đông Nhất và Hứa Úy Nhiên ly hôn, anh chẳng những không gần con, hơn nữa mãi cho đến năm Nam Hợp 4 tuổi, tình cảm vẫn ở trong giai đoạn hụt hẫng. (theo baidu, giai đoạn này là giai đoạn giữa từ lúc thất tình cho đến lúc yêu lần nữa.)

Bà không phải không gấp, lén lút hỏi trợ lý Từ, trợ lý Từ lại giả giọng chung chung, “Cậu chủ bận rộn nhiều việc.”

Đúng là bận rộn nhiều việc, ông Lệ bây giờ chỉ còn có một người con trai là Lệ Đông Nhất, gần như mọi chuyện lớn nhỏ đều giao cho anh.

Ôn Hình càng thương con trai, lại càng quan tâm chăm sóc Nam Hợp nhiều hơn.

Nhưng, chỉ thế thôi.

Cho nên nghe nói Lệ Đông Nhất dẫn Nam Hợp đến, Ôn Hình vội vàng chạy xuống lầu.

Bà hiếu kỳ muốn xem hai ngày nay, Nam Hợp được Lệ Đông Nhất chăm sóc thành ra bộ dạng gì.

“Nội ơi.” Lưng Nam Hợp đeo ba lô, một tay nắm tay Lê Đông Nhất, cười hì hì chào hỏi Ôn Hình.

“Về phòng chơi đi con.” Đông Nhất xoa đầu cậu.

Lê Nam Hợp lập tức chạy lạch bạch lên lầu.

Căn phòng cuối lầu hai chính là phòng của cậu.

“Thế nào?” Ôn Hình cười nói với Lê Đông Nhất, nhìn theo bóng lưng của Lê Nam Hợp.

Lê Đông Nhất đương nhiên biết bà đang hỏi chuyện gì, “Không phải mẹ đã thấy rồi sao?”

Ôn Hình than vãn, “Nói thế nào thì trong quá trình con cái trưởng thành, không thể thiếu người cha, nhất là con trai. Nếu con sớm có tâm tư này, hiện giờ chưa biết đứa nào được cưng nhất rồi.”

Đứa mà Ôn Hình nói chính là cháu trai của người em thứ hai của Lê Biên Thành (ông Lê là anh cả), năm nay 6 tuổi, mấy hôm trước Lê Biên Thành mới tặng đứa nhỏ kia một bộ văn phòng tứ bảo[1].

Có lẽ thương nhân ít nhiều gì cũng có chút tình tiết, có tiền có địa vị, nên muốn theo đuổi sự thỏa mãn trên tư tưởng.

Trên phương diện học đòi văn vẻ, trước giờ ông Lê luôn tiêu tiền không tiếc.

Một bộ văn phòng tứ bảo kia, có lẽ giá khoảng 5-6 vạn tệ, sao thích hợp để một đứa con nít dùng chứ.

“Được rồi mẹ, Nam Hợp như vậy cũng rất tốt mà.” Lê Đông Nhất nghĩ đến Tân Đồng, có cô ấy thương yêu Nam Hợp, có lẽ Nam Hợp cũng không cần và không để ý đến mấy thứ này.

Lê Nam Hợp đâu biết rằng Ôn Hình bất bình thay cậu mấy chuyện này, cậu vào phòng, đóng cửa lại, tháo ba lô ra, dòm ngó xung quanh.

Trên hai tủ gỗ lớn toàn là sách và đồ chơi.

Cậu chọn mấy quyển mình thích nhét vào trong ba lô, để buổi tối mẹ cậu đọc cho cậu nghe.

Cậu lại dọn hết toàn bộ đồ chơi xuống, bày lên giường.

So sánh cả buổi, chỉ chọn hai món có vẻ tốt nhất, nét vào trong ba lô.

Màu hồng phấn, màu vàng đều là màu con gái thích.

Mẹ cậu chắc hẳn là rất thích chúng.

Thím Cao pha nước trái cây, bưng vào.

“Cậu chủ nhỏ đang làm gì đó?” Thím cười tủm tỉm hỏi.

“Không làm gì cả.” Nam Hợp vội vàng cất toàn bộ đồ chơi vào tủ lại.

Thím Cao không hỏi nữa, vẫy tay, “Nào, đến uống nước trái cây đi.”

Ly thủy tinh cầm sẵn ống hút, Nam Hợp cầm ly nước uống vô cùng vui vẻ.

“Đói bụng không, có muốn ăn chút điểm tâm gì đó để lót dạ trước không.” Tay nghề của thím Cao rất giỏi, nhất là phương diện làm điểm tâm, phàm là khách đến chơi đều khen không ngớt miệng.

Nam Hợp dường như nhớ tới gì đó, bày ra nụ cười tươi rói với thím Cao, gật mạnh đầu.

Lúc ăn cơm, Nam Hợp ngồi bên cạnh Lê Đông Nhất, trên cổ đeo yếm, ăn rất vui vẻ.

“Sao thằng Thịnh lại không đến?” Lê Biên Thành chợt nhớ ra gì đó, buông đũa xuống.

“Con thấy chắc là Thịnh nó cùng ăn cơm với bạn gái rồi.” Người nói chuyện chính là ba của đứa cháu được yêu thương mà Ôn Hình nhìn không quen mắt, con trai của em Lê Biên Thành, “Con thấy không lâu nữa bác cả có thể có chất trai rồi.”

“Thằng nhóc này!” Tuy Lê Biên Thành hừ một tiếng, nhưng vẻ mặt lại rất vui vẻ.

Ai lại không thích mấy lời như thế chứ?

Trong lòng Ôn Hinh cười lạnh một tiếng, ngoài mặt lại biểu hiện vui vẻ giống y như ông Lê.
Đặng Lệ ngồi đối diện Lê Đông Nhất, vẻ mặt hơi tiêu tụy, lại chỉ miễn cưỡng mỉm cười phụ họa theo.
Lê Đông Nhất nghiêng về một bên, gấp thức ăn bỏ vào chén cho Nam Hợp.

Tân Đồng vừa tạm biệt Nam Hợp và Lê Đông Nhất không lâu, cũng an vị trên xe về Dung Trấn.
Cô là người gốc An Huyền.
Mười tuổi rời khỏi An Huyền, đến Dung Trấn.
Mười tuổi đã là cái tuổi không còn nhỏ, cũng đủ để một người nhớ rất nhiều chuyện.
Ví dụ như cổ hương.

Nhưng trong lòng Tân Đồng lại xem Dung Trấn là quê hương của chính mình.
“Này Đồng Đồng.”

Tân Đồng xuống xe, lại đi thêm một đoạn đường mới đến nhà.

“Chào thím.” Tân Đồng để đồ đạc xuống, lấy chìa khóa mở cửa.

“Ba cháu đi đến vườn ươm rồi, hai ngày qua ươm không ít giống mới, chú cháu cũng ở bên đó thử giống.”
Người nói chuyện là hàng xóm nhà cô, “Hay là thím đi nói một tiếng với ba cháu, để ông ấy về nha?”

“Đừng thím, không cần làm phiền đâu,” Tân Đồng xua tay, “Thím bận thì đi đi, cháu ở nhà đợi là được rồi.”

Trong sân được quét dọn khá sạch sẽ.

Cây hồng giữa sân trĩu quả, như mấy đèn lồng nho nhỏ sáng lấp lánh, trong chiếc sọt kê bên gốc cây đã chất đồng những quả hồng chín mọng.

Tân Đồng để mấy thứ trong tay xuống, cởi áo khoát, đi xuống nhà bếp xem thử có gì ăn không.

Vết cơm trong nồi, vừa mới rửa mớ rau xong, Tân Đồng chợt nghe thấy có người đi vào nhà.

“Đồng Đồng,” Tân Chí phủi tay, “Mau mau để xuống, để ba làm cho.”

“Ba, con làm được mà.”

Một tháng cô về nhà khoảng ba bốn lần, chỉ là nấu bữa cơm thôi mà, đâu có mệt gì chứ.

Tân Chí vẫn giặt lấy, rửa tay xong, đặt rau lên thớt thái cộc cộc xong, vừa nói với Tân Đồng, “Đứa con gái này, về nhà cũng nên gọi một cú điện thoại chứ, làm ba không chuẩn bị được gì.” Nói xong, dường như ông nhớ tới gì đó, nhảy cẫng lên, “Để ba đi mua chút thịt bò, hôm qua thím con vừa mới cho con gà, ba để trong ngăn đá tủ lạnh đó, giờ lấy ra xả đông rồi làm ăn luôn.”

“Ba,” Tân Đồng chớp chớp mắt, “Khỏi làm nhiều vậy đi, lát nữa con phải về liền.”

Vừa đi vừa về cũng mất ba bốn tiếng ngồi xe, cô chỉ có thể ở lại một lát.

“Lần này không ở nhà được một ngày sao?” Tân Chí di chuyển vòng vòng trong bếp, nhìn xem có cái gì có thể làm không.

“Dạ không, con muốn, con muốn thăm mẹ nên về thôi.”

Tân Chí hiểu, ông gật đầu, “Cũng được.”

Ông không để Tân Đồng động tay vào, đưa cho cô bưng một rổ hồng, “Đây là hồng giòn con thích ăn đó.”

Tân Đồng đón lấy, dùng dao gọt bỏ vỏ, cắn một miếng thật to, lại đặc ý nói. “Lần sau có gọi điện thoại nữa, con phải khoe với Niên Niên mới được.”

Trước kia, khi Tân Đồng ở ngoài học đại học, khó được về nhà một chuyến, đương nhiên bỏ lỡ mùa hồng chín.

Tân Niên Niên mỗi lần gọi điện thoại cho cô, đều cười rất chi là đắc ý, vừa vừa ăn vừa chép miệng lớn tiếng.

Tân Chí muốn gửi hồng lên cho cô, Tân Đồng chỉ nói không cần.

Bản thân quả hồng không phải là loại quả đắc tiền, nói không chừng bưu phí còn mắc hơn.

Gần trường học cũng có bán, Đồng Dao biết cô thích ăn, mỗi lần đều mua một giỏ.

Cô cười Đồng Dao có phong cách nhà giàu mới nổi, Đồng Dao mượn cơ diện mạo anh bán hồng đẹp trai, rất đáng để cô chi tiền. Vì thế, một giỏ hồng xách đi xách lại, vẫn không tránh được bị hư một mớ.

Nhưng ăn thế nào cũng không bằng hương vị hồng nhà mình.

“Hai đứa thật là.” Tân Chí lắc đầu, mặt có vẻ không biết làm thế nào, mỉm cười xoay người vào trong bếp.

Tân Đầu chú ý thấy tóc mai hai bên thái dương của Tân Chí đã điểm bạc khá nhiều, trong lòng xót xa, hương vị ngọt ngào của quả hồng cũng không lấn át được chua xót dâng lên.

Cô nhận thấy bản thân thật sự không đủ tiêu chuẩn làm con.

Chuyện của Nam Hợp, rốt cuộc cô phải mở miệng thế nào đây?

Ăn cơm xong, Tân Chí và Tân Đồng ra cánh đồng hoa hái chút hoa.

Tân Chí tiếp xúc quen với hoa cỏ, đôi tay thoăn thoắt buộc hoa lại thành một bó vừa đẹp vừa chắc.

Trên bó hoa vẫn còn vương vài giọt sương, như được điểm xuyết thêm kim cương, trông rất đẹp.

“Đồng Đồng, con đi đi, ba không đi cùng con đâu.” Tân Chí nhìn ra dường như cô có nhiều lời muốn nói, chỉ đứng xa xa chờ cô.

Đường vẫn là đường bùn, bị gió thổi đông lại thành bừa đất, bước trên mặt vang lên tiếng lộp bộp.

Tân Đồng đi đến chỗ đó, chậm rãi ngồi xuống.

“Mẹ, con không biết phải mở miệng thế nào,” Tân Đồng nhìn tấm ảnh trên bia mộ, nở nụ cười nhàn nhạt, “con cũng không biết, nếu mẹ biết sẽ mắng con hay là vui mừng thay con.” Cô dừng một chút, “Đứa bé ấy vẫn còn sống mẹ à.”

“Trước kia, mẹ sợ không ai chăm sóc con, hiện giờ mẹ có thể an tâm, Nam Hợp nó rất đang yêu và hiểu chuyện, con, con rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc mẹ à.”

Đó là một tảng đá.

Cô không dám nói với bất cứ ai, chỉ dám nói ra ở chỗ này.

Vì sự tồn tại của Nam Hợp, tảng đá ấy lúc này chỉ còn là một đồng sỏi nhỏ, dòn nén trong lòng cô, trong đầu cô.

Vẫn cứ không thoải mái, rối rắm, khổ sở như trước, nhưng không còn khiến cô nghẹt thở, đè nặng thần kinh của cô nữa, không còn khiến mỗi bước cô đi đều vô cùng gian nan, mỗi phút trôi qua đều dài đằng đẵng nữa.

[1] Văn phòng tư bảo bao gồm: Bút lông, mực, giấy, nghiên mực.

9. Chương 9

Đó là cảm giác nơi thuộc về mình đang bị xâm chiếm từng chút một, nó khiến cô sợ hãi.

Hơn 2 giờ chiều, Tân Đồng đến bến xe để về.

Tân Chí khẳng khẳng đưa cô đến bến, vừa chuẩn bị một túi gì đó cho cô.

“Đồng Đồng, nhớ giữ gìn sức khỏe, cũng nên tìm cho mình một người, thật thà là được,” Tân Chí dặn dò, “Con có chốn đi về, mẹ con cũng an tâm.”

Nhà mẹ là nhà mẹ, đạo lý con gái lớn lên làm sao có thể không lấy chồng chứ?

Tuy Tân Chí luyến tiếc, nhưng hàng xóm láng giềng cũng nói xa nói gần không ít lần, mấy cô gái tuổi xấp xỉ Đồng Đồng đều đã sớm kết hôn. Không phải ông cổ hủ, nhưng nếu có người có thể khiến con gái ông hạnh phúc, vui vẻ hơn, ông đương nhiên cũng sẽ cảm thấy vui lòng.

“Con biết rồi,” trong giọng nói của Tân Đồng có chút nũng nịu, “Tìm một người giống như ba vậy, được không?”

“Như ba thì tốt ở chỗ nào chứ.” Mặc dù Tân Chí nói vậy, nhưng vẻ mặt cũng kiêu hãnh.

“Ba có chỗ nào không tốt chứ,” Tân Đồng nheo mắt nhìn ba mình, “Nếu không tốt thì mẹ cũng sẽ không...” Tân Đồng hình như nhớ đến gì đó nên đột ngột dừng lại, không nói tiếp nữa.

“Trời lạnh lắm, mặc nhiều một chút nhé.” Tân Chí đưa đồ cho cô, “Có một số không để lâu được, ăn sớm một chút, đừng quên đó.”

“Dạ,” Tân Đồng nhận lấy, rồi vẫy tay với ba cô, “Ba, ba về nhà đi.”

Thời tiết càng lúc càng lạnh, tuy rằng ban ngày, ánh nắng lại không có chút gì ấm áp.

Tân Chí nhìn con gái mỉm cười, vẫy tay, rồi về nhà.

Cho đến khi Tân Đồng không nhìn thấy bóng lưng của ông nữa mới xoay người lên xe.

Người đàn ông ngồi bên cạnh mỉm cười dịch qua để chỗ cho Tân Đồng ngồi, còn giúp cô nhét đồ đạc lên thùng hành lý gần nóc xe.

Tân Đồng nói cảm ơn, chớp mắt mấy cái, ngồi dựa vào lưng ghế lim dim.

Tài xế bật radio, phát thanh viên duyên dáng gửi lời chúc và phát bản nhạc theo yêu cầu, giọng nữ ca sĩ trầm ấm lập tức tràn ngập cả thùng xe.

Gió cương quyết muốn đi, sao mây có thể giữ lại

Bàn tay đã từng liều chết để níu giữ đã vụt mất

Tình duyên khó nắm bắt như nước chảy

Em vẫn đứng trên con đường nơi anh ra đi

Anh đã vô tâm, thì em cũng nên buông tay

Cần gì cứ mãi dây dưa một cách ngây ngô ngốc nghếch

Là tình sâu duyên mỏng làm nuôi tiếc cả một đời

Hay là tình mỏng duyên sâu làm hôn nhân không hạnh phúc cả một đời

Đây có lẽ là đôi tình nhân chia tay? Khóe miệng Tân Đồng nhếch lên, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Cô nghĩ đến Lệ Thịnh.

Khi Tân Đồng đến bến, xuống xe, trời đã tối.

“Cô Tân, về rồi à?” Vẻ mặt quản lý khu nhà mỉm cười mờ ám, chào hỏi cô.

Tân Đồng gật gật đầu, xách theo đồ đạc đi về phía nhà mình.

Đi đến cầu thang, cô ngẩng đầu nhìn nhà mình theo bản năng, bên trong đèn đuốc sáng choang!

Tân Đồng bước nhanh chân hơn, lấy ra chìa khóa mở cửa, thì cửa đã được mở sẵn rồi.

Trong nhà có mùi rất lạ, như là có thứ gì đó bị cháy khét.

“Mẹ ơi, con đợi mẹ lâu lắm rồi.” Nam Hợp ngửa mặt, giống như trái bóng cao su nảy đến bên mình Tân Đồng.

“Con sao lại...” Tân Đồng mở to mắt nghi ngờ nhìn Lê Đông Nhất đứng sau lưng Nam Hợp.

Sao lại vào nhà được?

Cô vội vội vàng vàng trở về, chính là sợ Nam Hợp đứng ở bên ngoài trời lạnh.

Nhưng không ngờ rằng, người ta nghiễm nhiên đi thẳng vào nhà.

“Cô để chìa khóa dự bị trên bàn trà, nên tôi cầm lấy.” Lê Đông Nhất nhìn ra nghi ngờ của cô, liền giải thích.

Trên người anh còn đeo chiếc tạp dề thường ngày cô hay dùng, màu hồng hồng trắng trắng rất không xứng với khí chất của anh, trên đó còn có nguyên vết bẩn lớn, nhìn qua có hơi buồn cười.

“À, Nam Hợp có hơi đói, nên tôi nấu chút gì cho nó ăn.” Lê Đông Nhất giải thích nguyên nhân đeo tạp dề trên người.

Tân Đồng ừm một tiếng, gật đầu.

Lê Nam Hợp ra vẻ tội nghiệp, núp phía sau lưng Tân Đồng, “Mẹ ơi, con không muốn ăn đâu.”

Cậu là con nít, nhưng thứ ba nấu thật sự rất khó nuốt, vừa ngửi thì cậu đã không cảm thấy đói bụng nữa rồi.

Lê Đông Nhất nhú mày, không nói gì.

Lần đầu tiên anh xuống bếp, thiếu chút nữa đã phá hủy luôn nhà bếp của Tân Đồng, chẳng nhóc này lại còn làm ra vẻ ghét bỏ như thế?!

“Nam Hợp, qua bên kia ngồi trước, đợi mẹ rửa mặt một lát được không?” Tân Đồng cởi chiếc áo khoát còn mang theo hơi lạnh ra, treo sau cửa, thay đổi trang phục nhẹ nhàng ở nhà.

Tân Đồng sống đơn giản, ngày thường trên bồn rửa mặt chỉ có sữa rửa mặt, bàn chải và kem đánh răng, cùng với gel rửa tay.

Còn bây giờ? Có bàn chải đánh răng nhỏ cùng ly đựng nước của Nam Hợp, còn có nước cạo râu, dao cạo râu, sữa rửa mặt dành cho nam, mấy thứ này đều là của Lê Đông Nhất.

Tân Đồng vốc nước lên mặt mình, nhìn vào trong gương, cảm thấy vẻ mặt ở trong gương của mình có chút sợ hãi.

Đó là cảm giác nơi thuộc về mình đang bị xâm chiếm từng chút một, nó khiến cô sợ hãi.

Trong nhà bếp quả nhiên rất lộn xộn.

Nam Hợp thấy cô đi qua đây, ánh mắt lập tức sáng ngời nhìn cô.

Tân Đồng đi qua, bưng mấy món còn bốc khói trong đĩa không nhận ra là món gì, đổ hết.

Lê Đông Nhất biết thân cầm chén đĩa đi rửa.

Không khí trong bếp hoà trộn giữa mùi khói dầu và mùi cháy khét, Tân Đồng kéo cửa sổ ở phía Nam và phía Đông ra.

Gió theo màn cửa bằng lụa mỏng ùa vào, không khí nhất thời tươi mới.

“Chú ra ngoài với Nam Hợp đi.” Tân Đồng xắn tay áo, dọn dẹp sạch sẽ mấy thứ hỗn độn.

Lê Đông Nhất nhìn ra tâm trạng của cô hình như không tốt, do dự một chút liền đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tâm trạng của Tân Đồng đúng là không tốt.

Cô muốn Nam Hợp, nhưng trong lòng lại có khoảng cách với Lê Đông Nhất.

Cô chỉ là hạt bụi, là cọng cỏ bình thường nhất.

Nhưng anh lại là ngôi sao.

Điều quan trọng hơn chính là, anh là chú của Lệ Thịnh.

Tuy rằng, anh và Lệ Thịnh không giống nhau nhiều, nhưng lại có khí chất bẩm sinh của nhà họ Lệ.

Tuy rằng, Lệ Thịnh chưa từng giấu giếm cô điều gì, nhưng lại chưa từng đề cập với cô rằng khoảng cách giữa họ rất xa, không thể nào đến được với nhau.

Vốn là hai người không có quan hệ gì, không biết sao lại rơi vào hoàn cảnh xấu hổ như hôm nay?

Cô không biết lý do mục đích của anh, chính là bởi vì không biết, cho nên cô mới khó chịu, mới mất tập trung, mới không biết phải làm thế nào.

Sự xuất hiện của Nam Hợp đã cứu vớt cô.

Nhưng Lệ Đông Nhất lại đẩy cô đến vách núi, khiến cô lung lay sắp đổ, trong lòng run rẩy.

Tân Chí chuẩn bị cho Tân Đồng rất nhiều thứ, đều là đặc sản địa phương, được bọc rất gọn gàng sạch sẽ.

Tân Đồng xé bao hoa bách hợp sấy khô ra, vo chút gạo tẻ, long nhãn, táo đỏ, kỷ tử, thêm chút gia vị để nấu cháo.

Ngọn lửa nhảy múa liếm vào đáy nồi, phát ra tiếng u u thật nhỏ.

Nấu cháo có thể sẽ mất khá nhiều thời gian, Tân Đồng không đợi nữa, cô ra khỏi bếp.

Nam Hợp đang ngoan ngoãn ngồi ở bàn, cánh tay nhỏ bé đang chống đầu, không thấy bóng dáng của Lệ Đông Nhất đâu.

“Mẹ,” Nam Hợp nhảy xuống ghế, “Ba có chuyện đi trước rồi.”

Tân Đồng xoa đầu cậu, cùng cậu ngồi xuống bàn.

Lệ Nam Hợp kéo cái ba lô mà cậu xem như bảo bối đến, từ bên trong móc ra không ít đồ vật này nọ.

“Mẹ, đây là quà con mang về cho mẹ.”

Tân Đồng bật cười, con heo hồng McDull, con sao biển màu vàng, còn có một túi gì đó mềm mềm dính dính.

“Đây là?” Tân Đồng không có hứng thú với đồ chơi, nhưng lại cảm thấy hiếu kỳ với cái túi không thể nhận ra cái gì bên trong đó.

Bàn tay múp míp của Nam Hợp mở ra, từ bên trong lấy ra một cái, đưa tới bên miệng Tân Đồng, “Mẹ, mẹ ăn đi.”

Là món điểm tâm sở trường của thím Cao.

Tân Đồng nhìn hồi lâu mới nhận ra, ngoại trừ hương vị thơm ngọt độc đáo khiến cô khẳng định đây là thức ăn, còn ngoại hình thì thật sự nhìn không ra.

“Mẹ, đây là bánh hoa hồng.”

Điểm tâm thím Cao làm đặc sắc nhất chính là tạo hình, tuyệt đối rất thật.

Là do Nam Hợp ăn qua rất nhiều lần nên quen thuộc, bằng không cho ai nhìn cũng không thể nào nhìn ra được.

“Mẹ, ăn ngon không?” Nam Hợp ngửa mặt chờ mong nhìn về phía cô.

Tân Đồng gật đầu, hôn cậu một cái.

Nói thật thì điểm tâm đã không còn bộ dạng của điểm tâm nữa, nhưng tâm ý của cậu không phải đã là thứ lễ vật tốt nhất rồi sao?

Lệ Nam Hợp nhận được nụ hôn của mẹ, ánh mắt lém lỉnh đảo quanh, lấy lòng nói, “Vậy mẹ không giận nữa chứ?”

Giận ư?

Tân Đồng đột nhiên có chút hối hận, trẻ con nhạy cảm như vậy, sao cô lại không chú ý đến chứ.

“Là lỗi của Nam Hợp, cứ la đói bụng, nên ba mới đi nấu ăn.” Lệ Nam Hợp tay trái nắm tay phải, nghiêng đầu nhìn trộm Tân Đồng.

Tân Đồng ôm lấy cậu, “Mẹ đâu có giận, thật đấy.”

Nam Hợp cuối cùng cũng cười hì hì, “VẬY là tốt rồi.”

Có tiếng động, không lâu sau, cô nghe thấy tiếng cửa bị mở ra rồi đóng lại.

Sau đó là tiếng bước chân vũng vàng, hai tay Lệ Đồng Nhất xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào.

Nùi rửa chén, vá xẻng, khăn lau chén, chảo,... e rằng anh đã dọn hết cả nhà bếp về đây.

“Ba, mẹ không giận nữa rồi, mau mau rửa chén ăn cơm thôi.”

Lệ Đồng Nhất nhếch mi tỏ ý khen ngợi cậu.

Tân Đồng có cảm giác như bản thân đã bị rơi vào bẫy.

10. Chương 10

Có một số chuyện, bạn muốn trốn cũng trốn không thoát, có đúng không?

Ngày cuối tuần còn lại Lệ Đồng Nhất đều ở nhà của Tân Đồng.

Anh gần như biến thành một thứ đồ nội thất lặng lẽ trong nhà của Tân Đồng, ngoại trừ ngẫu nhiên nhận điện thoại mấy lần, thời gian còn lại chính là lật hợp đồng.

Tân Đồng không thể đuổi anh đi, bởi vì thỉnh thoảng Nam Hợp sẽ lại đi thăm hỏi “đồ nội thất” này.

Hoặc là khoe một chút thành quả lao động của cậu và mẹ cậu, hoặc đơn thuần chỉ để nói vài ba câu.

Cách một cánh cửa, cô có thể nghe thấy tiếng anh thì thầm nói chuyện với Nam Hợp, thậm chí có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của anh, cô nghĩ, chắc là anh phải yêu Nam Hợp lắm.

Tân Đồng cũng chẳng cảm thấy vui vẻ bao nhiêu, chuyện anh yêu Nam Hợp là sự thật, khiến cô ý thức được phần thắng để cô có thể một mình có được Nam Hợp lại với đi vài phần.

Tân Đồng có một cái blog của riêng cô, lúc cô đặc biệt nhàn rỗi cũng viết chuyên mục cho tạp chí tương đối nhỏ, lấy bút danh, cũng đơn giản dùng bút danh lập blog.

Blog này rất ít người biết, Đồng Dao chính là một trong số ít người đó.

Đồng Dao thường xuyên gửi mấy mục truyện cười ngắn cho cô, phần đầu đề lúc nào cũng ghi “Người đẹp bé nhỏ mau mau cười một cái.”

Người ta mặc định cho thứ hai đến thứ năm là một tổ hợp các biểu cảm, rất là chính xác.

Thứ hai là vẻ mặt khóc.

Thật ra thứ hai cũng không tệ, nếu có quy định thứ hai là ngày nghỉ, có lẽ nó cũng sẽ trở nên tuyệt vời trong lòng mọi người.

Tất cả chẳng qua chỉ là tạo hóa trêu người.

Nói tới nói lui, lại bắt đầu một tuần làm việc bận rộn.

Lệ Đồng Nhất không phải là nhân viên văn phòng, nhưng hình như còn bận hơn cả người đi làm công ăn lương.

Bữa sáng là thức ăn Lệ Đồng Nhất đặt. Tối qua, Nam Hợp nghe xong kết thúc tốt đẹp của truyện cổ tích mẹ đọc, vừa cảm thấy ngủ rất say, lại có bữa sáng ngon lành, nên sáng nay cậu rất vui vẻ rời khỏi giường.

Ngược lại Tân Đồng hình như có vẻ mệt mỏi hơn Nam Hợp.

Theo thường lệ, hẳn là do Nam Hợp gấp, ừ thì thật ra chỉ là kéo qua kéo lại, trải cho bằng phẳng trên giường là được.

Tân Chí đưa cho Tân Đồng mấy hộp hoa khô, Tân Đồng để lại mấy hộp cho Đồng Dao, còn lại thì để trong mỗi phòng một ít.

Trong phòng Lệ Đồng Nhất cũng để hai hộp.

Cô nhìn chiếc giường Lệ Đồng Nhất nằm, bốn góc chặn được gấp gọn gàng, ra giường không có chút nếp nhăn nào, rất có tác phong quân nhân.

Không khỏi le lưỡi, cảm thấy bản thân không bằng anh.

Nam Hợp hình như giống cô.

Sáng sớm Lệ Đồng Nhất đưa Nam Hợp đi nhà trẻ, lại tiện đường đưa Tân Đồng đến thư viện.

Tân Đồng kiên quyết xuống xe ở cuối đường có hàng cây ngô đồng, Lệ Đồng Nhất cũng không phản đối.

“Tân Đồng, tuần này giao Nam Hợp cho em.” Lệ Đồng Nhất gọi cô lại.

Tuần trước anh lo lắng, đã gác lại không ít kế hoạch. Hiện giờ anh hoàn toàn yên tâm với biểu hiện của Tân Đồng, phải bắt tay vào giải quyết từng việc một.

“Vâng.” Tân Đồng thở phào nhẹ nhõm tận đáy lòng.

Cô đi như bay, cũng đi rất tập trung.

Một chiếc lá vàng đu đưa rơi xuống, xẹt qua sau lưng cô, sau đó dính ở trên quần áo cô không đi.

Lệ Đồng Nhất ở trong xe thấy rõ ràng.

Tân Đồng nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở đằng sau, cô theo bản năng quay đầu lại.

Trên tay Lệ Đồng Nhất cầm một phiến lá, lắc lắc với cô, “Trên đồ em dính lá.”

Tân Đồng cười khổ, “Cám ơn chú.”

Trên con đường này, người qua kẻ lại không thiếu đồng nghiệp quen biết, trong lòng Tân Đồng âm thầm cầu nguyện, nhất định đừng để người ta bắt gặp, mắt lại nhìn về hướng chị Vương đang đi tới, ngoài miệng vội vàng nói, “Không phải chú đang bận sao? Chú đi mau đi, cháu, cháu sắp muộn rồi.”

Lệ Đồng Nhất vừa nghe thấy lời này, ngược lại càng tiến gần, ném chiếc lá trên tay xuống đất, tay trống rỗng liền giúp cô chỉnh lại khăn choàng cổ, cúi đầu mỉm cười, “Em bao nhiêu tuổi rồi.”

Trong giọng nói ấy có sự thân thiết vô cùng khiến cô không rét mà run.

Tân Đồng có cảm giác tóc gáy ở sau lưng dựng đứng lên hết.

Lệ Đồng Nhất lại thân mật vén tóc Tân Đồng, sau đó xoay người rảo bước đi khỏi.

Tân Đồng vẫn duy trì tư thế lúc này.

Thời tiết rõ ràng không lạnh đến mức này, nhưng cô lại có cảm giác toàn thân mình như bị đông cứng.

“Chào buổi sáng, chị Vương.” Tân Đồng nghe thấy tiếng chào hỏi máy móc của mình.

Về mặt chị Vương khó tin, “Đồng Đồng, không phải em đổi bạn trai mới chứ?”

Lúc người đàn ông kia đi ngang qua người chị, chị cẩn thận đánh giá anh một chút, trong mắt anh còn chưa hết dụ dỗ.

“Không, không có chuyện đó ạ.” Tân Đồng cực lực phủ nhận.

“Chị thấy hết rồi,” chị Vương vỗ vai Tân Đồng, “Người này đúng là chín chắn hơn, bề ngoài cũng điển trai hơn.” Chị bỗng nhiên nhớ đến gì đó, bặm miệng, “Đồng Đồng, chẳng lẽ em bắt cả hai tay sao?”

Chị Vương liền mở to hai mắt, tuy rằng chị phóng khoáng, cũng không nghĩ ra được Tân Đồng sẽ tiến đến mức này.

Tân Đồng đột ngột hắc hơi một cái thật to, chớp mũi liền đỏ ửng, chị Vương mới buông tha cho cô, “Đi thôi đi thôi, chị hay nói đùa ấy mà.”

Cả buổi sáng, Tân Đồng hầu như nghĩ rằng nó sẽ trôi qua rất bình yên không có chuyện gì.

Lúc giữa trưa ăn cơm trong một tiệm ăn nhỏ gần đó, mới ăn được một chút, chuông điện thoại vang lên.

Tân Đồng nhìn thấy số lạ, không nhận.

Điện thoại lại vang lên, lần này giữ thời gian hơi lâu.

Tân Đồng bất đắc dĩ nhận máy.

“Là cô Đồng Đồng phải không?” Đúng như dự đoán, bên kia là tiếng người xa lạ.

Tân Đồng trả lời, “Tôi là Tân Đồng.”

“Bạn của cô uống rượu say, ở Lục Sâm Lâm, phiền cô đến đây một chút.” Người nọ hình như sợ cô đổi ý, liền nhanh chóng cúp máy.

Tân Đồng có hơi nghi ngờ, nhưng vẫn cầm lấy túi xách, gọi taxi.

Lục Sâm Lâm là quán bar nổi tiếng ở ngay trung tâm thành phố “vàng”, một ly nước trắng cũng phải mất 18 tệ.

Đồng Dao luôn miệng nhắc đến bên tai cô, nếu tương lai phát tài, nhất định phải đến chỗ đó phung phí một lần. Cho nên, người đầu tiên mà Tân Đồng nghĩ đến trong đầu chính là Đồng Dao phát tài, uống say ở chỗ đó.

Xe taxi dừng lại, Tân Đồng xuống xe, lại trả 30 tệ rồi đi vào bên trong, bất chấp ánh mắt tò mò của nhân viên phục vụ.

Không phải là Đồng Dao.

Bên trong quán bar chập sáng khá tốt, nương theo ánh đèn mờ ảo, Tân Đồng liếc mắt một cái đã nhận ra người đang ghé vào trên quầy bar kia.

Là Lệ Thịnh.

Cô lấy điện thoại ra, muốn tìm một người quen để đón anh về, lại phát hiện tìm không ra.

Người mà bọn họ cùng quen biết bất quá chỉ có một mình Đồng Dao mà thôi.

Đồng Dao phải chạy tin ở ngoài, thường thường đi cũng phải hơn nửa tháng, thậm chí là lâu hơn mới về.

Tân Đồng trầm ngâm, vẫn đi qua đó.

“Cô đến rồi à.” Nhân viên pha chế ở quầy rượu như trút được gánh nặng. Tân Đồng nghe ra được, người gọi điện thoại chính là anh ta.

“Sao lại thế này?” Cảnh tượng trước mắt không cần nói cũng biết.

“Vâng, từ lúc sáng khi quán bar mở cửa liền vào uống, như thế nào cũng không cản lại được,” anh ta quơ quơ chiếc điện thoại bị bể màn hình trong tay, “Cái này cũng bị ném bể, hỏi anh ấy rất lâu, anh ấy mới nói số điện thoại của cô.”

“Có thể giúp tôi đỡ một chút không?” Tân Đồng nhìn Lệ Thịnh say đến bất tỉnh nhân sự, không tin một mình mình có năng lực dìu anh ra khỏi quán bar.

Tân Đồng và Lệ Thịnh cùng ngồi ở ghế sau.

Lệ Thịnh say lắm rồi, khi xe chạy, liền lắc lư lệch về phía Tân Đồng.

Tân Đồng không có cách nào, đành phải đưa tay ra giữ anh lại.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng, em đã đến rồi,” Lệ Thịnh cố gắng hé mắt ra một chút, miệng lầm bầm, “Anh biết em sẽ đến mà.”

Tài xế là người đàn ông trung niên, hình như đã nhìn quen mấy chuyện này, kinh nghiệm đầy mình mà khuyên Tân Đồng, “Bạn trai là để yêu thương, cô nhìn xem, uống thành như vậy, phá hoại thể xác, cũng mệt cho cô. Bỏ bịch mà có gì mà không thể nói được chứ, có phải không?”

Tân Đồng xấu hổ chỉ dạ vâng cho có lệ.

Lệ Thịnh lại nghe lọt lỗ tai, giọng nói đứt quãng thay Tân Đồng lên tiếng, “Là lỗi của cháu, là cháu, người Đồng Đồng thích là cháu.”

Một nơi nào đó trên cơ thể Tân Đồng cảm thấy chua xót, giọng nói bất giác mềm đi, “Anh Thịnh à, anh ngồi yên đi.”

Rốt cuộc Lệ Thịnh cũng tựa đầu vào vai cô, im lặng.

Xe taxi chạy thẳng đến nơi Lệ Thịnh sống.

Tân Đồng đã tới mấy lần.

Đó là một tòa biệt thự mang phong cách cổ xưa, trước cửa có cây bạch quả rất lớn, hiện giờ đã là một khoảng vàng rực.

Tài xế nhiệt tình giúp Tân Đồng đỡ Lệ Thịnh vào trong nhà.

Trong phòng có hơi lộn xộn, Tân Đồng cảm ơn tài xế xong, liền dìu Lệ Thịnh lên giường nằm.

Cô cởi áo khoác và giày rồi đắp chăn lại cho anh.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng!” Lệ Thịnh nửa tỉnh nửa say, trong miệng liên tục gọi tên cô.

Bàn tay Tân Đồng đang đóng cửa chợt dừng lại, thu tay về.

Cô tìm mật ong, pha ly nước mật ong, đưa đến bên miệng của Lệ Thịnh.

Cánh tay Lệ Thịnh chơi vơi, rốt cuộc cũng bắt được cánh tay Tân Đồng, tay cô run lên, ly mật ong đổ gần một nửa.

“Anh Thịnh.” Tân Đồng ngăn anh lại.

Tay Lệ Thịnh nắm chặt lấy tay cô, “Đồng Đồng, em đừng đi.”

Tân Đồng thở dài, “Em không đi, anh uống chút nước mật ong đi, được không?”

Lệ Thịnh không thích vị mật ong, ngọt ngọt ngấy ngấy, nhưng Tân Đồng lại thích.

Lệ Thịnh chuẩn bị hơn mười hũ mật ong để trong cái tủ ở nhà ăn, Tân Đồng cười anh lãng phí, mấy ngày cô mới đến đây một lần, cũng đâu phải cầm hũ mật ong uống trực tiếp chứ, sao mà uống hết được?

Lệ Thịnh lại ôm cô, “Đợi em gả cho anh rồi, dọn đến đây sống, ngày nào cũng uống, không phải sẽ nhanh hết sao?”

Tân Đồng kiên nhẫn giục Lệ Thịnh uống hết nước mật ong còn lại, rồi đặt cái ly sang một bên.

“Đồng Đồng, em đừng đi.” Tóc anh rối bù, viền mắt hồng hồng, giọng điệu lại cực kỳ giống trẻ con.

Tân Đồng chưa từng thấy Lệ Thịnh như thế này.

Lệ Thịnh mà cô biết là một người kiêu ngạo, cầu tiến, và hào sảng.

Chứ không phải là người uống rượu say đến nỗi đầu óc không tỉnh táo, lời thôi lếch thếch thế này.

Tân Đồng luôn cho rằng tầm ảnh hưởng của cô với người khác không đến mức lớn như vậy, sự áy náy trong lòng như thế nào cũng lái không đi.

Lệ Thịnh hài lòng ôm lấy cánh tay Tân Đồng, từ từ đi vào mộng.

Anh ôm rất chặt, Tân Đồng thật sự vùng không ra.

Cô dùng tay còn lại gửi tin nhắn cho chị Vương, xin nghỉ nửa ngày.

Có một số chuyện, bạn muốn trốn cũng trốn không thoát, có đúng không?

Tân Đồng nhìn màn hình điện thoại từ từ tắt ngấm, vẻ mặt cũng dần dần ảm đạm đi.

11. Chương 11

“Tân Đồng, cô hãy nghe cho kỹ đây, đêm nay tôi sẽ không để cô gặp Nam Hợp với toàn thân đầy mùi rượu thể này, ngày mai cũng không, sau này cũng sẽ không.”

Lệ Thịnh tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu.

Thời gian anh ngủ không lâu lắm, đầu óc mê man, trĩu nặng.

“Anh Thịnh?” Tân Đồng thấy anh có chiều hướng tỉnh lại, rút cánh tay bị anh nắm ra.

Môi Lệ Thịnh rất khô, anh mơ mơ màng màng nhìn thấy một bóng người, “Đồng Đồng?”

Đột nhiên anh tựa như sản sinh ra rất nhiều sức lực, nửa ngồi dậy, bắt lấy tay Tân Đồng lần nữa, động tác mạnh mẽ kéo cô về phía mình.

Hồn Tân Đồng bay biến sạch, thất tha thất thểu đứng dậy, xoay người một cái, liền ngã xuống giường với tư thế không được đẹp mắt lắm.

Khuôn mặt Tân Đồng cuối cùng cũng rõ nét hơn nhiều, Lệ Thịnh cố gắng nở nụ cười, “Đồng Đồng” trong miệng anh gọi tên cô, râu lúng phúng quanh miệng anh đâm vào mặt Tân Đồng, ngoài miệng, lại mổ lung tung từng chút một, như con chim gõ kiến vội vàng.

Tân Đồng ngăn người, mới nhớ đến phải đẩy anh ra.

Gần như không cần phí nhiều sức, Tân Đồng đẩy Lệ Thịnh sang một bên, tay cô liền giống như bị bóng.

Lệ Thịnh vẫn duy trì tư thế bị đẩy đi ấy, miệng vẫn thì thào làm nhảm bậy bạ.

Tân Đồng đưa tay dán lên mặt Lệ Thịnh lần nữa, bỗng chốc thu tay về, rất nóng! Không phải là ảo giác, Lệ Thịnh đang sốt.

“Anh Thịnh!” Tân Đồng vỗ nhẹ lên mặt Lệ Thịnh, tạm thời quên đi hành vi lúc nãy của anh, là do anh bị sốt đến hồ đồ.

Thị Nhất Ấu.

Đám nhỏ đều lục tục được người lớn đến đón về, ngoại trừ một cậu bé.

“Nam Hợp?” Lương Diễm khóa cửa phòng trực, đi tới, ngồi xổm người xuống, nhìn Lệ Nam Hợp đang bám vúi vào hàng rào màu sắc sặc sỡ của nhà trẻ.

“Chào cô.” Nam Hợp lên tiếng đáp lại, rồi quay đầu tiếp tục nhìn về phía đường lớn đối diện nhà trẻ.

Lương Diễm mỉm cười ngọt ngào, giọng dịu dàng nói, “Nam Hợp, mấy bạn nhỏ khác đều đã về nhà, ba con vẫn chưa đón con sao?”

Lệ Nam Hợp không quay đầu lại, chỉ nhúu đôi mi non nớt, “Con đang đợi mẹ.”

Đợi mẹ đón cậu về nhà, nấu cơm cho cậu ăn, kể chuyện cổ tích cho cậu nghe, rồi ôm cậu ngủ!

Sắc trời càng lúc càng tối, đèn đường được bật sáng thành một hàng màu cam thật dài.

Lương Diễm nói, “Vậy thì, có lẽ mẹ con đang bận rộn nhiều việc, cô dẫn con đi tìm mẹ, được không?”

“Thật sao ạ?” Lực chú ý của Lê Nam Hợp bị thu hút, trong đôi mắt to lóe lên vẻ chờ mong gì đó.

“Đường nhiên rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Nam Hợp nhất thời giãn ra, đặt bàn tay nhỏ bé vào trong tay của Lương Diễm.

Lương Diễm nắm tay Lê Nam Hợp, vẫy taxi, đưa địa chỉ cho tài xế.

Lê Nam Hợp nhìn thấy cảnh đường phố bên ngoài xe, miệng dẹt ra, “Đây không phải đường đến nhà mẹ con.”

“Sao lại không phải, cô có địa chỉ nhà của con mà.” Lương Diễm đáp chắc nịch.

“Không phải, không phải.” Giọng điệu của Nam Hợp có hơi gấp, cậu nhớ rõ con đường bên cạnh nhà mẹ cậu.

Phải đi ngang qua một công viên thật to, có mấy cột đá tròn dựng đứng, mẹ cậu còn dẫn cậu đi chạm vào hoa văn trên đó, lúc sắp đến nhà, xe sẽ chạy rất chậm, bởi vì bốn phía có rất nhiều cửa hàng, đèn sáng trưng, vô cùng náo nhiệt nên cậu rất thích. Lê Nam Hợp không muốn bị dẫn đi vòng vòng, luôn liệng la hét, “Con muốn mẹ, con muốn đến nhà mẹ con!”

“Sao cô giáo lại gạt con chứ?” Lương Diễm đặt điện thoại trong tay sang một bên, có chút sốt ruột dỗ dành.

Tài xế vẫn chú ý động tĩnh đằng sau xe, từ sau khi nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, cô gái trẻ trung xinh xắn này sẽ không phải là kẻ buôn người chứ? Mẹ kiếp, xúi quẩy thật, nghĩ đến đây, tài xế âm thầm nhở một tiếng, nói, “Cậu bé không chịu, thôi thì xuống ở đây đi?”

Tính tình Lương Diễm vốn dĩ không tốt, bị Nam Hợp làm âm lên có chút bực dọc rồi, tài xế này lại không thức thời, hiển nhiên là gây trở ngại cho chuyện của cô, giọng nói của cô nhất thời gay gắt lên, “Ồ đâu ra đạo lý như vậy? Ở đây là Trung Cảnh Hào Đình à, còn chưa tới mà, sao lại bảo người ta xuống xe? Có phải tiền xe tôi cũng có thể nói là đưa hoặc không đưa đúng không?”

Tài xế cúi đầu, nghĩ thầm, Trung Cảnh Hào Đình nổi tiếng là nơi mấy người có tiền sống, cô gái này chắc không phải là kẻ buôn người đâu, có bọn buôn người nào lại sống ở nơi cao cấp như thế chứ? Vì thế dưới chân giẫm ga, đưa người đến địa chỉ đã định, thu tiền, rồi nhanh chóng lái xe đi.

Thời buổi này, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Bảo vệ cổng là người biết Nam Hợp, liền gấp rút nhanh chân chạy đến.

“Xin chào,” Lương Diễm vẫn giữ nụ cười ngọt ngào đúng mực trên mặt, “tôi là cô giáo của bé Nam Hợp, họ Lương, có thể phiền anh dẫn chúng tôi vào nhà Nam Hợp được không?”

“Việc này,” Bảo vệ có hơi khó xử, “Anh Lê không có ở nhà, trong nhà cũng không có ai, tôi phải thông báo với anh ấy một tiếng trước đã.”

Lương Diễm vừa nghe Lê Đông Nhất không có nhà, nhất thời có phần nhụt chí.

Bảo vệ gọi điện thoại, nói đơn giản tình huống, rồi đưa điện thoại cho Lương Diễm.

“Cô là cô giáo của Nam Hợp à?”

Đầy dẫy bên kia truyền đến tiếng nói trầm ấm, Lương Diễm kiềm chế sự kích động nơi đáy lòng, “Vâng, tôi tên là Lương Diễm.”

“Vâng,” Lê Đông Nhất day day thái dương, “Cô Lương, cảm ơn cô đã đưa Nam Hợp về nhà.”

“Vậy thôi à?” Sự thất vọng trong giọng nói của Lương Diễm không cần diễn tả cũng biết.

“À đúng rồi,” Lệ Đông Nhất nhớ ra, “Tôi sẽ cho cô số điện thoại của mẹ Nam Hợp, lần sau nếu có xảy ra tình huống tương tự, mong cô gọi điện thoại cho cô ấy giúp.”

“Điện thoại của cô Tân liên tục không ai nhận máy.” Trợ lý Từ đi tới, nhỏ giọng nói với Lệ Đông Nhất.

Điện thoại được chuyển đến tay Nam Hợp.

“Nam Hợp?” Giọng Lệ Đông Nhất dịu dàng đi rất nhiều.

“Ba ơi.” Nam Hợp dùng mu bàn tay quạt nước mắt đang chảy xuống, nước mắt lại cứ tiếp tục tuôn ra, thế nào cũng không lau sạch được.

Hu hu hu, cậu nhớ mẹ, hu hu, lạnh lắm.

Đầu dây bên kia giống như có tiếng gió mạnh thổi qua, vẻ mặt Lệ Đông Nhất có hơi khẩn trương, “Nam Hợp, con vào nhà với chú bảo vệ đi, hiện giờ ba sẽ về liền.”

“Không cần, con muốn mẹ cơ.” Tính tình Nam Hợp rất hiếm khi bướng bỉnh, tồi tệ thế này.

Lệ Đông Nhất thở dài, “Được rồi, vậy con đưa điện thoại cho chú đi.”

Bảo vệ nhận điện thoại, vẻ mặt nghiêm túc, càng gật đầu không ngừng, “Dạ, vâng, vâng, anh cứ yên tâm.”

“Đi thôi, anh bạn nhỏ, chú dẫn con đến nhà mẹ con nhé.” Bảo vệ cầm khăn tay, lau sạch mặt cho Nam Hợp, bế cậu lên, đột nhiên chú ý đến Lương Diễm còn đứng ở bên cạnh, ánh mắt có chút kỳ quái hỏi, “Cô giáo này, cô có muốn đi nhờ xe không?”

Lương Diễm lắc đầu, xoay người giẫm trên giày cao gót bước đi.

Bảo vệ không lên tiếng, có chút xấu hổ sờ sờ mũi, bế Nam Hợp đặt vào trong xe.

Lương Diễm đi rất lâu, cảm thấy chân đi đến đau, nhưng cũng không gọi xe.

Chiếc xe lại chạy ngang qua người cô, bảo vệ muốn bảo cô lên xe, kết quả cô không thèm để mắt đến, vì thế xe từ từ tăng tốc, rút cuộc ra khỏi tầm mắt của cô.

Lệ Đông Nhất ngồi trong phòng khách, đồng hồ treo tường đã điểm 11 giờ.

Đúng, là 11 giờ khuya.

Lệ Đông Nhất dặn dò trợ lý Từ chú ý tìm kiếm một chút, anh không muốn suy nghĩ quá sâu.

Nhưng mà, khi Tân Đồng toàn thân đầy mùi rượu xuất hiện ở cửa, anh có cảm giác mỗi một bộ phận trên cơ thể mình đang phát đau, đau lắm.

Đau đến sâu sắc, khiến lời nói của anh cũng bén nhọn theo.

“Cô quên đón Nam Hợp về nhà.” Vẻ mặt anh lạnh lùng.

“Ừ, đúng rồi, Nam Hợp đâu?” Tân Đồng đầu tóc rối bù, sắc mặt ửng đỏ, vẫn đang ngồi trên bậc thang ở hành lang, hai chân khoanh lại, tâm thần không yên, nói.

Lệ Đông Nhất từ từ nắm tay lại, “Nó bị bệnh, bị trúng gió, tôi cho nó uống thuốc rồi, đã ngủ.”

Tân Đồng chậm rãi ngẩng đầu, sắc đỏ trên mặt vẫn không giảm đi chút nào, “Vậy là tốt rồi, tốt rồi.” Tay cô bám vào thanh vịn cầu thang, dường như cơ thể không đủ sức chống đỡ, cô cố gắng đứng dậy.

Đáng giận, vẻ mặt Lệ Đông Nhất u ám rửa thắm một câu, cúi người đỡ lấy cô, lại bị mùi rượu khủng khiếp xộc đến, “Rốt cuộc cô đã uống hết bao nhiêu vậy?”

“Không có.” Tân Đồng lắc đầu theo bản năng, “Không uống, cháu không uống.”

“Xem ra cô đúng là không thích hợp làm mẹ.” Quên đón con, nghỉ làm buổi chiều, đêm khuya về nhà với tấm thân nồng nặc mùi rượu, điện thoại cũng không nhận, “Điện thoại cô đâu?”

“Điện thoại, ví tiền, đều để lại chỗ đó.” Tân Đồng cười hề hề thảm thương.

“Để lại chỗ nào?” Lê Đông Nhất nhíu mày, lạnh lùng hỏi.

Đúng là chơi đến điên luôn rồi?

“Không nói cho chú biết,” Cánh tay Tân Đồng múa may, “Nam Hợp đâu? Cháu muốn nhìn Nam Hợp, cháu vẫn chưa kể chuyện cổ tích cho nó nghe.”

“Với bộ dạng này ư?” Ánh mắt Lê Đông Nhất lạnh lẽo như băng.

Tân Đồng đã lướt qua anh, nghiêng ngả lão đảo đi ngang qua phòng khách, hướng về phòng ngủ.

Lê Đông Nhất giữ cô lại, “Tân Đồng, cô nhìn xem, xem bộ dạng của cô thế nào?!”

Trong gương, là một cô gái tinh thần hoảng loạn, và một người đàn ông vô cùng tức giận.

“Tôi nên nhận ra sớm hơn,” Lê Đông Nhất kiểm giữ hai vai cô, khiến mặt cô hướng về mình, “Tân Đồng, cô hãy nghe cho kỹ đây, đêm nay tôi sẽ không để cô gặp Nam Hợp với toàn thân đầy mùi rượu thế này, ngày mai cũng không, sau này cũng sẽ không.”

Giọng nói của anh rất lớn, Tân Đồng tỉnh táo hơn một chút, hồi lâu trong mắt lại ẩn chứa sương mù mênh mông.

“Cháu sẽ đi tắm mà, chú đừng như vậy, cháu đi tắm.” Tân Đồng đẩy mạnh cửa phòng tắm ra, mở vòi, nước trong bồn lớn lập tức phun từ trên đầu xuống.

“Lạnh quá.” Tân Đồng không ngừng run rẩy.

Lê Đông Nhất rất muốn ôm lấy Nam Hợp, lập tức rời khỏi đây, không muốn thấy tình cảnh khiến người khác phiền lòng này, nhưng anh vẫn đưa tay tắt vòi nước.

“Đừng mà,” Giọng Tân Đồng thật tội nghiệp, “Cháu tắm liền mà.”

Ánh mắt cô nhìn anh, tay cô bấu víu vào tay anh, tóc bởi vì bị nước xối nên lộn xộn dính lên mặt cô, trông hết sức khổ sở.

Về mặt Lê Đông Nhất từ từ dịu lại, “Có thể tắm, nhưng phải tắm nước ấm, nếu không cô sẽ bị cảm, nếu lây bệnh cho Nam Hợp sẽ không tốt lắm đâu.”

“Nước ấm, cháu sẽ tắm nước ấm.” Tân Đồng ra sức gật đầu, giống như sợ Lê Đông Nhất sẽ đổi ý, cô đưa tay cởi áo khoát, quần, rồi cởi luôn cả nút áo sơ mi.

Lê Đông Nhất nhắm mắt lại, sau đó mở ra, thấy người đó vẫn không ngừng động tác, anh ra ngoài, đóng cửa lại.

Anh ở ngoài cửa, đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy tiếng nước chảy.

Trái lại, anh nghe thấy tiếng nước nở, đầu tiên là cổ găng kiềm nén, sau đó càng lúc càng lớn, rồi cuộc biến thành gào khóc.

Lúc anh đẩy cửa ra bước vào, liền trông thấy một người say rượu đến điên, đang ngồi trên nền phòng tắm, trên lớp gạch men sứ lạnh lẽo, quần áo lộn xộn như rong biển đang quấn trên người, hai tay khoanh lại, đang khóc rất dữ dội.

12. Chương 12

Nam Hợp, không lẽ cũng trưởng thành sau một đêm ư?

Đồng hồ sinh học của Tân Đồng là nhiều năm dưỡng thành, không bởi vì sự liều lĩnh tối qua mà có chút ảnh hưởng nào.

Trên thực tế, có lẽ cô đã quên mất chuyện xảy ra vào tối hôm qua.

Trong lòng khác lạ vì không cảm thấy thân mình mềm mại của Nam Hợp, vì thế, cô đưa tay ra theo thói quen, muốn kéo Nam Hợp lại đây, cho cậu một nụ hôn chào buổi sáng.

Điều này tất nhiên đã thành thói quen.

Kết quả, tay Tân Đồng lần mò sang người nằm bên cạnh, là mặt, nhưng mà to hơn nhiều, sườn mặt, đường viền góc cạnh rõ ràng, sau đó, cô hướng lên trên, đầu tóc cứng cứng, không đúng, cô xuống chút nữa, sống mũi cao thẳng, không phải nhiều thịt như Nam Hợp, xuống tiếp nữa, có chút cảm giác châm chít, đây là? Râu sao?

Đầu óc Tân Đồng từ từ khởi động, nghĩ đến câu nói thường xuyên được dùng để hình dung trẻ con.

Trưởng thành sau một đêm.

Nam Hợp, không lẽ cũng trưởng thành sau một đêm ư?

“Sờ soạng xong chưa? Sờ xong rồi thì lấy tay lại đi.”

Một giọng nam trầm ấm truyền tới, mang theo chút lưỡi biếng vào buổi sáng, thật mê người không sao diễn tả được.

Mỗi một tế bào não đang chờ dẫn của Tân Đồng lập tức cảnh giác cao độ, cô ôm lấy chăn ngồi bật dậy, nghiêng người, vẻ mặt hoảng hốt, nhìn người vừa rồi nằm ở bên cạnh cô, “Chú, chú...”

Giọng nói cùng cơ thể của cô đang phát run, run rẩy không thể tượng tượng nổi.

Lệ Đông Nhất cũng ngồi dậy theo, chăn trên người tự nhiên rớt xuống, mềm nhũn dồn đống trong người, lộ ra thân trên trần trụi, anh không để ý lắm, với tay lấy chiếc áo sơ mi đậm màu ở bên cạnh, chiếc áo vừa vặn ôm lấy đường cong cơ thể anh, đúng là đẹp muốn chết người.

“Sao cháu lại ở trong này?” Tân Đồng quay đầu, nuốt ngụm nước miếng không hề tồn tại, tiếng nói yếu ớt hỏi.

“Cái gì cũng không nhớ à?” Lệ Đông Nhất cúi đầu cài nút áo, mười ngón tay thon dài hiện rõ từng khớp xương.

“Hôm qua, đêm qua,” Tân Đồng cảm giác thấy từng đợt gió lạnh, “Cháu đã làm gì vậy?”

Đêm qua, Lệ Đông Nhất nghĩ đến đêm qua liền hận đến thấu xương.

Anh thấy cô khóc dữ dội, tay chân luống cuống đến giúp đỡ, kết quả bị người này vẩy nước lên toàn thân.

Vốn định chờ cô bình tĩnh ổn định, và tỉnh táo hơn một chút, sẽ để cô tự tắm.

Kết quả người này xem anh thành ống nước, tự tay cởi hết quần áo trên người mình. Anh không rảnh để bận khoản đến việc mình gần như bị coi là không khí, đành phải dè tay cô lại, chấm dứt động tác của cô, giúp cô gọi đầu.

Kết quả, Tân Đồng một lát thì chê nước nóng, một lát lại than nước lạnh, còn tung bọt văng lên mặt anh.

Anh tức giận xem bốc khói, đóng cửa lại để cô tự tắm.

Cô đúng là tắm sạch thật, tóc cũng không thềm lau, quần lung tung không biết là khăn hay chăn, bước đi loạng choạng, còn không ngừng hắc hời.

Anh thật sự tức đến không chịu nổi, cầm lấy khăn lau khô tóc cho cô, rồi ném xuống một bên giường.

Đợi đến khi anh từ phòng tắm đi ra, Tân Đồng đã nằm dang tay dang chân chiếm cứ cả cái giường.

Anh cầm lấy cái chăn một lần nữa, cố gắng dọn cho mình một chỗ nằm bên cạnh.

Kết quả còn chưa ngủ, cô lại la khát, ôm cái chăn như con bạch tuộc, lăn lộn đến cuối giường.

Anh chịu đựng kích động muốn ném cô tới sô pha, lần nữa ôm cô lên giường, hầu hạ cô uống nước xong, nghĩ như vậy sẽ có thể được yên tĩnh một chút, ai dè cô lại tự động nhích lại gần.

Mang theo mùi thơm sau khi tắm, thân thể mềm mại nóng hổi, tóc tai bờm xờm dán lên cổ anh, khiến anh ngứa ngáy suýt nữa không kiềm chế được.

Đúng vậy, là thiếu chút nữa, anh đã muốn hôn lên môi cô, quỵt vào bên trong đó, nhưng khi ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng, để cho những gì anh định làm đột nhiên dừng lại.

Anh xuống giường, uống sạch ly nước lạnh cô uống còn thừa, sau đó bọc cô thành con nhộng, mới nằm xuống giường.

Bên này, Tân Đồng thấy Lê Đông Nhất không nói gì, vẻ mặt khó giải thích, hình như có thứ gì đó bí ẩn, nhìn xung quanh lộn xộn, nghĩ thầm, hồng rồi, hồng rồi, sắc mặt cô vẫn bình tĩnh, chờ đợi phán quyết cuối cùng của Lê Đông Nhất.

“Không có gì, cô uống say, tôi sợ cô làm ồn Nam Hợp, tôi lại không quen ngủ sô pha, cho nên đành phải như vậy thôi.”

Chỉ ngủ chung giường mà thôi, Tân Đồng thở phào một hơi, lại nhìn Lê Đông Nhất với bộ dạng có chút uất ức.

Cô ra sức lắc đầu, nhất định bản thân mình hoa mắt rồi.

Cô nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Lê Thịnh lên cơn sốt dữ dội, lại kiên quyết không chịu đến bệnh viện.

Nhìn thấy cơn sốt càng lúc càng cao, cô tìm chai rượu trắng, định lau người cho anh để hạ nhiệt.

Lau trán, cánh tay xong, mới giúp anh cởi bỏ áo sơ mi, chuẩn bị lau cổ, thì mẹ của Lê Thịnh bước vào.

“Cô Tân thật là thủ đoạn.” Tân Đồng không giải thích câu nào, thực tế là cô còn đang bối rối phải xưng hô thế nào, Đặng Lị liền ném ra một câu.

“Anh Thịnh bị sốt, cháu đang hạ sốt cho anh ấy.”

“Hạ sốt?” Đặng Lị cười châm chọc, “Đừng nói là người lớn, ngay cả con nít cũng biết, có bệnh phải đến bệnh viện, hoặc uống thuốc, tôi chưa từng thấy chuyện cởi áo, tháo thắt lưng có thể giúp hạ sốt cơ đấy.”

Tân Đồng bị những lời này ép đến nghẹt thở, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, “Anh ấy không chịu đến bệnh viện.”

“Thằng Thịnh không chịu đến bệnh viện?” Đặng Lị thu lại ý cười, “Sao cô Tân không nói là tại cô không muốn nó đến bệnh viện chứ?”

Trông vẻ ngoài đơn thuần lương thiện là thế, nếu không phải Đặng Lị nhìn nhiều hơn nghe, có thể sẽ bị bộ dạng thiếu kinh nghiệm này lừa mất.

“Cháu tôn trọng bác là mẹ của anh Thịnh, không muốn phải giải thích gì cả,” Tân Đồng đưa rượu và khăn trong tay đến trước mặt Đặng Lị, “Hiện giờ anh ấy sốt rất cao, bác đã đến đây, thì cháu có thể đi được rồi.”

Đặng Lị bắt đầu để ý đến khuôn mặt đỏ rần của Lê Thịnh, nhìn lại quần áo của Tân Đồng không có vẻ gì là không nghiêm chỉnh, nhưng vẻ mặt cô thật sự rất nghiêm túc, nghĩ đến đúng là cảnh tượng hiểu lầm, lúc này mới lướt qua Tân Đồng, cúi người, đưa tay chạm vào trán của Lê Thịnh.

Bà lấy điện thoại ra, vừa gọi điện thoại, vừa gọi tài xế đứng dưới lầu lên, “Cô Tân còn đứng đây làm gì?”

Giọng nói của Đặng Lị vẫn không tốt như cũ.

Tài xế và Đặng Lị nửa ôm nửa kéo Lê Thịnh xuống lầu, đưa anh đi bệnh viện.

Cửa bị đóng ầm một cái, trong tay Tân Đồng còn hơn phân nửa chai rượu trắng, không biết là năm nào, trừ cái đó ra, túi xách, điện thoại, chìa khóa toàn bộ đều để ở bên trong, cách cô một cánh cửa.

Lê Thịnh đã cho cô chìa khóa của nơi này, cô đã chia ra một xâu riêng biệt, nghĩ đến khi cô có thể đối mặt với anh, nói với anh tất cả mọi chuyện rồi sẽ trả lại cho anh.

Hiện giờ xem ra, chuyện này e rằng sẽ không xảy ra được.

Tửu lượng của Tân Đồng không được tốt, phản ứng sau khi uống rượu lại càng khiến cho người ta tức lộn ruột.

Dù vậy, lúc cô phiền muộn tột cùng, vẫn sẽ uống trộm một chút.

Chiều hôm qua trùng hợp là thời điểm cô phiền muộn, cô dứt khoát ngồi ở băng ghế ven đường, uống hết phần rượu còn lại trong chai, một giọt cũng không chừa.

Sau đó kìm nén một bụng, cuốc bộ về nhà.

Đi cho đến khi thành phố lên đèn, đi cho đến khi gió càng lúc càng ác liệt.

Lúc cô còn mấy phần tỉnh táo, vẫn luôn suy nghĩ, nếu cứ tiếp tục đi thế này, đi mãi đi mãi, thật là tốt biết bao?

Đáng tiếc, không có người cùng đi với cô.

Đi đến nơi mình sống, cô mới nhớ ra mình không mang chìa khóa, vì thế ngồi xuống bậc thang trước cửa nhà.

Cô còn nghĩ, ngồi trên bồn hoa của tòa nhà cũng không tệ, còn có thể ngắm sao.

Đáng tiếc, cô đã không còn sức để xuống lầu.

Sau đó, men rượu càng lúc càng dữ dội, trong lúc mơ hồ cô thấy một người, anh hỏi một câu cô đáp một câu, nói chuyện không ít.

Rồi sau đó, chính là thế này đây.

Tân Đồng bó chần sát người, “Chuyện đó, cháu đi xem Nam Hợp.”

Cô không đợi Lê Đông Nhất trả lời, liền mang dép lê, đi về phía phòng sát bên.

Nam Hợp vẫn ngủ, khóe mắt có hơi ẩm ướt, lơ mơ nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt.

Tân Đồng thay đồ ngủ, chui vào trong chăn, cô đem Tiểu Lợi Hại trên gối đặt lên tủ đầu giường, vén mớ tóc lộn xộn của Nam Hợp.

“Mẹ?” Nam Hợp mở mắt ra, khuôn mặt đỏ bừng, giọng mũi hơi nặng.

“Nam Hợp ngoan,” sự áy náy tận đáy lòng của Tân Đồng tràn lên đầy mắt, “Mẹ sai rồi.”

Là lỗi của cô, Tân Đồng ước gì thời gian có thể quay trở lại, cô thế nào cũng sẽ không tùy tiện uống rượu, rồi quên đến cậu.

“Mẹ.” Bàn tay nhỏ nhắn của Nam Hợp cũng bắt chước theo Tân Đồng, nhẹ nhàng sờ mặt cô, “Hứa nhé.”

Cậu mỉm cười vui vẻ.

“Con nằm mơ thấy mẹ không cần con nữa.” Giấc mơ đêm qua còn chưa tan đi, vẫn còn sót lại một chút trong đầu. Nam Hợp lo lắng, rút tay lại, cánh tay ép sát người, nép vào trong lòng của Tân Đồng.

Tân Đồng vui vẻ như mất đi rồi có lại, hôn nhẹ lên mí mắt, trán, tóc, lỗ tai của cậu, cho đến khi Nam Hợp cảm thấy nhột, cũng có lẽ bởi vì nụ hôn sáng nay của mẹ quá ngọt ngào, cậu ôm lấy cổ Tân Đồng, ló đầu ra nói, “Mẹ, hứa nhé, thật nhé.”

“Tha lỗi cho mẹ được không?” Tân Đồng nhéo cái mũi đầy thịt của cậu, đột nhiên nhớ đến cảm giác lúc sáng vô tình chạm vào mũi của Lê Đông Nhất, cô lắc đầu, nhanh chóng xua đi.

“Dạ,” Nam Hợp nghe theo mẹ vô điều kiện, “Nam Hợp thích mẹ nhất.”

Tân Đồng thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ,” Mặt Nam Hợp cau lại, “hôm nay con không muốn đi học.”

“Sao vậy?” Tân Đồng vừa mới chuẩn bị đồ cho cậu, ngay cả quần cũng đã cầm trong tay.

Nam Hợp nhích lại gần Tân Đồng, “Con thấy không khỏe.”

“Ở chỗ nào?” Tân Đồng cuống quýt đưa tay sờ vào trán cậu, có lẽ là chiều qua bị lạnh, Tân Đồng nhớ lại lời của Lệ Đông Nhất.

“Có mẹ ở cùng thì con thoải mái hơn chút,” Nam Hợp làm nũng, có thể là đêm qua trúng gió, lại uống thuốc, giọng nói vẫn có chút khàn khàn.

“Được, vậy mẹ không đi làm.” Tân Đồng muốn chiều theo ý Nam Hợp, ai kêu cô không làm tròn trách nhiệm chứ? Nhưng lại phải xin nghỉ thêm một ngày.

Cuối cùng, Nam Hợp cũng nở nụ cười mỹ mãn.

Lệ Đông Nhất nhanh chóng thu dọn đồ đạc, Tân Đồng đứng lúc từ phòng ngủ đi ra, tóc đã vấn lên bằng trâm cài màu đen vô cùng đơn giản, “À, cháu xin cho Nam Hợp nghỉ một ngày, nó cảm thấy không khỏe.” Giọng điệu cô dùng vốn là bàn bạc, nhưng bởi vì hổ thẹn, nên khí thế yếu đi mấy phần.

Ánh mắt Lệ Đông Nhất có chút bức người, nhưng giọng nói lại khá ôn hòa, “Tùy ý cô đi.”

Tạm thời tha cho cô đó, ai bảo cô nhỏ hơn anh, ai bảo kinh nghiệm thực tế của cô ít hơn anh chứ?

Ai bảo... anh đã lựa chọn thế này.

Tân Đồng sụp mắt xuống, “Cám ơn chú.”

Đây hình như là lần đầu tiên cô thật lòng thật dạ nói cảm ơn.

“Tân Đồng, tôi hy vọng đây là lần cuối cùng,” ánh nắng bên ngoài cửa sổ theo bức rèm được vén lên len lỏi vào trong nhà, ngũ quan anh tuần của anh càng thêm rạng rỡ, hết như tác phẩm điêu khắc thần Apollo trong thần thoại Hy Lạp, “Thêm lần nào nữa, e là cô sẽ bị knock-out.”

Tân Đồng đứng sững tại chỗ.

Cô suýt chút nữa quên mất sự lợi hại của người đàn ông này.

Anh có thể đưa Nam Hợp đến bên cô, tự nhiên cũng có thể mang cậu rời khỏi cô.

13. Chương 13

Trong cuộc sống ngổn ngang điều bất ngờ, kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa.

Buổi sáng Tân Đồng đi làm, nhìn thấy trên bàn của mình đặt thứ gì đó.

“Đồng Đồng, là bưu kiện của em, được đưa đến tối qua, em không ở đây nên chị giúp em ký nhận.” Chị Vương thấy cô ngẩn ngơ nhìn cái bàn, liền nói.

Tân Đồng nói cảm ơn với chị, gạt đầu, ngồi vào bàn, kéo ngăn kéo, lấy dao rọc giấy, mở từng lớp băng dán ra.

Điện thoại, ví tiền của cô đều ở bên trong.

Mà khâu chìa khóa một chiếc lẻ kia không có ở đây.

Chắc là Lệ Thịnh gửi đến.

Không cần nói cũng biết, khâu chìa khóa và đoạn thời gian đó cùng bị lấy về, có thể sẽ không còn cơ hội nhìn thấy nữa.

Tân Đồng cúi đầu thu dọn lại mấy thứ này, cầm sổ, kiểm tra đối chiếu sách mới giao của ngày hôm nay.

Chị Vương thấy tâm trạng của cô có vẻ không tốt, liền đến vỗ vai cô.

Người trẻ tuổi, tình cảm trắc trở là chuyện khó tránh khỏi, nhưng mà, chị rất xem trọng Tân Đồng.

Nếu không phải Tân Đồng đã có bạn trai, chị còn định giới thiệu đứa cháu họ xa cho cô nữa chứ?! Cậu đó diện mạo cũng lịch sự tuấn tú, chị Vương nghĩ đến chuyện này, thở dài, để hụt mất cơ hội làm bà mai đúng là rất đáng tiếc.

Tân Đồng làm sao đoán được bản thân đang bị chị Vương vẽ vờ đủ thứ, thiếu điều muốn cô và đứa cháu họ xa kia nhất kiến chung tình, dắt nhau đi đăng ký kết hôn, đưa nhau về dinh.

“Chị Vương?” Tân Đồng kẹp cây bút vào bìa da, “Số lượng đúng hết, cũng không có gì hư hao, em đi ký xác nhận, có thể cho tài xế đi rồi.”

“Ừ, được, để chị.” Chị Vương giật mình, nhanh chóng thu hồi suy nghĩ.

Buổi sáng có hơi bận, xuống ca cũng muộn hơn.

Tân Đồng dứt khoát ở lại đảm nhiệm trực ban.

Buổi trưa nhà trẻ có cung cấp cơm, còn có phòng và giường nhỏ cho mấy bạn nhỏ nghỉ trưa, nên Tân Đồng không lo cho Nam Hợp.

Giữa trưa, người đến không nhiều lắm, chỉ có hai người ngồi im lặng đọc sách, tuổi không lớn lắm, có lẽ là sinh viên.

Tân Đồng thu dọn mấy thứ trên bàn lại, kiểm tra đối chiếu số liệu trong máy tính một lượt, cơn buồn ngủ kéo đến, cô đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, mới tỉnh táo lại chút ít.

Khi cô trở ra, đã có người đứng đợi ở bàn.

“Tôi muốn mượn sách.” Người nọ quơ quơ cuốn sách trong tay, đặt xuống trước mặt Tân Đồng.

“Cô có thể mượn sách không?” Tân Đồng ngẩng đầu, nhìn lướt qua cô, mỉm cười lên tiếng.

Người nọ lắc đầu, “Không có, đây là lần đầu tiên tôi mượn.”

“Có thể cho tôi mượn chứng minh thư một chút chứ, rồi hãy điền vào tờ giấy này,” Tân Đồng mở ngăn kéo, đưa tờ giấy cho cô, “Đăng kí thông tin xong là mượn được rồi.”

Người nọ ngồi xuống chiếc ghế ở đối diện, đưa chứng minh thư cho Tân Đồng.

Tân Đồng theo tên ghi thông tin, “Cô Hứa, được rồi.” Tân Đồng đưa thẻ mượn sách mới ra lò và sách cho cô.

“Cám ơn.”

Tân Đồng cúi đầu, cảm nhận có ánh mắt kỳ lạ dán trên người cô, ngẩng đầu, nhìn cô gái mặc áo khoát màu tím đã đi khá xa. Cô lắc đầu, điện thoại ở bên cạnh rung lên, cô lấy qua, mở ra.

Một tin nhắn hình mới.

Là Niên Niên, còn có một nam sinh, hai đứa chụm đầu vào nhau, mỉm cười khá ngọt ngào.

Tân Đồng còn chưa kịp nghĩ sâu xa, thì điện thoại có cuộc gọi đến.

Cô vội vàng đi đến phòng nghỉ kế bên cửa.

“Chị, nhớ em không?” Điện thoại vừa thông, tiếng Niên Niên truyền đến rõ ràng.

Tân Đồng để điện thoại xa lơ tai một chút, để tránh phải chịu sự độc hại do nó lớn tiếng gây ra, “Chị thấy cưng nên giải thích chuyện tâm ảnh trước.”

Tân Niên Niên cười lớn, “Không phải chị thấy rồi sao, diện mạo thế nào?”

“Cũng không tồi.” Thật ra Tân Đồng vẫn chưa xem kỹ.

“Thế nào là không tồi, là quá được ấy chứ!” Tân Niên Niên nũng nịu tỏ ra bất mãn, “Chị, chị hà khắc thái quá rồi, đến lúc đó anh ấy không dám đến nhà chúng ta thì sao?”

“Em nói với ba chưa?” Tân Đồng không trả lời cô.

“Ồ kìa, chị giúp em đả thông tư tưởng của ba trước đi,” Tân Niên Niên cười hồ hồ, “Để cho ba chuẩn bị tâm lý.”

Trong điện thoại hình như còn có giọng nam, không biết đang nói gì, Tân Niên Niên để cô đợi một chút, giọng nói nhỏ đi nhiều, hình như điện thoại đã bị để xuống.

Lát sau, Tân Niên Niên mới nói, “Chị, em có chút chuyện, đợi lát nữa sẽ nói tiếp với chị nha.”

Tân Đồng liền nhắc nhở cô chú ý sức khỏe, Niên Niên vội nói, “Mau mau tìm một ông anh rể cho em!” Liền cúp máy.

Con bé hâm! Tân Đồng lắc đầu, nhìn tấm ảnh Niên Niên gửi đến lần nữa, vừa rồi không xem kỹ, lúc này quan sát một chút, dáng vẻ của cậu nam kia rất đứng đắn, thật sự không tệ.

Không biết là người ở đâu, cha mẹ làm nghề gì? Tân Đồng lắc đầu, chớp chớp mắt, nghĩ nhiều như thế để làm gì?

Trong cuộc sống ngổn ngang điều bất ngờ, kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa.

Mà cô chính là một ví dụ.

Tập thích nghi trong mọi hoàn cảnh thôi.

Buổi chiều, Tân Đồng tan ca sớm, đi đón Nam Hợp.

Nam Hợp vẫn chưa tan học, cổng nhà trẻ đã có không ít cha mẹ đứng đông nghịt.

Tân Đồng đi tìm một chỗ ít người, ngồi xuống trước cửa một tiệm trà sữa.

“Chỗ này có người ngồi chưa?”

Tân Đồng mới ngồi xuống chưa được mấy phút, đã có người đi tới chỗ đối diện hỏi.

“Là cô?” Tân Đồng nhớ chính là người lúc trưa đến thư viện mượn sách, đã thay chiếc áo khoát màu tím, phía trên mặc chiếc áo bông màu đen, phần dưới là chiếc quần jean bó sát sáng màu, để lộ dáng người cao ráo, “Ngồi đi, chỗ này không có ai.”

Tân Đồng đối với cái đẹp luôn nhớ rất sâu, cô gái này, nói thật, khí chất hơn người, vô cùng xinh đẹp.

Cô còn nhớ cô ấy họ Hứa, mượn một cuốn The Psychology of Time, là một cuốn sách phổ cập khoa học tốt nhất của Anh năm 2011.

“Cám ơn.” Cô ấy ngồi xuống, gọi một ly trà sữa, nhưng không động đến.

Tân Đồng lấy điện thoại ra, chơi mấy trò đơn giản trong điện thoại, có đôi lúc Nam Hợp cũng thích chơi. Lúc này không có chuyện gì khác, cô đơn giản chọn một trò để chơi, để giết thời gian.

“Cô đến đón con sao?”

Tân Đồng ngẩng đầu, xác định cô Hứa ở đối diện đang hỏi chính mình.

“Vâng.” Tân Đồng gật đầu, người hỏi hình như có hứng thú trò chuyện sâu hơn, xuất phát từ phép lịch sự, cô đành dừng chơi game, cất điện thoại vào.

“Trông cô cũng không lớn lắm, con cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Y như cô nghĩ.

Nhắc đến Nam Hợp, tâm tình cô tốt đến nỗi không thể đè nén, ánh mắt lấp lánh, “Bốn tuổi.”

“Thật sự nhìn không ra.” Cô ấy mỉm cười với Tân Đồng, lúc cười cô che miệng lại, mỗi động tác đều mang theo vẻ cuốn hút.

Thật đúng là mỹ nhân, Tân Đồng ngẩn ngơ, trong lòng khê than.

“Cô cũng đến đón con à?” Tân Đồng đột nhiên nảy sinh hứng thú với cô ấy.

Cô gái như vậy, đứa trẻ nhất định cũng rất đáng yêu.

“Đừng nhắc nữa,” Trong mắt cô ấy hình như hiện lên vẻ đau thương, “Tôi ly hôn với chồng, con theo anh ấy, tôi, hôm nay tôi đến chỉ để nhìn nó thôi.”

Tân Đồng bụm miệng, “Xin lỗi, xin lỗi cô.”

Không phải cô cố ý nhắc đến chuyện thương tâm của cô ấy.

Hiện giờ cô cũng làm mẹ, suy bụng ta ra bụng người, đương nhiên có thể dễ dàng cảm nhận được nỗi đau của cô ấy.

“Cũng không có gì,” cô Hứa cười cười, đưa tay vuốt lại mái tóc xoăn bị gió thổi loạn, “Tôi chỉ đứng ở xa xa nhìn một cái là được rồi.”

Khi nói chuyện, cổng nhà trẻ đã mở, có mấy đứa trẻ không đợi cô giáo dẫn đã chạy ra ngoài.

“Ngại quá,” Tân Đồng nhanh chóng đứng dậy, lấy túi, “Tôi phải đi trước rồi.”

Chuyện lần trước khiến trong lòng Tân Đồng vẫn còn sợ hãi, không kịp nhìn vẻ mặt của cô ấy, Tân Đồng đứng dậy bước nhanh đến cổng Thị Nhất Ấu.

“Mẹ ơi.”

Tân Đồng nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, xoay người, đầu Nam Hợp đã như quả bóng cao su nhanh chóng vù vào lòng cô.

Tân Đồng kéo Nam Hợp ra, cẩn thận xem xét cậu.

Hôm nay cô cho cậu mặc rất nhiều, trùm đến thân người tròn vo. Một là sợ cậu lạnh, hai là sợ cậu cởi lung tung, nhưng quần áo vẫn mặc đủ trên người.

“Mẹ, hôm nay con rất ngoan.” Tuy rằng cậu không thích ăn mặc như gấu bông, nhưng vẫn kiên trì không cởi ra.

“Ừ, ngoan lắm!” Tân Đồng khẽ hôn chụt lên mặt cậu, làm quà cho cậu.

“Mẹ, hôm nay mẹ cũng rất ngoan.” Nam Hợp cũng hôn trả lại Tân Đồng.

Cậu lo lắng suốt buổi chiều, sợ mẹ không đến đón cậu.

“Về thôi.” Tân Đồng nắm bàn tay nhỏ xíu của Nam Hợp.

Trạm xe buýt cách cổng Thị Nhất Ấu khoảng hai ba trăm thước, tâm tình Nam Hợp rất tốt, bước chân cũng đặc biệt nhanh hơn.

Đến trạm xe, tinh thần Nam Hợp vẫn phấn chấn như cũ, ngoại trừ cái bụng lép xẹp, kêu ọc ọc.

“Con đói à?” Tân Đồng giúp cậu quần chặt khăn choàng lần nữa.

Nam Hợp gật đầu.

Trời đã khá tối, về nhà nấu cơm xong cũng mất không ít thời gian.

Tân Đồng nhìn xung quanh, không ít tiệm ăn vặt đã bắt đầu mở cửa buôn bán, đèn điện sáng choang, kèm theo mùi hương tỏa ra khắp nơi.

“Nào, nhìn xem con muốn ăn gì?” Tân Đồng chọn một tiệm thoát nhìn hợp vệ sinh và sạch sẽ.

Nam Hợp được Tân Đồng bế lên, chọn vài thứ, động tác ông chủ nhanh chóng làm xong, rưới sốt cà chua, đưa đến trong tay Nam Hợp.

“Mẹ,” Nam Hợp nuốt nước miếng, cầm một xúc, đưa đến bên miệng Tân Đồng, “Mẹ ăn trước đi.”

Tân Đồng không từ chối, cầm tay cậu, thổi thổi, chắc chắn không nóng mới cắn một miếng, nhai mấy cái, lớn tiếng khoa trương, “Ngon lắm.”

Nam Hợp ăn theo Tân Đồng, dáng vẻ tin tưởng vững chắc không hề nghi ngờ, học theo Tân Đồng, há miệng cắn một miếng rõ to.

“Ăn ngon không?” Tân Đồng thấy mắt Nam Hợp híp lại.

“Ngon ạ.”

Nam Hợp ra sức gật đầu, “Mẹ, lần đầu tiên con ăn cái này đó, sau này còn được ăn nữa không?”

“Tất nhiên là được rồi!” Tân Đồng vui vẻ đồng ý, điều kiện tiên quyết là cậu không bị tiêu chảy, hơn nữa, “Phải chờ bụng để ăn cơm.”

Lệ Đông Nhất đang giải quyết cơm tối ở văn phòng, anh ăn không nhiều lắm, sau khi ăn xong, trợ lý Từ nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ, pha cho anh một ly cà phê.

Lệ Đông Nhất nhận lấy, nhấp một ngụm, “Cậu về nghỉ ngơi trước đi.”

“Hôm nay anh không về sao?”

“Không,” Lệ Đông Nhất biết anh ta đang nói chỗ nào, thật ra anh rất muốn về, căn phòng nhỏ nhỏ nhưng rất ấm áp, thức ăn đơn giản lại ngon miệng, còn có Nam Hợp, nghĩ đến đây, sắc mặt anh dịu đi rất nhiều.

Nhưng công việc thật sự bù đầu, làm xong cũng phải đến khuya, ngủ lại phòng nghỉ trong văn phòng cũng được.

Trợ lý Từ gật đầu, đi ra ngoài, đóng cửa, không bao lâu lại đi vào.

“Tổng giám Lệ?” Trợ lý Từ đưa điện thoại cho Lệ Đông Nhất, “Có người tìm anh.”

Lệ Đông Nhất buông cây bút trong tay, nhận lấy, “Xin chào.”

“Đông Nhất, là em.”

“Hứa Ủy Nhiên?” Lệ Đông Nhất vừa nghe tiếng, tay cầm điện thoại liền tăng thêm vài phần sức.

Trợ lý Từ chú ý thấy vẻ thay đổi trên mặt Lệ Đông Nhất, lặng lẽ lui ra ngoài.

“Đúng, em đã về.”

14. Chương 14

Nhà hàng Tây ở trung tâm thành phố.

“Sao anh không ăn?” Hứa Ủy Nhiên trả thực đơn lại cho bồi bàn, “Em nhớ anh rất thích vị thịt bò bít tết ở đây mà.”

Lệ Đông Nhất vẫn chưa nói gì, ngồi yên như cũ.

Hứa Ủy Nhiên tự mình trải khăn ăn xong, cầm lấy nĩa, ném một miếng, khen, “Hương vị vẫn không tồi, mấy năm rồi hiếm khi mùi vị vẫn như cũ.”

“Tại sao lại về?” Lệ Đông Nhất hỏi một câu.

Hứa Ủy Nhiên cười khê, “Đương nhiên là nhớ anh, à, đúng rồi, còn có Nam Hợp nữa, nó thật đáng yêu.”

Lúc Lệ Đông Nhất vừa nghe đến Nam Hợp, cơ thể cứng lại một chút, lát sau, anh dựa người vào lưng ghế, giọng nói bình tĩnh, “Tôi nghĩ, cô hẳn là người hiểu rõ nhất, Nam Hợp và cô không có bất cứ quan hệ gì.”

Hứa Ủy Nhiên không để tâm, “Em biết sớm muộn gì anh cũng sẽ biết, anh thông minh như vậy, có chuyện gì có thể giấu giếm được anh.” Cô khê thở dài, vẻ mặt không buồn bã, ngược lại như là tự hào về anh, buông dao nĩa, tao nhã lau miệng, “Anh yên tâm, yêu cầu của em rất đơn giản, em muốn có một công việc.”

“Công việc?” Lệ Đông Nhất cười lạnh lùng, “Tôi không chấp nhận yêu cầu của cô, mặt khác, tôi cũng không nghĩ rằng với năng lực của cô, cô sẽ không tìm được việc.”

Khi anh và cô thương lượng chuyện ly hôn, cũng bồi thường cho cô một số tiền khá lớn, có lẽ là nguyên nhân chủ yếu để cô có thể đồng ý ly hôn.

Hứa Ủy Nhiên vẫn duy trì tác phong tốt và nụ cười đúng mực, “Không phải em đang xin anh, mà đang yêu cầu anh.” Từ trong túi xách, cô rút ra hai bản hợp đồng, “Em mong anh còn nhớ, em là một trong số cổ đông trong công ty của anh.”

Không chỉ là một trong số cổ đông, hơn nữa còn là một cổ đông rất quan trọng.

Lệ Đông Nhất không cần xem, anh biết đó là sự thật.

“Tôi không nghĩ rằng điều này cần thiết cho cô,” anh nhìn vào mắt cô, “cô hoàn toàn không cần vất vả kiếm tiền.”

Mỗi tháng khoản hoa hồng theo cổ phần chuyển cho cô cũng đủ duy trì cuộc sống giàu có thậm chí là sa hoa của cô. Anh không tin cô tình nguyện để bản thân cực nhọc.

“Không đâu, Đông Nhất, anh sai rồi, ai ai rồi cũng sẽ thay đổi,” trên mặt của Hứa Ủy Nhiên có vẻ chờ mong, “em bỗng nhiên muốn ném trái mìn vị tự mình kiếm tiền, chắc là sẽ tuyệt lắm.”

“Đây là nguyên nhân cô về nước?” Lệ Đông Nhất không hề có ý muốn nói chuyện sâu hơn với cô, “Tôi sẽ bảo trợ lý Từ sắp xếp.”

“Thật ra, em nghĩ tới hoàn cảnh gặp lại của chúng ta,” Hứa Ủy Nhiên hất cằm, giống như con thiên nga kiêu ngạo, “Em không ngờ, anh lại không nhớ em chút nào.”

Là một chút cũng không nhớ, trong mắt anh, một chút tình cảm cũng không có, anh lạnh lùng vô cảm, cô nhìn thấy rõ ràng.

“Cô nói đúng đó.” Lệ Đông Nhất đứng dậy, đẩy ghế ra, “Tôi đi đây, sau này có chuyện gì, trợ lý Từ sẽ thông báo cho cô biết.”

Ngụ ý là anh sẽ không gặp lại cô?

Hứa Ủy Nhiên cúi đầu, vội vàng đứng lên, đuổi theo anh, tiếng nói hơi lớn, nhắc nhở bóng lưng cao lớn đỉnh đặc của anh, “Lệ Đông Nhất, sau này chúng ta làm việc chung, anh không hy vọng nhìn thấy em sao?”

Bước chân Lệ Đông Nhất vẫn trầm ổn đi ra ngoài.

Hứa Ủy Nhiên có chút thất vọng, quay về chỗ ngồi, vẻ mặt u ám ngồi xuống.

Thức ăn vẫn còn tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, nhưng cô không còn chút hứng thú ăn uống gì.

Lệ Nam Hợp đã ăn vài thứ, bụng cũng không còn đói nữa, ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, giúp mẹ rửa rau.

Rau là của hôm qua đi siêu thị mua, nhặt sạch sẽ rồi bỏ vào trong tủ lạnh.

Một bó cải xanh, chỉ mấy cọng, ồm nhom vàng vàng đã mất 8-9 tệ. Tân Đồng bấm bụng mua mấy bó, mùa thu, rau tươi vốn dĩ rất hiếm, mặc dù Nam Hợp không kén ăn, nhưng trong các loại rau lại thích cải xanh nhất.

Nam Hợp đang lẩm nhẩm hát bài gì đó, có lẽ mới học được ở trường, bàn tay nhỏ xíu cầm cọng cải lên kỳ cọ, cẩn thận đặt ở một bên, rồi cầm tiếp một cọng nữa, nhìn ngắm, lại kỳ cọ.

Tân Đồng ngẩng dáng vẻ rửa rau thật đáng yêu của cậu, gần như quên mất công việc mình đang làm.

Hình như Nam Hợp cảm thấy mẹ đang dịu dàng nhìn cậu chăm chú, cậu quay đầu, nhoèn miệng cười với mẹ.

Tân Đồng giúp cậu chỉnh nước, vẫn là nước âm ẩm, sợ cậu bị lạnh, nhưng cũng không nóng đến mức phá hủy vitamin trong rau cải.

“Đồng tâm hiệp lực” làm cơm xong, Nam Hợp bày chén đĩa, Tân Đồng dọn món cuối cùng lên bàn.

Có tiếng gõ cửa.

Người đầu tiên xuất hiện trong đầu Tân Đồng là Lê Đông Nhất.

“Có lẽ là ba con,” Tân Đồng giúp Nam Hợp buộc yếm xong, “Mẹ đi mở cửa, con ngoan ngoãn ăn cơm trước đi nha.”

Nam Hợp gật đầu, tự mình cầm đũa tập ăn.

Cửa vừa mở ra.

“Dao Dao, cậu,” Tân Đồng mở to mắt, miệng suýt chút không khép lại được, “Sao cậu lại đến đây?”

Người vắt vả mặt nhòa đứng ngoài cửa, không phải là người nào đó mà là Đồng Dao?

Đồng Dao quăng ba lô xuống đất, “Sao nào? Chẳng phải cậu nói, nơi này chính là nhà mẹ đẻ của mình, lúc nào cũng hoan nghênh mình trở về sao?” Cô đổi giày, đi qua Tân Đồng, thuận tiện vỗ vai cô, “Lâu rồi không gặp mình, xúc động quá hả?”

Tân Đồng vẫn còn đang duy trì tư thế đứng và biểu hiện vừa rồi.

Đồng Dao nhún vai, “Được rồi, mình biết cậu xúc động khi nhìn thấy mình, mình cũng nhận rồi, cậu hoàn hồn được rồi đó.” Cô khịt khịt mũi, “Thơm quá, xem ra đúng lúc thật.”

Có thể ăn cơm rồi! Đồng Dao bay nhanh vào nhà vệ sinh, nhấn một chút gel rửa tay, chà bọt rửa tay.

“Cái đó,” Tân Đồng đuổi đến, “Mình có chút chuyện muốn nói với cậu.”

“Nói gì,” Đồng Dao chà tay, “Từ từ đã, để mình ăn cơm trước, có cả một buổi tối, đủ để cậu từ từ nói mà.”

Sự hấp dẫn của thức ăn thật sự rất lớn, nhảy bén như phóng viên Đồng Dao, cũng không chú ý tới vẻ khác lạ trên mặt Tân Đồng, không, phải là vẻ mặt rất khác lạ.

“Tân Đồng!!!”

Giọng nói của Đồng Dao nghe qua rất lạ, vẻ mặt lại càng vặn vẹo đến khó tin, “Không phải cậu đã quên giải thích gì đó với mình chứ?!”

Trong phòng ăn sáng choang, một cậu bé với cái miệng bóng nhẫy, đang lùa từng miếng cơm vào miệng.

Thì đã nói có chuyện muốn nói với cậu rồi mà, Tân Đồng chậm rãi đi tới.

“Mẹ.” Nam Hợp buông đũa, nhảy từ trên ghế xuống, nhanh chóng trốn sau lưng Tân Đồng.

Cô này đáng sợ quá.

Lần này, Đồng Dao đi gần nửa tháng, vé máy bay bán sạch, đành phải ngồi xe lửa trở về.

Trên chuyến xe một ngày hai đêm, đầu tóc cô bù xù, quần áo nhàu nhĩ do chen lấn, hơn nữa, bị cậu bé ở trước mặt làm cho kinh ngạc, nên biểu hiện của cô đương nhiên có hơi quái lạ.

“Cậu đừng nói với mình, đây là con trai cậu nha.” Đồng Dao nhìn cái đầu thò ra sau lưng Tân Đồng.

Một đôi mắt to đen láy đứng chuẩn, nhìn về phía cô tràn ngập hiếu kỳ.

“Ừ,” Tân Đồng kéo Nam Hợp ra, ngồi xổm người, “Nam Hợp, đây là...” cô nghĩ rồi nói tiếp, “dì Đồng Dao.”

“Chào dì.” Tiếng chào hỏi của Nam Hợp lễ phép làm sao.

Đồng Dao bị kích thích quá lớn, dĩ nhiên xem nhẹ xưng hô “dì” khiến bản thân cô ghét nhất, “Nó mấy tuổi?”

“Bốn tuổi.” Tân Đồng biết sớm muộn gì cũng phải nói với cô, dứt khoát không nói dối cô nữa.

“Bốn tuổi?” Đầu óc Đồng Dao nhanh chóng xoay chuyển, “Cậu, năm ba đại học cậu bảo lưu, chính là đi sinh nó?!”

Trong đầu cô nhanh chóng hiện ra toàn bộ quá trình sự việc.

Quan hệ của Lệ Thịnh và Tân Đồng được xác lập, tình cảm của hai người tiến triển nhanh chóng, sau đó củi khô dễ cháy, Tân Đồng mang thai, không muốn đem đến phiền phức cho Lệ Thịnh, nhưng lại luyến tiếc không muốn bỏ đứa bé, nên dứt khoát xin bảo lưu nghỉ học, đi xa tha hương, sinh con. Cho đến khi Lệ Thịnh về nước, hai người gặp lại, sau đó, chính là như hiện giờ.

Cuộc sống tiểu thuyết biết bao.

“Làm tốt lắm!” Đồng Dao rút ra kết luận, khen ngợi vô vô vai Tân Đồng, tuy rằng chuyện Tân Đồng gặt cô sinh đứa bé là chuyện không thể dễ dàng tha thứ, nhưng mà, “Lớn vậy rồi, đợi đến khi cậu và Lệ Thịnh kết hôn, đúng lúc có thể làm hoa đồng.”

Suy nghĩ một chút, như vậy cũng thật lãng mạn.

Ý cười Đồng Dao nổi rõ lên mặt, chải chải mó tóc bóng nhờn, “Ăn cơm trước đi.”

“Chuyện đó,” Tân Đồng không biết nên từ từ nói sau, hay là gì gì đó, “Cái đó, không phải là con của Lệ Thịnh.”

What!!!

Đồng Dao cảm thấy đầu mình như bị phang trúng một cú.

“Là của ai?” Cô cảm thấy đầu lưỡi mình như lớn hơn, tiếng nói cũng hàm hồ hơn.

“Ồ thì, chú út của Lệ Thịnh.”

Lại bóp một cú, chỗ ấy đã bị đập đến lồm vào.

“Thiệt hay giỡn?”

“Không giỡn.”

“Mình muốn ăn cơm trước.” Đầu Đồng Dao choáng váng, cảm thấy chính mình như bị tuột huyết áp.

“Ồ.” Tân Đồng làm như cô vợ trẻ, giúp Đồng Dao lấy cái này, bưng cái kia, thiếu điều chưa đưa tay dứt cô ăn.

Bạn nhỏ Lệ Nam Hợp có chút đồ kị, buồn bã không muốn ăn cơm.

Mẹ đối xử với “dì quái lạ” ấy tốt quá, không thêm để ý đến cậu.

“Con tên Nam Hợp à?” Đồng Dao lừa mạnh hai miếng cơm, nhai mấy cái rồi nuốt xuống, mới có chút sức lực.

“Dạ.” Nam Hợp vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng của mẹ cậu, vì “dì quái lạ” mà bóng lưng mẹ đi rất vội.

“Lại đây.” Đồng Dao chấp nhận sự thật, buông đĩa xuống, “Cho dì ôm một cái nào.”

Cậu nhóc này thật sự là càng ngấm càng yêu.

Khuôn mặt bị bầm, không biết bọ vào sẽ thế nào.

“Nam Hợp?” Tân Đồng ôm cậu đến bên cạnh mình, “Sao vậy con?”

Nam Hợp hoàn toàn vùi mình vào trong lòng mẹ, cậu không muốn “dì quái lạ” ôm, cậu chỉ thích mùi hương thơm dịu nhẹ trên người mẹ cậu thôi.

“Cậu làm nó sợ.” Tân Đồng bắt đắc dĩ liếc Đồng Dao một cái, kéo Nam Hợp sang một bên.

Đồng Dao lắc đầu, lại cặm cụi ăn cơm.

Đứa bé này nếu là con của chú út Lệ Thịnh, vậy Lệ Thịnh hiện giờ thế nào?

Trong lòng cô trào dâng một cảm giác kỳ lạ, cô nhớ đến mấy chuyện ngốc nghếch mà Lệ Thịnh làm vì Tân Đồng.

Anh dò hỏi xem Tân Đồng thích ăn gì, mua xong bảo cô đưa cho Tân Đồng, nói là cô mua. Anh hỏi xin cô thời khóa biểu của Tân Đồng, trước khi chưa thổ lộ với Tân Đồng, đều lén chạy đến phòng học, ngồi sau

lưng Tân Đồng, có thể ngồi suốt ba khóa học. Lúc Tân Đồng không nói không rằng biến mất, anh suýt nữa lật tung cả thành phố để tìm cô.

Từng chuyện từng chuyện, cô nhớ giúp anh, cũng nhớ giúp Tân Đồng.

Hiện giờ thế này, hai người họ phải tiếp tục như thế nào đây?

15. Chương 15

Hơi thở của anh cuối cùng cũng bao phủ lấy Tân Đồng, nguy hiểm, lại mang theo sức mạnh an ủi lòng người đến kỳ lạ.

Khoảng 10 giờ tối, Lê Đông Nhất gọi điện thoại đến.

Lúc đó Tân Đồng vừa mới kể chuyện cổ tích dở Nam Hợp ngủ xong, đang vặn đồng hồ báo thức cho sáng mai.

Đồng Dao đang nằm ở phòng bên cạnh nghỉ ngơi, Tân Đồng đã thay ra giường và bao gối mới cho cô. Tân Đồng còn nhớ lần đầu tiên Đồng Dao nhìn thấy giường tơ tằm liền hỏi, “Tân Đồng, đây không phải là cậu làm đó chứ?”

Có thể gấp chần ngay ngắn như vậy, như miếng đậu hủ được cắt ra, thật sự là không giống lắm à.

Từ khi Đồng Dao biết đến sự tồn tại của Nam Hợp, xưng hô với Tân Đồng liền từ “Đồng Đồng” chuyển thẳng thành gọi cả tên, cô luôn yêu ghét rõ ràng, đối với chuyện Tân Đồng giấu cô sinh Nam Hợp đương nhiên trong lòng không thể tha thứ, Tân Đồng đối với chuyện này chỉ có thể mỉm cười bất đắc dĩ.

Đồng Dao xóc chần lên lộn xộn, nhanh chóng chui vào, “Ngày mai sẽ tìm cậu từ từ tính sổ!” Giọng nói của cô ngấm ngấm uy hiếp.

Tính cái gì, đương nhiên là tính sổ rồi.

Tân Đồng nhìn người nào đó hoàn toàn rúc vào trong chần, phòng lên một đồng, rất giận dữ, liền lắc đầu, tắt đèn giúp cô.

Điện thoại vẫn đang không ngừng phát sáng, tiếng rung trong căn phòng yên tĩnh phát ra rất rõ ràng.

Tân Đồng sợ làm ồn Nam Hợp, cầm điện thoại lên, đi đến phòng khách mới bắt máy.

“Chú Lê à?” Tân Đồng theo tên hiển thị trên điện thoại, nói khẽ.

Bên kia không trả lời.

Tân Đồng cảm giác được có cơn gió lạnh thổi qua, “À, cái đó, Lê Đông Nhất?”

“Nam Hợp đang ngủ à?”

Cuối cùng cũng đáp lời.

“Nó ngủ rồi.” Tân Đồng quay lại nhìn cánh cửa phòng ngủ khép hờ theo bản năng.

“Tôi đang đứng dưới lầu.” Tiếng Lê Đông Nhất hình như có hơi phập phồng.

“Vâng.” Tân Đồng gạt đầu, hồi lâu mới có phản ứng, “Hả?”

Anh đang ở dưới lầu?!

“Cái đó,” Tân Đồng kê điện thoại sát vào miệng, hạ thấp giọng, càng khẽ hơn, “Hôm nay tôi có bạn đến chơi, không còn dư phòng.”

Nếu anh thật sự ở lại đây, có lẽ cô chỉ có thể ngủ ở sô pha.

Đúng vậy, là cô.

Ai dám để cho tổng giám đốc Lê tiếng tăm lừng lẫy lại cao quý phải ngủ ở trên chiếc sofa đơn sơ nhỏ xíu chứ? Huống hồ, Tân Đồng âm thầm ước lượng chiều dài chiếc sofa với chiều cao của anh, thật sự là khác xa.

“Tôi chỉ đi ngang qua nhìn thử thôi,” sự phập phồng trong giọng nói của Lê Đông Nhất càng rõ nét, “Em xuống đây một chút, tôi có mua ly thủy tinh mới cho Nam Hợp.”

Cái ly này là quà sinh nhật cho Nam Hợp, là anh quên, để riết trong phòng làm việc.

Ăn cơm xong với Hứa Ủy Nhiên, anh trở về văn phòng, uống chút rượu, cầm cái ly, khởi động xe, không ngờ bất giác lại chạy đến đây.

“Vâng,” chỉ cần không phải ngủ ở đây, làm cái gì cũng được, Tân Đồng thở phào nhẹ nhõm, giọng nói thoải mái, “Để ...tôi đi xuống.”

Cô mặc áo khoát, trên người vẫn là đồ ngủ, cầm điện thoại, lặng lẽ mở cửa, lấy chìa khóa, đi xuống lầu.

Lê Đông Nhất đứng bên cạnh xe, nhìn về phía cửa hành lang.

Bóng đêm rất đậm, gió cũng lớn, thoạt nhìn có chút vắng lặng, Tân Đồng bước nhanh về phía anh.

“Lê tổng,” Tân Đồng cố nặn ra nụ cười, thật sự ra khỏi nhà mới biết gió đêm lớn cỡ nào, cô cảm thấy chân mình ngày càng run rẩy, “Cái ly đâu?”

Lê Đông Nhất sững sờ, Tân Đồng xoắn tóc, trên người mặc bộ đồ ngủ vừa dày vừa bảo thủ, trên chân lại mang đôi dép bông buồn cười, khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ có đôi mắt trong bóng đêm đặc biệt có thần.

Tân Đồng như thế này, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Tân Đồng nhìn nhìn, khẳng định không thấy cái ly đâu, trời lại lạnh như vậy, có chuyện gì cũng mau giải quyết cho xong đi, sắp đông cứng rồi.

Nhất là, Lê Đông Nhất có vẻ ăn mặc khá phong phanh.

Lê Đông Nhất chú ý đến ánh mắt ngó nghiêng của Tân Đồng, mới nhớ đến mục đích của mình, quay người mở cửa xe, lấy cái ly.

Nương theo ánh đèn yếu ớt, Tân Đồng quan sát một chút, hình như là màu xanh lam? Đưa tay nhận lấy, cũng khá nặng, cô đưa tay nhét điện thoại vào trong túi áo khoát, cầm bằng hai tay, “Vâng, tôi lên trước nha.”

Lê Đông Nhất gật đầu.

Tân Đồng nhanh chóng xoay người, căng chân hơi run run một chút, càng gấp chân càng bước không nổi, tư thế đi lại có chút vụng về.

“Tân Đồng!”

Sau lưng, Lê Đông Nhất đột nhiên lên tiếng gọi cô lại.

Tân Đồng dừng bước, ngoảnh đầu, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu run rẩy, đợi Lê Đông Nhất lên tiếng.

Lê Đông Nhất bước dài qua phía cô, đầu hơi cúi xuống, nhìn cô, “Thật ra tôi,” anh gian nan mở miệng, “hôm nay tôi gặp chút chuyện.”

Chuyện gì?

Tại Tân Đồng run run, đứng lên để chờ nghe tiếp đoạn sau.

Nếu có thể, cô sẵn lòng tìm một nơi ấm áp hơn, chậm rãi ngồi xuống, nhấp nháp ly trà nóng, từ từ nghe anh nói chuyện.

“Thôi quên đi,” Lê Đông Nhất hơi lắc đầu, “Em lên nhà đi.”

Anh bị ngốc à? Tự nhiên đến tặng ly, còn suýt nữa bị kích thích phun ra tâm sự?

“VẬY, ... anh mau quay về đi, đi đường cẩn thận nhé.” Tân Đồng nói rất nhanh, khịt khịt mũi, hình như người thấy mùi rượu thoang thoảng.

Lúc Lệ Đông Nhất hôn cô, cô mới phát hiện ra.

Hóa ra Lệ Đông Nhất vừa uống rượu.

Lệ Đông Nhất đứng dưới lầu rất lâu nên mặt anh đương nhiên lạnh ngắt, nụ hôn của anh vừa rơi xuống, cô chỉ cảm thấy trên môi lạnh lẽo một hồi, mặt anh không thể không cọ vào mặt cô, vẫn là cảm giác lạnh lẽo.

Tân Đồng lui về sau hai bước, sau lưng chính là cầu thang, không thể lui nữa.

Lệ Đông Nhất từng bước ép sát, tay luồn ra phía sau, ôm lấy cô, khiến cô tiếp xúc thân mật với anh hơn, sự ấm áp trên người và hơi thở ngọt ngào của Tân Đồng lập tức chen chúc tiến vào buồng phổi anh, chiếm cứ toàn bộ lòng anh.

Cuối cùng, anh không hề có ý định hôn lướt qua, anh cạy mở cánh môi cô, đầu lưỡi ấm áp mang theo mùi rượu mê ly, một mạch tiến vào.

Tân Đồng sớm cứng đờ, đôi mắt run run nhắm chặt, ngón tay gấp lại, bấu chặt vào thành ly, như thể đó là chỗ duy nhất có thể bấu víu vào.

Cẩn mót, cướp bóc, tay Lệ Đông Nhất chậm rãi di chuyển lên trên, khao khát nơi đáy lòng cũng càng lúc càng dâng lên mãnh liệt.

Trong miệng anh phát ra tiếng than vãn, thì thầm, như là hai chữ.

Tân Đồng.

Tân Đồng.

Có chiếc xe lạng lẽ chạy đến gần, ánh sáng nơi đèn xe phát ra chói mắt, Lệ Đông Nhất mới đột nhiên bừng tỉnh.

Tay anh nhanh chóng chuyển từ vai cô sang trán cô, ấn đầu cô vào lòng mình, để đầu cô vùi vào ngực mình.

Hơi thở của anh cuối cùng cũng bao phủ lấy Tân Đồng, nguy hiểm, lại mang theo sức mạnh an ủi lòng người đến kỳ lạ.

Đèn xe phụt tắt, Tân Đồng nghe thấy tiếng bước chân, rõ ràng rồi dần biến mất, trước mắt lại là một khoảng tăm tối.

Lệ Đông Nhất chậm rãi thu tay về, cô mới từ trong lòng anh ngẩng lên, có vài sợi tóc còn dính trên mặt.

Lệ Đông Nhất đưa tay gạt chúng đi giúp cô, khe hôn sườn mặt của cô, có chiều hướng muốn tiếp tục.

Tân Đồng nhanh chóng gơ cái ly lên, ngăn anh lại.

Cùng lúc đó, truyền đến tiếng rống to mạnh mẽ trong không khí, vang vọng cả hành lang.

“Tân Đồng! Cậu lại đây cho mình.” Đồng Dao tóc tai bù xù, không đợi Tân Đồng đi qua, cô đã lạch bạch chạy đến kéo Tân Đồng ra sau lưng, rất có cảm giác gà mẹ bảo vệ gà con, hùng hổ, “Anh chính là người đó? Đúng không?!”

Cô nghĩ nghĩ, Tân Đồng không nói cho cô biết tên của anh, chỉ nói là chú út của Lệ Thịnh.

“Tôi tên Lệ Đông Nhất,” Lệ Đông Nhất mỉm cười lịch sự, giơ tay ra, “ Cô chính là phóng viên Đồng phải không? Tôi có nghe Tân Đồng nhắc đến, cô là bạn của cô ấy.”

Đồng Dao ngoảnh lại nhìn Tân Đồng, trừng mắt một cái, sau đó, mặt không thay đổi dời về phía Lệ Đông Nhất, như là không thấy bàn tay đang gơ ra của anh.

Tân Đồng rụt cổ ra vẻ vô tội.

Lúc Đồng Dao nổi giận cô không dám chọc vào, đó chính là kíp nổ của trái bom, vô cùng uy hiếp.

Lệ Đông Nhất cười nhạt, thu tay lại mà không hề đánh mất phong độ.

“Tôi mặc kệ anh là Lê Đông Nhất hay là Lê Đông Nhị, anh đùa giỡn tình cảm của Đồng Đồng nhà tôi, chính là không đúng!” Đồng Dao sôi sục ý chí chiến đấu, “Loại đàn ông như anh tôi thấy nhiều rồi, nhìn comple già da, người lại như cầm thú, sau lưng làm không biết bao nhiêu là chuyện xấu? Mặt người dạ thú! Bĩ ổi vô sỉ!”

Lê Đông Nhất vẫn giữ nguyên nụ cười lúc nãy, giống như người Đồng Dao chứ không phải là anh.

Đợi phóng viên Đồng của chúng ta mắng xong, phát tiết hết tâm tình rồi, mới nhớ đến hỏi, “Anh nói anh tên gì nhỉ?”

“Là Lê Đông Nhất.” Giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ.

Lê, Đông, Nhất!

Đồng Dao cảm thấy đầu mình bị từng chuyện từng chuyện xảy ra trong ngày hôm nay đánh bẹp.

Lê Đông Nhất, xí nghiệp Tân Quý? Người dẫn đầu kinh tế R thị? Là đối tượng đồng nghiệp mắng kinh tế nằm mơ cũng muốn được phỏng vấn?

Đồng Dao xấu hổ xoay người, tầm mắt chuyển đến thứ Tân Đồng đang ôm trước ngực, sau khi đầu choáng mắt hoa tỉnh táo lại, ý niệm đầu tiên chính là, mình thảm rồi!

Ý niệm thứ hai, đúng là nhà giàu mà!

Nếu cô không nhìn nhầm logo trên cái ly, đây là cái ly đáng giá hơn một năm tiền lương của cô.

“Hai người cứ từ từ tán gẫu đi nha, ha ha.” Đồng Dao xoay người, chạy như bay lên lầu, miệng không ngừng nói, “Tôi bị mộng du, mình bị mộng du đó.”

Chỉ còn lại Lê Đông Nhất và Tân Đồng, cùng ánh trăng tròn ảm đạm.

Nhìn nhau không nói gì.

Tái bút: Nếu lại ế com, mình sẽ chậm tiến độ lại hehe com đi com đi.

16. Chương 16

Đến một ngày nào đó, em muốn nhìn xem, anh phải lấy bộ dạng thế nào để cầu xin em.

Tân Đồng ngơ ngẩn nhìn chằm chằm trần nhà, rồi nhìn qua cửa sổ, tấm rèm không dày, ánh nắng sáng sớm ươm ngạnh len lỏi vào, ý đồ xuyên thấu tấm rèm mỏng.

Cô nhớ lại đêm qua, Đồng Dao đi rồi, cô lên tinh thần hồi lâu, rốt cuộc lấy hết can đảm ở trước mặt Lê Đông Nhất hạ tầm mắt, mở miệng, “Lê tổng, để sau này không phải tạo thành hiểu lầm không cần thiết, chúng ta...”

Lê Đông Nhất giơ tay ngăn lại, cắt ngang lời cô, “Trời lạnh lắm, em mau lên nhà đi, tôi còn có chút chuyện gấp.”

Tân Đồng ghen hòng, nhìn Lê Đông Nhất ba chân bốn cẳng đi về xe, tư thế gọn gàng lưu loát mở cửa xe, sau đó, chẳng mấy chốc người đã lên xe, lái đi mất.

Bóng dáng của anh thoát nhìn có vẻ như đang chạy trời chết.

Còn cô, thì lại có ảo giác đại loại như chuyện lớn hóa nhỏ.

Cô lên nhà trong trạng thái thất thần, Đồng Dao như mới vừa thoát khỏi cỏi mộng, hai bên mặt hình như có hơi sưng đỏ.

“Mau mau, nhéo mình thử xem.” Đồng Dao đưa mặt lại gần.

Tân Đồng không vui đẩy mặt cô đi, ngồi lên sofa, thở dài thật dài.

Một lát sau hình như nhớ ra gì đó, bước nhanh vào nhà vệ sinh, vặn một ca nước lớn, đổ ào ào ra rửa miệng, rồi kéo khăn lau miệng thật mạnh.

Giọng điệu Đồng Dao ỉu xiu, “Tân Đồng à, rốt cuộc người trong lòng cậu là ai?”

Nếu cô cùng Lệ Đông Nhất có chuyện như vậy, sao lại đau khổ muốn trùng phùng với Lệ Thịnh, đến mức bàn đến chuyện cưới xin? Đứa bé kia, còn có chiếc ôm lúc này cô tận mắt trông thấy, phóng viên Đồng tự nhận tài hoa và tài trí cũng cảm thấy hoang mang.

“Mau lên, mình muốn nghe hết toàn bộ chuyện này!” Con sâu ngủ đương nhiên đã tử trận, trên mặt Đồng Dao viết đầy hai chữ “hưng phấn”.

Nhất định có chuyện! Chính là dạng chuyện hệ trọng lý kỳ phức tạp, vô cùng phần khích.

Kết quả là, “Ngày mai mình còn phải đưa Nam Hợp đi học, mình ngủ trước đây.”

Giọng điệu ôn hòa như Tân Đồng thường ngày, nhưng thái độ lại khá cứng rắn.

Nữ chính đi rồi, Đồng Dao còn bàng hoàng trong phòng khách làm gì? Ngủ bù trước, dưỡng thần cho tốt, tự sẽ có hàng vạn cách thức bắt Tân Đồng khai ra toàn bộ.

Thế là Tân Đồng mở mắt trao tráo, nhìn trần nhà, cả đêm đến rạng sáng.

Nam Hợp nằm bên cạnh cô, hạnh phúc ngáy khò khò.

Người trong lòng cô là ai chứ?

Đây là vấn đề bị hỏi đến nát bét luôn rồi, buồn cười là lúc nào đáp án cũng thiếu tính khẳng định.

Tân Đồng sờ lên tim, trong đầu một chốc hiện lên khuôn mặt của Lệ Thịnh, một chốc lại là Lệ Đông Nhất.

Người cô thích là Lệ Thịnh.

Cô cứ tưởng đã gặp đúng người, đúng lúc.

Đến bây giờ, Tân Đồng vẫn còn cho rằng Lệ Thịnh chính là chồng cô, người chồng bị cô chính tay đánh mất.

Lệ Thịnh và cô không thể tiếp tục, Lệ Đông Nhất và cô lại không bao giờ có khả năng.

Nhưng mà, cô còn chưa kịp nói ra, Lệ Đông Nhất đã không cho cô thời gian.

Cứ thế, cứ thế, cô luôn muốn nói cho rõ ràng.

Bạn nhỏ Lệ Nam Hợp không hay biết gì về chuyện của ngày hôm qua, mẹ vẫn là mẹ, chỉ có điều, có thêm quầng mắt đen thui mà thôi.

“Mẹ ơi, gấu mẹ.” Ngón tay Lệ Nam Hợp vẽ xung quanh quầng thâm mắt của Tân Đồng.

“Mẹ là gấu mẹ, vậy còn là cái gì chứ? Hả?” Tầm chăn mềm mại dồn đống ở một bên, Tân Đồng ôm lấy cậu, ngồi xổm, mặc quần áo cho cậu.

“Con là gấu con, cũng giống như mẹ.” Lệ Nam Hợp trả lời rõ ràng, cậu đương nhiên đứng cùng chiến tuyến với mẹ cậu rồi, luôn giữ vững lập trường, không hề dao động.

“Con không phải là gấu đâu, con so với bấu vật của người ta còn thành thật hơn nhiều.” Đồng Dao đầu như tổ quạ, trong miệng ngậm bàn chải đánh răng, đẩy cửa ra với bộ dạng không tao nhã cho lắm, giọng ồm ồm chen ngang vào trong lời nói ấm áp của hai mẹ con, đổ kỵ nói.

Nam Hợp nhanh chóng ôm lấy mẹ, cậu không hề quên mấy chuyện mà “dì quái lạ” đã làm hôm qua.

Tân Đồng hôn nhẹ lên trán cậu, xem như trấn an, sau đó quay đầu trừng mắt với Đồng Dao.

Trong lòng Đồng Dao than thở, tiếp tục đi đánh răng.

Tân Đồng không phải là cừ non, đây là điều cô đã từng ý thức được.

Hiện giờ có thêm cậu nhóc kia, thật đúng là càng lợi hại hơn.

“Lệ tổng, văn phòng của phó tổng Hứa phải sắp xếp ở đâu?” Trợ lý Từ làm công tác chuẩn bị hồi lâu, bà Hứa, cô Hứa đều không thích hợp, phó tổng Hứa miễn cưỡng cũng chấp nhận được.

Lệ Đông Nhất không cần cân nhắc, đầu cũng không ngẩng lên, “Như những người khác thôi.”

Văn phòng của Lệ Đông Nhất ở tầng 19, chức vụ các phó tổng là khác nhau, mỗi tầng cũng khác nhau.

Trợ lý Từ đáp một tiếng, bắt tay vào sắp xếp.

Thời gian anh theo bên cạnh Lệ Đông Nhất không ngắn, đương nhiên ít nhiều cũng thấu hiểu tâm tư của anh.

Tầng 5 và tầng 19, cách nhiều quá hay không?!

Nhưng người cần phải ở tầng 5 đó, lại đứng trước cửa văn phòng của tầng 19 rồi.

“Đông Nhất, chào.” Sắc mặt Hứa Ủy Nhiên khá tốt, tự nhiên bước vào, ngồi xuống trước mặt Lệ Đông Nhất.

“Phó tổng Hứa, công ty có cuộc họp vào mỗi sáng thứ tư, nếu cô có chuyện gì, có thể đợi đến lúc đó hãy nói.” Lệ Đông Nhất nhắc đầu nhìn cô một cái, rồi tiếp tục cúi đầu.

Hứa Ủy Nhiên cười cười, “Đông Nhất, anh cần gì phải như vậy? Chúng ta chỉ là ly hôn thôi mà. Vả lại, nếu em có việc riêng tư, không lẽ cũng phải nói ra ở trước mặt mọi người trong cuộc họp sao?”

“Cái đó thì không cần,” Lệ Đông Nhất nhấn một nút trên điện thoại bàn, chỉ trong nháy mắt trợ lý Từ liền xuất hiện hệt như thần đèn, “Vâng, Lệ tổng?”

“Có chuyện gì, tôi tin tưởng trợ lý đặc biệt của tôi có năng lực giúp cô giải quyết.” Lệ Đông Nhất nói, “Trợ lý Từ, tiễn phó tổng Hứa trở về phòng làm việc của cô ấy nhé.”

Hứa Ủy Nhiên không ngồi yên được nữa, đứng bật dậy, “Đông Nhất, rồi sẽ có lúc anh cần đến em.”

Mỗi con đường, mỗi bước đều khó đi.

Mỗi một người, chắc chắn phải có lúc cần đến người khác.

Đến một ngày nào đó, em muốn nhìn xem, anh phải lấy bộ dạng thế nào để cầu xin em.

Em chờ.

Cửa phòng làm việc chậm rãi đóng lại.

Cây bút trong tay Lệ Đông Nhất dừng lại một chút, vẽ ra một đường nhấp nhô trên trang giấy.

Giữa trưa, Tân Đồng nhận được điện thoại của cô giáo ở Thị Nhất Ấu.

Cô mới vừa giao ban với đồng nghiệp.

Lệ Nam Hợp đánh nhau.

Cô còn nhớ cô giáo gọi điện thoại đến tên là Lương Diễm.

Tân Đồng ngẩn ra khoảng nửa phút, vẫn không thể nào tin được.

Cậu bé ngoan ngoãn khiến lòng cô mềm nhũn đến độ mất hình dáng, sao lại có thể trở thành một trong những nhân vật đánh nhau chứ?

Có lẽ cô quên mất, Nam Hợp là một cậu bé sức lực dồi dào!

“Nếu có thời gian, tốt nhất phụ huynh nên đến đây.” Giọng điệu Lương Diễm không tốt lắm, mấy bạn nhỏ lao xao làm loạn, không ăn cơm trưa, cũng không ngủ trưa, cô dàn xếp xong xuôi, lại làm loạn tiếp, đứa nào cũng vô cùng cao quý, không thể phạt cũng không thể mắng. Đầu cô đau nhức, tiền thưởng tháng này có lẽ bị trừ không ít.

Tân Đồng không chậm trễ, lập tức thu dọn đồ đạc.

Lúc cô đi được nửa đường, không quên gọi điện thoại cho Lê Đông Nhất, thông báo với anh một tiếng.

Lê Đông Nhất đang ăn cơm trưa trong nhà ăn của công ty, còn chưa ăn được hai miếng, nghe thấy lập tức bỏ đĩa, lấy áo rồi đi.

“Đông Nhất, anh đi đâu vậy?” Hứa Ủy Nhiên đúng lúc đang đi vào, bưng khay, thoáng thấy anh đi ngang qua.

Lê Đông Nhất không nói gì, bước chân vội vàng.

Tân Đồng tới trước Lê Đông Nhất, hành động đầu tiên chính là kiểm tra xem Nam Hợp có bị thương ở đâu không.

Trán bị trầy da, ửng đỏ, chỗ đầu gối hình như cũng bị té, quần trông rất bẩn.

“Mẹ, con xin lỗi.” Lê Nam Hợp chu miệng, nén giận, mạnh mẽ như hòn đá nhỏ. Cho đến khi Tân Đồng đến đây, mới thoáng biến thành bánh bao nhỏ yếu đuối, trong mắt lênh láng nước.

“Mẹ ơi hu hu, không đau không đau.” Tân Đồng cực kỳ đau lòng, mới chú ý đến bên cạnh Lê Nam Hợp còn có một anh bạn nhỏ, mập mập, hai má phúng phính, mắt cũng mở rất to, biểu hiện cũng giống y chang Nam Hợp.

“Nam Hợp, nói cho mẹ biết là chuyện gì vậy?” Tân Đồng dịu dàng hỏi.

“Là bạn đó nói bậy,” Nam Hợp lắc người, “Con kêu bạn đó xin lỗi, bạn đó vẫn nói.”

Nước trong mắt Nam Hợp càng nhiều hơn.

“Bạn nhỏ, con tên là gì?” Tân Đồng xoa đầu Nam Hợp, kéo tay cậu, đi đến đứng trước mặt cậu bé kia.

“Là Trần Quang ạ.” Về mặt cậu bé tên Trần Quang cảnh giác nhìn Tân Đồng.

Tân Đồng mỉm cười dịu dàng, “Con có bị thương chỗ nào không? Để cô nhìn một chút được không nào?”

Ánh mắt Tân Đồng tràn ngập thiện ý, bàn tay ấm áp, mềm mại, Trần Quang bất giác tháo hết phòng bị xuống.

Đầu gối của cậu cũng bị té, trên tay bị trầy.

“Cô dẫn con đi tìm đồ để rửa nha, nếu không sẽ bị nhiễm trùng đó, được không?” Tân Đồng giơ tay ra với Trần Quang.

“Vậy, cũng được ạ.”

Mấy đứa con nít làm gì có chuyện thù dai chứ?

Bên này, Lương Diễm đúng lúc đang dẫn phụ huynh của Trần Quang đi vào, mẹ Trần Quang có dáng người nở nang, mặc một bộ đầm lông thú màu đen, trên cổ tay mập mập đeo hai chiếc vòng vàng to bản, “Quang Quang, con sao rồi?”

Mẹ Trần Quang vội vàng chạy đến, mang theo cơn gió có mùi gay mũi.

Tân Đồng lách người, Nam Hợp thì dứt khoát dùng hai tay bịt miệng và mũi mình.

Ở bên ngoài, mẹ Trần Quang nghe thấy cô giáo nói phụ huynh của cậu bé đánh con của cô cũng đến đây, may là cô đến đây kịp lúc, đúng lúc nhìn thấy người phụ nữ không biết tốt xấu kia đang muốn giơ tay lôi kéo con mình, vì thế tiếng hô có hơi bén nhọn và cao.

“Cô định làm gì đó!”

Tân Đồng giật mình, Trần Quang đã bị bàn tay trắng trẻo mập ú đeo vòng kia kéo qua.

Lương Diễm từ sau đi đến, “Hai vị phụ huynh, thật sự ngại quá.”

Tân Đồng nhìn cô giáo dáng người cao ráo đi tới, lẳng lặng chờ đợi đoạn sau.

“Bọn trẻ đánh nhau, còn làm phiền hai vị đến đây một chuyện.” Giọng nói của Lương Diễm dừng lại một chút, đảo qua Tân Đồng, rồi nhìn về phía mẹ của Trần Quang, “Sự việc lần này, quả thật là bạn nhỏ Lệ Nam Hợp không đúng, tôi thấy Nam Hợp là người đánh Trần Quang trước.”

Lời chưa nói hết, mẹ Trần Quang lập tức mắng xối xả, “Quang Quang nhà tôi rất ngoan ngoãn, này, nhìn xem tay bị trầy đến thế này, cô nói một chút là thế nào?”

Trong lúc lời kéo, đụng trúng chỗ bị thương, mặt Trần Quang lập tức nhăn lại.

17. Chương 17

Trần Quang rút tay cậu ra khỏi bàn tay mập ú của mẹ, mặt mày nhăn nhó, hít nước mũi đang chảy xuống, lưng dán vào mặt tường trắng bóc, đứng qua một bên.

Mẹ Trần Quang đưa tay muốn túm lấy con vào lòng, mắt híp lại, ánh sáng lóe ra, mang theo bất mãn nồng đậm, nhìn về phía Tân Đồng, “Cô xem đi, con tôi bị hoảng sợ quá rồi, cô dạy con cái nhà cô thế nào vậy hả?” Rõng xong, lại nhìn về phía Lương Diễm, “Tôi nói này cô giáo, cô phải nói đạo lý đi chứ? Chuyện này cô có khả năng giải quyết không? Hay là cần tôi đi tìm hiệu trưởng? Nếu cô thấy con cô ta đánh Quang Quang nhà tôi trước, là phải nhận lỗi đúng không?”

Tân Đồng nhú mày, bàn tay xoa xoa đầu xù của Nam Hợp phía sau, tỏ ý giảng hòa, “Chị à, con nít cãi nhau là chuyện bình thường mà, tôi thấy hai đứa đều bị trầy da, chỉ bằng nên bôi cồn i-ốt để xử lý vết thương cho hai đứa trước?”

Chủ ý của Lương Diễm cũng không muốn làm lớn chuyện, đang muốn gạt đầu tỏ vẻ tán thành, nào ngờ cánh tay mẹ Trần Quang vung lên, cánh tay theo ánh sáng lấp lánh lấy điện thoại từ trong túi xách ra, vừa nhấn nút gọi vừa nói, “Cô đợi đấy, chồng tôi lập tức đến ngay, chồng tôi chính là...” Cô dừng lại, đầu dây bên kia hình như đã được nối, “Cô là con hồ ly tinh nào đó? Mau gọi chồng tôi nhận điện thoại! Hắn có nghĩ gì đến con nữa không?!”

Hồi lâu hình như mới ý thức được gì đó, quả quyết nhấn nút tắt điện thoại, vẻ mặt hơi cười cười nhìn về phía Tân Đồng và Lương Diễm, giọng điệu vẫn cứng rắn như cũ, “Không cần nói xin lỗi, phải bồi thường tiền, nhìn cô cũng không giống hạng có tiền cho lắm, bồi thường 2 ngàn tệ là được, đủ cho Quang Quang nhà tôi mua chiếc xe ô tô nhỏ để chơi.” Cô ta đánh giá Tân Đồng, ra vẻ thương hại.

“Mẹ, con không muốn xin lỗi.” Nam Hợp lắc đầu nguầy nguậy, thái độ còn cứng rắn hơn cả mẹ của Trần Quang.

Tân Đồng ngồi xổm xuống, “Vậy con nói cho mẹ biết, tại sao con lại đánh bạn Trần Quang?”

“Bạn ấy, bạn ấy nói con không có mẹ, rõ ràng con có mẹ mà.” Nam Hợp cực kỳ tủi thân, chậm rãi nói ra nguyên nhân.

“Vì chuyện này à?” Tân Đồng đỡ khóc đỡ cười, “Vậy sao con không đợi mẹ đến đón con, rồi con dẫn mẹ cho bạn ấy xem, không phải là được rồi sao?”

Tư duy của con nít đơn giản nhưng lại phức tạp.

“Bạn ấy còn nói, còn nói tệ hơn nữa.” Trong mắt Nam Hợp lập tức đỏ lên, hét lên với Trần Quang đến khàn cả giọng, “Mình và mẹ giống nhau mà, mẹ mình là mẹ mình, không phải là mẹ phù thủy.”

Chỉ là mẹ tìm thấy mình chậm một chút mà thôi.

Mắt Tân Đồng và Lệ Nam Hợp to tròn giống hệt nhau, đồng loạt nhìn về phía cậu bé có vẻ chột dạ đang trốn sau lưng mẹ cậu.

Lát sau, Trần Quang mới ngược ngạo bước ra từ sau tấm lưng phì nhiêu của mẹ cậu, hai tay vịn lại một chỗ, vắn xoắn như cái bánh quai chèo, “Xin lỗi bạn, cô, cháu không nên nói cô giống dì ghẻ của công chúa Bạch Tuyết.”

Chỉ là cậu có hơi ganh tỵ với Nam Hợp, vì mẹ Nam Hợp tự làm cơm hộp cho cậu, cơm được nắn thành hình con gấu, trứng gà cũng có hình trái tim, còn có rau củ cắt thành từng khối, bày đầy ắp trong hộp, nhìn rất đẹp. Từ xưa đến giờ mẹ chưa từng làm cho cậu, Trần Quang nghĩ đến đây, không khỏi ngẩng đầu ném đôi mắt nhỏ đầy oán trách về phía mẹ cậu.

Mẹ Trần Quang bị đứa con bảo bối nhìn như vậy thì không khỏi chần động, “Cái thằng vô dụng, đáng bị đánh.”

“Mẹ!” Trần Quang mắt húng, né tránh bàn tay đang hạ xuống của mẹ.

Lúc Lê Đông Nhất đến nơi, Tân Đồng đang ở trong phòng y tế của Thị Nhất Ấu, cẩn thận bôi còn i-ốt cho Nam Hợp.

“Có đau không con?” Động tác của Tân Đồng rất nhẹ, vừa áp sát giúp cậu thổi phù phù.

“Không đau ạ.” Nam Hợp nháy mắt với mẹ, ý cười tràn đầy trên mặt.

Sắc mặt mẹ Trần Quang không được tốt lắm, ngồi ở bên cạnh, cũng cầm bông gòn, muốn sát trùng vết thương cho Trần Quang.

“Con không cần.” Trần Quang giống hệt như con cá chạch to béo linh hoạt, loạt xoạt chui sang một bên.

Động tác của mẹ lúc nào cũng nặng nề, cậu không cần trốn.

Giờ này, mọi người trực trong phòng y tế đều đi ăn cơm hết, chỉ có thể tự mình sát trùng thôi.

“Con mau lại đây cho mẹ.” Mẹ Trần Quang ra lệnh.

“Không thêm.” Trần Quang đi chậm chậm đến chỗ bên cạnh Tân Đồng và Nam Hợp, “Cô ơi, cô bôi cho con với được không?” Cậu vươn tay đưa đến trước mặt Tân Đồng.

Tân Đồng mỉm cười, “Đương nhiên là được.” Cô lấy ra một miếng bông gòn, xịt chút cồn i-ốt, “Con đã nhận lỗi với Nam Hợp, Nam Hợp cũng xin lỗi bạn đi, sau này hai đứa là bạn tốt của nhau, được không?”

Nam Hợp rất nghe lời mẹ, giọng nói vừa dứt khoát vừa rõ ràng, “Xin lỗi, Trần Quang, mình không nên đánh bạn.”

“Không sao.” Trần Quang nhìn tay mình biến thành một cục màu tím, vươn cánh tay còn sạch sẽ kia ra, bắt tay giảng hòa với Nam Hợp y như đàn ông với nhau.

“Quang Quang đâu?” Cửa phòng bị đẩy mạnh, một người đàn ông đầu đầy mồ hôi, thân hình cũng cỡ mẹ Trần Quang đi đến, nhìn thẳng đến chỗ hai đứa trẻ.

“Ba ơi.” Trần Quang còn chưa kịp vọt đến trước mặt anh ta, mẹ Trần Quang liền bước nhanh đến oán hận mắng xối xả, “Anh nói xem, tôi gọi điện thoại cho anh bao lâu rồi hả? Bây giờ anh mới đến, anh xem cũng đã mấy tiếng rồi? Con hồ ly tinh tiếp điện thoại kia là con nào? Không phải anh lại đi chơi bởi đó chứ? Một lớn một nhỏ không khi nào khiến tôi bớt lo, sao số tôi khổ thế này?”

“Cô đủ rồi đó,” Về mặt người đàn ông mắt kiên nhẫn và nín nhịn, “Trên đường bị kẹt xe, vả lại, không phải Quang Quang vẫn tốt đó sao!”

“Tôi mặc kệ, anh quên tặng thiết bị vui chơi cho nhà trẻ này phải không? Gọi cô giáo đó lên đây, chuyện này không thể để yên!”

“Tôi thật sự cũng muốn nhìn thử xem cái gì gọi là không để yên?” Một giọng nam dễ nghe truyền đến, Lê Đông Nhất vừa xuất hiện ở cửa, Lương Diễm sắc mặt trắng bệch đi theo phía sau.

“Lê, Lê tổng?”

“Đồ vô dụng nhà anh, lấp bắp gì vậy hả? Con thì sợ thằng nhỏ, cha cũng sợ người lớn luôn sao, cả nhà chúng ta dễ ăn hiếp lắm có phải không?!” Giọng điệu mẹ Trần Quang không khỏi thất vọng, răn dạy chồng mình.

“Anh là?” Chân mày Lê Đông Nhất nhíu chặt, hình như trong đầu đang tìm tòi nhân vật số má này.

“Tôi là quản đốc của một xưởng con thuộc hãng dược phẩm Khang Hòa, Trần Đại Lợi.” Anh ta đưa danh thiếp của mình, “Tháng trước tôi từng tham gia hội nghị, anh đã đề ra cho chúng tôi không ít kiến nghị.”

Lệ Đông Nhất suy nghĩ.

Khang Hòa là hãng dược sản xuất độc lập, tiếp nhận quy trình công nghệ sản xuất thuốc của một nhánh thuộc Lệ thị, chủ yếu làm bao con nhộng và một số linh kiện thay thế cho thiết bị y tế.

“Không biết tôi có thể hân hạnh mời anh, và,” mắt anh ta nhìn qua Tân Đồng và Nam Hợp, “vợ cùng con anh ăn bữa cơm không.”

“Không cần đâu.” Lệ Đông Nhất đi qua, nắm lấy cánh tay đã sớm đưa ra chờ đợi của Nam Hợp giờ lên, “Bị thương ở đâu vậy?”

Câu hỏi này là hỏi Tân Đồng.

“Cũng không sao mà, con nít đánh nhau, chỉ là bị trầy chút đỉnh thôi.” Tân Đồng để miếng bông gòn trong tay xuống.

Trần Đại Lợi lau mồ hôi.

May là cô gái thoát nhìn ôn hòa dịu dàng, tính tình không giống với vợ anh ta, bằng không anh ta thảm rồi.

“Lệ tổng, xin anh nhất định phải cho tôi một cơ hội, xem như xin lỗi, anh xem, giờ này cũng đúng giờ ăn cơm trưa mà.” Trần Đại Lợi giờ đồng hồ trên cổ tay lên, chỉ chỉ.

Hai vợ chồng này đúng là trời sinh một cặp, đều thích xài đồ vàng chói mắt.

Tân Đồng nhìn chiếc đồng hồ vàng lấp lánh, hơi nghiêng đầu tránh đi.

“Không cần đâu, lúc tôi cùng người nhà của tôi ăn cơm, không thích người ngoài quấy rầy.” Lệ Đông Nhất không nhìn anh ta, nâng Nam Hợp lên, đưa Nam Hợp đến cười khanh khách.

“Đi thôi, đi ăn cơm.” Lệ Đông Nhất nói với Tân Đồng, ánh mắt dịu dàng đi vài phần.

“Vậy Lệ tổng, anh đi thông thả nhé.” Trần Đại Lợi cúi đầu khom lưng, kéo kéo vợ mình, ý bảo cô ta lễ phép một chút.

“Tại sao đánh nhau?” Cách nơi đỗ xe còn một đoạn, Lệ Đông Nhất hỏi Nam Hợp.

Tinh thần Nam Hợp rất sáng khoái, “Chỉ là bạn ấy nói sai rồi.”

“Hả?” Lệ Đông Nhất đặt câu xuống đất, “Có thiệt thòi gì không?”

“Dạ không.” Lệ nam Hợp kiêu ngạo giờ giờ tay, “Con khá lợi hại ạ.”

Phải vậy không? Tân Đồng nghĩ thầm, bạn nhỏ tên Trần Quang kia cũng cao quá nửa Nam Hợp, bề rộng cũng gấp đôi.

Lúc cô đến, đầu tiên nhìn thấy cứ tưởng Nam Hợp bị ức hiếp.

Kết quả, đổi lại là Nam Hợp chiếm ưu thế.

“Không tệ.” Lệ Đông Nhất khen ngợi, “Giống ba lắm.”

Nam Hợp càng nâng cao tinh thần, “Ba, ba của Trần Quang quỳen tặng đồ chơi cho nhà trường, lần sau nếu con lại đánh nhau với bạn ấy, có khi nào không cho con chơi nữa không?”

“Sao lại thế được?” Lệ Đông Nhất lơ đãng mỉm cười, “Ngày mai ba sẽ mua đứt cái nhà trẻ này luôn.”

“Thật sao ba?” Lệ Nam Hợp kích động đến khoa tay múa chân, “Ba thật lợi hại.”

“Đợi đã,” Tân Đồng bế Nam Hợp lên, “Nam Hợp, che tai lại cho mẹ.”

Tay Tân Đồng che lên tay đang bịt lỗ tai của Nam Hợp, “Sao anh có thể nói như vậy với con nít chứ?”

Lệ Đông Nhất sờ mũi, ra vẻ vô tội, “Vậy không đúng sao?”

“Tất nhiên rồi!” Tân Đồng gật đầu, “Đây là anh đang cố vũ cho nó đánh nhau với bạn!”

Còn có, đây là đang khuyến khích cậu khoe mẽ (nghĩa gốc là cạnh tranh dựa vào tài lực của gia đình).

Khoe mẽ rất nghiêm trọng, khoe mẽ cần cẩn thận.

Lệ Đông Nhất gật gù đầu, trong mắt hàm chứa ý cười, “Vậy thì không mua nữa.”

Có thái độ tùy tiện tiện, nhẹ nhàng hời hợt thế sao trời? Tân Đồng thật sự hết nói nổi, buông tay ra, giúp Nam Hợp xoa xoa lỗ tai.

“Nam Hợp, ba vừa mới nói chuyện mua lại nhà trẻ này thật sự không được.” Về mặt Tân Đồng nghiêm túc, về mặt Nam Hợp cũng nghiêm túc theo, “Còn nữa, con và Quang Quang đã là bạn rồi, không được đánh nhau nữa, biết không?”

“Tuân lệnh!” Hai chân Nam Hợp chụm lại, đứng nghiêm, cung kính chào theo nghi thức quân đội không tính là tiêu chuẩn lắm với mẹ.

Tân Đồng hài lòng hôn cậu, hơi nghiêng mặt với Lệ Đông Nhất, “Chuyện giáo dục Nam Hợp hãy giao cho tôi.”

Tuy rằng cô rất muốn nói, tất cả mọi chuyện của Nam Hợp để cô giải quyết.

Quên đi, có thể tranh thủ được một cái, thì nên tranh thủ trước.

Lệ Đông Nhất tỏ vẻ không có ý kiến.

“Hiện giờ có thể đi ăn cơm không?” Lệ Đông Nhất đề nghị, “Đến Sơn Thủy Nhân Gia thế nào? Có món sườn xào chua ngọt mà con thích đó.”

“Có làm ngon như mẹ làm không?” Nam Hợp nuốt nước miếng.

“Đi nếm thử sẽ biết liền.” Lệ Đông Nhất cúi người nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

“Dạ!” Nam Hợp duỗi hai chân, chạy đến bên cạnh chỗ đỗ xe.

18. Chương 18

Sơn Thủy Nhân Gia không phải là nhà hàng lộng lẫy, sang trọng gì cả; ngược lại đó là gian nhà cũ trùng tu lại theo phong cách cổ xưa, trong ngoài đại sảnh kê không ít bàn gỗ tròn, được đặt lẫn lộn gần sát nhau, bên trong có phòng VIP, nhưng số lượng khá hiếm.

Bây giờ Lệ Đông Nhất rất hiếm khi đi xã giao, trước kia có đến vài lần, nhưng đều sắp xếp ở phòng VIP trên lầu 2.

Đa số trong Sơn Thủy Nhân Gia đều là thức ăn gia đình, nhưng rất dụng tâm chăm chút, giá cả cũng không cao lắm, lân cận có không ít trường học, từ tiểu học đến trung học, thành hình chữ nhật bao bọc lấy trung tâm là đây, bởi vậy ngày nào cũng rất đông khách.

Có rất nhiều cha mẹ dẫn con cái tới đây, hoặc là ngày đặc biệt gì đó, hoặc đơn giản chỉ muốn ăn một bữa cơm.

Lúc Lệ Đông Nhất và Tân Đồng đến, phòng VIP đã đầy, phòng khách phía trước thì vẫn còn vài bàn.

Lệ Đông Nhất không kén chọn, quyết định chọn một bàn trong góc.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng giúp ba người dọn dẹp, cầm thực đơn lại đưa cho Lệ Đông Nhất.

Chắc chắn phải gọi món sườn xào chua ngọt để thỏa mãn Nam Hợp, còn lại gọi mấy món đặc sắc ở nơi này.

Lệ Đông Nhất gọi hai món, đưa thực đơn cho Tân Đồng.

Mặc dù Nam Hợp vẫn chưa biết chữ, nhưng thái độ rất ư là tích cực.

May mà, phần lớn món ăn đều có hình minh họa vô cùng hấp dẫn, Nam Hợp vui vẻ, đưa tay chỉ chỉ tỏ vẻ muốn mẹ đọc cho cậu nghe.

“Đây là táo rim đường,” Tân Đồng theo món mà Nam Hợp chỉ, đọc cho cậu nghe, “Muốn ăn à?”

“Chỗ này có rất nhiều món mà mấy bạn nhỏ thích ăn,” người phục vụ thấy bộ dạng đáng yêu của Nam Hợp, dù đang khá bận rộn, nhưng lại rất kiên nhẫn, “nếu ba mẹ không thích ăn ngọt, chỉ có bạn nhỏ ăn thì có thể gọi phần nhỏ.”

“Vậy làm một phần nhỏ đi.” Tân Đồng đưa lại thực đơn cho phục vụ.

Nếu lại tốn thời gian gọi món nữa, đoán chừng cái bụng phình ra của Nam Hợp sẽ bị xì hơi mất.

Phục vụ xác nhận tên những món đã gọi lại lần nữa, xác nhận không sai, “Xin ba vị chờ cho một lát.” Liền vội vã xoay người xuống bếp.

Thức ăn rất nhanh được mang lên.

Nam Hợp ngồi kế bên Tân Đồng, Lệ Đông Nhất ngồi ở đối diện.

Tân Đồng dịch hai cái ghế lại gần sát nhau, Nam Hợp cọ tới cọ lui như vậy giống như dựa vào trong lòng Tân Đồng.

“Mẹ,” Nam Hợp gấp miếng sườn vào chén mình, như con mèo nhỏ với ý cười thích chí trên mặt, “Ngon lắm ạ.”

Miếng sườn non quả thật rất ngon, màu vàng đều, xương mềm, có thể là do vừa mới ra lò, vẫn còn những chấm dầu nhỏ li ti bắn ra, mùi hương đậm đà.

Tân Đồng sợ cậu bị bỏng, thổi thổi mới gấp vào chén cho Nam Hợp.

Khóe miệng bóng nhẫy của Nam Hợp vẫn còn dính hột cơm, vành vành mặt, không phát hiện ra, làm cho Tân Đồng phải bật cười.

Cô rút khăn ra lau giúp cậu, xoay mặt liền chạm phải ánh mắt của Lệ Đông Nhất.

Trong mắt anh tràn ngập ý cười không tan đi.

Tân Đồng thoáng ngẩn người, hơi mất tự nhiên xoay đầu đi chỗ khác.

Xung quanh đều là người đến ăn cơm, không ồn ào, Tân Đồng vừa xoay qua nhìn, liền chú ý đến có không ít cha mẹ dẫn theo con cái đến ăn cơm.

Ở bàn bên cạnh, một bé gái tóc quăn mỉm cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền rất sâu, rất hiếu động, người mẹ trẻ đoán chừng cũng đành chịu, dứt canh cho cô nhóc, nhẹ nhàng dỗ dành cả buổi, cô nhóc mới ngồi yên một chút.

Tân Đồng bật cười, thu hồi tầm mắt, đúng là trái ngược, Nam Hợp lại khá ngoan ngoãn.

Món cuối cùng được dọn lên là cá chưng đậu cô ve.

“Thức ăn đã dọn đủ, ba vị từ từ thưởng thức.” Trên bàn chỉ có bốn món, hai món mặn hai món chay, còn có món rim của Nam Hợp, có lẽ vừa đủ cho ba người ăn, tuyệt đối không giống mấy người khách ở bàn khác phô trương lãng phí, gọi đây một bàn thức ăn lại ăn không hết.

Nghĩ đến đây, trong lòng người phục vụ có không ít hảo cảm với gia đình này, nụ cười càng toát ra vẻ chân thành.

Lệ Đông Nhất gấp một miếng thịt bụng cá, gỡ xương, bỏ vào trong chén Nam Hợp.

“Mẹ,” Nam Hợp bắt chước dáng vẻ của Tân Đồng, dùng muỗng múc miếng cá lên thổi thổi, “Mẹ ăn đi.”

Tân Đồng vừa định mở miệng từ chối, một đôi đũa gấp theo thịt cá, bỏ vào trong chén ở trước mặt Tân Đồng.

“Gỡ xương rồi đó.”

“Con xem, mẹ cũng có, con ăn đi.” Về mặt Tân Đồng có hơi ngượng, nụ cười đối với Lệ Đông Nhất nhìn thế nào cũng có chút thắm, “Cám ơn.”

Lần này Nam Hợp vô cùng cao hứng gặt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa nói, “Mẹ, mẹ mau ăn đi, con và mẹ ăn đùa.”

Tân Đồng gian nan đưa thịt cá vào miệng, khoa trương nhai nhai rồi nuốt xuống.

Nam Hợp không kén ăn, Tân Đồng gấp cà rốt cho cậu, cậu cũng ăn sạch sẽ.

“Hơi cay ạ.” Cái miệng chúm chím của Nam Hợp hơi đỏ lên.

Lúc này, Tân Đồng mới để ý thấy trong thức ăn bỏ khá nhiều ớt xanh, có lẽ là loại ớt chỉ thiên, rất nhiều, chắc là rất cay.

“Vậy đừng ăn nữa.” Tân Đồng nói.

Nam Hợp lắc đầu, cậu phải ăn, cậu không kén ăn mà.

Không kén ăn thì mẹ mới thích cậu.

Huống hồ, trong thức ăn còn có thịt viên mà cậu thích.

Lệ Đông Nhất vẫy tay, gọi phục vụ lấy một ly nước lọc, gấp thức ăn, rửa vị cay đi, mới bỏ vào trong chén của Nam Hợp.

Cuối cùng Nam Hợp cũng cảm thấy mỹ mãn.

“Nó không ăn cay được đâu.” Lệ Đông Nhất nhàn nhạt lên tiếng, “Lần sau phải nhắc họ bỏ ít ớt thôi.”

Tân Đồng nghĩ, thời gian gần đây cô không làm món gì quá cay cho Nam Hợp, nên không biết Nam Hợp sợ cay, liền bỏ qua chi tiết này, cô gặt đầu, “Lần sau sẽ chú ý.”

Ngẫm lại, cảm thấy hình như có chỗ không đúng lắm.

Lần sau?!

Đừng, tốt nhất đừng có lần sau.

Cùng anh ăn cơm, áp lực đè nén sẽ không tốt cho tiêu hóa.

Cảm thấy vật áo bị ai đó túm lấy, Tân Đồng cúi đầu, nhìn thấy là cô nhóc bàn bên cạnh, trong tay bưng ly nước trái cây rất đầy, điệu bộ có hơi chệnh vênh, ngọt ngào nói, “Cô ơi, cô uống không?”

Tân Đồng để đĩa xuống, thấy bàn bên cạnh cô nhóc ngồi trống không, mẹ cô nhóc không biết đã đi đâu, có lẽ nhân lúc mẹ không có ở đây mới đi qua, cô lắc đầu, “Cô không uống đâu con.”

“Vậy, bạn đó có uống không?” Ngón tay cô nhóc chỉ về phía Nam Hợp.

Tân Đồng né người, tránh đi, nhận lấy ly nước để trên bàn, bế cô nhóc lên ngồi vào ghế, “Nam Hợp, có bạn gái đến tìm con chơi nè.”

Lệ Nam Hợp ăn uống no say, miễn cưỡng liếc mắt về phía cô nhóc, xem như chào đón.

“Bạn uống nước trái cây không?” Cô nhóc thấy Nam Hợp không có phản ứng gì với mình, lại run run cầm ly nước trái cây, đưa tới trước mặt Nam Hợp, “Cho bạn đó.”

“Mình không uống.” Nam Hợp đưa tay lên gãi đầu, lướt qua cô nhóc nhìn về phía Tân Đồng.

Cô nhóc nhếch môi, hai má lúm đồng tiền khá sâu, để cái ly qua một bên, nhanh chóng hôn lên mặt Nam Hợp một cái.

“Ân Duyệt cục cưng!” Tiếng nói tràn ngập căng thẳng và tức giận bỗng dưng vang lên từ đằng sau, cộng thêm tiếng bước chân xột xoạt.

Cô nhóc lập tức thu hồi vẻ mặt mất hứng, nhảy xuống ghế, thay bằng vẻ mặt đáng thương, giọng lí nhí đau khổ như người hát hí khúc, “Mẹ, mẹ đến rồi~~”

Khi nói chuyện, nhất thời không chú ý, cánh tay nhỏ quơ qua, ly nước trái cây lập tức nghiêng ngã, đổ ập xuống đồ của Tân Đồng.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Mẹ của cô nhóc chạy tới với vẻ áy náy, chuyển qua cô nhóc, “Ân Duyệt, con đúng là “háo sắc”, mau mau xin lỗi cô đi.”

“Con xin lỗi.” Cô nhóc tên Ân Duyệt chu cái miệng nhỏ.

Cô thật sự chỉ muốn hôn trộm một cái thôi mà...

“Không sao, không sao.” Tân Đồng tốt tính an ủi cô nhóc, Lệ Đông Nhất đã rời khỏi chỗ, trong tay cầm khăn, giúp Tân Đồng lau nước dính trên quần áo.

Áo khoát trên người Tân Đồng không dính nước, chỉ có dính vài chấm nhỏ, nhưng trên quần lại dính không ít nước trái cây.

“Để tôi tự lau được rồi.” Lúc này Tân Đồng mới cảm thấy có gì đó không đúng, anh cúi người xuống, lau áo cô xong rồi lại lau quần, tư thế thật sự có chút mờ ám.

Tân Đồng giơ tay vịn tay Lệ Đông Nhất lại, vẫn có gì đó không đúng, cô thả ra, lấy đi chiếc khăn trong tay anh, vo thành một cục, nói, “Anh nhìn Nam Hợp nha, tôi đến nhà vệ sinh.”

“Cũng được.”

“Mẹ con cũng muốn đi.” Nam Hợp dùng cả tay và chân, nhảy xuống ghế, khẩn trương nhìn Tân Đồng.

“Nam Hợp là con trai, không thể đi.” Tân Đồng vò chiếc khăn trong tay, “Mẹ đi một chút rồi quay lại mà.”

Nhà vệ sinh nằm cuối tầng hai, Tân Đồng nhanh chóng xử lý xong.

Ra cửa, mới chuẩn bị xuống lầu, cửa phòng VIP bên cạnh đột ngột mở ra, một người từ trong đi ra ngoài.

“Tân Đồng hả?” Giọng nói có hơi nghi ngờ.

Tân Đồng theo tiếng gọi nhìn qua, “Chào bác sĩ Lục.”

Lục Vực nhìn thấy bóng lưng giống Tân Đồng, đúng là cô, người nọ bước đến, “Lâu rồi không gặp cô, cô cũng đến đây ăn cơm à?”

“Vâng.” Tân Đồng lễ phép mỉm cười.

“Gần đây công việc bận rộn lắm sao?” Lục Vực hỏi, “Giai đoạn điều trị của cô còn chưa hết, đã thiếu ba tuần rồi.”

Chính xác là 3 tuần 4 ngày.

“Thật sự xin lỗi.” Tân Đồng vỗ đầu, “Gần đây tôi bận quá nên quên mất.”

“Cũng không sao,” Lục Vực mỉm cười trấn an cô, “Nếu cô cảm thấy tốt, thì không cần tuần nào cũng đến điều trị, nhưng nếu có thể kiên trì lâu dài, hiệu quả điều trị sẽ tốt hơn.”

“Gần đây tôi cảm thấy tốt lên nhiều rồi.” Tân Đồng nhớ đến Nam Hợp, có cậu ở bên cạnh, gần như đêm nào cô cũng ngủ ngon.

Một vấn đề lớn như vậy quấy nhiễu cô đã được giải quyết.

“Còn thuốc? Còn uống không?”

“Không ạ, cũng ngưng một khoảng thời gian rồi.” Tân Đồng đột nhiên nhớ đến Nam Hợp còn đang ở dưới lầu, “Bác sĩ Lục, tôi đi trước đây, cuối tuần này tôi nhất định sẽ nhớ đến đó.”

Lục Vực khoát tay, nhìn cô vội vàng xuống cầu thang.

“Anh Lục? Hít thở không khí gì mà hít đến bây giờ lặn?” Có người thò đầu ra khỏi phòng VIP, hướng về phía bóng lưng của Lục Vực buông một câu.

“Đến đây.” Lục Vực đáp, hai tay bỏ vào túi, thấy Tân Đồng đi cùng một người đàn ông, còn dắt theo một bé trai cùng nhau rời đi. Cho đến khi họ đi khuất, mới xoay người vào trong.

19. Chương 19

Lúc Ôn Hinh ngoài 20 tuổi đã gả cho Lệ Biên Thành, chưa đầy một năm đã có Lệ Đông Nhất, đến giờ cũng chỉ ngoài 50, hơn nữa bình thường chăm sóc rất tốt, chuyện gì cũng lười quản, chuyện lớn có Lệ Biên Thành làm chủ, việc nhà có Thím cao trông coi, hiện giờ Nam Hợp lại đến chỗ Lệ Đông Nhất nên khiến cho bà rất nhàn nhã.

Điều này khiến vẻ ngoài của bà trẻ hơn tuổi thật không ít.

Bà sợ một mình vô vị, ghi danh không ít lớp học, học cắm hoa, trà đạo.. để rèn luyện thể chất và tinh thần, thỉnh thoảng còn đi đến trường người già để nghe giảng bài.

Thật sự là già rồi muốn làm cái gì đó, chủ yếu để giết thời gian.

Lệ Đông Nhất đã sớm không khiến bà bận tâm lo nghĩ, bà liền cố gắng giành thời gian sống cho bản thân.

Phụ nữ, khi đến độ tuổi nhất định, có lẽ mới có thể hưởng thụ mùi vị sống vì chính mình.

Buổi sáng, Ôn Hinh cùng bạn bè đi uống trà, đến nhà hát xem diễn kịch, đến trưa mới về.

Đặng Lệ ngồi trên sofa trong phòng khách, vẻ mặt tiêu tụy, đang nói chuyện với Lệ Biên Thành.

Ôn Hinh căn dặn thím Cao chuẩn bị ly nước lọc cho Đặng Lệ, lên lầu thay đồ, vui vẻ đi xuống lầu ngồi xuống sofa bên cạnh.

Nhiều năm trôi qua như vậy, dần dần bà học được cách thể hiện đủ loại nét mặt, cho dù trong lòng không muốn.

Lệ Biên Thành xanh mặt, hét lớn, “Thằng Thịnh đâu đâu? Bây giờ cô tìm nó cho ba ngay!”

Khóe mắt Đặng Lệ liền đỏ lên, “Ba, nếu con có thể tìm được nó, thế nào cũng sẽ không đến tìm ba, để ba buồn lòng bận tâm.”

Lệ Thịnh uống rượu đến nổi xuất huyết dạ dày, lại sốt cao, nằm viện mấy ngày, còn chưa khỏi hẳn, lại tự ý rút kim, không biết chạy đi đâu, lâu rồi mà không tìm thấy bóng dáng.

Anh không phải đứa trẻ, cho dù biết anh không sao, nhưng bà vẫn cứ lo lắng.

Đặng Lệ không còn cách nào khác, vạn bất đắc dĩ, kéo dài mấy ngày, giờ mới đến tìm Lệ Biên Thành.

Ông là người đứng đầu trong nhà, cũng có nhiều biện pháp.

Tận đáy lòng bà không mong muốn Lệ Biên Thành biết chuyện này, thà rằng trong lòng ông, Lệ Thịnh vẫn là đứa cháu đích tôn ưu tú cầu tiến và hiếu chuyện, ông mới có thể xem trọng nó thêm một chút.

Lệ Biên Thành thở dài, “Thằng Du không ở đây, không ai quản nó, đương nhiên phải để người ông này quản nó cho tốt.” Ánh mắt đảo qua Ôn Hinh, nhớ đến Lệ Đông Nhất, “Hơn nữa, Đông Nhất là chú út của nó, cũng nên dè dặt quan tâm nó. Chuyện này cô không cần lo lắng nữa, để ba bảo Đông Nhất đi tìm, công việc gì đó của thằng Thịnh cũng kêu nó không cần làm nữa, Lệ thị lớn như vậy, chẳng lẽ không có nổi miếng cơm cho nó ăn sao?”

Đặng Lệ nghe vậy, sắc mặt tốt lên không ít, âm mũi lại có hơi nặng, giọng nói mang theo ghen ngào mơ hồ, nghe ra chắc là vừa khóc, “Cám ơn ba.”

Lệ Biên Thành khoát tay, “Trưa nay ở lại ăn bữa cơm đi.” Tay vịn ghế muốn đứng lên, chuẩn bị lên lầu.

“Dạ thôi,” Đặng Lệ nhanh chóng đứng lên theo, “ba, con phải về nhà, có chút việc phải làm xong.”

“Được rồi,” Lệ Biên Thành khụ khụ hai tiếng, giọng nói có hơi buồn bực, “Đúng rồi, cô gái lần trước thằng Thịnh nói muốn dẫn về đâu? Sao không thấy động tĩnh gì vậy?”

Đặng Lị cười ngượng, đơn giản qua loa nói tránh đi, “Dạ chắc không thành được.”

“Không thành?!” Lệ Biên Thành hừ một tiếng, “Quên đi, cô chú ý một chút, có mối nào tốt, cho thằng Thịnh đi xem thử, ba giúp nó làm chủ.”

Lệ Thịnh cũng vậy, Lệ Đông Nhất cũng vậy, một đứa bảo lấy lại không thành, một đứa lấy không bao lâu lại ly hôn.

Thật đúng là, đường tình lận đận giống nhau.

Lệ Thịnh vẫn luôn tự lập, không thích dựa vào gia đình, cũng chưa từng biểu hiện muốn can dự vào sự kiện nào của nhà họ Lệ, bởi vậy có rất nhiều người không biết nó.

Chắc có lẽ cô gái kia là đứa hư vinh, lòng tại trời cao, chọn người ưu tú để gả.

Lệ Biên Thành kinh thường hừ một tiếng.

Lệ Thịnh từ nhỏ đã tang cha, ông lúc tuổi già tang con, chắc là đã từng trải qua nỗi thống khổ tương tự nhau trong thời gian đó, nên Lệ Biên Thành rất thương yêu Lệ Thịnh.

Sau lại, than ôi.

Không nhắc đến cũng được.

Lệ Biên Thành đột nhiên cảm thấy có hơi thương cảm, có lẽ là do lớn tuổi, cũng là do ông suy nghĩ không thấu đáo, nghĩ kỹ lại mấy năm nay đã để mẹ con Đặng Lị và Lệ Thịnh thiệt thòi.

“Đột lát nữa ba kêu Đông Nhất đi tìm thằng Thịnh, mau chóng sắp xếp, cô cũng đừng lo lắng quá, cái nên cho nó sẽ không thiếu nó đâu.”

Mặc dù lời nói của ông không trực tiếp lắm, nhưng hàm ý lại rất rõ ràng.

Lệ Đông Nhất là con trai, Lệ Thịnh là cháu đích tôn, địa vị của hai người trong lòng ông là như nhau, sẽ không thiên vị bên nào.

Mặc dù, một người thoát nhìn xuất sắc hơn người kia rất nhiều.

Rốt cuộc Đặng Lị cũng yên lòng.

“Vậy chào ba con về.” Giọng điệu Đặng Lị ổn định có sức không ít.

“Ôn Hình, tiễn nó về đi.” Lệ Biên Thành nhắm mắt, rồi mở ra, lặng lẽ bám thanh vịn cầu thang chậm rãi đi lên lầu.

Ôn Hình đáp lời.

Ra khỏi nhà, cả hai đều không nói gì.

“Con đi nhé.” Đặng Lị thản nhiên nói, đeo kính râm vào.

Ôn Hình không để tâm, gạt đầu.

Nếu đã biết rõ đối phương không thích mình, cứ thành thật, cũng chẳng cần ngại trang ra vẻ cao hứng nhiệt tình khi gặp con cái làm gì.

Bằng không, vậy chỉ thêm mệt.

Ôn Hình chậm rãi tản bộ vào nhà, thím Cao đang bận rộn ở trong bếp.

“Sao hôm nay nấu nhiều thức ăn vậy?” Bà nhớ hôm nay là thứ tư, theo lệ thường ông Lệ sẽ ở nhà luyện thư pháp, không tiếp khách mà.

“Là cô Hứa muốn đến!” Thím Cao lau tay vào tạo dề, múc một chút bột khiếm thực (bột sừng)[1], rắc lên mình cá để rửa sạch.

“Nó về nước rồi à?” Ôn Hình nhớ Hứa Úy Nhiên xuất ngoại rồi, nhớ lại tình cảnh lúc đó, có lẽ là dự định cả đời cũng sẽ không quay về.

Tốt lắm, một kẻ bà không thích lại đến.

Tâm trạng Ôn Hình nhất thời xấu đi không ít, cũng không còn khẩu vị, mới uống hai hớp nước chanh thì tiện tay đổ vào bồn.

“Đúng rồi,” Thím Cao làm không ngừng tay, “Lúc sáng có gọi điện, nói là trưa nay sẽ đến ăn cơm, chắc là nhờ cậu chủ nhỏ.” Thím Cao khẽ thở dài, “Đúng là mẩu tử liền tâm, trên đời này có người mẹ nào không thương con chứ?!”

“Được rồi.” Ôn Hình cắt ngang giọng than thở không ngừng nghỉ của thím Cao, “Tôi đến thư phòng xem lão gia đây.”

Trà nhân sâm đã được phơi khô, để ở một bên.

Là Đặng Lệ đem đến, có không ít nhân sâm lâu năm, Lệ Biên Thành rất thích, lập tức bảo thím Cáo pha một ít.

Ôn Hình bưng vào thư phòng.

Lệ Biên Thành đang gọi điện thoại, chắc là gọi cho Lệ Đông Nhất.

“Hôm nay Hứa Ủy Nhiên đến, anh cũng tranh thủ về nhà ăn cơm cho ba, còn nữa, nhớ dẫn theo Nam Hợp.” Lệ Biên Thành vẫy tay với Ôn Hình, ý bảo bà bưng trà nhân sâm qua đó, uống một hớp, thông cổ, rồi nói tiếp, “Còn có chuyện của Lệ Thịnh, anh về rồi nói sau.”

Lát sau, ông gác mạnh điện thoại xuống, “Làm gì có chuyện ly hôn thì cả đời không qua lại với nhau chứ, không bàn đến chuyện đã có con với nhau à.”

Ôn Hình mĩa mai trong lòng.

Nó còn nhớ con sao? Bất quá chỉ là vin vào đứa con để viện cớ thôi.

Âm thầm lặng lẽ sinh Nam Hợp rồi ôm về nhà.

Nhớ lại thái độ lúc đó của cô ta, nếu không làm giám định cha con, thật đúng là tưởng cô ta tùy tiện ôm ở chỗ nào mang về ấy chứ.

Nhưng mà, không biết bây giờ Hứa Ủy Nhiên này có mục đích, tính toán mới gì đây.

Sắc mặt Ôn Hình thoáng khó chịu, Lệ Biên Thành không nhìn ra, đợi ông uống xong, bà bưng ly không đi xuống lầu.

“Cô Hứa, cô khách sáo quá rồi,” Ngay chỗ rẽ cầu thang, Ôn Hình chợt nghe giọng nói xúc động của thím Cao, “Tôi chỉ là một bà già, làm sao đáng để cô nhớ đến như vậy chứ...”

“Thím Cao, gọi cháu là Ủy Nhiên được rồi, đừng khách sáo như vậy.”

Bước chân Ôn Hình dừng một chút rồi tiếp tục đi xuống, thấy Hứa Ủy Nhiên mặc chiếc áo khoác dài màu trắng, giữa cổ buộc một chiếc khăn lụa màu xanh, đang đưa thứ gì đó cho thím Cao.

“Màu tươi quá, thật sự tôi ngại mặc ra ngoài lắm.” Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng sự vui sướng lại hiện rõ trong mắt thím Cao, trên tay đang cầm chiếc áo len màu đỏ.

“Sao lại vậy được? Thím còn rất trẻ mà? Không chút nào thay đổi.”

“A, bà chủ.” Thím Cao vội vã giơ cao thứ trong tay lên, “Cô Hứa đem đến rất nhiều quà, ngay cả tôi cũng có phần!”

Ôn Hình vẫn duy trì vẻ khéo léo, mỉm cười đúng mực, “Vậy à, vậy phải cảm ơn cô Hứa đây đã quan tâm.”

“Chào mẹ.” Giọng điệu Hứa Ủy Nhiên khá tự nhiên, “Đã lâu không gặp.”

Sau khi cô kết hôn với Lệ Đông Nhất, số lần gặp mặt Ôn Hình không nhiều lắm, số lần nói chuyện lại càng đếm trên đầu ngón tay.

Sống chung với nhau, lại không mấy thân thiện.

Có lẽ, đây chính là trời sinh tính cách không hòa hợp?

“Con mang hộp ngọc trai Nam Hải đến tặng mẹ.” Hứa Ủy Nhiên bày mấy hộp quà lên bàn trà rộng.

Khối ngọc trai thật tròn trịa, lóe ra ánh sáng dịu nhẹ.

Ánh mắt Ôn Hình quét qua, liền dời đi, tay không thêm nhúc nhích, vẻ mặt cũng thờ ơ, “Cám ơn cô nhé.”

Hứa Ủy Nhiên vẫn mỉm cười tao nhã như cũ, “Ba đâu ạ? Ở trên lầu sao? Để con đi tìm ba.”

Ôn Hình hơi gật đầu, không nói được, cũng không nói không.

Bầu trời rõ ràng là màu xanh xám, lại cố tình xem như trong sạch, như mọi thứ xảy ra đều là tự nhiên.

Tân Đồng nhón chân, cố gắng duỗi thẳng cánh tay, nhưng vẫn không đủ chạm tới móc áo.

Thu hồi cánh tay ê ẩm, liếc nhìn ban công lần nữa, vẫn là không thấy cái giá mắc áo như biến mất trong ánh sáng, Tân Đồng có chút thất vọng rút tay về, chuẩn bị lấy cái ghế nhỏ ra.

Mới moi cái ghế thấp từ góc bàn ra, giẫm một chân lên, từ sau lưng vươn đến một cánh tay, khớp xương thon dài nổi rõ, nhẹ nhàng thoải mái lấy móc áo xuống.

“Cám ơn.” Tân Đồng xoay người, thấy Lê Đông Nhất, giọng khe khẽ, “Phải đi bây giờ sao?”

Lê Đông Nhất vừa nói trưa nay muốn dẫn Nam Hợp về nhà ăn cơm.

“Ừm.” Lê Đông Nhất có chút đau đầu, thái độ của ba anh cứng rắn, còn có chuyện của Thịnh, chuyện đau đầu nhất chính là diễn viên nhí đang giận dỗi ở phòng khách kia.

“Cái này mua cho Nam Hợp à?” Lê Đông Nhất sờ vào chiếc áo màu xanh được phơi khô, phía trước là cái nón và khăn choàng cùng hoa văn.

Tân Đồng gật đầu, nhận lấy, lấy nón và khăn choàng xuống, giữ giữ, “Đây là len, mang vào rất ấm, sờ vào cũng dễ chịu, không bị ngứa.” Tân Đồng đưa chiếc mũ len qua, “Anh sờ thử xem.”

Lê Đông Nhất đưa tay ra sờ thật, cảm giác quả là rất tốt, “Có bán cỡ người lớn không?”

Hả?

“Có chứ.” Tân Đồng do dự đáp, cô không thích đi mua sắm lắm, bây giờ bởi vì có Nam Hợp, nên mới nuôi dưỡng thói quen mua sắm, nhưng trong mắt chỉ toàn nhìn thấy thức ăn hoặc đồ chơi cho trẻ em tầm tuổi Nam Hợp thôi.

Lê Đông Nhất không nói gì, lông mày hình như hơi chau lại.

“Vậy, tôi đi xem Nam Hợp nha.” Tân Đồng cảm thấy bản thân mau chóng quen với chuyện chung sống với anh, lúc ngược ngùng, nhạt nhẽo, lặng lẽ... nghĩ đến tránh đi đúng là biện pháp tốt, hiện giờ Nam Hợp không chỉ chiếm vị trí quan trọng trong lòng cô, còn là tấm lá chắn vững chắc đáng tin cậy của cô.

Lê Nam Hợp ỉu xiu ngồi trên sofa.

Tân Đồng đi đến, nó lập tức xoay đầu đi chỗ khác.

Ba xấu, mẹ xấu.

Rõ ràng bữa cơm thơm ngon đã nấu xong rồi, lại không cho cậu ăn.

Nghĩ đến đây, cậu ra sức xoay đi, cho đến khi cả người hoàn toàn đưa lưng về phía Tân Đồng.

Tân Đồng bật cười, cũng không gọi cậu, đặt nón và khăn choàng trong tay trước đầu gió máy điều hòa, cho đến khi chúng nóng lên một chút.

“Nam Hợp?” Tân Đồng ngồi xuống cạnh cậu, “Nhìn nón len mẹ mua cho con nè?”

Không thêm nhúc nhích.

“Con không cần à, vậy mẹ cho bạn nhỏ ở dưới lầu nhé?”

“Không cần!”

“Thật sự không cần à?” Ánh mắt Tân Đồng hơi sụp xuống.

“Không cần cho bạn khác!” Nam Hợp lập tức xoay người, nhào vào lòng Tân Đồng, đưa tay ra.

Tân Đồng đội nón cho cậu, rồi buộc khăn choàng lên, “Ai vậy ta? Đẹp trai dữ vậy!” Tân Đồng khoa trương nựng mặt cậu.

“Là Nam Hợp đó!”

“Thật hả? Mẹ không nhận ra luôn rồi, đúng là Nam Hợp không?” Tân Đồng nghiêng đầu, cười hi hi tiếp tục chọc cậu.

“Đúng mà!” Đầu Nam Hợp gật gật như con gà mổ thóc, kè sát lại hôn cô.

“Nhận ra rồi, nhận ra rồi.” Tân Đồng giơ tay đầu hàng.

Con dấu mang “thương hiệu Nam Hợp”, từng cái từng cái không ngừng in lên mặt Tân Đồng.

[1] Nó là loài thực vật có hoa được phân loại trong họ Súng (Nymphaeaceae), Loài này sinh ra các hạt chứa tinh bột màu trắng, và hạt là ăn được. Các hạt ăn được của nó được sử dụng trong y học dân gian Trung Hoa, với nó thường được nấu thành canh (súp) với các thành phần khác, và người ta tin rằng nó tăng cường khả năng cường dương của đàn ông và làm chậm quá trình lão hóa.

20. Chương 20

Lúc Lệ Đông Nhất và Nam Hợp đến đã có hơi muộn.

Thật ra Ôn Hình cảm thấy không sao cả, dù sao đối mặt với Hứa Ủy Nhiên cũng không biết phải ăn thế nào.

Sắc mặt Lệ Biên Thành thì hơi khó coi, vốn định gọi Hứa Ủy Nhiên ăn trước, nhưng Hứa Ủy Nhiên cứ kiên quyết muốn đợi hai cha con Lệ Đông Nhất.

Lệ Đông Nhất nắm tay Nam Hợp, đi đến.

Thím Cao nhanh chóng đi hâm nóng lại thức ăn có hơi nguội.

Nam Hợp vẫn đội chiếc nón và khăn choàng mà Tân Đồng mới mua cho cậu, khuôn mặt nhỏ của cậu bị che hết một nửa, chỉ để lộ ra đôi mắt to trong veo. Lệ Đông Nhất bế cậu ngồi lên chiếc ghế bên cạnh, giúp cậu mở khăn choàng ra, mới ngồi xuống.

Nón vẫn đội như cũ, Tân Đồng đã dặn, vào nhà cũng không được tùy tiện tháo ra, phòng ngừa bị cảm lạnh.

“Ông nội, bà nội.” Nam Hợp ngoan ngoãn chào hỏi, rồi không nói gì nữa.

Ở trên xe ba cậu đã dặn, ít nói một chút sẽ dẫn cậu về nhà sớm hơn.

Nhà, đương nhiên là chỗ ở của Tân Đồng rồi.

Mặt cậu nghiêm túc, miệng ngậm thật chặt.

Lệ Đông Nhất nhìn thấy bộ dạng của cậu, rất muốn cười nhưng phải nhịn, chỉ hơi hơi nhếch khóe miệng.

Lệ Biên Thành không thể nổi giận trước mặt cháu, nhưng không thể không biểu hiện một chút sự phẫn nộ của chính mình, “Ba nhớ lúc này gọi điện cho anh đã nói rõ, sao còn về trễ vậy? Bất Hứa Ủy Nhiên phải đợi lâu như vậy chứ!”

“Ba, con không sao.” Hứa Ủy Nhiên vẫn duy trì nụ cười trên môi không đổi, lúc nhìn về phía Lệ Đông Nhất, biểu hiện cứng nhắc mới có chút dao động, “Cũng không muộn lắm mà!”

Lệ Đông Nhất đương nhiên sẽ không nói là do anh bạn nhỏ nào đó bạn ôm đùi, lặn lội trên sô pha, chảy nước mắt, làm ầm ĩ thật lâu, mới lưu luyến, cẩn thận, chậm chậm ra cửa nên muộn giờ.

Thực tế, anh lại thấy rất hứng thú.

Nam Hợp dựa dẫm quá mức vào Tân Đồng.

Nhìn hiện tại, đương nhiên là hiện tượng tốt.

Nhưng về sau, Lệ Đông Nhất trầm tư, hay là nên sửa nhĩ.

Lệ Biên Thành thấy Lệ Đông Nhất không nói gì, hình như ngay cả lấy có kẹt xe cũng lười nói, đốm lửa trong đáy lòng lập tức văng khắp nơi, bùng cháy.

“Nam Hợp à,” Lệ Biên Thành vẫn cố nén giận, sợ dọa đến cậu, khuôn mặt với đường nét hà khắc lại hết sức ôn hòa, “Cháu nhìn xem ai đây?”

Nam Hợp theo ánh nhìn của Lệ Biên Thành, nhìn qua Hứa Ủy Nhiên, rồi lắc đầu không nói gì.

Cậu không biết, cũng không muốn nói.

“Thằng nhỏ này,” Lệ Biên Thành thở dài, “nó còn quá nhỏ nên không nhớ.” Như trấn an Hứa Ủy Nhiên, đồng thời cũng tự trấn an mình.

Lúc cô bỏ đi, Nam Hợp vẫn chưa biết nhớ là gì, lúc Hứa Ủy Nhiên quay lại, nó đã là một anh bạn nhỏ có cá tính rồi.

Nhất thời không tiếp nhận được cũng là bình thường thôi.

“Ăn cơm, ăn cơm đi.” Rốt cuộc Lệ Biên Thành cũng mất kiên nhẫn, cầm đũa trước.

Một bữa cơm ăn trong im lặng.

Lệ Đông Nhất cũng không nói nhiều, nhiều nhất cũng chỉ vâng vâng dạ dạ rồi gật đầu trả lời vài câu, phần lớn thời gian đều tự gấp thức ăn, đút canh cho Nam Hợp.

Còn Hứa Ủy Nhiên, hình như rất có hứng thú trò chuyện, Lệ Biên Thành luôn mỉm cười khen cô.

“Tiến sĩ kinh tế học à, học xong chưa?” Lệ Biên Thành buông đũa, uống một hớp rượu.

Hứa Ủy Nhiên tỏ vẻ không quan tâm hơn thua, “Vẫn có chút khó khăn, dù sao cũng xa nhà, ngôn ngữ cũng không thạo, nhưng nghĩ đến anh Đông Nhất lợi hại như vậy, nên con cũng có động lực ạ.”

“Nó là đàn ông, đương nhiên phải hiếu thắng hơn rồi.” Lệ Biên Thành có vẻ rất vui, vừa uống một ly rượu, mặt hồng hồng, có chút hân diện nhìn về phía Lệ Đông Nhất.

Đứa con này quả thật là niềm kiêu hãnh của ông.

Tiếc là, Lệ Đông Nhất không thêm ngẩng đầu lên, chỉ chuyên tâm dùng đũa nhanh nhẹn bóc vỏ tôm, bỏ vào cái đĩa nhỏ trước mặt Nam Hợp.

Nam Hợp học theo bộ dạng thường ngày của Tân Đồng, há miệng thối thối, mới bỏ vào miệng, sau đó mỉm cười thật tươi với Lệ Đông Nhất.

Ba người còn lại đương nhiên thu hết cảnh này vào đáy mắt.

Ôn Hình ngậm cảm thán, con trai bà quả nhiên tiến bộ không ít, công lực nuôi con đột nhiên tăng mạnh.

Trước kia Nam Hợp ở đây, tuy rằng anh cũng thường xuyên ghé qua, nhưng cũng chỉ là ôm một cái, tằm cho nó vài lần hay đại loại thế, nhưng mấy chuyện đơn giản vậy còn luống cuống tay chân.

Lệ Biên Thành thì nuôi hy vọng Lệ Đông Nhất và Hứa Ủy Nhiên sẽ hợp lại.

Nhiều lúc đều là như thế, con cái đối với hai vợ chồng mà nói có thể là ràng buộc, cũng có thể là sợi dây gắn kết.

Nhìn con trai chăm sóc Nam Hợp tỉ mỉ chu đáo như vậy, chắc hẳn vẫn còn tồn tại chút tình cảm với Hứa Ủy Nhiên.

Nghĩ đến đây, Lệ Biên Thành hài lòng gật gù.

Hứa Ủy Nhiên lại cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt thế nào.

Ăn cơm xong, Nam Hợp đã khá sốt ruột.

Đành vậy, phải ngồi trên sofa cạnh ba, nghe mọi người nói chuyện gì đó mà cậu không hiểu lắm.

“Nam Hợp, đây là quà mua cho con đó, thích không?” Hứa Ủy Nhiên đưa mô hình xe đua được gói thật đẹp trong hộp lớn đến trước mặt Nam Hợp.

Nam Hợp nhìn thấy ánh mắt ngập tràn chờ mong của Hứa Ủy Nhiên thì hơi gật đầu.

“Thật vui khi con thích nó,” Ý cười của Hứa Ủy Nhiên tăng thêm mấy phần, quả nhiên nghe theo giới thiệu của nhân viên cửa hàng là không sai, “Chúng ta cùng nhau chơi được không?”

Cô muốn đến ôm Nam Hợp một cái, Nam Hợp lại né tránh.

“Nam Hợp buồn ngủ rồi, giờ này là giờ ngủ trưa.” Lệ Đông Nhất nói xong, bế Nam Hợp lên đầu.

Hứa Ủy Nhiên thu lại cánh tay hệt hăng, trên mặt ánh lên vẻ cô đơn.

“Ủy Nhiên, thằng bé hiện giờ chưa hiểu chuyện, chờ thêm một chút, chờ nó tiếp nhận thì tốt rồi.” Lệ Biên Thành rất hiếm khi nói nhiều như vậy.

“Cám ơn ba,” Hứa Ủy nhiên mỉm cười gượng gạo, “Nghe ba nói như vậy con rất vui.”

“Ba nghe nói con đã vào công ty làm?” Lệ Biên Thành dựa lưng vào sofa, đổi đề tài.

“Dạ,” Hứa Ủy Nhiên gật đầu, “Là Đông Nhất sắp xếp, công việc rất thích hợp với con, mọi người cũng rất chiều cố con.”

“Vậy là tốt rồi, tốt rồi.” Lệ Biên Thành càng gật đầu, “Con thích là được, nhưng phải nhớ, dù sao cũng đừng một nhọc quá.”

“Con biết,” Hứa Ủy Nhiên như cảm thấy chút an ủi, giọng nói nhẹ đi, “Bức tranh chữ kia ba có thích không ạ?”

“Thích, con thật có lòng.” Lệ Biên Thành nói.

Một bức tranh chính gốc từ đời Thanh, không có chút bản lĩnh thì không dễ có đâu.

“Sao Đông Nhất còn chưa xuống?” Lệ Biên Thành nhíu mày, nhìn đồng hồ, lên lầu bao lâu rồi chứ.

Lệ Đông Nhất cũng hơi phiền não.

Người vốn nên ngủ trưa, giờ phút này tinh thần lại hăng hái, mở to mắt đối diện với anh.

“Ba ơi, chừng nào mới được về nhà mẹ?”

“Đợi con ngủ, đến lúc tỉnh lại sẽ đang ở nhà.” Lệ Đông Nhất khẽ nói.

“Nhưng mà, nhưng mà,” Nam Hợp rối rắm trở mình, “Không phải chiều con còn phải đi nhà trẻ sao?”

“Ừm,” Lệ Đông Nhất bật cười, “Đi nhà trẻ, tan học, mẹ sẽ đến đón con.” Anh vươn bàn tay ấm áp ra xoa đầu cậu, từ sau đến trước rồi từ trước ngược ra sau.

Nam Hợp thoải mái nhắm hai mắt lại.

Lệ Đông Nhất nghĩ cậu đã ngủ, động tác nhẹ hơn, chuẩn bị ra ngoài.

“Ba, ba nói xem, tối nay mẹ có kể cho con nghe truyện Pippi- Cô bé tất dài không?” Tay trái Nam Hợp cầm tay phải, đếm từng ngón từng ngón.

Cho đến khi đếm hết, mới nhìn ba cậu.

Tân Đồng làm trong thư viện, cũng thuận tiện cho cô không ít, ví dụ như sách, hoặc mua hoặc mượn về vài cuốn, để đọc cho Nam Hợp nghe trước khi ngủ.

Lệ Đông Nhất cũng không gấp lắm, dù sao thì anh cũng không muốn gặp người ở dưới lầu.

“Tất nhiên.”

Theo quan sát của Lệ Đông Nhất, tỷ lệ Tân Đồng từ chối yêu cầu của Nam Hợp là cực nhỏ.

Huống hồ, đó là một yêu cầu khá hợp lý.

“Nhưng mà con lại muốn nghe bây giờ.” Trong mắt Nam Hợp tràn đầy khao khát.

Kệ vậy, Lệ Đông Nhất đến tủ sách tìm một lượt, chỉ tìm được quyển bằng tiếng Anh.

Anh bảo trợ lý Từ chuẩn bị sách cho Nam Hợp, phần lớn là song ngữ Trung-Anh, để Nam Hợp tiếp xúc với tiếng Anh sớm một chút, sau này có học cũng dễ hơn nhiều.

Cuốn Pippi- Cô bé tất dài bản Trung để ở nhà Tân Đồng rồi, chỗ này chỉ còn bản tiếng Anh thôi, anh đành phải vừa đọc vừa dịch, lúc dịch phải vô cùng chuẩn xác, không hoàn mỹ thì sẽ mất đi lý thú.

Giọng anh trầm ấm, hoàn toàn khác với giọng của Tân Đồng, nhưng lại mang theo tác dụng xoa dịu lòng người, cuối cùng Nam Hợp cũng nhắm mắt lại, ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ.

Lệ Đông Nhất để cuốn truyện vào chỗ cũ, nhẹ tay đóng cửa lại.

Lúc xuống lầu, phòng khách chỉ còn có mình thím Cao đang thu dọn mọi thứ.

Có lẽ Hứa Ủy Nhiên về rồi.

“Cái này chắc mắc lắm, tôi thấy Nam Hợp rất vui.” Thím Cao cảm thán, đồ chơi của trẻ con bây giờ cũng mắc tiền như vậy, món đồ lớn như thế, ai bỏ được?

Suy cho cùng cũng là con, tuy rằng không có màn xuất hiện rung động lòng người như tưởng tượng, nhưng như vậy cũng xem như không tệ.

Lệ Đông Nhất cũng không tiếp lời, “Ba đâu rồi?”

“Ở trên lầu.”

Thư phòng sao?

Lệ Đông Nhất nhún mày, nhớ lại còn có chuyện của Lệ Thịnh phải giải quyết, vẫn nên lên đó hỏi.

Hai cha con nói chuyện với nhau khoảng mười phút.

Lệ Đông Nhất đã nắm rõ tình hình.

Đặng Lị bỏ qua anh, trực tiếp đi tìm ba để báo cáo, không biết là tại sao?

Chị ấy hẳn nên biết, hiện giờ ba đã là người không màng chuyện đời, tu thân dưỡng tính, người cuối cùng phải giải quyết chuyện này chỉ là anh, Lệ Đông Nhất.

Từ trước đến nay anh luôn tin chắc, đã là bí mật thì vẫn sẽ có một ngày bại lộ chân tướng.

Nhưng anh cũng có tự tin, chuyện về Nam Hợp, người biết không nhiều, ít nhất Đặng Lị, Lệ Thịnh là thuộc dạng người chưa biết, cũng vĩnh viễn sẽ không thể nào biết được chân tướng đó. Anh cũng sẽ không để cho nhiều người biết được.

“Con sẽ tìm.” Tìm một người, có cách là được rồi, còn sợ tìm không thấy sao?

Ông Lệ hài lòng gật đầu, “Đến khi tìm được, bảo nó đến gặp ba.” Giọng điệu ác liệt hơn, “Chỉ là một đứa con gái thôi mà, đàn ông vẫn nên xem sự nghiệp làm trọng.”

“Đúng rồi, Ủy Nhiên lên lầu tìm con, sao vẫn còn chưa xuống?”

Tìm mình?

Lệ Đông Nhất gấp gấp ra ngoài, đến phòng ngủ của Nam Hợp.

Cánh cửa vừa mới được anh đóng kín, giờ đây đã khép hờ.

Anh đẩy ra, liền thấy Hứa Úy Nhiên ngồi trên ghế bên cạnh giường, móng tay sơn đỏ đang sờ má của Nam Hợp.

21. Chương 21

“Đông Nhất, anh căng thẳng gì chứ?” Hứa Úy Nhiên mỉm cười rút tay lại, đứng lên, đi đến trước mặt Lệ Đông Nhất, ngoảnh lại ngắm khuôn mặt đang say giấc của Nam Hợp, “Nó đáng yêu như vậy, sao em nỡ làm tổn thương nó chứ?”

Nắm tay siết chặt dưới tay áo của Lệ Đông Nhất từ từ buông ra.

“Vậy là tốt nhất.”

Anh đóng cửa lại, không để tiếng động làm ồn Nam Hợp.

“Em thật sự không thể nào tưởng tượng được, anh lại có thể căng thẳng vì nó như vậy.” Cô còn nhớ rõ biểu cảm trên mặt anh trong khoảnh khắc cô ẵm Nam Hợp đến trước mặt anh.

Kinh ngạc, không tin, thậm chí có chút ghét bỏ.

Lúc đó, Nam Hợp mắt nhắm nghiền, mặt đỏ hồng, dúm dó, xấu xí như con khỉ.

Cô nghĩ bản thân đã thắng.

Cô hiểu Lệ Đông Nhất, anh là chồng cô, đồng thời cũng là kẻ địch.

Bất kể là thân phận nào, cô cũng cần phải giải thích rõ ràng với anh.

Lệ Đông Nhất không tin tưởng bất cứ ai, chỉ tin vào sự thật.

Mà, khoa học chính là sự thật.

Anh tin vào khoa học, Nam Hợp là con trai anh, nhưng anh vẫn không chịu tin tưởng cô.

Hứa Úy Nhiên vươn tay mình ra, ngấm ngấm, như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật nào đó.

Trang sức trên tay thật tinh xảo, làn da căng mịn, trắng nõn, muốn đưa tay qua, kéo giữ anh, đáng tiếc, Lệ Đông Nhất nghiêng người né tránh cô.

Cô còn nhớ trước kia anh sẽ để cô kéo anh lại, mỉm cười với cô, cúi đầu thấp giọng dặn dò cô chú ý dưới chân, đi đường cẩn thận.

Còn bây giờ?

Hứa Úy Nhiên cười ngượng, “Nếu anh đã không chào đón em, em đi vậy.”

Lệ Đông Nhất im lặng hồi lâu, mới chậm rãi nói, “Nếu thuộc về cô, họ Lệ sẽ không cưỡng ép mà không cho cô. Nhưng ở đây không có thứ gì thuộc về cô cả, cô cũng không cần phải đi lấy lòng ba, vô ích thôi.”

Vô ích thôi.

Ba chữ cuối này của anh như là than thở, mang theo sự thương hại.

Cô không cần sự thương hại của anh!

Sắc mặt Hứa Úy Nhiên cực kỳ khó coi, “Lệ Đông Nhất, anh hãy nhớ cho kỹ lời anh đã nói!”

Nơi này sao lại không có thứ của cô chứ?

Nếu không có, tại sao cô lại gả cho anh? Tại sao phải quay về?

Lệ Đông Nhất thản nhiên nhìn cô một cái rồi dời mắt đi.

Hứa Ủy Nhiên vội vàng ra về, thím Cao đặc biệt pha trà cho cô, lại không thể thành công mượn trà biểu hiện lòng biết ơn của bà.

Mô hình xe đồ chơi thật lớn còn để trên sô pha, có vẻ hơi vướng víu.

Thím Cao cầm lấy, chuẩn bị đặt nó chung với mấy món đồ chơi khác của Nam Hợp.

Lệ Đông Nhất ngần bà lại.

“Thím Cao, thím có họ hàng nào có con nhỏ không, mang về cho nó chơi đi.” Lệ Đông Nhất ngồi xuống sô pha chậm rãi thưởng thức trà thím Cao mới pha, nhìn đồng hồ, nhắm tính còn bao lâu nữa phải gọi Nam Hợp dậy, đưa cậu đi nhà trẻ.

“Hả?” Thím Cao há to miệng, “À, vâng.” Bà cuống quýt đáp.

Về mặt của thím Cao rốt cuộc cũng từ mù mịt biến thành mừng rỡ, ngấm ngấm cầm về phòng mình.

Bên kia, Ôn Hình mới đưa hộp ngọc trai Nam Hải quý giá kia cho bà, bên này, đồ chơi của cậu chủ nhỏ cũng không cần.

Trong lòng thím Cao thần than người trong nhà này thật hào phóng.

Lệ Đông Nhất không chú ý đến biểu cảm tố cáo đó, hơi dựa vào sô pha, phóng tầm mắt ra trời trưa thanh nhàn.

Anh uống hai ly trà, dặn trợ lý Từ đi tìm Lệ Thịnh, rồi nghe trợ lý Từ báo lại lịch trình chiều nay, hủy hết mấy cái không quan trọng, sau đó đi đánh thức Nam Hợp.

Không thể nào nghi ngờ, trong tất cả mọi chuyện, chuyện đánh thức Nam Hợp có hệ số khó khăn lớn nhất.

Theo lý thuyết, buổi sáng thức dậy là khó nhất, nhưng Tân Đồng và Nam Hợp gần như thức dậy cùng một lúc, hai người đều mắt nhắm mắt mở, ngáy ngủ, ầm ĩ vài phút, hôn nhau tùm lum, liền tỉnh táo.

Buổi trưa ngủ ở nhà trẻ, các bạn đều thức dậy, Nam Hợp cũng không chịu thua, cho nên động tác xem như nhanh nhẹn.

Chỉ có hiện giờ.

“Nam Hợp?” Lệ Đông Nhất xoa đầu cậu, Nam Hợp không thèm mở mắt, nhưng lông mi hơi giật giật, sau đó nhanh chóng cuộn mình, đưa lưng về phía phát ra tiếng động đáng ghét.

Lệ Đông Nhất mất kiên nhẫn, tiếng nói hơi lớn, “Nam Hợp, đến giờ đi nhà trẻ rồi, mau ngồi dậy.”

Vẫn không cựa cựa như cũ.

Lệ Đông Nhất không có cách nào, moi Nam Hợp từ trong chăn ra, nhanh chóng giúp cậu mặc quần áo, choàng khăn, vác cậu lên vai, đi xuống lầu.

Một đồng hoa bày trên bàn trà, mới được đưa đến, Ôn Hình ngủ trưa được một lát, hoặc là nói bà tránh né Hứa Ủy Nhiên, đang bắt đầu suy nghĩ xem hoa này nên bày thế nào, hóa kia nên cấm ra sao mới đẹp.

Đột nhiên ngẩng đầu, thấy dáng vẻ của Lệ Đông Nhất và Nam Hợp, thiếu chút nữa trượt tay đánh rớt bình hoa.

Chiếc bình này là đồ sứ Vân Tĩnh, Lệ Biên Thành rất thích, trong lòng Ôn Hình vẫn còn hết hồn.

“Đông Nhất, con cái còn nhỏ mà, con ép buộc nó như thế sao được?” Ôn Hình khẽ kêu lên.

“Không sao đâu mẹ,” Lệ Đông Nhất vỗ phạch vào cái mông Nam Hợp, xốc nó lên, “Con đi đây.”

“Tối nay có về ăn cơm không?” Ôn Hình đứng lên, đi hai bước ra cửa, hỏi.

“Không,” Lệ Đông Nhất vặn chìa khóa trong tay, “Mẹ và ba ở nhà ăn cơm đi.” Sau đó nhét Nam Hợp vào trong xe, thắt dây an toàn, chỉnh ghế lại cho bằng.

Buổi trưa nên xe cộ trên đường không đông lắm, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Trước kia, Ôn Hình chăm sóc cho Nam Hợp, đi học tan học đều có tài xế đưa đón, bây giờ ngày nào Lê Đông Nhất cũng đưa, càng lúc càng quen thuộc với con đường này, ngay cả ngõ tắt xung quanh cũng rất rõ.

Xe đến cổng nhà trẻ, Lê Đông Nhất dừng lại, từ trong ngăn xe lấy bịch khăn ướt, lau mặt cho Nam Hợp.

“Ba, chiều nay mẹ đến đón con à?” Nam Hợp rút về sau né tránh động tác không mấy nhẹ nhàng của ba cậu, giọng nói vẫn mang theo vẻ ngáy ngủ lười biếng.

“Con gọi điện thoại hỏi là được.” Lê Đông Nhất đưa điện thoại cho cậu.

Để tránh xảy ra tình trạng quên đón Nam Hợp như lần trước, Tân Đồng rất tự kiểm điểm, hơn nữa, đã hứa hẹn và cố gắng làm như thế nào để là một người mẹ xứng đáng.

Nam Hợp rất phối hợp, bấm số điện thoại của Tân Đồng.

Lê Đông Nhất nhấn bàn phím ra, để Nam Hợp tự nhấn số, xem cậu có nhớ hay không.

Nam Hợp rất tự nhiên dùng ngón tay nhấn từng số, gọi cho Tân Đồng.

“Là mẹ, có con nữa.” Nam Hợp nhìn điện thoại rồi nói, như là phát hiện ra chuyện gì trọng đại lắm.

Biểu tượng liên lạc được Lê Đông Nhất cài đặt thành hình chụp chung của Tân Đồng và Nam Hợp.

Tân Đồng nhìn số máy gọi đến, có hơi do dự nhấn nút màu xanh nhận cuộc gọi.

“Mẹ!” Giọng nói rõ ràng non nớt của Nam Hợp truyền đến.

Là Nam Hợp à.

Tân Đồng lén thở hắt ra, giọng điệu thoải mái tự nhiên không ít.

Nội dung nói chuyện của hai mẹ con không ngoài chuyện bữa trưa ăn ngon không? Có ngủ trưa không? Tối nay muốn ăn gì?

Thức ăn đạm bạc, nhưng lại ấm áp.

“Thịt viên à? Còn chưa cho con mà? Tối nay nấu canh cho con nhé?” Tân Đồng mỉm cười cầm điện thoại, ánh mắt nheo lại, lông mi run run.

Buổi trưa cô làm thịt viên, làm từ thịt heo nạc và cà rốt, rất thơm, Nam Hợp làm ầm không chịu đi, hôn cũng không dùng được, vẫn là thức ăn có sức thuyết phục hơn, cô dứt cậu ăn mấy viên, đồng ý chờ lại cho buổi tối, cậu mới nắm tay Lê Đông Nhất ra cửa.

Lúc này, lại vẫn không quên.

“Mẹ, chiều nay nhớ đón con nha.” Sau một hồi hai mẹ con nói chuyện ngọt ngào thân mật xong, Nam Hợp vẫn không quên mục đích cuối cùng.

Cho đến khi Tân Đồng nhắc đi nhắc lại mấy lần, Nam Hợp mới vui vẻ hôn chụt cô một cái qua điện thoại.

Xem ra, chuyện lần trước có ảnh hưởng không nhỏ đến tâm hồn bé bỏng của Nam Hợp.

Tân Đồng vẫn phải kiểm điểm hơn nữa.

Điện thoại được đưa cho Lê Đông Nhất.

“Vắt vả cho em rồi.” Lê Đông Nhất nói.

Tân Đồng nhanh chóng đáp, “Không vắt vả. không vắt vả.”

Cách cư xử của hai người vẫn thiếu tự nhiên như cũ, cuộc đối thoại lúc này hết như giữa người lãnh đạo và viên chức quen.

Một người thâm thỏm dè dặt, một người cẩn thận tỉ mỉ.

Tân Đồng đúng là không cảm thấy vắt vả.

Làm cho con trai mình, cô tuyệt đối không thấy mệt.

Trái lại, càng lúc càng thích ứng, càng ngày càng thích thú.

“Vây cúp máy nhé.” Lệ Đồng Nhất dừng một chút, lại phát hiện Tân Đồng cúp máy trước rồi, trên màn hình hiển thị đã kết thúc cuộc trò chuyện.

Anh lắc đầu, Nam Hợp đã tự mở cửa xe, đeo ba lô lên, vẫy vẫy tay với anh, sau đó không chút lưu luyến đi vào cổng Thị Nhất Ấu.

Một lớn một nhỏ này, đối với họ, anh như chiếc lông chim, nhẹ bẫng, thật sự xem anh là không khí sao hả. Tân Đồng cất điện thoại vào túi, hít sâu một hơi, có hơi hồi hận, trong khoang mũi tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

Không dễ ngửi chút nào.

Lục Vực đứng xa xa thấy cô chau mày, đăng ký, lấy số, nói gì đó với y tá ở chỗ trực, sau đó từ từ đi về phía này.

Anh xoay người đi vào khoa tâm lý.

Hôm nay, rất nhiều người bốc số ở khoa của anh, anh dặn y tá để lại một số cho Tân Đồng.

Người ta nói tâm bệnh khó chữa, khó không chỉ có người bệnh, mà còn có bác sĩ nữa.

Kiên nhẫn trò chuyện với đa dạng bệnh nhân, phán đoán, sau đó ra đơn thuốc, làm trị liệu, quá trình này thật sự rất lâu.

Nhưng hôm nay tinh thần Lục Vực tập trung cao độ, tốc độ xử lý nhanh hơn rất nhiều.

Tân Đồng đợi khoảng nửa tiếng, y tá mới gọi đến số của cô.

“Bác sĩ Lục.” Tân Đồng ngồi xuống, đặt bệnh án lên bàn.

Lục Vực đã khá quen với Tân Đồng, cười cười, nhận lấy.

“Cái đó,” Tân Đồng do dự hồi lâu, “Tôi muốn kết thúc điều trị.”

Lục Vực cau mày, “Sao vậy?” Anh nhớ đến lần nói chuyện trước đó với Tân Đồng, tưởng chuyện đó khiến cô hiểu sai, “Tân Đồng, trị liệu của cô vẫn chưa kết thúc, có lẽ gần đây trong cuộc sống của cô có sự thay đổi, nghỉ ngơi và giấc ngủ dần dần tốt lên, nhưng cô có biết, vấn đề của cô không phải chỉ có chứng ngại giấc ngủ này thôi đâu.”

“Tôi biết,” Tân Đồng hơi cúi đầu, có mớ tóc rũ xuống, dính vào mặt cô, “Tôi có thể điền đơn, anh tính điểm cho tôi, tôi nhất định có thể.”

“Tân Đồng,” Lục Vực khá kiên nhẫn, “Vấn đề tâm lý không phải điền vào mẫu đơn là có thể, đó chỉ là một trong những phương pháp phụ trợ mà thôi, cô hiểu rõ tình trạng của bản thân mà.”

Tân Đồng đã không nghe lọt tai được gì nữa, cô muốn mình phải thật khỏe mạnh, như vậy, Nam Hợp mới có thể đi theo cô.

Nếu điều tồi tệ nhất đang từng bước đến gần, cô cũng không đến nỗi vì tình thế không thuận lợi mà thua trận.

22. Chương 22

Tân Đồng tắm rửa sạch sẽ cho Nam Hợp, giúp cậu thay bộ đồ ngủ kẻ sọc xanh, bảo cậu lên giường nằm trước.

Cô vội vàng giặt quần áo, hong khô, chuẩn bị tốt đồ đạc để ngày mai Nam Hợp mặc, gấp gọn gàng, đặt ở cuối giường, mới lên giường ngủ.

Nam Hợp thân thiết giúp mẹ xốc góc chăn lên, rồi đưa truyện cho mẹ.

Đọc truyện theo thường lệ, nhưng Nam Hợp không cảm thấy buồn ngủ.

“Nam Hợp, không ngủ được à?” Tân Đồng sờ bàn tay bàn chân nhỏ bé của cậu, thấy nó vẫn ấm, mới yên lòng.

Nam Hợp gật đầu, chui tọt vào trong chăn.

“Vậy nói chuyện với mẹ một chút được không?” Tân Đồng kéo cậu ra, nhéo mũi cậu.

“Dạ.”

“Vậy Nam Hợp có muốn gặp ông ngoại không?” Tân Đồng đắn đo mở lời.

Cô nên chuẩn bị tốt cho ngày đó.

“Ông ngoại à?” Nam Hợp lắc đầu, “Cũng giống ông nội phải không ạ?”

“Cũng hơi giống,” Tân Đồng nghĩ, “Là ba của mẹ.”

“Ba của mẹ à?” Về mặt Nam Hợp cũng cân nhắc giống Tân Đồng, “Vậy, ông có giống mẹ không?”

“Không giống,” Tân Đồng lắc đầu, “Nhưng mẹ có em gái, nhìn rất giống mẹ.”

“Vậy mẹ của mẹ đâu? Trông có giống mẹ không?”

“Giống.” Tân Đồng gật đầu.

“Vậy con muốn gặp mẹ của mẹ lắm.”

Tân Đồng ngó ra, nổi xót xa dâng lên trong mắt, vừa chát vừa đau, đục khoét thẳng vào nơi sâu kín nhất trong lòng cô.

“Không được đâu,” Tân Đồng không biết phải nói thế nào với cậu, “Bà ngoại đã đi đến một nơi rất xa, đi một lần con à, nên phải ở nơi đó nghỉ ngơi một thời gian khá lâu.”

Nam Hợp còn quá nhỏ, suy nghĩ thật lâu, mới hiểu được đôi chút.

Ngày nào cậu cũng có mẹ bên cạnh, nhưng mẹ cậu lại không được ở bên cạnh mẹ.

Nam Hợp lập tức duỗi tay duỗi chân ra, hệt như con gấu túi ôm chặt lấy Tân Đồng, “Mẹ, có con ở đây.”

Con ở đây.

Ở bên cạnh mẹ.

Thân mình nhỏ bé của cậu hoàn toàn đặt trên bụng của Tân Đồng, khiến cô ngạt thở, nhưng nổi chua xót lại giảm đi rất nhiều.

Tân Đồng muốn ôm lại cậu, muốn khóc thật to nhưng lại sợ bản thân sẽ dọa đến cậu.

“Vậy, Nam Hợp có thể theo mẹ về thăm ông ngoại không?” Tân Đồng vỗ nhẹ lưng cậu.

“Nhưng mà, ông nội không thích con.” Nam Hợp nhú mày.

Cậu còn nhỏ tuổi, nhưng tâm tư lại rất thấu đáo, dễ dàng nhận ra ai thích cậu, ai không thích cậu.

Lúc này Tân Đồng mới nhớ ra câu hỏi ông ngoại có giống ông nội không của Nam Hợp lúc nãy, trong lời nói mang theo ý cười, “Ông ngoại tốt hơn ông nội, nhất định sẽ thích Nam Hợp.”

“Thật ư?” Mặc dù Nam Hợp hỏi như vậy, nhưng khóe mắt sáng ngời có thần đã chứng minh cậu hoàn toàn tin vào điều đó.

“Tất nhiên,” Tân Đồng nghĩ, “Ông ngoại biết nấu cơm, biết trồng ra những bông hoa đẹp, còn có, sẽ làm châu chấu cho Nam Hợp.”

Cô vừa nói vừa cười, Nam Hợp mừng rỡ a lên một tiếng.

“Ông ngoại thật là lợi hại, mẹ, vậy khi nào chúng ta đi gặp ông ngoại vậy?” Nam Hợp đã bắt đầu có chút chờ mong.

“Tết đi, tết được không?” Tân Đồng hỏi ý cậu.

“Dạ được ạ.”

Mùa đông sắp qua, bây giờ cũng sắp đến tết.

Kỳ này đối với Tân Đồng mà nói là một cuộc gặp có ý nghĩa lịch sử, vẫn còn có một người chưa chuẩn bị tâm lý.

Đột nhiên, Tân Đồng cảm thấy phiền não, cô không còn cách nào.

Với cô mà nói, Tân Chí vừa là cha, vừa là một người bạn.

Cô còn nhớ có một lần cô cãi nhau với mẹ, giận dữ một mình chạy ra ngoài.

Ba cô nhanh chóng tìm được cô, cũng không khuyên cô, bắt chước theo bộ dạng của cô, ngồi xuống đất cách cô khoảng một thước, tiện tay bứt mấy cọng cỏ, ngón tay thô ráp thoăn thoắt, thắt vài cái rồi đưa đến trước mặt cô một con châu chấu bằng cỏ.

Vui nhất chính là, không biết ba tìm đâu ra một cành hoa dại nhỏ xíu, cắm lên đầu châu chấu, cô bật cười khi, “Xấu hoắc!” vẫn mạnh miệng không chút nể mặt.

“Về thôi, ba làm nhiều thức ăn ngon lắm.” Tân Chí đứng dậy, phui phui lá cỏ dính trên người, chìa một tay ra với cô.

Lúc đó, nhà cô mới dọn đến Dung Trấn không lâu, trong lòng rối bời, vẫn chưa ổn định, lại bị một con châu chấu cỏ thô thiển dễ dàng mua chuộc.

Dần dần, cô học được cách thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Thích ứng trong mọi hoàn cảnh thật sự cũng không dễ dàng.

Có một số ký ức, một số nỗi đau, làm sao có thể nói ném liền ném được?

Nam Hợp đã ngủ, trên mặt mang theo nụ cười chờ mong được gặp ông ngoại, tay vẫn còn nắm lấy một chiếc cúc trên áo ngủ của Tân Đồng.

Bất luận thế nào, khoảnh khắc này, Tân Đồng nghĩ, cô đã yên tâm.

Màn đêm như tấm lụa, yên ắng, lặng động.

Tân Đồng dần dần nhắm mắt, trước khi thiếp đi vẫn còn đang miên man suy nghĩ, Đồng Dao đi đâu rồi nhỉ?

Gần đây Đồng Dao thật sự rất bận, thế nên vẫn chưa có thời gian truy hỏi quá khứ của Lệ Đông Nhất và Tân Đồng.

Vừa qua, tổng biên tập lại chuyển cô từ mảng tin tức sang giải trí, vốn nghĩ đây là một mảng khá nhàn chán, nhưng ít ra cũng thoải mái hơn so với trước kia.

Thật là, tuyệt đối không ngờ rằng.

Cô hắt xì một cái rõ to, tiếp tục đứng canh ở một góc tối thui, hoàn toàn bị bóng đêm che phủ.

Tại sao mấy đồng nghiệp khác được phóng vấn ngôi sao nào đó ở chỗ thoải mái, đèn đuốc sáng trưng, ăn chơi đàn đúm, còn cô lại phải ở chỗ này nhận hết gió lạnh vào người?

Cô than thở, trong lòng thầm mắng tên tổng biên tập không biết bao nhiêu lần, vẫn không đợi được mục tiêu xuất hiện.

Hầm răng khua vào nhau, toàn thân ớn lạnh đi đến góc đường mua ly trà sữa, mới uống được một hớp, chuẩn bị trở lại góc đường cũ, liền nhìn thấy một bóng người mờ ảo bước xuống bậc thềm, đi về hướng chiếc xe màu đen.

Đồng Dao nhanh chóng quăng ly trà sữa, thời gian chớp lấy máy ảnh còn chưa kịp ngấm, lại phát hiện bên cạnh bóng người đó còn có thêm một bóng người nhỏ nhắn, đang nhanh nhẹn chui tọt vào trong xe.

Cô chưa kịp chụp, cửa xe đã nhanh chóng đóng lại.

Đồng Dao oán hận nhìn mấy ảnh trống trơn không thu hoạch được gì, đảo mắt đến ly trà sữa nằm chổng chơ bên chân, giậm chân, rồi thu dọn mọi thứ, chuẩn bị đến quán bar uống vài ba ly.

Đang định đi, lại xuất hiện một người khá quen mắt, khuôn mặt có chút mơ hồ.

“Lệ Thịnh, Lệ Thịnh!” Đồng Dao chà xát tay, ra sức vẫy tay về hướng người nọ.

Người nọ dừng lại một chút, nhìn thoáng về phía cô.

Đồng Dao đã chạy đến, nhanh chóng đứng trước mặt anh.

“Đúng là anh rồi.” Đồng Dao vỗ túi mấy ảnh, cảm thán mắt mình thật tốt, đúng là trực giác của một phóng viên, “Trông anh ốm đi nhiều.”

Ánh mắt Lệ Thịnh có hơi rời rạc, giọng điệu hình như không khẳng định lắm, “Là Đồng Dao à?”

Lúc học đại học, Đồng Dao và Tân Đồng hết như hai chị em sinh đôi, ăn ngủ hay tham gia hoạt động đoàn đội đều dính lấy nhau.

Lúc hai người tham gia vào phòng biên tập cho tập san của trường, Lệ Thịnh là học trò của phó tổng biên, khi đó ba người họ mới hoàn toàn quen biết nhau.

“Nghe danh đã lâu, chào Tân Đồng.” Lệ Thịnh không chút che giấu sự yêu thích trong đáy mắt, ánh mắt chuyển qua Đồng Dao, ý cười cũng không giảm đi, nhưng lại thiếu nội hàm.

Bây giờ Đồng Dao nghĩ lại, lúc đó có lẽ Lệ Thịnh đã thích Tân Đồng, thậm chí còn thích trước cả lúc đó.

Thật là khó cho anh, kiên trì lâu như vậy mới dám bày tỏ, kết quả không đợi được câu trả lời của Tân Đồng, Tân Đồng liền biến mất.

Hiện tại xem ra, tất cả mọi chuyện đều nối lại thành một đường, đều có nguyên nhân đầy đủ.

“Là tôi.” Đồng Dao đột nhiên cảm thấy thương cảm, Lệ Thịnh của bây giờ còn tiêu tụy hơn cả lúc Tân Đồng không từ mà biệt.

“Chào cô.” Giọng nói của Lệ Thịnh như dính lại, chậm rãi, một cơn gió thổi qua hai người, hình như anh hơi lạnh, hai tay rút vào túi, không nói gì thêm, đi ngang qua Đồng Dao, tiếp tục bước đi.

“Lệ Thịnh!” Đồng Dao muốn gọi anh lại. Nhưng hình như Lệ Thịnh không nghe thấy, vẫn tiếp tục bước đi.

Một chiếc xe lạng lẽ chạy ngang qua Đồng Dao, dừng lại bên cạnh Lệ Thịnh.

Cửa xe mở ra, một người bước xuống.

“Lệ Đông Nhất?” Đồng Dao suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Tối nay, đối với Đồng Dao mà nói, theo một giá trị nào đó, vẫn là có thu hoạch rất nhiều.

“Thịnh, lên xe đi.”

Đồng Dao nghe thấy Lệ Đông Nhất thấp giọng gọi, có sự uy nghiêm của bậc trưởng bối, không cho phép kẻ dưới kháng cự.

Lệ Thịnh nghiêng người, nhìn anh một cái, thật sự ngoan ngoãn bước lên xe.

Đồng Dao nhanh chóng bắt taxi, “Đuổi theo chiếc xe phía trước.”

Tài xế lắc đầu, thời buổi này đúng là chuyện lý kỳ nào cũng có, ngay cả chuyện theo dõi cũng học theo trong phim, cảm thán vẫn là cảm thán, liền nhấn ga đuổi theo.

Mở cửa xe ra, Đồng Dao cảm thấy không đúng lắm, họ lại có thể đứng trước cổng trường học cũ của cô.

Xe của Lệ Đông Nhất chạy thẳng vào bên trong, xe taxi lại không vào được.

Đồng Dao trả tiền, nhanh chóng đuổi theo sau.

Lúc cô tìm ra họ, đã là mười phút sau đó.

Lệ Đông Nhất và Lệ Thịnh đứng giữa sân bóng rổ phía đông trường học, ánh đèn còn u ám ảnh đậm hơn cả ánh trăng đêm nay, Đồng Dao đầm đầm đôi chân đau nhứt, chợt nghe Lệ Thịnh hét lớn, “Chú nói bậy, rõ ràng là con, là con gặp cô ấy trước.”

Đồng Dao còn chưa kịp hiểu ý tứ chứa đựng trong câu nói ấy, đã thấy Lệ Thịnh bỗng nhiên vung tay đâm một cú vào mặt Lệ Đông Nhất.

Lệ Đông Nhất không tránh, không biết là cố ý hay là tránh không kịp.

Anh lui lại hai bước, đưa tay sờ khoe miệng, rồi tháo cà vạt, cởi luôn áo vest ngoài, ném xuống mặt sân bóng.

“Muốn đánh nhau sao?” Lệ Đông Nhất cởi vài cúc áo sơ mi, xắn tay áo lên, “Đến đây.”

Nương theo ánh sáng mờ mờ, vóc dáng Lệ Đông Nhất thật sự rất chuẩn, dáng cao chân dài, cơ thể rắn chắc, Tân Đồng đúng là có phúc, thật muốn cũng không được mà, Đồng Dao ra sức lắc đầu, suýt quên mất mục đích đến đây của mình, giờ ngăn lại à!

Thật sự lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, Đồng Dao khẽ cắn môi, cũng không dám tiến lên.

Tuy rằng, thoát nhìn Lệ Thịnh là một thanh niên hơi gầy, nhưng có thành ngữ là ai bình tất thắng[1] kia mà.

Tim chết như tro, lại càng dễ dàng bùng nổ.

Lệ Thịnh ăn đầm không nhiều, Lệ Đông Nhất cũng không đòi hỏi nhiều lắm.

Rốt cuộc, đợi đến khi hai người dừng lại, Lệ Thịnh nằm vật ra đất, thở hồng hộc, Lệ Đông Nhất xoay người nhặt áo và cà vạt vắt lên vai.

“Chú về đi,” Lệ Thịnh nhìn chằm chằm lên không trung, “Ngày mai con sẽ đến công ty,”

Từ nhỏ, anh đã biết sự lợi hại của người chú này, tất cả mọi mặt không chê vào đâu được.

Anh không thèm để ý đến thứ anh không cần, và những thứ nhà họ Lệ có thể cho anh.

Nhưng mà, Tân Đồng thì không được.

Cô ấy là người đầu tiên anh thích, anh cất giấu tận sâu trong đáy lòng rất lâu mới dám thổ lộ với cô.

Anh không thể tin rằng, một người anh thích, một người anh kính nể, sẽ phát sinh thứ quan hệ này.

Sau khi anh về nước, lần đầu tiên nhìn thấy Nam Hợp liền cảm thấy có chút thân thiết, cũng không thể ngờ rằng chính là vì nguyên nhân này.

Đã thua, anh đã thua một cách triệt để.

“Vẫn nên đợi vết thương lành lại đã,” Lệ Đông Nhất thốt ra một câu, cảm thấy trên người mình cũng có nhiều chỗ đau âm ỉ, nhúu mày nói, “chú đi trước.”

Lệ Thịnh không nói gì.

Ánh trăng dần dần khuất sau đám mây.

Nơi chân trời có vài ngôi sao thưa thớt, nhìn về phía đó, như là những chiếc lá bằng đá quý trong suốt treo lủng lẳng trên cây.

[1] Ai bình tất thắng: quân đội bị áp bức vùng lên mà chiến đấu thì nhất định sẽ chiến thắng, câu này ngụ ý nói Lệ Thịnh tuy gầy hơn nhưng anh đang đau khổ, có thể sẽ đánh thắng Lệ Đông Nhất.

23. Chương 23

Tân Đồng thức sớm, không biết tại sao đêm qua cô ngủ không yên giấc.

Cô chậm rãi ngồi dậy, nhắm mắt rồi lại mở, đầu óc hỗn loạn mới thoáng tỉnh táo một chút.

Có lẽ Nam Hợp bị động tác của mẹ đánh thức, ngáp một cái, mắt buồn ngủ vẫn còn tèm nhèm, duỗi thẳng tay chân, “Mẹ?”

“Ngoan nào, ngủ thêm đi con.” Tân Đồng hôn cậu, giúp cậu kéo góc chăn, nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa phòng ngủ lại.

Cô rửa mặt qua loa, buộc tóc đuôi ngựa, thay đồ rồi xuống lầu mua bữa sáng.

Hiện giờ, nhiệt độ càng lúc càng giảm mạnh, trong phòng bật điều hòa thời gian lâu, khó tránh khỏi có chút khô hanh.

Cô đi siêu thị mua máy tạo ẩm đặt trong phòng ngủ, mới tốt hơn nhiều.

Ngoài trời không thể so với trong phòng, nhất là buổi sáng và tối, nhiệt độ xuống rất thấp.

Tân Đồng thở ra lập tức biến thành luồng khói, chậm rãi tan đi.

Kéo áo, cô mới đi được vài bước, giương mắt liền trông thấy xe của Lê Đông Nhất đỗ cách đó không xa.

Đến gần thêm chút, cuối cùng cũng khẳng định.

Nhưng nhìn trái ngó phải cũng không thấy bóng dáng của Lê Đông Nhất, Tân Đồng nghi ngờ, thử gõ gõ kính xe.

Kính xe chậm rãi hạ xuống, để lộ khuôn mặt, cô hết hồn, thoáng lui ra sau.

Lê Đông Nhất mở cửa xe, “Nam Hợp đâu? Thức chưa?”

“Anh bị sao vậy?” Tân Đồng không trả lời anh, lại quan sát khuôn mặt anh.

Đuôi mắt xanh tím, khoe miệng còn vương vết máu, tóc tai bù xù không nhìn ra kiểu gì.

Đây là Lê Đông Nhất sao?

“À không sao,” Lê Đông Nhất xua tay, vẻ mặt không để ý lắm, chỉ cười cười, không cẩn thận động vào chỗ bị thương, nhú máu, “Nếu Nam Hợp thức rồi, để tôi đưa nó đi nhà trẻ.”

Tân Đồng nhìn trời, không nói gì.

Bây giờ còn sớm, mặt trời còn chưa ló dạng, đi học, chắc mặt trời mọc từ hướng tây quá?

“Bây giờ mới có 6g40 thôi.” Cô cẩn thận nhắc nhở, lúc ra ngoài cô có nhìn đồng hồ treo tường.

Lê Đông Nhất đưa tay ra sờ, mới nhớ ra, hôm qua lúc đánh nhau quên tháo đồng hồ, nên bị đánh bể mất.

Điện thoại, đúng rồi, điện thoại, anh lấy điện thoại ra nhìn, cũng đúng, giờ còn quá sớm.

“Vậy tôi đợi ở trong xe.” Trong xe cũng khá rộng, nhưng mà, nằm trong đó suốt một đêm, rốt cuộc không thể so với chiếc giường thoải mái, vẫn có hơi khó chịu.

Tân Đồng cũng chỉ nhìn trời, không nói gì.

“Lên nhà trước đi, anh như vậy sẽ làm Nam Hợp sợ.” Tân Đồng không định mua bữa sáng nữa, từ lúc Nam Hợp đến đây sống, tủ lạnh trong nhà luôn đầy ắp thức ăn.

Hôm nay vốn định mua chút há cảo để cậu thay đổi khẩu vị, bởi vì phải xếp hàng rất lâu, còn lo bị trễ, nhưng giờ vậy rồi, thôi quên đi.

Lê Đông Nhất không nói gì, theo Tân Đồng lên lầu.

Lúc Tân Đồng mở cửa, nhớ đến gì đó, “Không phải anh có chìa khóa nhà sao?”

Hơn nữa, chỗ anh có thể đi không chỉ có chỗ này mà?

Lệ Đông Nhất sờ mũi, nghiêng người, nhường đường cho đôi vợ chồng già đi xuống lầu tập thể dục, “Khuya quá, sợ làm ồn hai mẹ con.”

Tân Đồng không hỏi tiếp, mở cửa, nhắc nhở anh, “Nhỏ tiếng chút.”

Bình thường Nam Hợp ngủ thẳng đến 7g30 mới cùng cô rời giường, hiện giờ hẳn là còn say giấc.

Lệ Đông Nhất đi vào phòng ngủ, trong phòng có cái bàn, bên cạnh còn có chiếc xô pha.

Tân Đồng mang hộp thuốc đi vào, thấy Lệ Đông Nhất đang chuẩn bị quần áo, bộ dạng thế này là muốn đi tắm sao?

“Tôi đi tắm trước.” Lần trước Lệ Đông Nhất ở lại chỗ này, đã chuẩn bị một vali chứa đầy quần áo, lần nữa nhét vào bên dưới tủ quần áo.

“Nhưng trên mặt anh có vết thương mà.” Tân Đồng đặt hộp thuốc xuống.

“Không sao đâu.” Lệ Đông Nhất ôm đồ, vừa đi vừa nhỏ giọng nói, “Một chút vết thương nhỏ thôi mà.”

Cuối cùng, Tân Đồng cũng hiểu được Nam Hợp ưa sạch sẽ là được di truyền từ ai? Cô không cần giống mấy bà mẹ khác lo lắng trên tay con có nhiều vi khuẩn, sợ các loại bệnh từ đường miệng vào, nhưng gần đây chỉ trong một thời gian ngắn Nam Hợp đã cải tà quy chánh, không quan tâm có bẩn hay không.

Lệ Đông Nhất tắm rất nhanh, lúc bước ra ăn mặc coi như chỉnh tề, tóc có hơi ướt, còn nhiều nước.

Tân Đồng lại đi tìm khăn mặt đưa cho anh, anh lau qua loa mấy cái, đặt ở một bên.

Tân Đồng cầm miếng bông gòn, thuốc nước, còn có băng cá nhân, đặt trên xô pha.

Lệ Đông Nhất tắm xong, tinh thần xem ra cũng tốt hơn.

Nhưng miệng vết thương tuy nhỏ lại hiện lên rõ ràng hơn.

“Anh nhẫn nại một chút.” Tân Đồng lấy thuốc nước bôi lên vết thương cho anh.

Cô cách anh rất gần, vẻ mặt chăm chú, hơi thở nhẹ nhàng, lại ấm áp, từng chút từng chút phủ vào mặt anh, cổ anh, làm anh cảm thấy hơi nhột.

“Tôi và Lệ Thịnh đánh nhau một trận.” Lệ Đông Nhất thản nhiên lên tiếng.

Tay Tân Đồng khẽ run lên.

Lệ Đông Nhất cảm giác trên mặt lạnh lạnh một đường, nguyệt ngoạc, dọc theo đuôi mắt xuống gò má.

“Xin lỗi anh.” Tân Đồng hoàn hồn, nhanh chóng cầm lấy khăn, giúp anh lau đi.

Thật ra cô rất muốn nói, vì cái gì?

Đúng vậy, là vì cái gì?

Lúc anh dẫn Nam Hợp đến trước mặt cô, cô đã muốn hỏi anh, đã muốn có một câu trả lời.

“Tôi là chú út của nó, nó cần được dạy dỗ. Thứ hai, tôi là ba của Nam Hợp, xem như là vì Nam Hợp.”

Tân Đồng không hiểu, chuyện này có liên quan gì đến Nam Hợp chứ.

Có lẽ Lệ Đông Nhất nhìn thấy được tâm tư của cô, “Tân Đồng, chúng ta kết hôn đi.”

Tân Đồng, chúng ta kết hôn đi.

Chai thuốc nước trong tay Tân Đồng suýt nghiêng đổ, Lệ Đông Nhất nắm tay cô lại, rút chai thuốc trong tay cô ra, đặt sang một bên.

“Có thể còn biện pháp khác.” Tân Đồng dùng sức cắn môi dưới, dần dần ứa máu, đỏ lên, như muốn cắn đến khi bật máu.

Tay Lệ Đông Nhất cầm nhẹ cầm cô, đè môi cô lại, “Nhả ra.” Anh nói.

“Lệ Đông Nhất, anh nghĩ cách khác đi, nhất định có biện pháp khác mà.” Tân Đồng như thể không nghe thấy anh nói gì.

“Tân Đồng, em tỉnh táo lại, tỉnh táo lại đi,” Lệ Đông Nhất ít nhiều cũng hiểu tính cách của cô, biết cô lại muốn tiếp tục kéo dài.

Nhưng tiếp tục kéo dài vĩnh viễn không phải là biện pháp tốt.

Anh không thèm nói thêm nữa, nâng mặt Tân Đồng lên, hôn xuống thật mạnh, đầu lưỡi cạy mở cánh môi cô.

Trong miệng cô vẫn còn mùi bạc hà thơm mát của kem đánh răng, pha trộn với mùi hương ngọt ngào của riêng cô, đặc biệt mê người.

Anh không muốn buông ra, càng hôn càng dùng sức.

“Em vẫn còn yêu Lệ Thịnh sao?”

Tân Đồng nhớ lại câu hỏi Đồng Dao hỏi cô, cuối cùng chùng chất đan xen với câu hỏi của Lệ Đông Nhất.

Yêu hay không?

Xem ra cho đến hôm nay, cô vẫn không biết đáp án là gì.

Cũng giống như khi một người còn trẻ, yêu thích theo kiểu trẻ người non dạ, ngây ngô, cứ hướng về phía trước, cho rằng chính là người đó, có thể giao phó cả đời cho người đó.

Cô không yêu người đó.

Hôm nay, Tân Đồng đột nhiên thức tỉnh, cô không yêu Lệ Thịnh.

Cô rất ích kỷ, nếu là yêu, hẳn là cô sẽ bất chấp tất cả, hẳn là cô sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, hẳn là cô sẽ hăng hái tiến lên.

Nhưng cô lại đắn đo quá nhiều.

Rồi cô nhận thấy, có rất nhiều chuyện còn quan trọng hơn so với Lệ Thịnh.

Cho nên, lúc đó cô mới phân vân bỏ đi, lại làm việc đó mà không chùn bước, không hề quay đầu lại.

Trời cao vẫn hậu đãi cô như cũ.

Cô có Nam Hợp.

Cậu đáng yêu như vậy, sao cô nỡ làm tổn thương cậu chứ.

Nếu có thể thay cậu nhận lấy tất cả nỗi đau thì tốt biết bao?

Rốt cuộc, Lệ Đông Nhất cũng buông cô ra, trong ánh mắt bức người của anh, Tân Đồng khẽ gật đầu.

“Nhưng, tôi có điều kiện.”

Khóe miệng Lệ Đông Nhất cong lên một đường cung nhợt nhạt, nhưng đủ để chứng minh sự vui vẻ trong lòng anh.

“Em nói đi.”

“Chúng ta chỉ là kết hôn mà thôi.”

Chỉ là kết hôn, không thể có những động tác đại loại như hôn môi, ôm ấp như vậy, trước mặt người khác có thể giả bộ, nhưng sau lưng phải vạch rõ giới hạn.

“Sau khi đưa Nam Hợp đi học, hai chúng ta đi đăng ký.” Lệ Đông Nhất chỉ suy nghĩ trong vài phút ngắn ngủi, nói.

Vậy xem như đồng ý rồi.

Tân Đồng nhẹ nhàng thở ra, “Vâng.”

Tân Đồng thu dọn mấy thứ linh tinh, vừa nhắc hộp thuốc lên, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân xột xoạt.

Nam Hợp mặc bộ đồ ngủ bằng bông rộng, đứng giữa phòng khách, đầu tóc rối bời, có mấy cọng còn chìa lên, “Mẹ ơi?” Cậu thử gọi một tiếng thăm dò.

Tân Đồng vừa định trả lời, tiếng bước chân lại vang lên.

Hướng về phía nhà vệ sinh.

Anh bạn nhỏ đi tiểu tiện, tự mình nhắc ghế, rửa tay, tỉnh táo không ít.

“Mẹ, mẹ ơi.” Nam Hợp bắt đầu hành trình tìm kiếm Tân Đồng.

Lần này may mắn hơn, Nam Hợp đẩy cánh cửa phòng ngủ khép hờ, liền thấy mẹ, còn bất ngờ thấy ba!

Lệ Đông Nhất nở nụ cười, bước đến, một phen bế cậu lên.

“Ba!” Nam Hợp la lên, động tác này vào lúc sáng sớm thật sự rất kích thích.

Bỗng nhiên, cậu giống như phát hiện ra châu lục mới, “Ba ơi, mặt ba sao giống mặt mèo quá vậy.” Cậu đưa ngón tay qua, nhẹ nhàng chạm vào chỗ bôi thuốc nước đã khô của ba cậu.

Lúc này Lệ Đông Nhất mới thả cậu xuống, anh vẫn chưa xem bộ dạng bôi thuốc nước của chính mình.

Đúng là thật sự dọa người.

Nam Hợp xông xáo bước đến trước sofa Tân Đồng đang ngồi, trèo lên, “Mẹ, là ba làm sai chuyện cho nên mẹ mới đánh ba đúng không?” Bàn tay nhỏ xíu của cậu đặt lên đầu gối của Tân Đồng, “Mẹ, Nam Hợp là bé ngoan, mẹ nhất định đừng đánh Nam Hợp nha.”

Xấu xí như vậy, cậu không có cách nào đi nhà trẻ được.

Tân Đồng nghĩ nghĩ, hồi mới hiểu ra, cười phì, vội vàng xua tay, “Đương nhiên không phải, sau mẹ lại đánh ba chứ? Còn có, Nam Hợp đáng yêu như vậy, mẹ không nỡ đánh đâu.”

“Nhưng mà, ba của Trần Quang chính là như vậy đó, hôm qua ba bạn ấy đến nhà trẻ, trên mặt cũng giống như ba vậy nè,” Nam Hợp đề thấp giọng, như là rủ rỉ với Tân Đồng, “Bạn Trần Quang nói với con, là ba bạn ấy là sai chuyện nên bị mẹ bạn ấy dạy cho một trận, đôi lúc mẹ bạn ấy cũng giáo huấn bạn ấy như vậy đó.”

“Mẹ sẽ không như vậy đâu.” Tân Đồng nhớ đến mẹ Trần Quang, nói cô ấy dạy dỗ chồng mình, cũng rất có khả năng. Tân Đồng cười lớn, “Mẹ sẽ thế này nè,” cô hôn lên gương mặt phấn chấn của Nam Hợp, “còn có như vậy nữa nè.” Đưa tay chợt cù lét Nam Hợp.

Nam Hợp cười đến không thở nổi, “Mẹ, mẹ.” Cậu sợ bị cù lét, nhột đến nỗi bỏ nhào vào trong lòng Tân Đồng.

Lúc này Tân Đồng mới dừng tay, “Đói bụng không con?” Cô xoa cái bụng nhỏ của cậu.

“Đói ạ.” Cái bụng của Nam Hợp cũng phối hợp kêu lên một tiếng.

“Rửa mặt sạch chưa?”

“Dạ chưa.”

“Vậy cùng đi rửa mặt nào.” Tân Đồng mang dép bông vào cho cậu.

24. Chương 24

Không mua há cảo, Tân Đồng nấu mì. Nước sôi, bỏ mì vào, đợi mì chín lập tức vớt ra bỏ vào tô, rưới cà chua trứng đã xào xong lên mặt, ba tô mì sốt nóng hổi được bưng lên bàn.

Tân Đồng vội nấu bữa sáng, vì thế gọi Lệ Đông Nhất dẫn Nam Hợp đi rửa mặt chải đầu.

Đội Lệ Đông Nhất và Nam Hợp xong là có thể ăn sáng.

Cô sợ vị mỳ quá nhạt, bèn cắt một miếng dưa chua, một miếng rau diếp biển dọn lên bàn.

Tô Nam Hợp nhỏ hơn, Tân Đồng để tô mình sang một bên, dùng đũa cuốn hai vòng mỳ, thổi phù phù cho nguội mới đưa tới bên miệng Nam Hợp.

“Ngon quá.” Nam Hợp nhai chẹp chẹp rồi nuốt xuống, rất ư nịnh hót.

Tân Đồng cười, lặp lại động tác như vừa rồi.

Nam Hợp ăn gần nửa tô, sợ mỳ của mẹ nguội nên tự cậu ăn.

Lúc này, Tân Đồng mới đưa đũa cho Nam Hợp, “Ăn chậm thôi nha.” Cô dặn.

Đối diện, Lệ Đông Nhất ăn còn chậm hơn Nam Hợp.

Lúc này còn chưa cảm thấy đau, hiện giờ chỉ cần anh hơi há miệng, khớp miệng lại đau rát.

Lệ Đông Nhất nhíu mày, Nam Hợp chú ý thấy, tưởng anh cũng sợ nóng, nên thổi mỳ đút ba.

Lệ Đông Nhất xua tay, “Nam Hợp, con tự ăn đi, ăn xong ba đưa con đến nhà trẻ.”

Nam Hợp cẩn thận gấp miếng cà chua bỏ vào miệng, quay qua, “Mẹ, mẹ cũng thổi mỳ cho ba đi, ba ăn chậm quá, Nam Hợp sẽ muộn học mất.”

Tân Đồng ngẩn người, đối mắt với Lệ Đông Nhất.

Thâm sâu không gợn.

“Vậy để tôi nấu món khác cho anh nhé?” Tân Đồng khẽ hỏi.

Giờ này có lẽ còn kịp.

“Không cần phiền phức.” Lệ Đông Nhất lắc đầu, “Vậy là được rồi.”

Tân Đồng đứng lên, đi xuống bếp cầm cái chén không lên, “Gấp một ít mỳ ra đây đi, để nguội rồi ăn, sẽ đỡ hơn.”

Lệ Đông Nhất làm theo.

Mặt trời đã dần lên cao, ánh nắng không đủ ấm, nhưng cũng đủ sáng.

Lệ Thịnh đau đầu như muốn nứt ra, anh ngửi thấy mùi trứng chiên.

Anh cố gắng mở mắt, là phòng ngủ của chính mình, rèm cửa, vách tường đều rất quen thuộc.

Đứng lên, mặc áo khoác, đi ra ngoài.

“Anh thức rồi à?” Đồng Dao vẫn còn đeo tạp dề, tay cầm xẻng, chỉ vào bữa sáng trên bàn, “Rửa mặt rồi ăn sáng đi.”

Lệ Thịnh giật giật khớp miệng, không nói chuyện, rửa mặt rồi ngồi vào bàn ăn.

Trứng rất mềm, lòng đỏ vẫn còn chưa chín, cà phê cũng pha rất thơm.

“Cám ơn em.” Lệ Thịnh ăn một chút, bao tử dễ chịu rất nhiều, “Em cũng ngồi xuống ăn chút đi.”

Đồng Dao kéo ghế ngồi xuống.

“Anh không ngờ, em cũng biết nấu ăn đấy.” Lệ Thịnh nhấp ngụm cà phê.

Đồng Dao cời tạp dề, vắt sang một bên, ánh mắt hài hước, “Em đương nhiên biết nấu ăn, chẳng qua anh thiếu sót, không phát hiện ra thôi.”

Lệ Thịnh gật đầu, không thể phủ nhận.

Đội Đồng Dao ăn xong, Lệ Thịnh mới chậm rãi lên tiếng, “Để anh dọn bàn cho.”

Đồng Dao vẫn tiếp tục dọn bàn, không nhìn anh, nói, “Có em ở đây, sao lại để anh làm mấy chuyện này?”

“Đồng Dao.” Lệ Thịnh hơi cao giọng, lại ý thức bản thân có phần nghiêm trọng, thở dài, “Em về đi, hôm qua rất cảm ơn em.”

Tối qua nếu không có Đồng Dao đưa anh về, có lẽ anh sẽ nằm ở chỗ đó suốt đêm.

Lòng nguội lạnh, thì sợ gì trời lạnh chứ?

“Em, em là bạn của Tân Đồng, cũng xem như là bạn anh, chăm sóc anh một chút thì có sao đâu?” Cô ra vẻ không để tâm lắm, hình như đó chỉ là chuyện nhỏ.

Cô dọn chén đĩa, đem rửa, vẩy vòi nước, nước tiếng ào ào, che lấp hết những tiếng động nhỏ.

“Đồng Dao.” Lệ Thịnh đứng lên, đến gần, giọng nói có hơi lớn, “Chính vì nguyên nhân này, mà anh nhìn thấy em, sẽ liền nghĩ đến cô ấy.”

Anh không muốn quên, cũng không dám quên.

Nhưng lại không thể không quên.

Bóng lưng Đồng Dao cứng lại, tắt nước, lấy khăn chùi đĩa ướt nhẹ nhàng, hồi lâu mới xoay người, “Em về đây.” Giọng nói cũng cứng nhắc, hoàn toàn không còn vẻ thoải mái như vừa rồi.

“Xin lỗi em.”

Cô nhìn thoáng qua, anh khẽ nói với cô.

Có lẽ người lún sâu vào tình yêu thì chỉ số thông minh sẽ giảm bớt, hết như đồ ngốc.

Anh không phát hiện thứ mà Tân Đồng che giấu, nhưng lại dễ dàng nhận ra tình cảm của cô.

Nếu một người có thể dễ dàng thay thế một người, vậy trên đời này, cuộc sống này có lẽ sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.

Thống khổ nhất chẳng qua là yêu mà không được.

Nghĩ rằng mình đã có được, kết quả là, lại phát hiện chưa từng thật sự nắm bắt.

Nam Hợp tự mang giày, nắm tay Tân Đồng xuống lầu.

Lệ Đông Nhất đã mở cửa xe chờ sẵn.

Anh lau sạch nước thuốc trên mặt, vết thương vẫn còn khá rõ ràng.

“Nam Hợp, kiểm tra lại đồ đạc đủ hết cả chưa.” Lệ Đông Nhất khởi động xe, xe chậm rãi chạy ra khỏi khu nhà.

Nam Hợp mở cặp, “Dạ, đủ hết rồi.”

Ly, sách, còn có bút vẽ.

Thứ gì cũng không thiếu.

Tân Đồng xoa đầu cậu.

Lệ Đông Nhất theo kính chiếu hậu nhìn họ, “Nam Hợp, tối nay chúng ta đi ăn một bữa hoành tráng, chịu không?”

Ngày đặc biệt mà, ăn mừng như những gia đình bình thường khác, thật tốt.

“Mẹ có đi cùng không ạ?” Nam Hợp để cặp sang một bên, vẫn ôm khư khư lấy Tân Đồng.

Tân Đồng nghĩ một chút, “Không, mẹ không đi cùng cha cha con đâu.”

“Hả?” Nam Hợp thất vọng kêu lên, giọng điệu dứt khoát, “Vậy con cũng không đi.”

Tân Đồng khen ngợi hôn cậu một cái, “Miệng ba có vết thương, nên tối nay chúng ta ăn ở nhà nhé.”

Lệ Đông Nhất cong cong khóe miệng, muốn cười lắm, lại bị vết thương nứt ra, mặt hơi nhăn lại.

Đưa Nam Hợp đến Thị Nhất Ấu, quay đầu xe lại, chạy thẳng đến cục dân chính.

“Tân Đồng, em suy nghĩ kỹ chưa?”

Xe dừng lại trước cổng cục dân chính, Lệ Đông Nhất không vội xuống xe.

Tân Đồng gật đầu, nhìn ra bên ngoài.

Từng cặp từng cặp nắm tay nhau, ôm nhau, thậm chí hôn nhau, đa số trên mặt ngập tràn hạnh phúc, như thể đi vào đó rồi trở ra, là có đảm bảo để vững tin bước đi trên con đường thênh thang hạnh phúc.

Vì thế, vẻ mặt hai người nghiêm trọng, sánh đôi bước vào.

Nhân viên công tác vừa ngẩng đầu, liền thấy hai người, lập tức thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm túc hơn nhiều, “Làm thủ tục ly hôn vui lòng qua bên kia.” Cô chỉ hướng, trong lòng rất đồng tình với Lệ Đông Nhất.

Đúng là nhìn không ra, người nữ dòm ôn hòa điềm tĩnh, lại có thể đánh người nam thành ra thế này, khuôn mặt đẹp trai quá trời vậy mà cũng bỏ cho được.

Đáng ngạc nhiên hơn chính là, người nữ vẫn có vẻ không hề hấn gì.

Trong lòng cô cảm thán một câu, thấy nhiều rồi, cũng thấy rất nhiều chuyện lạ đời rồi.

“Chuyện đó,” Tân Đồng nhìn Lệ Đông Nhất, “Thực tế là chúng tôi đến đây để làm thủ tục đăng ký kết hôn.”

Nhân viên công tác ngẩn ra, ngây người vài phút, nhanh chóng vớt lại ba phần chuyên nghiệp, bảy phần tươi cười chân thành, “Mời ngồi, mời ngồi.”

Trình giấy tờ cần thiết, chụp ảnh, không mất bao lâu, hai bản màu hồng liền đưa tới trước mặt Lệ Đông Nhất và Tân Đồng.

Sau khi chúc phúc rồi mỉm cười tiễn hai người ra cửa, cô mới thở dài một hơi.

Thật sự là, thiết nữa hù chết cô.

Với mấy cặp mới cưới bình thường, đem kết hôn nói thành ly hôn, không chừng đã bị khiếu nại rồi.

Cũng lạ thật, ngoại trừ người nam kia nhú mày, người nữ thì lại không để ý lắm.

May quá may quá, trong lòng cô lại đánh giá cao Tân Đồng hơn một chút.

“Tiếp theo đi đâu?” Lệ Đông Nhất vừa cất cẩn thận giấy chứng nhận kết hôn đỏ thắm mới tinh trong tay, đặt tay lên vô lăng, hỏi.

Tân Đồng suy nghĩ, “Tôi muốn đi làm.”

Lệ Đông Nhất hơi gật đầu, “Được thôi.”

Gần đây, Tân Đồng xảy ra nhiều chuyện, cũng may có chị Vương chiếu cố, đã cầm giấy chứng nhận là phải diễn thật, đã diễn, thì không cần để chuyện này làm chậm trễ thời gian.

“Trưa nay có cần tôi đến đón em không?” Lệ Đông Nhất lại hỏi Tân Đồng.

Tân Đồng hầu như không cần nghĩ đã đáp, “Không cần đâu, anh ít ra gió đi, đừng ăn thứ gì quá chua quá cay, còn có, ở nhà nghỉ ngơi đi sẽ mau khỏi hơn đó.”

Tân Đồng cảm thấy càng nói càng không đúng lắm, nhưng đã cầm giấy chứng nhận rồi, cô và anh nói tới nói lui lại đột nhiên biến thành cảm râm như mấy cặp vợ chồng lấy nhau nhiều năm. Ngược lại, ý cười trong mắt Lệ Đông Nhất càng lúc càng sâu, như là nhiều đến nỗi sắp tràn ra ngoài.

Tân Đồng nhanh chóng che giấu, bước xuống xe, cúi đầu, vội vàng đi vào thư viện.

Xe Lệ Đông Nhất lập tức chạy về khu nhà của Tân Đồng, lên lầu.

Buổi sáng đi quá vội, trong nhà vẫn còn lộn xộn.

Anh gọi điện thoại cho trợ lý Từ, mấy ngày này sẽ không đi làm, nếu Lệ Thịnh có đến công ty hay thông với anh một tiếng, còn có Hứa Úy Nhiên, nếu có động tĩnh gì cũng phải nhớ báo lại cho anh.

Đi xung quanh một vòng, rốt cuộc Lệ Đông Nhất cũng ngồi không yên, xắn tay áo, dọn dẹp xung quanh.

Nhìn xem còn thiếu thứ gì ví dụ như mùa thêm máy làm ẩm không khí chẳng hạn, sao chỉ rong phòng ngủ mới có? Có giấy chứng nhận rồi, có lẽ anh sẽ được ở lại chỗ này lâu dài.

Phải nhanh chóng mua đầy đủ mọi thứ mới được.

Đến khi Tân Đồng về nhà, gần như bị căn nhà đột nhiên xa lạ, như tiến bộ hơn nhiều thế kỷ làm giật mình.

Nam Hợp ngược lại thấy rất vui, tràn trề sức sống, ôm chầm ba một cái.

Cơm chiều, Tân Đồng trong bếp, cần mẫn nấu một bữa tiệc lớn.

Nhưng mà.

Lệ Đông Nhất vừa nhìn thấy món cháo nấu như hương thơm nghi ngút trong chén sứ men xanh, rồi nhìn một lớn một nhỏ ở đối diện hí hửng ăn đủ các món ngon, anh gần như hồng mắt.

Tân Đồng thấy Lệ Đông Nhất cứ nhìn mà không ăn, rất quan tâm hỏi, “Sao anh không ăn đi? Món này rất có lợi cho vết thương của anh, mau lành lắm đó.” Tân Đồng quay qua Nam Hợp, “Mẹ nói rất đúng phải không?”

Nam Hợp bắt gặp ánh mắt của mẹ, lập tức gật rồi lại gật, ra vẻ người lớn, mặt mày nghiêm đúng thừa nhận, “Ba, ba phải ăn nhiều một chút, mau khỏe, đừng để cho Nam Hợp và mẹ phải lo lắng nữa.”

Lo lắng?

Lệ Đông Nhất cúi đầu giận dỗi húp cháo, là ai lúc sáng hắt hủi anh, nói anh xấu như mặt mèo chứ?

Ai da, tên nhóc này có mẹ liền quên cha!

25. Chương 25

Cả buổi sáng, trợ lý Từ đều lo lắng việc Hứa Úy Nhiên đến văn phòng hỏi Lệ Đông Nhất đi đâu.

Anh làm trợ lý đặc biệt cho Lệ Đông Nhất đã nhiều năm, xem như cũng là người giàu kinh nghiệm, ứng phó với người bình thường còn dễ. Nhưng Hứa Úy Nhiên không phải người bình thường, người phụ nữ này rất khôn khéo, anh không nhìn ra được cô ấy muốn gì, cho nên, không thể nắm được nhược điểm, không có chỗ để đánh bại.

Buổi trưa, vào giờ cơm, các đồng nghiệp tùm năm tùm ba, anh mới biết Hứa Úy Nhiên không đến công ty.

Cùng một ngày với ông chủ sao, trợ lý Từ nhúu mày.

“Nè nè, tôi nói rồi, phó tổng Hứa đúng là vợ của tổng giám đốc Lệ đó?” Hôm nay, lãnh đạo cấp trung và cấp cao cũng không có ở đây, mọi người được dịp tự do, sôi sục tám chuyện trong nhà ăn.

Một người khác lập tức nói tiếp, “Tin tức của bà cũ rồi, là vợ trước!”

Một hồi xì xào bán tán.

“Nghe nói lúc kết hôn làm rất bí mật, cho nên không ai biết hết.”

“Ly hôn cũng nhanh.”

“Thật ra, tổng giám Lệ và phó tổng Hứa đúng là rất xứng đôi.”

Không ai phủ nhận điều đó.

Hứa Úy Nhiên là người phụ nữ có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, giờ tay nhắc chân lại có một loại phong phạm sang trọng dưỡng thành, rất được mấy nhân viên nữ trẻ trung tán tụng.

Hứa Ủy Nhiên vẫn chưa biết bản thân cô lại trở thành đề tài bàn tán sôi nổi trong giờ cơm trưa của tất cả mọi người.

Hôm nay cô đổi xe, chạy một chiếc xe màu đen phổ biến khiêm tốn, đến bệnh viện thành phố.

“Cô đến rồi.” Hôm nay Lục Vực không đi làm, chỉ mặc đồ thường.

Hứa Ủy Nhiên gật đầu, “Người đó thế nào?”

Lục Vực không trả lời, từ vẻ mặt anh liền nhìn ra được, tình hình không tốt lắm.

Anh dẫn Hứa Ủy Nhiên đi về hướng phòng bệnh, dọc theo hành lang có không ít người chào hỏi anh, “Chào bác sĩ Lục.” “Bác sĩ Lục, xin chào.”

Anh chỉ mỉm cười đáp lại.

“Nhìn không ra nha, anh làm bác sĩ lại thành công như vậy.” Hứa Ủy Nhiên cười nhạt, như là đột nhiên nghĩ đến gì đó, nụ cười nhàn nhạt kia lập tức tan đi.

Phòng bệnh là phòng chăm sóc đặc biệt, thời gian thăm bệnh rất nghiêm ngặt.

“Là phòng bệnh mới đổi hai ngày trước.” Lục Vực dẫn cô qua đó, theo cửa kính thủy tinh trong suốt nhìn vào bên trong.

Người ở bên trong ngồi trên ghế, đưa lưng về phía họ, bả vai rõ ràng đang run run.

Lục Vực gõ nhẹ cửa phòng, hộ lý đi ra.

“Bác sĩ Lục, anh đến rồi.”

“Hôm nay người đó thế nào rồi?” Lục Vực khẽ hỏi, ánh mắt vẫn dõi về phía người nọ.

“Sáng sớm làm loạn một lần, gần trưa làm loạn thêm hai lần nữa, đập bể bình giữ nhiệt, không ăn cơm trưa.” Hộ lý trả lời đơn giản.

Những chuyện này hầu như ngày nào cũng lặp lại, đã là thói quen của người đó, hộ lý cũng biết cách thức để đối phó lại.

“Thiếu gì thì mua liền, bể thì bể, không cần lo lắng chuyện tiền nong.” Hứa Ủy Nhiên nhìn điện thoại, nói với hộ lý, “Nếu xài hết tiền rồi, cứ tìm tôi.”

Số điện thoại của cô sớm đã lưu lại cho người đó rồi.

Hộ lý gật đầu, “Tôi trở vào đây.”

Hứa Ủy Nhiên nhìn chăm chăm vào tấm lưng kia.

Hộ lý cũng là một công việc thận trọng có độ nguy hiểm cao, không thể rời đi giây phút nào, nhất là bây giờ.

Hộ lý trải xong chăn, đi đến trước mặt người đó, nói câu gì rồi dìu người đó đứng dậy, đi về phía giường.

Người đó lại rất nghe lời, chậm rãi xoay người, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía cửa ở bên này, ánh mắt lóe lên, bỗng con ngươi mở lớn, vọt nhanh đến, đưa tay đập mạnh cửa, chấn động đến nỗi cửa giống như sắp sụp xuống.

Về mặt người đó làm cho người ta sợ hãi, cơ mặt không ngừng dúm dờ, miệng méo xệch, chỗ khoe miệng có nước miếng chảy ra không ngừng.

Hộ lý chạy đến, lại bị người đó hất sang một bên.

Hứa Ủy Nhiên sợ tới mức lão đảo lui mấy bước, cho đến khi lui đến bên cạnh Lục Vực.

Lục Vực vươn tay ra đỡ lấy cô.

Hộ lý bò dậy từ trên sàn, nhanh chóng bẻ ngược tay người đó ra sau, trói lại, ép người đó đến ngồi xuống giường, càng không ngừng vỗ lưng cho người đó, người đó mới từ từ bình tĩnh lại.

Hứa Ủy Nhiên vỗ ngực, hồi lâu vẫn còn hết hồn.

“Không vào xem sao à? Có lẽ người đó vẫn còn nhớ cô.” Xem phản ứng là biết ngay.

“Không cần,” Sắc mặt Hứa Ủy Nhiên trắng bệch, nói thêm một câu, “Lần này không cần.”

“Cũng được,” Lục Vực đưa một tay ra dìu cô, chậm chậm đi ra ngoài, “Muốn vào văn phòng tôi ngồi nghỉ một lát không?”

Hứa Ủy Nhiên lắc đầu, “Không, không cần, ở lại chỗ này mới khiến tôi khó chịu.”

Cô không thích đến bệnh viện, mỗi lần đến, đều cảm thấy nơi ngực khó chịu, như sắp ngạt thở, mỗi khi ở lại thêm một giây, liền như nặng thêm một phần.

Lục Vực tiễn cô ra ngoài, đi ngang qua hành lang, trên tường có dán ảnh và lý lịch vẫn tắt nhưng đầy đủ và sáng lạn của các bác sĩ.

Hứa Ủy Nhiên dừng chân trước tấm ảnh của Lục Vực, nói “Anh học nhiều năm như vậy, sao đến bây giờ vẫn chưa trị hết cho người đó chứ?” Giọng điệu không rõ là thất vọng hay là gì khác.

Lục Vực không nói gì.

“Thôi quên đi.” Hứa Ủy Nhiên vùng ra, chỉnh lại quần áo, “Tôi đi đây.”

“Lần sau đến nhớ gọi điện thoại cho tôi.” Lục Vực nói với theo.

Hứa Ủy Nhiên thần nhiên ừm một tiếng, “Tôi thật sự hy vọng vĩnh viễn cũng không cần đến chỗ này nữa.”

Lục Vực nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, đẩy đẩy mắt kính.

Mắt kính phản quang, nhìn không rõ vẻ mặt lắm.

Hứa Ủy Nhiên lập tức lái xe về khu cô sống.

Mở hầm rượu, khai một chai rượu vang, rót ào ào hơn nửa ly, ngửa đầu uống từng ngụm từng ngụm xuống, trong lòng mới thoáng dễ chịu hơn, ngồi xuống bàn bên cạnh, bật máy tính, nhìn chằm chằm mấy chữ to trên văn kiện, sưng sờ.

Liên tiếp mấy ngày, Lệ Đông Nhất đều “dưỡng thương” ở nhà Tân Đồng.

Cuối tuần, Tân Đồng không có ca trực, Nam Hợp cũng không cần đi học.

Tân Đồng không vận đồng hồ báo thức, ngủ thật ngon lành.

Hôm qua Nam Hợp ngủ rất sớm, nên thức dậy sớm.

Cậu cũng không đánh thức mẹ, chỉ dịch sát vào bên người Tân Đồng, mở to hai mắt, nằm chơi một mình.

Chơi hồi lâu, thấy mẹ còn chưa thức, cậu ngồi dậy đắp lại chăn cho mẹ, như mẹ mỗi lần dậy sớm đều làm vậy cho mình, sau đó leo xuống giường.

Cậu vịn tay nắm cửa, nhìn vào bên trong.

Ba đang ngủ, trên đất, Tiểu Lợi Hại đang nằm trơ trọi dưới gầm giường.

Cậu đi qua, nhặt Tiểu Lợi Hại lên, suy nghĩ một chút rồi nhét vào trong chăn, sau đó bản thân cũng tự chui vào trong.

Lệ Đông Nhất đang mơ mơ màng màng, đưa tay ôm lấy Nam Hợp, ý thức dần tỉnh lại.

“Thức rồi à?” Giọng nói của anh còn mơ màng.

Nam Hợp gật đầu, dưới chăn sột sột soạt soạt, cuối cùng cũng kéo con Tiểu Lợi Hại lên, lộ ra cái đầu nhỏ xíu, nằm giữa cậu và ba cậu.

Lệ Đông Nhất bật cười, lắng nghe động tĩnh.

Có lẽ Tân Đồng chưa thức, nếu thức rồi, chắc chắc sẽ ồn ào với Nam Hợp một trận.

Anh đứng dậy, đi qua sát bên nhìn.

Mặt Tân Đồng nghiêng về một phía, tóc xõa tung, che hơn nửa gương mặt.

Lệ Đông Nhất nhìn say sưa, lúc cô ngủ trông điềm tĩnh hơn lúc thức, mày cũng giãn ra, phần giữa lông mày cũng không chất chứa nhiều ưu phiền như lúc thức.

Tân Đồng dường như cảm nhận được gì đó, lông mi giật giật, rốt cuộc cũng mở mắt.

Thấy Lệ Đông Nhất đứng ở trước mặt, cô bật dậy, “Mấy giờ rồi?”

Lệ Đông Nhất nhìn đồng hồ, “Mới 7 giờ, còn sớm, em ngủ thêm đi.”

Tân Đồng lắc đầu, “Không được, hôm nay phải dẫn Nam Hợp đi chợ.” Tối qua đã đồng ý với Nam Hợp rồi.

“Mẹ!” Hình như Nam Hợp vừa nghe thấy Tân Đồng gọi tên cậu, ôm Tiểu Lợi Hại, chạy đến như cơn gió, chui vào trong chăn, mang theo một luồng khí thanh mát.

Chợ nông sản buổi sáng thứ bảy, đông người hơn mọi khi.

Rau cải, trái cây, tôm cá, sạp hàng nối tiếp sạp hàng.

Tân Đồng nắm tay Nam Hợp, đi rất cẩn thận, không để cậu bị đụng.

Lệ Đông Nhất bám theo sát nút ở phía sau.

“Náo nhiệt ghê!” Nam Hợp vô cùng hưng phấn.

Tân Đồng bật cười thành tiếng, Nam Hợp không phải hoa trong phòng kính, cậu cần phải trải qua những chuyện thế này, để cậu có thể trưởng thành nhanh hơn, mạnh mẽ hơn, chí ít, khi ở nơi cô không thể chạm tới, cậu có thể tự bảo vệ bản thân.

“Mẹ, khoai tây kìa.” Nam Hợp ngồi xổm người xuống, chỉ vào một đồng khoai tây còn dính bùn đất, đưa tay cầm một củ, suýt nữa không cầm được, ngửa mặt lên nói với Tân Đồng.

Tân Đồng ngồi xổm xuống, “Con muốn ăn không?” Đưa tay cầm một củ.

“Ăn thế nào?”

“Mẹ có rất nhiều cách chế biến,” Tân Đồng bỏ củ khoai tây trong tay xuống, nhặt lấy một củ khác, “Nam Hợp, con xem, củ này mọc mầm rồi, lúc ăn phải bỏ ra.”

Nam Hợp hơi nhếch miệng, gật đầu, vẻ mặt vẫn cái hiểu cái không, “Mọc mầm, có giống như Nam Hợp mọc răng không ạ?”

Tân Đồng mới nhớ đến, Nam Hợp vừa mới thay răng, bật cười, “Cũng gần giống như vậy!”

“Vậy, chúng ta mua một ít, để Nam Hợp lựa, được không?” Tân Đồng nhận lấy túi nylon ông chủ đưa, mở ra, để Nam Hợp lựa khoai tây bỏ vào.

Nam Hợp lựa rất cẩn thận, đều là mấy củ tròn quay.

Tân Đồng đưa cho ông chủ cân.

“10 tệ 6 hào, lấy 10 tệ thôi.” Ông chỉ sang khoái bớt số lẻ, cảm khái, “Con nít thức sớm cũng không dễ dàng gì.”

Tân Đồng mở ví tiền ra, “Nam Hợp, con trả tiền đi.”

Nam Hợp lấy đúng 10 tệ đưa cho ông chủ, nói ngọt, nụ cười còn ngọt hơn, “Cám ơn ông chủ.”

Ông chủ cười cười, “Cậu bé này ngoan thật.” Đưa túi to vào trong tay Nam Hợp.

Sức lực Nam Hợp còn yếu, xách không nổi, bèn nhớ đến Lệ Đông Nhất, xoay người xin giúp đỡ, “Ba ơi...”

Lệ Đông Nhất lắc đầu, trong mắt tràn đầy ý cười, tiếp nhận lấy, xách thật nhẹ nhàng.

“Mẹ ơi,” Nam Hợp hâm mộ nhìn ba cậu rồi nhìn về phía Tân Đồng, “Sau này Nam Hợp cũng mạnh mẽ giống ba đúng không mẹ?”

“Tất nhiên,” Tân Đồng trả lời thẳng thắn, “Còn mạnh hơn cả ba nữa cơ.”

Nam Hợp kiêu ngạo ưỡn ngực, giống như muốn tỏ ra có sức mạnh hơn ba.

Lệ Đông Nhất đi ở phía sau, chú ý không để cho đám người chen chúc nhau đụng đến Tân Đồng và Nam Hợp.

Tuy rằng không nghe rõ hai mẹ con nói gì, nhưng nhìn ra được Nam Hợp rất vui vẻ.

Chợ nông sản rất lớn, đi hơn nửa vòng, cũng mua được không ít thứ.

Nam Hợp nhận biết không ít rau củ, kiêu ngạo chỉ từng cái cho Tân Đồng, “Mẹ ơi, nóng quá.” Cậu đi một vòng lớn như vậy, trên người ra rất nhiều mồ hôi, mặt cũng đỏ bừng.

Tân Đồng khom lưng, giúp cậu mở hai nút cổ áo ra.

“Chỉ được như vậy, không thể mở hơn, bằng không sẽ bị cảm.”

Nam Hợp thư thái hơn một chút, khuôn mặt ửng hồng, hoạt bát chạy về phía trước.

“Mẹ, xem ai đi nhanh hơn.”

“Tân Đồng,” Lệ Đông Nhất đi đến bên cạnh Tân Đồng, cùng nhau nhìn về bóng lưng nhỏ xíu ở phía trước, “Ngày mai cùng anh đến gặp ba mẹ, cứ nói theo lời anh là được.”

Cùng nhau đan bện một lời nói dối đủ kiên cố để bảo vệ Nam Hợp, hơn nữa tận hết khả năng để chu toàn nó.

“Vâng.”

Thức ăn trong tay Lệ Đông Nhất chuyển hết về một tay để xách, tay còn lại nắm lấy tay Tân Đồng.

Rất chặt, giống như sẽ không bao giờ buông ra nữa.

26. Chương 26

Trời mới tờ mờ sáng, còn trầm lắng, hiện ra một luồng xanh xám. Tân Đồng cảm thấy trong lòng hơi bất an, có lẽ căng thẳng vì chuyện phải đến nhà họ Lệ, cô suy nghĩ.

Cô cảm thấy hơi khát, bèn nhẹ nhàng xuống giường, mang dép, xuống bếp rót ly nước.

Điện thoại vẫn còn cắm sạc trong phòng khách, đã báo pin đầy, cô rút ra, khởi động máy.

5h30.

Vài cuộc gọi nhỡ, đều là sáng sớm gọi đến.

Của ba, còn có, nhà thím Mạnh.

Cô nhanh chóng gọi về nhà, bên kia rất nhanh được nối máy.

“Đồng Đồng, ba con nằm ở bệnh viện thành phố, mau đến đó đi.” Giọng điệu của Mạnh Cầm rất cấp bách.

Tân Đồng còn chưa kịp hỏi rõ nguyên nhân, chỉ hỏi tình huống đại khái, “Con qua đó liền.”

Lệ Đông Nhất ngủ không sâu lắm, nghe thấy tiếng động, anh ngồi dậy, ra khỏi phòng ngủ.

“Tôi có chút chuyện, hiện giờ tôi phải ra ngoài một chuyến.” Tân Đồng rửa mặt qua loa, lấy hết tiền mặt trong ngăn kéo nhét vào túi xách, vừa thay đồ vừa nói với Lệ Đông Nhất.

“Xảy ra chuyện gì?” Lệ Đông Nhất nhìn thấy vẻ lo lắng của cô.

“Là ba tôi, ông nhập viện rồi, hôm nay anh chăm sóc Nam Hợp một ngày nhé, tôi phải đi rồi.” Tân Đồng thay giày, vội vàng ra cửa.

Lệ Đông Nhất không nghe cô, cũng thay áo khoác, chạy theo.

“Giờ này em không gọi được xe đâu, để anh đưa em đi, mau lên một chút.”

Lệ Đông Nhất gọi Tân Đồng lại, đi lấy xe.

Mới hơn 5g sáng, bốn phía toàn là sương mù, lác đác mấy nhà đã lên đèn, một đám ánh sáng vàng mơ hồ.

Gió vừa lớn vừa lạnh.

Tân Đồng bị gió thổi đến, rung mình một cái, lúc này mới tỉnh táo hơn, bản thân đúng là gặp đến hồ đồ.

“Buổi sáng nhớ pha rế bản lam [1] cho Nam Hợp uống, còn có, cháo trong nồi hâm nóng lên, cho nó ăn một miếng.” Tân Đồng cố nghĩ xem mình có còn quên gì không, sau đó nói với Lệ Đông Nhất.

“Anh biết rồi, em yên tâm đi.” Có sương mù, Lệ Đông Nhất không dám lái quá nhanh.

“Anh quay về đi.” Tân Đồng mở cửa xe, một chân đã bước xuống, “Nam Hợp thức dậy, tìm không thấy ai lại sợ.”

“Nửa tiếng cũng không sao, anh vào với em xem sao.”

Tân Đồng không chịu, “Không gấp đâu, anh về trước đi, có chuyện gì tôi sẽ tìm anh.”

Tân Đồng nhìn lướt qua Lệ Đông Nhất, trên người anh chỉ mặc áo khoác, bên trong vẫn là đồ ngủ.

“Cám ơn anh.” Cô nói một câu, đóng cửa xe.

Vội vàng chạy đến khoa ngoại ở lầu sáu, Tân Đồng liền thấy người quen đang ngồi ở hành lang.

“Đồng Đồng, con tới rồi à?” Chồng của Mạnh Cẩm, Lý Đại Xuyên đón cô.

“Chú Lý, cảm ơn chú, hiện giờ ba con thế nào rồi?”

“Còn đang trong phòng cấp cứu, haiz,” chú thở dài, “thím Mạnh còn ở nhà, chú kêu thím ấy gọi điện thoại cho con, còn chú đi theo xe cấp cứu đến đây.”

Lòng Tân Đồng thấp thỏm, “Bao lâu rồi chú?”

“Hơn ba tiếng rồi.” Mắt Lý Đại Xuyên có quầng thâm, tinh thần cũng khá tốt.

Tân Đồng hết đứng lên, ngồi xuống lại đứng lên, “Sức khỏe của ba con luôn rất tốt mà, sao lại thế này?”

Không nhắc tới thì thôi, trên mặt Lý Đại Xuyên hiện lên vẻ chán ghét nồng đậm, giọng điệu cũng ác liệt không ít, “Còn không phải tại nhà máy kia sao, muốn thu mua mấy miếng đất của chúng ta, đưa ra giá cả không hợp lý, thái độ rất cứng rắn, dẫn theo không ít người.” Chú Lý dừng lại một chút, “Đồng người lắm, lại rất hỗn loạn, không biết ai đẩy ba con té xuống đất. Lúc ấy cũng ổn, chỉ ra chút máu, lên bệnh viện ở trần trên băng bó sơ sơ. Đến tối chú đi tìm ba con, muốn cùng ba con bàn bạc chút việc, gõ cửa hồi lâu không ai ra mở, gọi điện cũng không ai bắt máy, cũng là thím con tỉnh táo, kêu chú bắt thang nhìn vào trong, mới phát hiện ra.”

Lúc ấy Tân Chí té sắp xuống bên cạnh bàn, sắc mặt rất tệ.

Chú Lý nhanh chóng kêu Mạnh Cẩm gọi 120, đưa lên bệnh viện thị trấn, kết quả người ta thấy không ổn, liền đưa lên chỗ này.

Tân Đồng trầm ngâm một lúc, “Chú Lý, mấy người khác đâu rồi?”

“Có mấy người cũng bị thương, số còn lại đều đang canh giữ chỗ đó,” Lý Đại Xuyên thở dài, “Họ trực tiếng mang xe nâng đến, có mấy nhà đã chịu bán, vừa ký hợp đồng xong, bên này trả tiền, bên kia đã trực tiếp san bằng không còn một mảnh, nghiệp chướng mà!”

Tân Đồng lại đợi hơn ba tiếng đồng hồ, bảo chú Lý hãy về nhà trước.

Con trai của chú hết năm nay phải thi đại học, còn có con nhỏ cần được chăm sóc, một mình thím Mạnh có lẽ sẽ rất bận rộn.

Sau khi Lê Đông Nhất về nhà, thay đổi quần áo, đánh thức Nam Hợp.

“Ba ơi, mẹ đâu rồi?” Nam Hợp dụi mắt, không thấy Tân Đồng, cậu không muốn rời giường.

Lê Đông Nhất lấy quần áo Tân Đồng đã chuẩn bị sẵn cho cậu từ tối qua lại, “Mẹ bận công chuyện, hôm nay ba đưa con đến chỗ nội nhé.” Anh giũ áo len, mặc vào cho Nam Hợp.

“Nhưng mà,” Đầu Nam Hợp nhú ra khỏi cổ áo, mắt vẫn nửa nhắm nửa mở như cũ, “Không phải mẹ đã nói hôm nay cả nhà cùng đi sao?”

Lê Đông Nhất nhanh chóng mặc đồ cho cậu, ngồi xổm xuống bên giường mang giày vào cho cậu, “Chỉ một ngày hôm nay thôi, xem như là đi học đi, được không?”

Lúc này Nam Hợp mới miễn cưỡng gật đầu.

“Ăn hết cháo đi con.” Lê Đông Nhất theo lời của Tân Đồng, hâm nóng lại cháo trong nồi.

Nam Hợp bưng chén, húp có hơi chậm.

Đợi Nam Hợp húp xong chén cháo, anh pha một túi rẽ bản lam cho cậu uống xong, mới đưa cậu đến nhà họ Lê.

Cuối cùng, đèn phòng phẫu thuật cũng tắt.

“Ai là người nhà của Tân Chí?” Có y tá đi ra từ phòng phẫu thuật.

Tân Đồng nhanh chóng chạy đến, “Là tôi.”

“Bệnh nhân đã làm xong phẫu thuật, vẫn phải quan sát một thời gian, nếu không có vấn đề, sẽ chuyển đến phòng bệnh bình thường, cô đi nộp tiền viện phí trước, chờ làm xong thủ tục, là có thể vào thăm.”

“Cám ơn.” Tân Đồng gật đầu.

Không mang theo đủ tiền, cũng không mang theo thẻ, Tân Đồng gấp vô cùng, “Tôi có thể về nhà trước để lấy thêm tiền không?”

“Tân Đồng.” Lục Vực thấy cô từ phía xa, sáng nay anh có buổi hội chẩn, đến lấy bệnh án, lúc trở về liền thấy Tân Đồng lo lắng đứng ở quầy thu phí.

“Bác sĩ Lục,” Tân Đồng nghiêng người, thấy Lục Vực mặc áo blouse trắng, đi nhanh tới.

“Có chuyện gì vậy?” Lục Vực nhìn Tân Đồng.

“À, tối qua ba tôi làm phẫu thuật, tôi đi gấp quá, không mang đủ tiền.” Tân Đồng giải thích.

Lục Vực hiểu ra, “Để tôi thanh toán giúp cô trước, cô đi thăm ba đi.”

“Cám ơn anh.” Tân Đồng gật đầu, “chờ tôi có tiền, sẽ trả lại anh.”

Tân Chí vẫn chưa tỉnh, sắc mặt nhợt nhạt, Tân Đồng đi đến bên giường, nắm nhẹ lấy tay ông.

Lạnh quá, Tân Đồng lại duỗi tay còn lại bao lấy tay ba, “Ba ơi.” Cô khẽ gọi một tiếng, nước mắt liền trào ra.

Lục Vực hợp xong, để trợ lý đem bệnh án và bản ghi chép cuộc họp về văn phòng.

Tân Đồng đã ra khỏi phòng bệnh, ngồi trên ghế ở hành lang tiếp tục chờ đợi.

“Cho cô nè, ăn chút gì đi.” Lục Vực mua bánh bao và sữa đậu nành, đưa cho Tân Đồng.

Anh đến chỗ trực ý tá hỏi sơ qua tình hình của Tân Chí, “Là tụ máu nội sọ, xem như phẫu thuật kịp lúc, chắc là không có gì đáng ngại.”

Tân Đồng gật đầu, “Tôi không muốn ăn.”

Cô thật sự không còn tâm trạng ăn uống.

“Nhiều ít gì cũng nên ăn một chút, đợi ba cô tỉnh lại, còn cần tới cô mà.” Lục Vực không ngừng phân bua, nhét thức ăn vào trong tay Tân Đồng.

Tân Đồng khẽ nói cảm ơn, ăn hết cái bánh bao, uống nửa ly sữa đậu nành, cảm thấy không thể ăn nổi nữa.

Lục Vực thu dọn lại mọi thứ, ngồi xuống bên cạnh Tân Đồng, “Cần tôi giúp cô tìm hộ lý tốt một chút không?”

“Trước mắt cứ từ từ đã, tôi muốn tự mình chăm sóc ba trước.” Hộ lý dù tốt đến đâu cũng không tiện bằng người thân trong nhà chăm sóc.

“Cũng được,” Lục Vực ngừng một lát, “Nếu có gì cần đến tôi, nhất định phải nói.”

“Vâng.”

“Bác sĩ Lục, có người tìm bác sĩ.” Trợ lý tìm một vòng lớn mới tìm được Lục Vực.

“Anh bận thì đi trước đi.” Tân Đồng cảm thấy ngại ngùng, đã làm lỡ mất khá nhiều thời gian của anh.

Lục Vực tươi cười, “Vậy tôi đi trước nhé, cô đừng quá lo lắng.”

“Vâng.”

Lục Vực cùng trợ lý rời khỏi không được mấy phút, người trợ lý trẻ tuổi nọ lại quay trở lại, “Này,” Anh đưa chiếc áo khoác trong tay cho Tân Đồng, “Bác sĩ Lục bảo tôi đưa cho cô, sắc mặt cô không tốt lắm, hành lang lại khá lạnh, cô nhận trước đi, nghỉ ngơi một chút.”

Không đợi Tân Đồng nói cảm ơn, anh đã vội vã rời khỏi đó.

Lệ Đông Nhất đã đưa Nam Hợp về nhà họ Lệ, trên đường nhận được điện thoại của trợ lý Từ, mới biết chuyện gì đã xảy ra.

“Sao cậu không nói sớm?” Trong giọng nói của Lệ Đông Nhất rõ ràng đang tức giận.

Trợ lý Từ im lặng một lát liền lên tiếng, “Tôi cũng là sáng nay mới biết được, bên kia làm việc quá nhanh.”

“Tôi còn chưa ký tên, ai cho phép bọn chúng thực hiện?!” Lệ Đông Nhất gần như muốn ném luôn điện thoại.

“Là phó tổng Hứa.” Trợ lý Từ khẽ nói.

Nghe nói bản kế hoạch là do chính cô ta thảo ra, cũng là do cô ta đóng dấu, phê duyệt.

Hơn nữa, lần này là thực thi cùng với nhà máy sản xuất được phẩm Khang Hòa, Lệ thị xem như có tham gia.

“Cô ta đâu?”

“Không ở công ty, điện thoại cũng không ai nhận.”

“Trước tiên hãy điện thoại cho người phụ trách bên kia cho tôi.” Nắm tay Lệ Đông Nhất dần dần siết chặt, gân xanh nổi lên.

Bên này Trần Đại Lợi đang xem, đám người tụ tập ngày càng nhiều, cảm xúc cũng ngày càng quyết liệt, trên trán của anh ta túa đầy mồ hôi, anh ta lấy khăn tay không ngừng lau đi.

“Quản đốc Trần, có điện thoại.”

Trần Đại Lợi nhận máy, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc kính cẩn, thẹn trên mặt run run, “Vâng, vâng, dạ.”

Cúp máy không bao lâu, xe nâng, người nhà máy phái đến, toàn bộ rời khỏi đó với tốc độ nhanh nhất.

Lệ Đông Nhất vừa đến bệnh viện, Tân Đồng vẫn còn ngồi trên ghế, vẻ mặt thản nhiên, không biết đang suy nghĩ gì.

“Anh đã đến rồi?”

Lệ Đông Nhất “ừm” một tiếng, đi qua đó, liếc mắt nhìn thấy chiếc áo khoác nam trên người Tân Đồng, mày hơi nhíu lại, cởi áo khoác trên người mình ra, cầm áo khoác trên người Tân Đồng ném sang một bên.

Trên áo anh còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh, hình như còn ấm áp hơn cả chiếc áo khoác vừa bị ném đi lúc nãy, Tân Đồng lại không còn sức để quan tâm mấy thứ này.

“Nam Hợp đâu?”

“Có người chăm sóc rồi, em yên tâm đi. Làm xong thủ tục rồi à?”

“Ừm, phải nằm viện một thời gian, phẫu thuật xem như thành công.”

Lệ Đông Nhất do dự một chút, “Tân Đồng, sự việc lần này là do anh suy nghĩ không thấu đáo.”

Mấy phút trôi qua, Tân Đồng mới tiêu hóa được những lời này, “Sự việc gì?”

“Thu mua ruộng đất ở Dung Trấn, là Lệ thị làm.” Anh cố gắng muốn giải thích rõ ràng với cô, “Mấy hôm nay anh không đến công ty, nên không nắm rõ tình hình.”

Trợ lý Từ gọi điện thoại đến, anh mới đem hai sự việc ráp nối lại với nhau.

[1] Rễ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

27. Chương 27

“Người nhà của Tân Chí đâu?”

“Ở đây.” Tân Đồng đứng dậy, không tiếp tục truy cứu đến cùng quá trình sự việc.

Ba đã như vậy rồi, nếu kết cục đã xong, cũng không cần thiết phải đi phân tích trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Tân Đồng không muốn nghĩ đến nữa, chỉ là đáy lòng cô có hơi thất vọng mà thôi.

Mặc dù anh giải thích, nhưng cô vẫn không ngừng suy nghĩ.

Nếu như, nếu như anh “suy nghĩ thấu đáo”, vậy giờ phút này ba sẽ không cần nằm trên giường bệnh.

“Bệnh nhân đã tỉnh lại, cô đi xem đi.” Y tá cầm bệnh án, từ phòng bệnh đi ra, dặn dò Tân Đồng, “Nhưng tạm thời đừng nói nhiều với bệnh nhân quá, tránh mệt nhọc.”

“Cám ơn nhiều.” Tân Đồng bước nhanh vào trong.

“Ba ơi,” Tân Đồng ngồi xổm bên giường, tay cô cầm lấy tay ông, “Ba cảm thấy sao rồi?”

Tân Chí cố nặn ra nụ cười, “Cũng khá hơn nhiều rồi.”

Chuyện trước khi bị choáng, ông không nhớ rõ, hiện giờ nhìn thấy Tân Đồng, ông cảm thấy hơi yên tâm.

Viễn mắt Tân Đồng chợt đỏ lên, cố gắng kiềm nước mắt, lại không thể thành công, đành ra sức gật đầu, “Vậy là tốt rồi, tốt rồi.”

“Con bé ngoan.” Tân Chí nhắm mắt lại, mặt hơi nghiêng qua một bên.

“Ba đừng cử động lung tung.” Tân Đồng nhanh chóng cố định ông, một hồi khẩn trương, giúp ông kéo chăn lên, “Đừng đụng tới vết thương.”

Tân Chí an ủi, vỗ vỗ tay cô, “Đừng khóc, ba vẫn tốt, người khác đang nhìn con đó, khóc sẽ không đẹp đâu.”

Tân Đồng nín khóc, mỉm cười, “Con vốn không đẹp mà, nên không sợ người khác thấy đâu.”

“Ai nói?” Tân Chí làm ra vẻ hơi giận, “Hai đứa con gái của ba đều như hoa như ngọc, ai dám nói không đẹp chứ?!”

Phòng bệnh này có ba giường, mấy người nhà bệnh nhân ở bên cạnh đều mỉm cười thiện ý với Tân Đồng.

Từng trải và cảm nhận giống nhau, khiến cho lòng người cũng trở nên khoan dung hơn.

Tân Đồng dẹp ghế, ngồi lên giường.

“Có cần báo cho Niên Niên không ba?” Tân Đồng dùng muống đút chút nước cho Tân Chí, nhẹ giọng hỏi. Tân Chí khoát tay, “Đừng con, để một mình con lo lắng là ba đã đủ đau lòng rồi, cũng đâu phải chuyện gì lớn lao đâu.”

Chuyện này còn không phải chuyện lớn?!

Nước mắt Tân Đồng sụt nữa là rớt xuống, ba vẫn luôn phớt lờ, không quý trọng bản thân.

Sức khỏe của Niên Niên vốn không tốt, Tân Đồng nghĩ, dù sao hiện giờ ở đây đã có cô.

Y tá đi vào, với tay lấy túi dẫn lưu ở bên giường bệnh.

“Muốn làm gì vậy ạ?” Tân Đồng nghĩ chắc họ muốn đưa Tân Chí đi làm kiểm tra.

“Đổi phòng bệnh.” Hai y tá nhanh nhẹn đẩy giường phẫu thuật inox của Tân Chí đi.

“Đổi phòng bệnh ư?” Tân Đồng hoài nghi, rõ ràng lúc sáng không dễ hoàn tất thủ tục, sắp xếp xong phòng bệnh mà.

Bệnh viện thiếu giường nằm, ở hành lang kê rất nhiều giường sát tường.

Đáng lẽ chỗ nằm này cũng không có đâu, vẫn là nhờ Lục Vực nghĩ cách.

Lúc này đây, cô nợ Lục Vực một ân tình rất lớn, không biết phải trả thế nào, Tân Đồng không khỏi buồn rầu.

“Vâng, sau khi phẫu thuật, đổi môi trường tương đối yên tĩnh hơn sẽ có lợi cho sự hồi phục của bệnh nhân.” Y tá gật đầu nói.

Lúc Tân Chí được đẩy đi, vẫn còn một y tá ở lại thu dọn giường, thay chăn ra sạch sẽ.

Tân Đồng ngơ ngẩn nhìn xuống đất một lát, mới đuổi theo ra ngoài.

Lệ Đông Nhất đứng ngay cửa phòng bệnh.

Tân Đồng hiểu ra.

“Là anh đổi phòng bệnh cho ba.”

Lệ Đông Nhất gật đầu, “Nằm viện cần không ít thứ, anh mua hết rồi, em xem xem còn thiếu gì không, anh lại đi mua.”

Tân Đồng nhìn, “Tôi có thể về nhà lấy, anh đem trả lại đi.”

Lệ Đông Nhất không để ý đến giọng điệu nói chuyện của cô, “Có hơi nặng, anh mang vào giúp em.”

“Tôi không cần.” Phòng bệnh đơn có thể lấy, dù sao cũng vì tốt cho ba, cùng lắm thì trả thêm tiền, nhưng mấy thứ này, cô không cần.

“Tân Đồng, đừng lộn xộn nữa.” Lệ Đông Nhất nhẹ giọng trấn an cô.

“Tôi không lộn xộn,” vẻ mặt Tân Đồng sa sầm, “Đây là chuyện riêng của tôi, anh không nhất thiết phải bày tỏ ý kiến gì hết.”

“Tân Đồng!” Lệ Đông Nhất chụp lấy cổ tay cô, “Không phải anh đang bày tỏ ý kiến, đây cũng không phải là chuyện của một mình em. Hay là, em muốn anh xách theo mấy thứ này đi vào trong rồi tự giới thiệu mình?”

“Đừng.” Tân Đồng lập tức từ chối.

Lệ Đông Nhất liền đưa hai túi to cho Tân Đồng, “Vây em tự mình đem vào đi.”

Tân Đồng nhận lấy, cúi đầu, không nhìn anh.

“Tân Đồng, sự việc lần này tôi sẽ cho em câu trả lời rõ ràng, được không?”

Tân Đồng gật gù đầu, giọng nói hơi miễn cưỡng, “Anh về trước đi.”

Lệ Đông Nhất nhìn thấy cô đi vào phòng bệnh, mới xoay người rời đi.

Tân Chí thấy Tân Đồng vừa vào, muốn ngồi dậy, Tân Đồng không cho, bảo ông nằm yên, đưa lưng về phía ông thu dọn đồ đạc này nọ.

“Đồng Đồng, để ba trở lại phòng bệnh lúc này đi, phòng này nhất định mắc lắm?” Thái độ Tân Chí rất kiên quyết.

Phòng bệnh đơn, bày trí rất đẹp, ánh sáng và thông gió đều rất tốt, còn có nhà vệ sinh và phòng tắm riêng biệt, có cả tivi LCD 32 inch.

Tân Đồng đặt bàn chải khăn mặt gì đó vào nhà vệ sinh, rửa tay rồi trở ra, kéo rèm cửa ra một chút.

“Ba, ba đừng quan tâm mấy chuyện này, hiện giờ nhiệm vụ của ba là tịnh dưỡng sức khỏe thật tốt, đợi Niên Niên nghỉ hè quay về, cho nó một người cha khỏe mạnh, đầy sức sống, được không?” Tân Đồng cố gắng dùng giọng điệu thoải mái để an ủi ông.

Tân Chí thở dài, phẫu thuật qua đi, ông cũng nói không ít, nên hơi yếu, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“Vất vả cho con rồi.”

“Ba nói gì vậy? Con là con gái ba, cũng đâu phải người ngoài.” Cô nhớ đến lời của Lệ Đông Nhất, đây cũng không phải là chuyện của một mình em.

Là bởi vì có Nam Hợp, hay là bởi vì đã cầm giấy chứng nhận.

Mặc kệ là nguyên nhân nào, anh thật sự không giống loại người thích quản mấy chuyện này mà.

Tân Đồng đóng cửa, để ba yên tĩnh nghỉ ngơi.

Ra khỏi phòng bệnh, ở hành lang gặp phải một người mặc áo khoác tối màu, cô mới đột nhiên nhớ đến mình vẫn chưa trả áo khoác lại cho Lục Vực. Cô nhanh chóng chạy đến chỗ lúc này, nhưng trên ghế đã trống không.

“Là cô à?” Trợ lý của Lục Vực đi ngang qua, gọi Tân Đồng.

Đây là lần đầu tiên anh ta thấy bác sĩ Lục lạnh lùng nghiêm nghị lại để tâm đến một cô gái như vậy, vừa ứng tiền viện phí thuốc men vừa sắp xếp giường bệnh, lại còn đưa áo khoác, suy nghĩ, ánh mắt nhìn Tân Đồng liền mờ ám hơn mấy phần.

Tân Đồng làm sao chú ý đến mấy chuyện này, giọng cô áy náy, “Áo khoác của bác sĩ Lục, hình như tôi làm mất rồi.”

Áo khoác kia nhìn qua được cắt may rất tỉ mỉ, phỏng chừng giá của nó khá cao.

Trợ lý nọ mỉm cười, “Đâu có, đã có người đem trả lại rồi.”

Mặc dù anh ta không biết là ai, nhưng lúc này đi ngang qua đã thấy áo khoác của bác sĩ Lục vắt trên lưng ghế ngay bàn làm việc rồi.

“Vậy là tốt rồi.” Tân Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Lục Vực không ở trong văn phòng, Tân Đồng nghĩ nghĩ rồi quay lại phòng bệnh.

Áo khoác là Lệ Đông Nhất trả về, anh thừa nhận, chuyện này tuy khá nhỏ nhặt, nhưng anh quan tâm đến Tân Đồng.

Cho nên, càng không thể chịu được.

“Tôi không hiểu lắm.” Lệ Đông Nhất và Lục Vực đứng song song trước cửa sổ của phòng nghỉ trong văn phòng bác sĩ.

Lục Vực quay đầu nhìn thoáng qua anh, mặt không chút thay đổi, “Không hiểu chuyện gì?”

“Tân Đồng,” Lệ Đông Nhất trả lời rất rõ ràng, “Anh tiếp cận cô ấy như vậy, có mục đích gì?”

Lục Vực cười khê, Lệ Đông Nhất, anh thật sự là nhìn không hiểu nổi người đàn ông này, nói anh ta không có tâm, giờ phút này lại giống như rất dễ tâm.

“Anh cho là thế nào?”

Hình như anh có hơi khiêu khích, “Nói đến cùng, Lệ Đông Nhất, là anh sợ tôi nói thẳng ra hết với cô ấy sao?”

“Không hề sợ,” Lệ Đông Nhất chỉ thản nhiên trả lời, nhìn ra bên ngoài, sau đó xoay người, “Hai chúng tôi có Nam Hợp, hơn nữa, cô ấy sẽ không có hứng thú với cái gọi là “nói thẳng ra” của anh.”

Nếu như anh ta muốn nói, đã sớm nói ra rồi, cần gì phải kéo dài đến bây giờ?

“Những che giấu đó của anh, cô ấy sẽ thích sao?” Lục Vực có hơi mất khống chế, hét lên với bóng lưng của Lệ Đông Nhất, “Nếu lúc trước anh có một nửa tâm tư của hôm nay đối với Ủy Nhiên, thì có rất nhiều chuyện sẽ không xảy ra!”

Lệ Đông Nhất một bước cũng không dừng lại.

Trái lại, bác sĩ lần y tá ở bên ngoài nhìn thoáng qua, trong mắt tràn đầy tò mò, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Nhà họ Lệ.

Thím Cao dùng hết mọi cách, thức ăn ngon, đồ chơi đẹp, toàn bộ đều đưa đến trước mặt Nam Hợp, thế nhưng Nam Hợp vẫn không vực dậy được tinh thần.

“Nam Hợp, là salad hoa quả mà con thích nhất nè,” thím Cao đưa cái đĩa nhỏ hấp dẫn tới trước mặt Nam Hợp, “Ăn một chút đi, nhé?”

Nam Hợp lắc đầu, “Không ăn.”

Cậu muốn mẹ cơ, muốn ôm mẹ một cái.

Thím Cao hết cách, đành phải bưng mấy thứ này xuống.

“Sao lại thế này?” Ôn Hình đứng đằng xa cũng có thể nghe được tiếng thở dài của thím Cao.

“Cậu chủ nhỏ không chịu ăn gì hết.” Thím Cao thở dài thườn thượt.

Từ lúc được đón đi, hình như Nam Hợp đã thay đổi, là càng hoạt bát đáng yêu giống con nít hơn trước kia, nhưng càng khó hầu hạ.

Ăn cũng không ăn, chơi cũng không chơi, cũng không chọn mấy thứ từ trước đến giờ vẫn chọn.

“Nó có nói gì không?” Ôn Hình thay bộ đồ kiêu dáng rộng rãi, đứng trước gương ngắm nghía, “Hỏi nó xem nó muốn gì rồi chuẩn bị cho nó, không phải là được rồi sao?”

Ôn Hình chỉ từng chăm sóc một đứa nhỏ là Lệ Đông Nhất, nhưng từ nhỏ anh đã lặt lẽ kiêu lời, đặc biệt rất hiểu chuyện, không cần phí tâm tư gì cả. Bà còn tưởng Nam Hợp và Lệ Đông Nhất giống hệt nhau, kết quả càng nuôi càng không giống anh.

“Nó nói nó muốn mẹ.” Mặc dù thím Cao không nhạy bén như mấy chị em trong nhà bà, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy Ôn Hình và Hứa Ủy Nhiên không hợp nhau, nên giọng điệu có chút chần chừ.

Ôn Hình hừ lạnh một tiếng, đúng lúc Lệ Biên Thành đang xuống lầu, giả bộ vờ như không nghe thấy, chậm rãi nói, “Trẻ con nhớ mẹ là chuyện bình thường, gọi điện thoại cho Ủy Nhiên đi, gọi nó đến đây, mấy ngày cuối tuần công việc cũng bận bịu suốt, đúng lúc nhân dịp này liên lạc để hàn gắn lại tình cảm.”

Mẫu tử liên tâm, lần trước còn rụt rè, nhưng lần này thì không như vậy, lại còn nhắc mẹ mãi.

Trái lại, Lệ Biên Thành rất vui vẻ khi nhìn thấy cục diện thế này.

Thím Cao không dám chậm trễ, nhanh chóng chạy đi gọi điện thoại.

Dù sao ở nhà này, lời của ông Lê là có trọng lượng nhất.

Ôn Hình chưa nói gì, Hứa Ủy Nhiên đến à, vậy bà đi là được.

“Bà lại đi đâu vậy?” Lê Biên Thành để tách trà trong tay xuống, lực có hơi mạnh, tách trà đong đưa, trượt đi một đoạn, phát ra tiếng lanh lảnh chói tai.

Ôn Hình cũng phát ra tiếng lanh lảnh chói tai, dùng dùng dùng xoay người lên lầu.

“Nhìn xem giống cái gì?!” Lê Biên Thành ho khan hai tiếng, sắc mặt càng lúc càng sa sầm.

28. Chương 28

Trời tối sớm, chỉ mới 5 giờ, thành phố đã lên đèn.

Tân Đồng đỡ Tân Chí ngồi dậy, nhìn ông ăn xong chén mỳ, vừa mới dọn dẹp mọi thứ, chợt nghe thấy cửa phòng bị gõ nhẹ hai tiếng.

Cô mở cửa, ngoài cửa là một người đàn ông trung niên, dáng người không cao lắm, nhưng trông khá thật thà và đậm người.

Không đợi Tân Đồng hỏi, người nọ đã lên tiếng trước.

“Xin hỏi là cô Tân phải không?”

Tân Đồng gật đầu, “Vâng phải.”

“Tôi là hộ lý được anh Lê mời đến, họ Chu, đến giúp cô chăm sóc ba cô.” Trên mặt người nọ lộ vẻ cười, bộ dạng thô lỗ gãi đầu, tự giới thiệu với Tân Đồng.

Hộ lý cũng phân chia cấp bậc dựa vào kinh nghiệm, ông mới chăm sóc một bệnh nhân vừa xuất viện, đang chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, kết quả lại bị gọi đến.

Tiền công cao hơn trước rất nhiều, đương nhiên ông vui vẻ hài lòng, có lý do gì mà không làm.

“Đồng Đồng, ai vậy con?” Tân Chí ở bên trong nhỏ giọng hỏi.

“Là hộ lý ạ.” Tân Đồng quay đầu đáp một câu rồi nói với người nọ, “Chú vào trước đi.”

Ông gật đầu, Tân Đồng tránh người đi, để cho ông vào.

“Ông ấy làm hộ lý mười mấy năm rồi, rất có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh.” Lê Đông Nhất nói.

Tân Đồng đóng cửa lại, đi theo Lê Đông Nhất vài thước, đứng trước cửa sổ ở hành lang, nhìn ra đèn đóm bên ngoài.

“Cám ơn anh.”

Tân Đồng nói một câu, xoay mặt đối mặt với Lê Đông Nhất.

Đèn ở hành lang lơ mờ dịu mắt, đường nét sườn mặt anh có vẻ hơi mơ hồ.

Lúc chiều y tá làm kiểm tra, bảo cần phải ở lại bệnh viện mấy ngày, tạm thời vẫn chưa có biến chứng gì, nhưng vẫn phải đến làm kiểm tra định kỳ.

Cô nhẹ nhàng thở ra, ngày hôm nay trôi qua thật sự có chút chấn động lòng người.

“Em về nhà đi,” Lê Đông Nhất thản nhiên lên tiếng, “Có hộ lý ở lại rồi, không xảy ra vấn đề gì đâu.”

Tân Chí vẫn luôn giục Tân Đồng về nhà nghỉ ngơi, sắc mặt cô quả thật hơi kém, Tân Đồng không chịu, để ông phải thúc giục đến mấy lần.

“Cũng được.” Tân Đồng nghĩ, chỉ bằng tối nay về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, còn xin nghỉ phép, ngày mai lại đến, “Để tôi đi nói với ba một tiếng.”

Lê Đông Nhất gật đầu, “Anh đứng đây đợi em.”

Chiếc xe không chạy thẳng về nhà Tân Đồng, Nam Hợp còn ở nhà họ Lê, anh muốn chạy đến đó đón cậu trước.

“Hôm nay em đừng vào.” Lê Đông Nhất nhìn ra được tâm tư của cô.

Mệt mỏi cả ngày trời, thể xác và tinh thần của cô đã kiệt quệ, thật sự không còn sức để đối mặt với những chuyện khác.

Hơn nữa chuyện này, còn có chút khó giải quyết.

Cửa phòng Nam Hợp đóng chặt, còn khóa trái ở bên trong.

Lê Đông Nhất gõ cửa, “Ba nè Nam Hợp.”

Anh nghe thấy bên trong có tiếng bước chân vội vã, sau đó cụp một tiếng, cửa phòng mở ra.

“Ba!” Nam Hợp nhào đến, tay ôm lấy cổ của Lê Đông Nhất, giọng nói mang theo chút tủi thân, “Sao giờ ba mới đến?”

Lúc chiều cậu nhớ mẹ lắm, bà nội bảo sẽ gọi mẹ đến, kết quả người đến lại không phải mẹ, ông nội còn bắt cậu phải gọi cô ấy là mẹ, cậu không nghe, ông nội la cậu, râu vểnh lên vểnh xuống, thật là hung dữ.

Cậu đành phải chạy về phòng mình, đóng cửa lại, ai gọi cũng không thèm nghe.

“Xin lỗi con trai,” Lê Đông Nhất vỗ lưng cậu trấn an, “Ba đến trễ rồi.”

“Con muốn mẹ cơ, con muốn mẹ! Bây giờ rất muốn!” Uất ức tích tụ từng chút một từ trưa đến giờ bùng nổ như núi lửa, Nam Hợp vừa khóc vừa la, chân không an phận đạp loạn lung tung.

Màng nhĩ của Lê Đông Nhất bị một trận đau nhức.

“Bây giờ đi được chưa, đi tìm mẹ nè,” anh thở dài, bế bổng con trai lên, nếu không chắc cậu sẽ nằm bò xuống đất luôn, “Không được khóc nữa, nếu không tối nay con sẽ ngủ lại đây.”

Nam Hợp khóc thút thít, lập tức ra vẻ ngoan ngoãn, không khóc cũng không làm loạn nữa.

“Thật sao ạ?” Trên lông mi rậm của cậu còn vương nước mắt, sợ hãi ôm lấy cổ Lê Đông Nhất.

“Thật mà,” Lê Đông Nhất dùng một tay bế cậu, “Ba có khi nào gạt con chưa.” Anh tiện tay tắt đèn, đóng cửa, bế cậu xuống lầu.

Xe dừng ở bên ngoài nhà họ Lê, cách cổng lớn khoảng 100m.

Cậu bé sợ ba đi chậm, vùng vẫy đòi xuống, phóng chân chạy về phía xe.

“Mẹ ơi, Nam Hợp đến nè, Nam Hợp đến nè!”

Tân Đồng mở cửa xe, trong đêm tối, bóng dáng mơ hồ của cậu bé tròn quay vừa gọi vừa cười, ôm lấy cô.

Sức của cậu hơi lớn, nhào vào Tân Đồng có chút đau, nhưng đáy lòng lại tràn đầy ngọt ngào.

“Người mẹ dơ lắm, đừng dựa sát vào mẹ quá.” Tân Đồng ở trong bệnh viện cả ngày, trên người cô vẫn còn mùi thuốc sát trùng thoang thoang, cô chỉ rửa tay, chưa thay đồ, không biết bị dính bao nhiêu vi khuẩn.

“Mẹ đâu có dơ, mẹ rất là thơm, thơm giống Nam Hợp vậy đó.” Cậu nũng nịu muốn dựa vào mẹ.

Tân Đồng nhanh chóng cản cậu lại.

Nam Hợp có hơi ảo não, khoanh hai tay lại, lông mày nhíu chặt.

Tân Đồng không có cách nào, rút hai tờ khăn giấy trong hộp từ ghế sau, lau nước mũi cho cậu.

“Là mẹ sợ Nam Hợp bị lây bệnh, Nam Hợp mà bệnh sẽ rất khó chịu, mẹ cũng sẽ khó chịu.” Tân Đồng vừa lau nước mũi cho cậu, vừa kiên nhẫn dỗ dành, “Đợi về nhà đi, mẹ tắm sạch vi khuẩn gây bệnh trên người, sẽ ôm con ngay, chịu không?”

“Mẹ nhớ hôn nữa nha!” Nam Hợp bổ sung.

“Ừm.” Tân Đồng vui vẻ đáp.

Nam Hợp vạch ngón tay tính toán, “Con muốn hôn một triệu một trăm hai mươi cái.”

Có lẽ đây là con số đại diện tối đa, lớn nhất mà cậu có thể biết.

Tân Đồng không để ý con số kỳ lạ này, còn có, nếu mà hôn nhiều như vậy, có lẽ phải hôn đến tận sáng mai?

Cơm chiều là do Lệ Đông Nhất chuẩn bị, anh mua thức ăn ở một tiệm gần nhà Tân Đồng.

Sau khi ăn xong cơm chiều, Lệ Đông Nhất đi khỏi.

Tân Đồng vội vàng tắm rửa giặt giũ, Nam Hợp đã ngồi sẵn trên giường, thay đồ ngủ đợi mẹ.

Tân Đồng lau khô tóc, ngồi xuống giường.

Nam Hợp nhào đến dính vào Tân Đồng, “Mẹ, mẹ mệt không?”

“Mẹ không mệt.” Tân Đồng cố vực dậy tinh thần, xoa đầu Nam Hợp.

“Mẹ, con đắp lưng cho mẹ nhé?” Trước khi ba đi có nói cậu là con trai, mẹ mệt mỗi cả ngày rồi, cậu phải chăm sóc mẹ.

Tay cậu nắm lại thành quả đấm, nhẹ nhàng đấm vào lưng Tân Đồng không hề có quy luật.

Mọi sự mệt mỏi của Tân Đồng giống như tan thành mây khói.

“Mẹ, tối nay Nam Hợp sẽ kể chuyện cho mẹ nghe, mẹ phải ngủ ngoan nhé.” Nam Hợp cảm quyền sách lên như thật, cất giọng đọc.

Tân Đồng cũng muốn nhắm mắt phối hợp, nhưng vẫn không nhện được lên tiếng, “Nam Hợp, cầm ngược sách rồi.”

Nam Hợp ngượng ngùng lườm mắt, lát sau, chống lại ánh mắt trêu chọc của mẹ, cậu bình tĩnh tự tin nói, “Không hề gì, chuyện cổ tích đầy trong bụng Nam Hợp.”

Tân Đồng bật cười.

“Mẹ, con phải kể rồi, mẹ mau mau nhắm mắt lại đi.”

“Ừ.”

Câu chuyện mà Nam Hợp kể chính là chuyện mà trước kia Tân Đồng vẫn thường kể cho cậu nghe.

Quốc vương muốn lựa chọn ra đứa bé thật thà nhất vương quốc, để khen thưởng nó. Ông phát cho mỗi đứa bé vài hạt giống hoa, bảo chúng trồng, xem ai trồng ra được loài hoa đẹp nhất. Đến thời gian chọn lựa, mấy đứa trẻ đứng đầy hai bên đường, tay cầm chậu hoa, bên trong chậu đều là những bông hoa nở rộ, đủ màu đủ sắc. Chỉ có một đứa bé, tay cầm chậu hoa trống không.

Quốc vương hỏi nó, “Này con, sao con lại không thể trồng ra bông hoa xinh đẹp như những đứa trẻ khác?”

Đứa bé hơi tủi thân, “Ngày nào con cũng tưới nước, trừ sâu, phơi nắng cho nó, nhưng nó vẫn không chịu nảy mầm.”

Quốc vương mỉm cười, xoa đầu cậu bé, nói với tất cả mọi người, “Đây mới là đứa trẻ thành thật nhất.”

Hóa ra, quốc vương đã luộc hạt giống mới đem phát cho mọi người, căn bản là trồng không thể ra hoa.

Mấy đứa trẻ khác vì muốn được quốc vương khen thưởng, liền lén đổi hạt giống.

Nam Hợp kể có hơi rời rạc, một số từ ngữ đặc biệt cậu không nhớ ra, hay dùng mấy từ áp úng để thay thế.

Tân Đồng mơ mơ màng màng hình như có nghe thấy Nam Hợp thỏ thẻ gọi cô, sau đó, có cơ thể nhỏ nhắn chậm rãi dán chặt vào người cô.

“Ngủ ngon mẹ nhé.”

Đỗ được mẹ ngủ, Nam Hợp có cảm giác rất thành tựu, nụ cười đặc biệt ngọt ngào hơn, vẫn duy trì tới tận buổi sáng hôm sau.

Lệ Đông Nhất lái xe đến công ty.

Trong phòng làm việc, Trần Đại Lợi chờ đợi khá lâu cộng thêm hơn nửa buổi tối, từng giây trôi qua, sắc mặt càng tái nhợt.

Trợ lý Từ rút tách trà cho anh ta, anh ta động cũng không động đến.

“Tổng giám đốc Lệ, anh đến rồi.” Trần Đại Lợi theo tiếng “rầm” từ trên sô pha đứng bật dậy, há môi khô khốc, vẻ mặt nơm nớp lo sợ, nói.

Lệ Đông Nhất không nhìn anh ta, lập tức đi đến ngồi xuống ghế phía sau bàn làm việc.

“Quan hệ hợp tác giữa quản đốc Trần, Khang Hòa và chúng tôi luôn luôn tốt, nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện này,” anh ném bản hợp đồng đến trước mặt Trần Đại Lợi, “Có cần tôi cho anh thời gian để giải thích không?”

Trần Đại Lợi lấy hết can đảm bước lên một bước, “Tôi đã liên hệ với người đứng đầu nhà máy, người nọ nói có thể ký.”

Nguyên nhân thật sự rất đơn giản, chỉ một câu thôi, nghe theo người có cổ phần công ty nhiều nhất.

Ai nắm nhiều cổ phần, thì lời nói của người đó lớn nhất.

Ban đầu là Lệ Đông Nhất nắm nhiều cổ phần nhất, nhưng tình hình gần đây có chút thay đổi.

Anh ta cũng là bất đắc dĩ thôi.

Lệ Đông Nhất vừa nhíu mày, nhìn về phía trợ lý Từ.

Từ Sâm đi qua chỗ anh, thấp giọng giải thích rõ đầu đuôi với anh.

Lệ thị là nhà sản xuất thuốc Đông y, sức cạnh tranh thấp. Sau khi Lệ Đông Nhất tiếp nhận, Lệ thị đã sát nhập với một hãng thuốc tây, với điều kiện là ngoại trừ sát nhập cổ phần công ty với Lệ thị và đưa ra thị trường, vẫn phải giữ nguyên một phần mãi mãi, lúc ấy tình trạng của Lệ thị cũng khá gay go, vì thế đã sẵn lòng chấp nhận.

Cổ phần của công ty sản xuất thuốc tây đó chia ra làm ba phần, Hứa Ủy Nhiên chính là một trong số những cổ đông, hơn nữa còn là người nắm số cổ phần nhiều nhất.

Nhưng, gần đây hình như cổ phần công ty trong tay cô ta tăng một nửa so với ban đầu, có vẻ như có một cá nhân đã chuyển nhượng lại cổ phần đó cho cô ta.

Vì vậy, hiện giờ, vị trí của cô ta và Lệ Đông Nhất là ngang bằng nhau.

Tăng một nửa cổ phần công ty ư? Lệ Đông Nhất suy nghĩ, vừa mới nhậm chức đã làm ra loại chuyện này, chẳng phải càng về sau này càng không thể cứu vãn?

“Quản đốc Trần, tôi chỉ nói một lần cuối cùng, hợp tác với anh chính là Lệ thị, Lệ thị chỉ cần vẫn còn chữ Lệ trong đó, thì tuyệt đối không cho phép chuyện thể này xảy ra lần nữa. Nếu không, hợp đồng cứ vậy mà chấm dứt.”

Trần Đại Lợi ra sức gật đầu, “Vâng, tôi đã hiểu.”

“Những người bị thương trong quá trình thu mua đất lần này, anh phải đứng ra làm đại diện, đến từng nhà nhận lỗi, hơn nữa phải trả tiền bồi thường. Ngoài ra, đất của Dung Trần, các anh đừng nghĩ đến nữa.”

Cái gì mà xây nhà máy mới, đây căn bản không phải là mục đích của cô ta, trong lòng Lệ Đông Nhất chắc chắn vạn phần.

29. Chương 29

“Mẹ ơi, con húp hết rồi.” Nam Hợp cầm chén lên đưa cho Tân Đồng xem.

Mùi cháo yến mạch nấu như thơm phức, hình như Nam Hợp rất thích.

“Ăn nữa không con?” Tân Đồng gấp miếng lạp xưởng bỏ vào cái đĩa ở trước mặt cậu.

“Dạ muốn,” Nam Hợp gật đầu, “con ăn 8 chén nữa.”

“Ừ, ăn 8 chén luôn.” Tân Đồng múc đầy cho cậu.

Nam Hợp lại há miệng húp, “Cám ơn mẹ.”

Tân Đồng lau miếng cháo yến mạch dính trên miệng cậu, “Không có chi.”

Ăn sáng xong, cô đưa Nam Hợp đi nhà trẻ theo thường lệ.

Xuống xe buýt, đi từ trạm xe đến cổng nhà trẻ, bàn tay nhỏ bé trong tay Tân Đồng đột nhiên siết chặt lại.

“Mẹ ơi?”

Tân Đồng ồm một tiếng, xoay người, “Nam Hợp, sao vậy con?”

“Con không muốn gọi cô ấy là mẹ.” Giọng nói của cậu khá căng thẳng, cơ thể bé nhỏ nép sát vào Tân Đồng.

Tân Đồng hoài nghi, theo ánh mắt của Nam Hợp nhìn qua.

Hứa Ủy Nhiên mặc bộ đồ tím khê mỉm cười, nhìn về hướng hai mẹ con đang đi tới.

“Không đâu, con vào học trước đi, chiều mẹ đến đón con nhé?” Cô vỗ vỗ lưng Nam Hợp để trấn an.

“Dạ,” Nam Hợp gật đầu, hôn lên mặt Tân Đồng một cái, “Tạm biệt mẹ.”

Tân Đồng nhìn cậu chạy vào nhà trẻ, mới đón nhận ánh mắt của Hứa Ủy Nhiên.

“Là cô.”

Tâm trí Tân Đồng dậy sóng, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, lần đầu tiên cô gặp cô ta là ở thư viện, lần thứ hai là ở nhà trẻ, chính là chỗ cách đây hơn mười mét, khi cô ta nói những lời đó, cô liền cảm thấy có chút không đúng lắm.

Cô ta, chính là vợ của Lê Đông Nhất sao?

“Cao Lệ là ai?” (Ai không nhớ xem lại chương 1)

Trước kia, khi Cao Lệ tìm gặp cô, cô chỉ biết sự việc không chỉ đơn giản như vậy.

“Đó là dì út của tôi.” Hứa Ủy Nhiên chỉ qua con phố ở đối diện, “Bên kia có một quán trà, chi bằng chúng ta đến đó ngồi một lát?”

Tân Đồng cũng có rất nhiều nghi vấn, cô gật đầu, theo cô ta qua đó.

Hai người phụ nữ, lần đầu tiên chân chính gặp nhau một cách đúng nghĩa.

Phục vụ bưng trà và điểm tâm đến, nhã nhặn đóng cửa lại.

Bầu không khí trang nghiêm chưa từng thấy.

Vẫn là Hứa Ủy Nhiên lên tiếng phá vỡ: “Tôi nghĩ có lẽ cô cũng đoán được tôi là ai, chắc không cần tôi tự giới thiệu chứ?”

“Không cần,” vẻ mặt Tân Đồng cảnh giác, “Tôi chỉ muốn biết cô định làm gì?”

Chính là người ở trước mắt này, cô ta lừa cô tất cả mọi thứ về Nam Hợp.

Hềng chi lúc cô ở bệnh viện, từ đầu đến cuối chưa từng thấy cô ta xuất hiện.

Tất cả mọi thứ đều được Cao Lệ sắp xếp, chu toàn.

Toàn bộ chuyện này, cô ta chưa từng thật sự nhúng tay vào!

Mặc dù, chính miệng của Cao Lệ đã nói với cô, chỉ là “mượn” tử cung của cô, đứa bé và cô không có bất cứ quan hệ gì, cũng là Cao Lệ nói với cô, đứa bé đã chết.

Tất cả những chuyện này, có lẽ đều là chủ ý của người đang ở trước mặt này.

“Cô yên tâm,” Hứa Ủy Nhiên nhấp ngụm trà, “Không phải tôi muốn tranh giành Nam Hợp với cô đâu.”

Tân Đồng khó khăn lắm mới mở miệng được, “Vậy thì vì cái gì?”

“Vì Đông Nhất.” Ngón tay Hứa Ủy Nhiên nhẹ nhàng gõ nhịp lên bàn trúc, ánh mắt lại nhìn về phía Tân Đồng, không bỏ lỡ dù chỉ một biểu hiện nhỏ nhất trên mặt cô.

Tân Đồng cúi đầu, lát sau ngẩng lên, “Tôi và anh ấy đã lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi.”

“Gì?” Trên mặt Hứa Ủy Nhiên hình như hiện lên một tia bối rối, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, “Đừng nói với tôi là cô yêu anh ấy đấy nhé.”

“Không hề,” Tân Đồng lắc đầu, “Chỉ là, chỉ là...”

Hứa Ủy Nhiên sáng tỏ, “Tôi biết,” cô ta thấp giọng, “Tôi sẽ giúp cô mời một luật sư giỏi, luật sư chuyên về mấy vụ ly hôn, Nam Hợp sẽ được phán cho cô, hơn nữa, nếu cô muốn được chia chút ít tài sản, cũng không phải không có cách.”

Suy nghĩ của Tân Đồng thoáng bị cô ta nhìn thấu, nhất thời lúng túng xấu hổ.

“Tôi không cần thứ khác, chỉ cần Nam Hợp là đủ, còn có, nếu thật sự có thể, thì cứ vậy đi,” Tân Đồng dừng một chút, “cô có thể hứa với tôi, không nói gì về thân thể của Nam Hợp với người ngoài không?”

Cậu còn nhỏ, hiện giờ có lẽ chưa hiểu, nhưng sẽ có một ngày, cậu sẽ nhận thức rõ thế giờ này, khi đó cô phải giải thích thế nào với cậu đây?

Cậu được hình thành từ một giao dịch, từ một âm mưu, sự ra đời của cậu mãi mãi không giống với những đứa trẻ khác.

Hứa Ủy Nhiên nhìn ra được sự phân vân dần dần chuyển thành kiên định của Tân Đồng, “Vậy thì hoàn tất giao dịch?”

“Hoàn tất giao dịch.”

Lúc Tân Đồng đến bệnh viện, không khí trong phòng bệnh rất thoải mái.

Cô nhẹ nhàng đi vào, hộ lý lập tức im bật, đứng lên, vẻ mặt có hơi căng thẳng, “Cô Tân.”

“Cực cho chú rồi,” Tân Đồng mỉm cười với ông, “Chú về nghỉ đi, chỗ này có cháu rồi.”

Hộ lý nhìn qua Tân Chí, Tân Chí gật đầu, ông mới thu dọn đồ của mình rồi đi ra ngoài.

“Ba, hai người nói chuyện gì vui vậy ạ?” Tân Đồng kéo ghế qua, ngồi bên cạnh giường, gọt táo cho Tân Chí.

Cô thấy tinh thần ba khá tốt, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Tân Chí vui vẻ cười to, “Không có gì, không có gì, chỉ nói chuyện chơi thôi mà.”

Tân Đồng lắc đầu, cắt táo thành nhiều miếng nhỏ, bỏ vào hộp giữ nhiệt rồi mới đưa vào tay Tân Chí, “Ba ăn miếng đi, bổ sung thêm vitamin.”

Tân Chí ăn mấy miếng rồi để hộp xuống.

“Đồng Đồng,” Tân Chí cố điều chỉnh giọng điệu cho thật tự nhiên, “Ba nghe nói, có cậu gì họ Lệ giúp ba đổi phòng bệnh, con đã đi cảm ơn người ta chưa?”

Tân Đồng bị giọng điệu tò mò của ba làm cho không biết phải nói gì, hồi lâu mới miễn cưỡng cười cười, “Ba, con biết ba muốn nói gì, đợi ba bình phục lại, sức khỏe tốt hơn, con sẽ cho ba một bất ngờ, được không?”

Tân Chí hài lòng gật đầu, “Được, được lắm.”

Tân Đồng không phải con nít, đương nhiên hiểu được hàm ý của ông.

Trước kia, ba khá khắc khe với cô và Niên Niên, kết quả hai cô con gái thật sự không nói chuyện yêu đương, hiện giờ đã đến lúc quan tâm đến hôn nhân đại sự của Đồng Đồng, nhưng ông cũng biết phải có chừng mực, không làm cô thấy phiền.

Nghe hộ lý nói, cậu Lê kia vóc dáng không tệ, trong lòng ông hết sức vui mừng.

Tân Đồng quay lưng lại, réo rèm cửa ra một chút.

Mặt trời như một vòng tròn thật lớn sáng rực, ánh nắng lại không ảm áp lắm, chỉ hắt ra thứ ánh sáng leo lét.

Cửa phòng lại bị gõ.

Tân Đồng tưởng hộ lý hay y tá, ai ngờ là ba bốn người mặc comple mang giày da tiến vào, cô có biết người dẫn đầu họ, là ba của cậu bé đánh nhau với Nam Hợp lúc trước.

“Các anh là?” Tân Đồng và Tân Chí đều hoài nghi nhìn về phía họ.

Trần Đại Lợi mỉm cười hết sức chân thành, “Cô Tân, tôi đại diện nhà máy đến biểu đạt lời xin lỗi, hy vọng hai người chấp nhận cho.”

Anh ta vừa mới mở lời, người đàn ông đứng bên cạnh liền đưa bó hoa đến, đặt ở đầu giường.

“Chính là các anh cường chế mua đất à?” Tân Chí một lát liền hiểu ra, vẻ mặt thoáng có chút khó coi.

Trần Đại Lợi tiến lên trước hai bước, “Tất cả đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, chúng tôi sẽ không thu mua đất của Dung Trấn nữa, và sẽ bồi thường hết mọi thiệt hại.”

Tân Chí quay sang nhìn Tân Đồng.

Trần Đại Lợi căng thẳng đến nỗi gãi đầu, “Còn có, đây là tiền bồi thường, bác xem thử, chúng tôi còn có thể trả thêm.”

Mấy người trước đều đồng ý, cũng đã giải quyết xong, chỉ là, hai người ở trước mặt này mới là quan trọng.

Anh ta từ một nhân viên quèn leo lên chức quản đốc như hiện giờ, đương nhiên có chút năng lực quan sát.

“Được rồi,” Tân Đồng bước tới, “Các anh để lại mấy thứ này rồi về là được.”

Chuyện này được nhiên là “câu trả lời rõ ràng” mà Lê Đông Nhất đã nói với cô.

Rốt cuộc Trần Đại Lợi cũng nhẹ nhõm, “Làm phiền rồi, chúng tôi đi đây.” Anh ta lấy danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho Tân Chí, “Đây là danh thiếp của tôi, nếu có chuyện gì, xin bác cứ việc tìm tôi.” Nói xong mỉm cười rồi đi ra ngoài.

“Ba, ba nhận đi.” Tân Đồng nói, mắt nhìn cánh cửa khép hờ.

Tân Chí chưa nói gì, lấy lại nhìn xem, bị con số trên đó làm cho kinh ngạc, “Đồng Đồng, mấy người này sao chỉ nhiều vậy?”

Con số thật sự hơi lớn, Tân Chí chỉ là người bình thường bậc trung, có phản ứng này cũng bình thường thôi.

Tân Đồng trấn an, “Bao nhiêu tiền cũng không mua lại được sức khỏe trước kia của ba.”

Tân Chí biết cô lại lo cho sức khỏe của mình, “Đồng Đồng, bác sĩ cũng đã kiểm tra rồi, không có biến chứng gì đâu, hai ngày nữa ba có thể xuất viện rồi.” Ông như thể trút được gánh nặng.

“Con biết, ba là nghĩ đến đám hoa cỏ của ba.” Tân Đồng mỉm cười.

Tân Chí bị nói trúng tim đen, liền giải thích, “Tuy rằng có thím Mạnh của con giúp họ chăm sóc, nhưng ba luôn không yên lòng.”

Gắn bó với hoa cỏ hơn nửa đời người, đây không chỉ đơn thuần là kẻ sinh nhai nữa, mà còn là ý nghĩa hứng thú trong cuộc sống.

Tân Đồng vô cùng thấu hiểu.

Tối đó, Tân Đồng dỗ Nam Hợp ngủ xong, cô đi đến nhà bếp nhìn xem cửa sổ đã đóng hay chưa, gas đã khóa hay chưa, mới quay về phòng.

Lúc đi ngang qua phòng khách, ngoài cửa có tiếng động.

Cô đứng lại nhìn, cửa mở ra, Lê Đông Nhất đi vào.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Cô quay mặt nhìn đồng hồ, giờ này cũng còn sớm.

Gương mặt điển trai của Lê Đông Nhất khá u ám, trên mặt rõ ràng đang tức giận, gân xanh trên cổ đang giật tăng tăng.

Sao có thể như vậy được, cô tỉnh bơ thế này, làm ra vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

“Em nói đi, Tân Đồng, em nói cho tôi biết,” tay Lê Đông Nhất siết chặt lại, một ngón tay chỉ thẳng vào mặt cô, “Có phải đợi đến khi tôi ra tòa, em mới nói với tôi hay không?!”

Tờ giấy chậm rãi rơi xuống bên chân Tân Đồng, giấy trắng mực đen viết mấy chữ to, đơn xin ly hôn.

Anh biết Hứa Ủy Nhiên đi gặp cô, anh nghĩ ít nhất cô cũng sẽ vì anh mà đấu tranh sơ sơ một chút.

Rõ là buồn cười.

Sống chung mấy ngày nay, đối với cô mà nói, anh chẳng là gì cả.

Anh nghĩ cô đồng ý làm giấy kết hôn, ít nhất cô cũng có một chút xú tình cảm đối với anh, dù cho đó chỉ là một chút hảo cảm cũng được, nhưng anh lại phát hiện ra, đó chỉ là một trong những thủ đoạn để cô tranh thủ quyền nuôi nấng Nam Hợp mà thôi.

“Xin lỗi anh.” Tân Đồng cụp mắt.

Sự tức giận của Lê Đông Nhất cũng không vì câu xin lỗi này mà giảm bớt, ngược lại càng cháy càng mạnh, ngay cả giải thích cô cũng lười nói, hay là, đây vốn dĩ là ý của cô?

“Tân Đồng, em thật sự nghĩ rằng tôi chỉ là vì Nam Hợp mới kết hôn với em sao?” Anh tiến đến, giẫm lên tờ giấy kia, từ trên cao nhìn xuống cô.

30. Chương 30

Tân Đồng nhìn người đàn ông đầy vẻ tức giận trong mắt, lặng lẽ cúi đầu.

Có lẽ anh không phải vì Nam Hợp mà kết hôn với cô, nhưng cô thì phải.

Từ lúc anh dẫn Nam Hợp đến bên cô, cô liền có suy nghĩ đó.

Nếu không phải đề nghị ngày đó của anh, cô còn không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể nhận được quyền nuôi dưỡng Nam Hợp.

Người đàn ông ở trước mặt này sẽ không đồng ý, luật pháp cũng sẽ không cho phép.

Nhưng khi kết hôn rồi, cô vẫn có bảo đảm, mặc kệ là bây giờ hay sau này ly hôn, anh cũng không thể dễ dàng tách Nam Hợp ra khỏi cô, không phải sao?

Hứa Ủy Nhiên dễ dàng nhìn ra được tâm tư của cô, nếu cô ta đồng ý giúp cô, phần thắng của cô có thể lớn hơn một chút.

Nhưng không biết lúc sáng vừa mới bàn bạc xong, tại sao anh lại biết nhanh như vậy?

Lê Đông Nhất tức giận bật cười, “Tân Đồng, là bình thường tôi khoan dung em quá phải không? Cho nên, ngay từ đầu em đã có những suy nghĩ không yên phận thế này, đúng không?”

“Vậy thì,” Tân Đồng ngẩng đầu, dũng cảm nhìn thẳng vào anh, “anh đồng ý không?”

Rốt cuộc, câu nói này cũng như giọt nước làm tràn ly, rút sạch một chút lý trí cuối cùng của Lê Đông Nhất.

Tân Đồng cảm thấy trên vai đau đớn, nghiêng mặt nhìn thấy hai vai mình đã bị bàn tay to lớn của Lê Đông Nhất bóp mạnh, không đợi cô lên tiếng, Lê Đông Nhất đã thô bạo cúi đầu phủ lên làn môi cô.

Khác với hai lần trước, lần đầu tiên chỉ lướt qua như chuồn chuồn đập nước, lần thứ hai là chênh choáng men say, còn bây giờ anh đang tức giận ngút trời, gần như găm cắn cánh môi Tân Đồng, đầu lưỡi hung hăng lũng sục khoang miệng cô, cướp bóc không chút lưu tình.

Khi hút sạch luôn chút không khí còn lại trong phổi cô, rốt cuộc anh cũng buông cô ra.

Không chờ Tân Đồng hít thở, cơ thể cô đã bị bế bổng lên không.

“Lê Đông Nhất, anh muốn làm gì?” Tân Đồng sợ tới mức hét lên, “Anh mau thả tôi xuống.”

Lê Đông Nhất một phen bế cô đi về phía phòng ngủ, “Em không sợ đánh thức Nam Hợp thì cứ hét lên đi.”

Tân Đồng nhất thời im bật, mím chặt môi.

Lê Đông Nhất vừa đi vào phòng sát vách, đá ngược lên cánh cửa ở sau lưng rồi ném Tân Đồng lên giường với động tác không hề nhẹ nhàng chút nào, tiếp đó đè lên người cô.

“Muốn ly hôn vậy sao? Trước khi cố gắng làm thế nào để làm tròn nghĩa vụ làm vợ ư?” Tay anh đã nhanh chóng dọc theo vạt áo Tân Đồng mà luồn vào bên trong.

Buổi tối, Tân Đồng có thói quen không mặc áo ngực, chỉ mặc chiếc áo lót mỏng, bàn tay lạnh lẽo của Lê Đông Nhất không có chút cản trở nào, rất nhanh tìm thấy nơi đầy đặn ở trước ngực cô, xúc cảm vừa lạnh vừa nhột khiến da thịt cô lập tức nổi lên một lớp da gà.

Cô muốn kêu lên thành tiếng, Lê Đông Nhất dường như nhìn ra, lại lần nữa ngăn chặn miệng cô.

“Ừm...” Miệng Tân Đồng ú ớ phát không ra tiếng, duỗi tay về trước muốn đẩy anh ra, Lê Đông Nhất lại càng quyết liệt hơn nữa, anh có thể cảm nhận được máu trong mạch máu đang không ngừng sôi lên sùng sục, mỗi một tế bào trong cơ thể đều cực kỳ hưng phấn.

Anh rời khỏi môi cô, hôn lên tóc cô, vành tai cô, còn mãnh liệt cắn mút, Tân Đồng run rẩy từng hồi, không còn chút sức lực nào.

Cô không có kinh nghiệm, còn kinh nghiệm của anh tất nhiên phong phú hơn cô một chút.

Quần áo rất nhanh được cởi xuống, trong phòng không bật điều hòa, không khí trong phòng khá lạnh, cái giường cũng lạnh, nhưng cơ thể anh, hơi thở anh lại nóng như lửa đốt, giống hệt như quả cầu lửa thật lớn, khoanh khắc da thịt tiếp xúc, cô mất khống chế, cứ nhích sát lại gần anh, nghe thấy hình như anh cúi đầu bật cười.

Giây phút anh xuyên thẳng vào, Tân Đồng đau đến không chịu nổi, hàm răng cô cắn chặt môi dưới, anh nhìn thấy, đưa tay đến bên miệng cô, cô tức giận cắn xuống mới không bật ra tiếng kêu, nước mắt thi nhau chảy xuống gối đầu, bên trong đôi mắt đầm lệ mơ hồ, anh cứ hôn rồi lại hôn cô, đợi tầm mắt cô rõ ràng chút ít, lại thấy khuôn mặt điển trai của anh phóng to gần ngay trước mắt mình, hình như anh cực kỳ vui sướng, “Đồng Đồng, Đồng Đồng.” Giọng nói anh thật nhẹ, trầm thấp thì thầm bên tai cô, động tác dưới thân lại càng lúc càng dữ dội, như là muốn khảm cô vào trong cơ thể anh.

Tay anh gồng lên, răng Tân Đồng cắn đến đau mới dứt khoát nhả ra, nghiêng đầu qua một bên.

Anh cũng không chịu, đưa tay ra nắm lấy tay cô, bắt cô phải để tay lên thắt lưng mình, sau đó vuốt nhẹ mặt cô, muốn cô phải nhìn anh.

Tân Đồng nhắm tịt mắt, anh liền hôn xuống, hôn đến khi ánh mắt ướt đầm của cô mở ra, vẻ mặt căm giận, đôi mắt ấy còn to tròn hơn cả lúc bình thường, dường như cô như vậy đã đúng ý anh, anh vui đến nỗi cúi đầu cười khế.

“Đừng... ừm... không được... ừm... cười.” Giọng Tân Đồng đứt quãng, muốn cảnh cáo anh, nhưng giữa quãng ngắt lại như bật ra tiếng ngậm khế.

Cô xấu hổ đến đỏ mặt.

Cơ thể Lệ Đông Nhất cứng lại, ôm chặt lấy cô, lát sau, lại đẩy mạnh mấy cái, run bắn người rồi phóng thích toàn bộ xúc cảm mãnh liệt.

Phút chốc lên thiên đường, phút chốc lại xuống địa ngục.

Trên người Tân Đồng vã mồ hôi nên lạnh run, rin rít khó chịu, nước mắt trên mặt chưa khô hẳn nên ngứa ngáy, toàn thân đều cảm thấy không thoải mái. Lệ Đông Nhất còn nằm đè lên người cô, ép cô đến ngạt thở.

Lát sau, Lệ Đông Nhất mới từ từ buông cô ra, ngồi dậy, xuống giường.

Tân Đồng nghe thấy tiếng anh mặc quần áo sột soạt, tiếng động phát ra khiến cô cố nhắm chặt hai mắt.

Không đến mấy phút, cô nghe thấy hình như anh quay lại, dùng khăn bọc lấy cơ thể cô.

Phòng tắm dày đặc hơi nước, trong bồn tắm đã ngập nước ấm.

Lệ Đông Nhất để Tân Đồng vào trong bồn, bản thân cũng ngồi vào đó.

Được nước ấm vây lấy, cuối cùng Tân Đồng cũng lấy lại chút tinh thần.

Tay Lệ Đông Nhất lần mò trong nước, vuốt ve cái bụng bằng phẳng mềm mại của cô.

Nơi đó có vài vết rạn nứt, còn có một vết sẹo mờ gần như nhìn không rõ.

“Là lúc sinh Nam Hợp để lại ư?” Tay Lệ Đông Nhất vuốt ve dọc theo vết sẹo đó.

Tân Đồng khẽ gật đầu.

Đúng, là lúc sinh mổ Nam Hợp để lại.

Thời điểm thai chín tháng tuổi, mỗi ngày cô đều cảm nhận được cử động vui vẻ của cậu, cậu không ngừng trở đầu, như báo cho cô biết sự tồn tại của mình.

Cô cười cậu là cậu bé phá phách, ngay cả lúc ngủ cũng không để cô yên ổn được một lát.

Cao Lệ sắp xếp cho cô một phòng bệnh để dưỡng thai ở một bệnh viện gần đó, ngày nào cũng đến, nói là dẫn cô đi làm kiểm tra.

Sau đó, hình như kết quả kiểm tra không được tốt cho lắm.

Cô được đưa vào phòng phẫu thuật, sau khi gây mê tỉnh lại, vẻ mặt Cao Lệ nghiêm túc nhìn về phía cô, tuyên bố đứa bé đã chết.

“Theo giấy thỏa thuận, tôi sẽ không thanh toán số tiền còn lại cho cô, nhưng tôi đã giúp cô trả tiền thuốc men rồi, cô cố gắng bồi dưỡng sức khỏe cho tốt, tôi đi đây.”

Cô không dám khóc, chỉ cố gắng đè nén nước mắt.

Những ngày ấy, cô chỉ im lặng, y tá thấy vẻ mặt cô như vậy thì đều cảm thông.

Sau khi hồi phục hoàn toàn, cô quay về trường làm thủ tục đi học lại, cho đến khi cầm được bằng tốt nghiệp.

Cao Lệ, đứa bé, tất cả mọi chuyện đều như làn khói, tiêu tan khỏi cuộc sống của cô, nhưng dường như đã vĩnh viễn lưu lại thứ mùi vị không thể phai nhòa.

Tinh thần cô ngày càng sa sút, đầu tiên là cả đêm không ngủ được, sau đó là ảo thanh [1], thậm chí là ảo thị [2]. Không làm được công việc tập san của trường, ngay cả học tập bình thường cũng bị quấy nhiễu, giáo viên khuyên nhủ cô, giới thiệu Lục Vực cho cô.

Mỗi tuần cô đều đúng giờ đi làm trị liệu mới từ từ tốt hơn, đến khi Nam Hợp xuất hiện, cô mới biết ra, khúc mắc lớn nhất đã được giải, Nam Hợp mới là người chữa tâm bệnh cho cô.

Lệ Đông Nhất nhìn cô, lại làm ra một động tác.

Anh nâng người cô lên, hôn lên vết sẹo trên chiếc bụng phẳng lì kia, đưa tay ôm chặt lấy cô.

Mắt anh sáng vô cùng, mang theo dạt dào tình cảm, Tân Đồng bỗng nhiên không muốn đẩy anh ra.

Đây là lần đầu tiên hai người họ thẳng thắn đối diện nhau.

Lệ Đông Nhất vẩy nước, tắm qua loa cho cô.

Tóc Tân Đồng ướt nhẹp, dán vào hai gò má, khác với vẻ xa cách như thường ngày, cô cứ như vậy, nhẹ nhàng tựa vào anh, ý lại vào anh.

Lệ Đông Nhất rất nhanh lại động tình, mượn nước ấm, lại làm bữa một phen.

“Xin lỗi em,” Lệ Đông Nhất bế cô về giường, sự tự chủ của anh luôn rất tốt, lại chỉ vì cô mà mất không chế hết lần này đến lần khác, “Đêm nay anh sẽ không làm bậy nữa đâu.”

Tân Đồng thầm than.

“Không cho phép nhắc lại chuyện ly hôn, biết chưa?” Mặt Lệ Đông Nhất dán vào mặt cô.

Hồi lâu sau, Tân Đồng vẫn không trả lời.

Lệ Đông Nhất nghĩ rằng cô đã ngủ, kết quả là Tân Đồng lại có hơi đăm chiêu, nhưng anh không biết cô đang nghĩ điều gì.

Anh nghĩ đến bản thân không thể bỏ cuộc được, nên hôn rồi lại hôn đến khi miệng cô sưng lên, làm cô hoàn hồn lại.

Hình như Tân Đồng đang mâu thuẫn, cô như muốn tránh đi, nhưng lại tránh không được.

“Nói mau lên, không nhắc lại chuyện ly hôn nữa.” Lệ Đông Nhất cố chấp như con nít không ăn được kẹo.

Tân Đồng chớp mắt, “Lệ Đông Nhất, anh có thể hứa với... em, mãi mãi không dẫn Nam Hợp đi, mãi mãi bảo vệ nó được không?”

Điều cô sợ nhất chỉ có như vậy mà thôi.

“Em khờ quá,” Vẻ mặt Lệ Đông Nhất dãn ra, “Cả em và con, anh đều bảo vệ.”

“Vì sao?”

“Vì sao gì chứ?”

“Thì là, anh như vậy với em đó?”

Đưa Nam Hợp đến bên cô, còn có, làm mấy chuyện ngược ngùng thế này, còn nói sẽ bảo vệ cho cô và Nam Hợp?

Anh cao quý như vậy, còn cô lại quá thấp kém.

Trước giờ cô luôn nghĩ họ là người của hai thế giới.

Cô nghĩ là anh muốn trừng phạt cô, mới đưa Nam Hợp cho cô, đến khi cô không thể thiếu Nam Hợp, anh sẽ tùy tiện đưa cậu đi mất.

Dù sao thì, cô cũng là một nhân tố quan trọng trong âm mưu đó mà.

Lệ Đông Nhất cốc nhẹ vào trán cô, “Coi phim nhiều quá bị lậm đúng không? Sao nghĩ ra được điều kỳ quái như vậy?”

Lệ Đông Nhất nói xong câu đó thì xuống giường.

Anh giận rồi à? Tân Đồng không biết mình có nói sai gì không, cô ôm chặt lấy cái chăn trên người.

Trong tay Lệ Đông Nhất cầm thứ gì đó đưa đến trước mặt cô, “Em nhìn xem.”

“Sao anh lại có thứ này?”

Đây là thẻ chứng nhận khi cô làm trong tập san của trường, có tên tuổi, chuyên ngành và chức vụ đảm nhiệm.

“Thì nhặt được,” Lệ Đông Nhất cười cười, “Không biết người nào đó hấp tấp quá nên làm rớt.”

“Em hả?”

“Không thì còn ai hấp tấp như vậy?”

Tân Đồng nhớ ra, “Anh từng tới trường em?”

Là khi Cao Lệ tìm gặp cô không lâu, cô còn đang phân vân, ngày nào tinh thần cũng hoảng hốt. Sau đó, cô lại phụ trách mời mấy doanh nhân có chút thành công đến làm tọa đàm, nhưng cô lại quên mang theo sổ ghi chép.

Những câu hỏi chuẩn bị hỏi trong buổi tọa đàm đều ghi trong đó, sau khi kết thúc tọa đàm cô còn phải chỉnh lý lại tài liệu.

Nhưng cả phòng đã chật ních người ngồi.

Cô nhờ bạn học ở bên cạnh giữ chỗ giúp, rồi cúi người ra khỏi phòng, chạy một mạch về phòng tập san của trường ở tầng hành chính.

Cánh cửa khép hờ, Lệ Thịnh đưa lưng về phía cô, trước ngực còn có một sinh viên nữ, hai cánh tay ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh, ánh lên cửa sổ thủy tinh giống như một bức tranh cắt ghép.

Như có thứ gì đó vô cùng sắc nhọn đâm vào tim cô, cả hít thở cũng đau đớn mà ngưng trệ lại.

Đôi cánh tay ấy rất đẹp, trên cổ tay còn đeo chiếc lắc bảy màu, thật là chói mắt.

Đó là quà cô tặng cho Đồng Dao nhân dịp sinh nhật lần thứ 19 của cô ấy.

Cô không biết đã va vào đâu, tiếng động quấy nhiễu đến hai người bên trong, cô tức khắc xoay người, hoảng hốt chạy đi bất kể đường xá.

Ngay lối rẽ cô đụng phải vài người, phía sau thì Lệ Thịnh đang đuổi theo cô, cô bất chấp phép lịch sự, tông vào vai của người nào đó, chạy xuống lầu.

Chạy về phòng tọa đàm, mới phát hiện mất thẻ chứng nhận đeo trước ngực.

Cô cũng không tìm nữa, buổi tọa đàm đó cô cũng không nghe.

Cô vốn đang phân vân xem có nên nói chuyện nhà cô cho Đồng Dao và Lệ Thịnh nghe không, ngẫu nhiên chứng kiến cảnh đó nên đã hoàn toàn khuấy đảo suy nghĩ của cô. Nói thế nào, nhà Đồng Dao cũng là gia đình bình thường, còn Lệ Thịnh, khi đó cô không biết anh có gia thế như vậy, nhưng cho dù biết thì lòng tự trọng của cô cũng không cho phép cô nhờ vả anh.

Huống hồ, cô đã nhìn rõ sự thật này?

“Vậy anh biết em từ lúc đó?”

“Không,” Lệ Đông Nhất xem tấm ảnh trên thẻ, Tân Đồng trong tấm ảnh lúc đó tóc vừa mới ngang tai, chưa thoát ra được vẻ trẻ con. Lúc ấy anh nhất được, chỉ cảm thấy là một cô bé đáng yêu, có chút hấp tấp mà thôi.

Anh tiện tay cất thẻ chứng nhận vào trong cặp táp, nghe nói sinh viên báo chí của tập san ở trường sẽ đặt câu hỏi, anh nghĩ chắc sẽ gặp lại thôi, lúc đó sẽ trả cho cô, ai ngờ không thấy, sau đó mang về, luôn để trong ngăn kéo ở phòng sách.

Tân Đồng nhúc nhích người, “Vậy anh thật sự muốn kết hôn với em?”

Nếu có thể cho Nam Hợp một gia đình hoàn chỉnh, có lẽ cậu sẽ càng hạnh phúc hơn.

Huống hồ, đối tượng chính là anh.

“Nói anh nghe xem, em có chút xíu tình cảm nào với anh hay không?”

Tân Đồng che mặt, rầu rĩ nói, “Điều này thì có gì khác biệt chứ?”

Cô thích hay không cũng đã như thế này rồi mà.

“Đương nhiên là có, anh nghĩ rằng thời gian càng lâu, em sẽ từ từ thích anh, dần quen với sự tồn tại của anh, ai ngờ, trong đầu em lại có tính toán khác.” Nghĩ đến chuyện đó anh có chút mất tinh thần.

Lệ Đông Nhất nắm tay cô, “Gật đầu hay lắc đầu hả?”

Tân Đồng bị anh làm ồn đến không còn cách nào khác, đành gật đầu.

Đúng vậy, anh nói không sai, cô đã quen dần với sự tồn tại của anh, cũng có hơi thích thích anh.

Lệ Đông Nhất hôn lên tay cô rồi bỏ lại vào trong chăn. Về mặt có chút ử rữ, sớm biết rằng “lừa dối lẫn nhau” thì có thể dễ dàng có được câu trả lời, vậy tại sao anh còn lãng phí thời gian nhin đến giờ?

“Em buồn ngủ.” Tân Đồng khép mi mắt lại.

Lệ Đông Nhất vừa thấy mí mắt cô díp vào nhau, có vẻ vô cùng buồn ngủ, anh biết mình đã làm cô mệt.

“Ngủ đi.”

Cuối cùng cũng có khoảnh khắc cô không nghĩ đến Nam Hợp, dường như Lệ Đông Nhất có hơi đặc ý.

“Sáng mai gọi em dậy sớm nhé, em làm bữa sáng cho Nam Hợp.” Tân Đồng cố lấy tỉnh táo, nói một câu.

Lệ Đông Nhất: *ngắn tò te*

[1], [2] Ảo thanh, ảo thị là hai trong các loại ảo giác thường gặp, là nghe thấy tiếng nói và nhìn thấy những sự vật sự việc không có thật ở hiện thực.

31. Chương 31

“Mấy giờ rồi?” Tân Đồng thức dậy, mở mắt, liền thấy Lệ Đông Nhất đã ăn mặc chỉnh tề, nằm nghiêng qua một bên nhìn cô. “9h.”

“9h?!” rèm cửa chưa kéo ra, nhưng lại không tối lắm, Tân Đồng liền bật dậy, vội vàng tìm quần áo, “Sao anh không đánh thức em?”

“Đây nè.” Lệ Đông Nhất đưa bộ quần áo được gấp gọn gàng vào trong tay Tân Đồng.

Từ đồ lót đến quần áo mặc ngoài được xếp ngay ngắn từ trên xuống dưới, Tân Đồng đỏ mặt, cũng đành chịu vậy, cô ôm lấy chồng đồ.

“Chuyện đó... anh ra ngoài trước được không?” Đêm qua điên cuồng như vậy, nhưng khi thảng thẩn thành thật đối diện nhau, lại là ban ngày ban mặt, cô vẫn có chút không thích ứng với chuyện hai người đột nhiên phát sinh quan hệ thân mật.

Lệ Đông Nhất cười cười, hôn một cái lên mặt cô, “Anh đã đưa Nam Hợp đi học rồi, em thức dậy đánh răng rửa mặt đi, anh đi hâm nóng điểm tâm lại, ăn sáng xong anh sẽ dẫn em về nhà gặp ba mẹ.”

Mãi cho đến khi Tân Đồng mặc xong quần áo, đứng trước bồn rửa mặt đánh răng mới tiêu hóa hết lời Lệ Đông Nhất vừa nói, cô vội vàng rửa mặt sạch sẽ, đi về phía bếp.

Lệ Đông Nhất đang đưa lưng về phía cô, trong tay còn cầm vá, không biết đang nấu gì, nhưng mùi thơm rất nồng đậm.

Nghe thấy tiếng động, Lệ Đông Nhất xoay đầu nhìn Tân Đồng, “Có thể ăn ngay lập tức rồi.”

Lời nói vừa đến bên miệng Tân Đồng lại nuốt xuống, đi đến sau lưng anh, bỗng ôm lấy thắt lưng anh một cách không tự chủ.

“Sao vậy em?”

“Anh nấu khi nào vậy?”

Cô lén nhìn, cháo nắm hương thịt gà, trên bàn còn có bánh củ cải, trông khá hấp dẫn.

Lệ Đông Nhất: “... anh mua mà.”

Tân Đồng xụi lơ cụp mắt xuống, thả anh ra, ngồi vào bàn ăn.

“Thất vọng lắm hả?” Anh múc cho cô một chén.

“Không có,” Tân Đồng cẩn thận bưng lên húp, có hơi nóng, nên lại đặt xuống, “Anh làm tốt lắm.” Cô thấy anh vẫn còn nhìn cô liền bổ sung thêm một câu.

Hình như Lệ Đông Nhất bị lời nói đùa này chọc cười, khóe môi cong lên. “Làm tốt lắm, ừm...”

Tân Đồng nhanh chóng cúi đầu, thật muốn cắn rớt đầu lưỡi của chính mình cho rồi.

“Nam Hợp có ăn không?” Tân Đồng thổi thổi, rót cuộc cũng thành công húp được ngụm cháo, mằn mặn, thơm thơm, nấu rất nhừ.

“Hai cái bánh củ cải, một chén cháo, còn có một chút đậu hũ.”

“Đậu hũ?” Tân Đồng nhìn trên bàn, đậu hũ ở chỗ nào?

Lệ Đông Nhất vừa nghĩ đến biểu hiện lúc sáng của anh bạn nhỏ liền muốn cười.

Không phải là mẹ gọi cậu thức dậy, đương nhiên cậu có hơi khó chịu một chút xíu.

Mới vừa mặc xong quần áo, cậu liền chạy đến phòng bên cạnh, bò lên giường, hôn mẹ đang ngủ say một cái. Chải răng, rửa mặt xong lại chạy vào lần nữa, thấy mẹ vẫn còn chưa thức dậy, cậu hậm hực đi ra. Ăn sáng xong, cậu lại chạy vào lần ba.

“Ba ơi, ba ơi.” Về mặt Nam Hợp khẩn trương chạy đến trước mặt Lệ Đông Nhất đang dọn dẹp bàn ăn, túm tay anh đến phòng ngủ.

“Ba nhìn xem, hình như mẹ bị muỗi cắn.” Bàn tay nhỏ xíu của cậu khê chạm vào cẳng cổ trắng nõn của Tân Đồng lộ ra khỏi chăn, “Ba ơi, ba nhanh nhanh đi bôi thuốc cho mẹ đi.” Về mặt cậu khá khẩn trương, còn không quên nhắc nhở Lệ Đông Nhất đi bôi thuốc cho mẹ cậu.

Lúc cậu bị trầy da, mẹ cũng bôi thuốc cho cậu, khỏi rất nhanh.

Lệ Đông Nhất bế cậu ra ngoài, “Ba thấy rồi, không có vấn đề gì đâu.”

“Mẹ đánh nhau với mấy con muỗi nên mới mọt như vậy đúng không ba?” Nam Hợp ngửa mặt, hỏi ba cậu. Ba cậu nói mẹ cậu mọt mỗi lần cho nên mới muốn ngủ nướng một lát.

Lệ Đông Nhất nhin cười, mang giày cho cậu, “Đúng đó, đi thôi, hôm nay ba sẽ đưa con đến trường.”

Tân Đồng tỉnh ngộ ra, hèn chi lúc này thức dậy cô cảm thấy trên mặt hơi dính dính, hóa ra là nước miếng của cậu bé nào đó dính trên mặt.

Ăn xong, Lệ Đông Nhất lái xe đưa Tân Đồng đến nhà lớn họ Lệ.

Thím Cao đã sớm chuẩn bị trà nước, Lệ Biên Thành và Ôn Hình thì ngồi ngay ngắn trên sofa.

“Hồi hộp à?”

“Ừm, có chút chút.”

Lệ Đông Nhất vân vê lòng bàn tay cô, “Có anh đây.”

Sắc mặt Lệ Biên Thành đương nhiên là không tốt, trái lại, về mặt Ôn Hình lại hứng thú dạt dào, không biết là cô gái thế nào lại có thể thu phục được đứa con trai của bà.

“Ba, mẹ.” Lệ Đông Nhất nắm tay Tân Đồng đi đến trước mặt hai người.

Tân Đồng cảm thấy lòng bàn tay cô rịn đầy mồ hôi, còn tay Lệ Đông Nhất lại khô ráo ấm áp, nắm như vậy, không biết có cảm thấy khó chịu hay không, cô nghiêng mặt nhìn anh, tối qua không phải đã âm thầm hạ quyết tâm rồi sao? Bất kể khó khăn bao nhiêu, cô cũng nguyện theo anh.

Vì thế cô cũng ngẩng đầu lên, nhìn hai người ở trước mắt, kêu một tiếng theo Lệ Đông Nhất.

Lệ Biên Thành khụ khụ hai tiếng, đặt tách trà xuống, thầm giận đứa con trai càng lớn thì trong mắt càng không có người cha này, vốn còn trông mong vào chuyện nó có thể nối lại tình xưa với Hứa Ủy Nhiên, cả nhà vui mừng. Kết quả lại cùng một đứa con gái không biết tên cũng chẳng biết họ làm giấy kết hôn, còn là vừa mới cầm giấy tờ, sợ không che đậy nổi mới nhớ đến chuyện thông báo một tiếng với ông.

“Con tên là Tân Đồng à?” Ôn Hình thấy bộ dạng cô ngoan ngoãn, trái lại rất thích.

Lúc sáng Lệ Đông Nhất gọi điện thoại về nhà, nói là muốn dẫn cô đến, bà vẫn còn kinh ngạc, khi khờng khi không lại âm thầm lấy giấy chứng nhận rồi. Vừa nói với Lệ Biên Thành, quả nhiên ông nổi trận lôi đình.

Không biết tuổi tác bao nhiêu hay làm gì, hiện giờ trong lòng bà rất bình thản, mọi chuyện đều lấy con trai làm chuẩn, chỉ cần Lệ Đông Nhất hạnh phúc, bà sẽ không có ý kiến.

Nhìn thấy cô gái này dịu dàng ít nói, giống như người thích sống giản dị.

Tân Đồng bước lên, “Dạ.”

“Đến đây ngồi đi.” Bà vỗ vỗ lên chỗ trống bên cạnh mình, vẫy tay bảo Tân Đồng qua ngồi.

Tân Đồng gật đầu, chuẩn bị đi qua đó ngồi, lại bị Lệ Đông Nhất kéo ngồi xuống sofa ở đối diện.

Ôn Hình bật cười khanh khách, “Sao cục cưng của mẹ thành ra như vậy chứ? Mẹ sẽ không ăn thịt con bé đâu.”

Trên mặt Lệ Đông Nhất không biểu hiện gì, ánh mắt vẫn nghiêm túc nhìn mặt của Lệ Biên Thành, “Con biết mà.”

Có Ôn Hình ở đây, nói chuyện cũng không ngượng ngùng.

Cũng không cần phải nói gì nhiều, đa số đều là Lệ Đông Nhất trả lời thay cô, Tân Đồng chỉ cần ngồi một bên, gật đầu phụ họa là được.

Cơm trưa là do Ôn Hình cực lực yêu cầu, Lệ Đông Nhất và Tân Đồng mới ở lại ăn.

Trái lại, bầu không khí thật ra cũng không tồi.

Bình thường Tân Đồng đọc không ít sách trong thư viện, thêm chuyên ngành học lúc trước nữa, đối với mấy thứ mà Lệ Biên Thành cảm thấy hứng thú cô lại có thể trả lời không ít, vì thế sắc mặt Lệ Biên Thành thoáng tốt hơn một chút.

Ván đã đóng thuyền, nếu ông không đồng ý cũng không thể làm được gì.

Ăn cơm trưa xong, Lệ Biên Thành cũng biết mình không được hoành hành cho lắm, nên ông dứt khoát quay về phòng sách.

Ôn Hình lên lầu, lúc xuống tay cầm theo một chiếc hộp.

“Con kết hôn với Đông Nhất, cũng không thể không có gì hết, đây xem như là của gia bảo, đến lúc đó con hãy đeo cho con dâu của con.” Bà mở hộp, đưa chiếc vòng ngọc cho Tân Đồng.

Tân Đồng vốn muốn từ chối, kết quả chưa kịp nói câu nào, Lệ Đông Nhất đưa tay ra nhận giúp cô.

“Cảm ơn mẹ.”

“Là mẹ cho Đồng Đồng, con chẳng những không tặng vợ con thứ gì mà còn cướp đồ của nó.” Ôn Hình làm bộ tức giận.

Lệ Đông Nhất cười âm thầm, “Con biết rồi, biết rồi, con thương cô ấy còn không hết, sao mà làm thế được?”

Tân Đồng nhất thời đỏ mặt.

Biết Tân Đồng làm việc trong thư viện, thím Cao kéo tay cô, hỏi ý kiến cô xem đứa cháu gái lên 8 tuổi của bà có thể đọc sách gì cho tốt, vì sắp đến sinh nhật của nó, bà muốn mua cho nó mấy quyển.

Nhân lúc này, Ôn Hình kéo tay Lệ Đông Nhất lên lầu nói chuyện.

“Con thật sự thích Đồng Đồng, hay chỉ bởi vì Nam Hợp?” Hình như hai đứa nó đã sống chung một thời gian, làm sao Ôn Hình lại nhìn không ra chứ, vừa thấy ánh mắt Lê Đông Nhất nhìn Tân Đồng, thì biết ngay hai đứa nó đang rất nóng bỏng.

Lê Đông Nhất đáp mà không cần thời gian suy nghĩ, “Con rất thích cô ấy.”

Hứa Ủy Nhiên che dấu rất giỏi, anh từng nghĩ người nọ là ai? Bất luận là kẻ nào, anh cũng rất hận.

Nửa năm trước, anh đứng ở cuối cầu thang thật dài của thư viện, nhìn thấy Tân Đồng chậm rãi đến gần rồi đi lướt qua anh.

Anh đã nhận ra cô.

Cô sinh viên chưa thoát khỏi vẻ ngây thơ, lạnh chanh hấp tấp, hiện giờ nụ cười lại điềm tĩnh, ung dung không sợ hãi.

Là do đã từng mang thai hay vì lý do nào khác, khiến cô bây giờ lại tản ra loại khí chất thế này.

Những lời chất vấn anh đã chuẩn bị từ trước lúc này không nói ra miệng được.

Cô rất khác với những gì anh dự đoán, với tính cách của Hứa Ủy Nhiên, tìm được cô cũng là chuyện nằm ngoài dự tính của anh.

Thay vì nói đó là chuyện ngoài ý muốn, chi bằng nói đây là chuyện kinh ngạc vui mừng trong cuộc đời anh.

Rồi sau đó, Lê Thịnh đột ngột xuất hiện, anh nhìn thấy cô mỉm cười với Lê Thịnh, nắm tay Lê Thịnh cùng nhau tản bộ, chuyện đó đã hoàn toàn làm xáo trộn kế hoạch của anh, rốt cuộc anh lại cảm thấy tức giận, cực kỳ tức giận.

Tiếp đó nữa, anh đưa Nam Hợp đến trước mặt cô.

Cho đến ngày hôm nay.

“Nhưng mà Nam Hợp...” Tuy rằng Ôn Hình rất vui vẻ, nhưng bà cũng nghĩ đến Nam Hợp.

Tuy rằng Nam Hợp là con của Hứa Ủy Nhiên, nhưng bà vẫn rất yêu thương cậu, cậu ngoan ngoãn đáng yêu, đương nhiên ít nhiều gì bà cũng có chút đau lòng.

Cô gái dịu dàng xinh đẹp đến đâu, khi gánh cái danh mẹ kế, trước sau gì cũng không tốt.

Lê Đông Nhất cười cười, “Mẹ à, chuyện này mẹ không cần lo đâu.”

Vì có lẽ, cô ấy chính là người yêu thương Nam Hợp nhất trên đời.

Trong đầu Ôn Hình chợt sáng lên, bà không tin mở miệng, “Nam Hợp là con của con và Tân Đồng à? Thảo nào mẹ luôn thấy Nam Hợp và Tân Đồng có điểm nào đó rất giống nhau?”

“Mẹ, con không muốn giấu mẹ gì cả, tóm lại, mọi trách nhiệm đều ở con.” Lê Đông Nhất chỉ nói lấp lửng.

“Thằng con hư hỏng này!” Ôn Hình cầm lấy mắt kính, treo ở trước ngực, giả vờ muốn đánh anh, nhưng nửa chừng lại thu tay, “Thôi, vậy thì mẹ cũng yên tâm. Nhưng mà con định chừng nào nói với ổng?”

Ngón tay Ôn Hình chỉ về phía phòng sách, bĩu môi.

“Cứ từ từ.” Ba anh tuổi tác đã cao, sợ rằng nhất thời không tiêu hóa được chuyện này.

Hơn nữa, trong lòng ông đã nhận định Hứa Ủy Nhiên, tất nhiên có nói gì ông cũng không nghe lọt tai.

Còn có Hứa Ủy Nhiên nữa, anh vẫn chưa giải quyết.

Ra cửa, Lê Đông Nhất lấy xe.

Tân Đồng ngồi vào vị trí bên cạnh ghế lái, “Anh thật sự muốn đến thăm ba à?”

Buổi sáng bệnh viện phải kiểm tra phòng bệnh, phát thuốc, điều trị, không được vào thăm.

Lúc này đến bệnh viện, có lẽ đúng lúc có thể vào thăm.

Trong lòng Lê Đông Nhất ít nhiều gì cũng có chút lo lắng, nhưng nhìn thế nào cũng thấy chút xấu xa pha lẫn trong nụ cười của cô, anh ra về trấn tĩnh, “Đương nhiên muốn đi rồi.”

Tuy rằng rất có thể sẽ bị ném dép hay ném gối gì đó, nhưng nếu qua được ải này, chuyện cô thuộc về anh đương nhiên sẽ tăng thêm một phần đảm bảo.

Tân Đồng vẫn cười, lại bị người đàn ông nào đó hung dữ trừng phạt một trận, cho đến khi cô không ngừng xin tha, Lê Đông Nhất mới buông cô ra.

“Đồng Nhất, em cảm thấy hình như chúng ta tiến triển quá nhanh.”

Trước đêm qua, cô vẫn còn cố gắng duy trì khoảng cách an toàn với anh.

Anh cũng thật thà đứng ngoài giới hạn cô đặt ra.

Bỗng nhiên, cứ vậy mà thân mật.

“Sợ nhanh à?” Lê Đông Nhất cố ý xuyên tạc hàm ý của cô, nụ hôn lúc này đây lại mềm nhẹ như nước, cứ day day qua lại làn môi cô, gần như muốn làm cô chìm đắm vào đó, “Vậy tối nay anh chậm một chút nha.”

Người đàn ông này, tại sao lúc trước cô không nhìn ra được bản chất xấu xa của anh chứ?

32. Chương 32

“Để em vô trước.” Tân Đồng thả tay Lê Đông Nhất ra, ngăn anh lại, “Chờ em.”

Tân Chí vừa mới ngủ trưa dậy.

Hộ lý ra ngoài rồi, Tân Đồng liền hứng nước, pha chút nước nóng, lau mặt giúp Tân Chí.

“Đồng Đồng, ba không nghiêm trọng lắm đâu, có hộ lý ở đây mà. Con đừng đến hoài, làm lỡ công việc.” Tân Chí cầm khăn mặt, tự mình lau hai vai.

“Không lỡ gì mà,” Tân Đồng dọn dẹp này nọ rồi ngồi xuống giường, “Ba, ba thấy đỡ hơn chưa? Con muốn thừa chuyện này với ba.”

Lê Đông Nhất đứng bên ngoài đợi hồi lâu, rốt cuộc cũng đợi được Tân Đồng đi ra.

“Ba gọi anh vào đó.” Cô chấp tay, vẻ mặt có hơi nghiêm trọng.

Lòng Lê Đông Nhất chùn xuống, nhưng không biểu hiện ra mặt, “Một mình anh hả?”

“Ừm.”

Lê Đông Nhất sửa sang lại quần áo, hôn chớp nhoáng lên mặt Tân Đồng một cái, thấp giọng nói, “Lucky Kiss (nụ hôn may mắn).”

“Thưa bác trai.”

Tân Chí nhìn thoáng qua anh, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Người ở trước mặt này trông thật cao quý và điển trai, tuy lễ phép cung kính gọi ông một tiếng “bác trai”, nhưng ông tuyệt đối không dám xem thường anh. Ông không phải nông dân trồng hoa chưa trải đời, cũng đã sống hơn nửa đời người rồi, liếc mắt một cái liền nhìn ra người này không hề đơn giản.

Tuy rằng ông rất muốn kêu Đồng Đồng mau chóng tìm một người có thể phó thác cả đời, nhưng cũng không muốn dằn ông như vậy.

Người như anh ta thật sự có hợp với Đồng Đồng không?

Ông thở dài, “Cậu Lê, không phải tôi không đồng ý, nhưng Đồng Đồng, nó thật sự không thích hợp với cậu đâu. Tuy rằng nó đã 26 tuổi, nhưng không có kinh nghiệm trải đời, còn phương diện khác có lẽ càng không thể nào sánh được với cậu.” Tân Chí dừng một chút, chuyển mắt chỗ khác, “Mẹ nó mất sớm, tâm nguyện lớn nhất lúc còn sống của bà ấy chính là mong Đồng Đồng tìm được một người chồng bình thường là tốt rồi.”

Một người chồng bình thường, lễ phép có học vấn, chịu an phận sống cuộc sống giản dị là được rồi.

Ông vẫn còn nhớ rất rõ những lời Tân Đồng nói, vẫn đang giúp cô để ý xem.

Cũng có vài người phù hợp với điều kiện trên, cũng có cảm tình với Đồng Đồng, thế nhưng tâm trí của Đồng Đồng vẫn không có ở đây, cả ngày chỉ đặt trong sách vở, bây giờ đột nhiên lại dẫn về một anh chàng quá mức lóa mắt như vậy.

Lệ Đông Nhất đón nhận ánh mắt sắc bén của Tân Chí, “Cháu biết, cháu lớn hơn Đồng Đồng nhiều tuổi, cũng từng trải nhiều, nhưng xin bác hãy tin ở cháu, những điều đó hoàn toàn không phải là trở ngại, cháu có thể chăm sóc cô ấy thật tốt, cháu xin cam đoan với bác.”

“Cậu từng ly hôn à?”

“Vâng, cháu từng có một cuộc hôn nhân thất bại.”

Anh trả lời rất thẳng thắn, cũng rất ngắn gọn.

Tân Chí liền thấy âm đảm, trong lòng thầm oán trách Tân Đồng thích tranh giành.

“Là bởi vì Đồng Đồng à?” Tân Chí không muốn nghĩ vậy, ông không muốn tin đứa con gái ngoan ngoan từ nhỏ của ông lại chính là tiểu tam phá hoại hôn nhân người khác.

“Không phải,” Lệ Đông Nhất trịnh trọng nói, “khi đó cháu và cô ấy đã thảo luận chuyện ly hôn rồi.”

“Bất luận thế nào, đứa trẻ luôn là vô tội, mấy năm nay cũng cực cho cậu,” Tân Chí nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi đã nói với Đồng Đồng rồi, nếu có thể thì dẫn đứa nhỏ đó đến để tôi xem.”

Lúc trước nói mấy lời không đồng ý, đâu có chỗ nào là thật chứ? Tân Chí nghĩ Đồng Đồng cảm thấy xứng là được, mặc dù ông không đồng ý, nhưng nhớ đến dáng vẻ cúi đầu nhận lỗi của Tân Đồng, ông liền thấy đau lòng.

Khi đó Niên Niên mới làm phẫu thuật xong, ông chăm sóc Niên Niên mà bỏ qua đứa con gái này.

Mấy tháng biệt tăm đó, đúng là Đồng Đồng đi sinh con.

Lúc ấy Niên Niên luôn miệng đòi gặp chị, ông gọi điện thoại cho Tân Đồng, Tân Đồng nói là phải học thi, có rất nhiều việc nên không nhỉnh ra được thời gian để về. Cô luôn bảo ông hãy yên tâm, ông đương nhiên là tin lời cô nói.

Bây giờ nghĩ lại, người cha như ông đúng là một người cha thất bại.

Ý cười trên mặt Lệ Đông Nhất ngày càng sâu, “Cám ơn bác.” Anh cầm lấy tay ông.

Tân Đồng dựa vào tường, không biết cuộc nói chuyện ở bên trong tiến triển thế nào?

Cuối cùng Lệ Đông Nhất cũng đi ra, cô còn chưa kịp hỏi anh thế nào, đã bị Lệ Đông Nhất giữ mặt, hôn một cái thật say đắm.

“Anh sao vậy,” Tân Đồng đẩy anh ra, “cũng không nhìn xem đây là chỗ nào.”

Cô nhìn ngó xung quanh, nhìn thấy mấy ánh mắt mang thiện ý.

“Đây là trừng phạt em,” Lệ Đông Nhất giữ lấy cô. “Mấy câu anh dạy em nói sao đến một câu cũng không nhớ hử, lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết trên người mình chứ.”

Tân Đồng bĩu môi, ánh mắt xoay chuyển, “Em không nhớ.”

“Lặp lại lần nữa.”

Tân Đồng giơ tay ra tạo khoảng cách, “Sao em có thể đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người anh chứ,” cuối cùng cô cũng không thoát khỏi anh, một tay bị anh nắm chặt, đang phát đau âm ỉ, “cũng được, mọi chuyện sau này, em và anh sẽ cùng nhau gánh vác.”

Anh là người thân của cô, là chồng, là người nhà.

Đây chính là lựa chọn của cô.

“Em hỏi bác sĩ rồi, ngày mốt là ba có thể xuất viện, em và ba cùng nhau quay về Dung Trấn một chuyến.” Dưới ánh mắt nóng rực của anh, Tân Đồng ngưng ngừng chuyển đề tài.

“Lúc đó anh đưa hai người về.” Lệ Đông Nhất nghĩ rồi nói, “Còn có, em định lúc nào dẫn Nam Hợp đến đây? Mai à?”

“Cũng được.”

“Vậy bây giờ anh đến công ty trước, sau đó thuận đường đón Nam Hợp về nhà luôn ha?”

“Ừm, em nói chuyện với ba một lát rồi về nhà nấu cơm.” Tân Đồng “bị ép” phải quàng tay lên cổ anh, “Anh muốn ăn món gì?”

Nói thật, cô cũng không biết Lệ Đông Nhất thích gì.

“Chỉ cần em nấu là được.” Khóe miệng Lệ Đông Nhất rõ ràng hơi nhếch lên, thói quen của anh và Nam Hợp giống hệt nhau.

Cuộc đối thoại bình thường mà ấm áp chấm dứt.

Lệ Đông Nhất đi khỏi, vừa lái xe vừa hồi tưởng lại còn cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

Lúc đến công ty, phòng làm việc của Hứa Ủy Nhiên đã được dọn dẹp thật sạch sẽ, hoàn toàn không nhìn ra lúc trước đã từng bị đập phá lộn xộn.

Lễ tân ở cửa là gương mặt mới toanh, lễ phép cứng nhắc dẫn Lệ Đông Nhất đi vào.

“Pha cho tổng giám đốc Lệ một tách cà phê mang vào đây.”

Thư ký mới trả lời một tiếng rồi ra ngoài đóng cửa lại, vẻ mặt cẩn trọng dè dặt, chỉ sợ bắt cần một cái là cũng giống như người tiền nhiệm kia, chỉ vì một tờ giấy mà bị sa thải.

“Đông Nhất, mời ngồi.”

Cà phê được bưng vào rất nhanh, đặt ở trên bàn.

Lệ Đông Nhất không đụng vào, “Cô đổi thư ký rồi à?”

“Chỉ một tờ giấy mà cũng không xem được, giữ cô ta lại có lợi ích gì?” Cô mỉm cười miễn cưỡng, “Đúng rồi, em quên dặn là anh uống cà phê không bỏ đường.” Cô muốn gọi điện bảo thư ký pha lại một tách khác đem vào.

“Không cần,” Lệ Đông Nhất lên tiếng ngăn cô lại, “cô nên nhớ chúng ta đã ly hôn rồi.”

“Đông Nhất, thật sự em không tài nào hiểu nổi, em thật sự kém như vậy à?” Hứa Ủy Nhiên đứng dậy, đi đến bên cạnh Lệ Đông Nhất, “Tân Đồng ngoại trừ sinh Nam Hợp ra, thì cái gì cũng không muốn, cô ta cũng không yêu anh, còn những thứ mà anh muốn em đều có thể cho anh. Anh có biết em về đây chẳng qua chỉ là muốn giúp anh không.”

“Giúp tôi ư?” Khóe miệng Lệ Đông Nhất cong lên một độ cong châm biếm.

“Đương nhiên,” Hứa Ủy Nhiên làm như sợ anh không tin, “Anh không sợ ba anh...”

Lệ Đông Nhất cắt lời cô, “Chuyện này cô không cần quan tâm, có lẽ cô nên quan tâm đến ba cô hơn kìa, đến bây giờ ba cô vẫn còn chưa nhận ra cô đúng không?”

“Em thà để ông ấy không nhận ra mình,” Hứa Ủy Nhiên không để tâm lắm, “Còn hơn là nhận ra nhưng lại không biết được sự thật.”

Cái gì là sự thật? Trên đời này, trước giờ không bao giờ tồn tại cái gọi là sự thật thực sự.

“Tôi không cần mấy thứ đó, tôi chỉ muốn nói với cô một tiếng, công việc xong xuôi rồi, cũng không có ý kiến gì khác.” Anh xoay người như nhìn vào cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Đây là lần cảnh cáo cuối cùng, chỉ giải quyết thế này một lần thôi.”

Tân Đồng và Nam Hợp vô cùng quý giá đối với anh, anh không cho phép kẻ khác ngấp nghé, cũng không chấp nhận người ngoài khi dễ.

“Lệ Đông Nhất!” Mặt Hứa Úy Nhiên xanh mét, “Anh có ngon thì đi đi, có ngon thì cứ hạnh phúc đi, rồi sẽ có một ngày anh ngã quỵ thôi.”

Cô vung tay lên, cà phê nóng hổi sóng sánh, cái tách rơi xuống nát bét.

**

“Mẹ ơi,” Nam Hợp ngậm cả miếng cơm, nghiêm mặt nói với Tân Đồng, “Tối nay ba tắm cho con được không?”

Tân Đồng gật đầu, “Đương nhiên là được.” Có lẽ anh bạn nhỏ thấy ngượng, Tân Đồng nghĩ, mắt nhìn Lệ Đông Nhất.

Lệ Đông Nhất tỉnh bơ ăn cơm của chính mình.

“Mẹ, nếu chưa kể chuyện xong mà Nam Hợp ngủ quên, mẹ có thể gọi Nam Hợp dậy được không?” Nói câu cuối cùng, giọng Nam Hợp có hơi nức nở, “Hôm nay Nam Hợp, còn có sau này nữa, đều phải ngủ một mình.”

Hôm nay Tân Đồng liên tục bị mấy yêu cầu kỳ lạ của anh bạn nhỏ làm cho mơ hồ, đột nhiên sinh ra thứ cảm giác lạ lùng như “nhà tôi có con trai mới lớn”.

“Anh muốn dọn dẹp lại phòng ngủ sát vách, để tối Nam Hợp ngủ một mình ở đó.” Lệ Đông Nhất ném ra một câu.

“Ngủ một mình?”

“Dạ,” Nam Hợp cúi đầu, “ba mẹ của mấy bạn ở nhà trẻ đều ngủ chung với nhau.”

Cho nên, cậu muốn trả chỗ lại cho ba cậu.

Tân Đồng vừa định mở miệng khuyên anh bạn nhỏ đang đắm chìm trong bi thương tuyệt vọng không thể tự thoát ra một tiếng, đã bị ánh mắt Lệ Đông Nhất ngăn lại.

“Sao anh không để em nói chuyện với Nam Hợp chứ?” Ăn cơm xong, nhân lúc Nam Hợp tự mình đi tắm, Tân Đồng thay Nam Hợp bênh vực kẻ yếu, “Con còn nhỏ, chuyện này cũng đột ngột quá.”

“Nó là con trai, phải tự lập, tuổi này có thể ngủ một mình rồi.” Lệ Đông Nhất lau bàn, chòng chén đĩa, bưng đến bên cạnh bồn rửa chén.

“Tự lập thì cũng phải từ từ chứ, em không đồng ý.” Tân Đồng rửa chén, đứng đưa lưng về phía Lệ Đông Nhất.

Lệ Đông Nhất không nói gì, dù sao Nam Hợp cũng đã đồng ý với anh rồi, để làm một đứa con trai bảo vệ mẹ, điều trước tiên cần học chính là ngủ một mình mới được.

Tắm xong, giúp cậu lau khô tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của Nam Hợp nghiêm lại lộ vẻ “coi thường cái chết”, Tân Đồng thở dài.

Giường đã thu dọn sẵn sàng. Trải ga giường mới, điều hòa cũng chỉnh nhiệt độ thích hợp.

Lúc sắp kể chuyện xong, Lệ Đông Nhất vừa đi vào, đương nhiên nằm xuống bên kia giường.

“Kể xong chưa?” Lệ Đông Nhất ôm Nam Hợp xuống giường, “Nam Hợp, đi nào.”

Nam Hợp hết nhìn ba rồi nhìn mẹ, cuối cùng cũng mang dép lê, đứng cầm bước bước chân đầu tiên.

Phòng khách có hơi lạnh, Nam Hợp túm quần túm áo bước từng bước thật chậm.

Hu hu, mẹ ơi, tại sao mẹ còn chưa ngăn Nam Hợp lại chứ?

Hu hu, lạnh quá.

Hu hu, Nam Hợp sợ quá đi.

Cuối cùng, sắp đến cửa phòng sát vách, Nam Hợp dường như muốn xoay người chạy trở về, lại được một cánh tay to khỏe bế ngang lên, “Hôm nay bước đầu vậy là được.”

Thật muốn cậu ngủ một mình ghê, nhưng đoán chắc người mẹ mềm lòng nào đó sẽ làm ầm cả đêm.

“Dạ!” Nam Hợp nhất thời vui vẻ ra mặt, ôm lấy cổ Lệ Đông Nhất, “Ba ơi, con yêu ba lắm.”

Nam Hợp nằm giữa Lệ Đông Nhất và Tân Đồng, giường không rộng lắm, nhưng cũng vừa đủ để ba người ngủ.

Nam Hợp không ngừng rúc vào trong lòng Tân Đồng, than thở, “Mẹ ơi, ba mập quá, chiếm rất nhiều chỗ của Nam Hợp.”

Làm Tân Đồng rất vui, càng ôm chặt cậu hơn.

Lệ Đông Nhất hoàn toàn bất lực đành ra ngoài ngủ, rõ ràng đã vất vả giải thích nửa ngày với cậu, bảo ba mẹ phải ngủ chung với nhau, cậu cũng đã gật đầu công nhận rồi, bây giờ còn về làm “người xâm chiếm”, còn nói ba mập nữa chứ, đó là cơ bắp, cơ bắp đó!

33. Chương 33

Đã sắp đến cuối năm, thư viện bận rộn một thời gian, cô liền sắp xếp ngày nghỉ.

Năm nay tết đến sớm, ngày nghỉ của Tân Đồng cũng sớm không ít.

Lệ Đông Nhất cũng khi bận khi rảnh, nhưng tối nào cũng nhất định về nhà cùng Tân Đồng và Nam Hợp ăn cơm và nghỉ ngơi.

Nam Hợp cũng sắp nghỉ học, Tân Đồng vốn nghĩ đợi cậu nghỉ sẽ đưa cậu đến Dung Trấn ăn tết với Tân Chí, sau đó cô lại quyết định chờ Lệ Đông Nhất rảnh sẽ dẫn anh cùng đến Dung Trấn ở một thời gian.

Lúc Tân Chí xuất viện, Tân Đồng dẫn Nam Hợp đến thăm ông.

Tân Chí rất thích Nam Hợp, còn Nam Hợp đối với ông ngoại hình như vừa gặp đã thân, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng ngọt ngào, lúc ấy Tân Chí đã muốn dẫn Nam Hợp về Dung Trấn, ông nghĩ, Dung Trấn nhiều người quen nhìn thấy như vậy cũng không biết ăn nói thế nào, chỉ bằng để ông về đó đánh tiếng phòng bị trước với mọi người.

Đồng Dao cũng ghé qua một lần, thu dọn tất cả đồ đạc này nọ của cô ở nhà Tân Đồng đi.

“Dao Dao, dạo gần đây cậu bận rộn nhiều việc lắm à?” Tân Đồng tiến cô xuống lầu, “Mình và Lệ Đông Nhất đã đăng ký kết hôn, muốn nói với cậu, nhưng gọi điện cho cậu thì không ai bắt máy, cậu sẽ không trách mình chứ?”

Lúc Đồng Dao đến, sắc mặt cô không được tốt lắm.

“Chúc mừng cậu nhé,” Đồng Dao đón lấy vali hành lý từ tay Tân Đồng, “gần đây xảy ra chút chuyện, mình tạm thời không đến thăm được.”

Tân Đồng im lặng, hồi lâu mới mở miệng, “Cậu muốn kể với mình không? Ở lại ăn cơm được không?”

“Không được, cậu đã kết hôn rồi, sao mình có thể không biết xấu hổ mà làm phiền cậu chứ?” Đồng Dao liên tục khoát tay, “Vả lại mình cũng nghỉ việc rồi, phải tìm việc mới liền, không biết sau này sẽ ở chỗ nào nữa?”

“Cậu nghỉ việc?” Tân Đồng thở dài, “Sao vậy?”

“Mình biết thế nào cậu cũng có phản ứng này mà,” Đồng Dao hình như thở không nổi, “Nói thật, công việc này cũng là cậu nhường cho mình, mình làm vậy, có phải rất không quý trọng hay không?”

“Dao Dao, cậu đừng nghĩ vậy mà,” Tân Đồng cắt lời cô, “Nhật báo Hoa Dương tốt mà, năng lực của cậu cũng giỏi, có gì mà mình nhường hay không nhường chứ?”

Mấy chuyện trước kia, Tân Đồng thật sự không muốn nghĩ đến, cũng không muốn đề cập.

Cô thích cuộc sống hiện tại, càng ngày càng thích ứng với cuộc sống vui vẻ bây giờ.

Hình như Đồng Dao bỗng có hơi kích động, “Tân Đồng, có đôi lúc mình thật sự hoài nghi cậu là khờ hay là ngốc?! Chẳng lẽ cậu không thấy lạ lúc cậu vô duyên vô cớ biến mất, Lệ Thịnh như phát điên lật tung toàn bộ thế giới để tìm cậu, nhưng không tìm thấy được chút gì sao?”

Tại sao nhỉ? Tân Đồng đương nhiên cảm thấy là Cao Lệ che giấu cô tốt vô cùng.

Địa chỉ của Tân Đồng thường viết chính là địa chỉ trước khi cô chuyển nhà, chưa từng thay đổi.

Nhưng Đồng Dao đã từng đến Dung Trấn, cô chọn không nói với Lệ Thịnh.

Khi đó nhật báo Hoa Dương có ý định đến trường chiêu mộ thực tập sinh, phó chủ biên vẫn luôn nhắm vào Tân Đồng, không ngờ Tân Đồng bỗng nhiên tạm nghỉ học. Thành tích của cô và Tân Đồng cũng tương đương nhau, phó chủ biên cũng có chút ấn tượng với cô, vì vậy cô tự nhiên trở thành người may mắn thế chỗ Tân Đồng.

Cô nghĩ, cô cũng có thể thay thế Tân Đồng, trở thành người trong lòng của Lệ Thịnh.

Nhưng cô sai rồi.

Lệ Thịnh thật sự đối xử đặc biệt với cô nhiều một chút bởi vì cô là bạn thân của Tân Đồng, nhưng vốn vẹn chỉ có vậy mà thôi.

Mãi cho đến khi Tân Đồng tốt nghiệp, làm ở thư viện mới liên lạc với cô.

Cô lại đem tin tức này báo cho Lệ Thịnh đầu tiên.

Tân Đồng đã quay về, hơn nữa còn sống rất gần đây.

Cô chỉ muốn bù đắp.

Quả nhiên Lệ Thịnh cũng thành công theo đuổi lại được Tân Đồng.

Cô nghĩ rốt cuộc cô cũng bù đắp được một chút.

Là Tân Đồng, trong thế giới của cô ấy đột nhiên thêm một Lệ Đông Nhất, thêm một Nam Hợp, mới làm cô lại sinh ra hy vọng.

Nhiều ngày cứ lảng vảng xung quanh Lệ Thịnh, luôn quan tâm đến hỉ nộ ái ố của anh, không chỉ có Lệ Thịnh thấy phiền, chính cô cũng thấy chán ghét.

“Thật sự mình từng thích anh ấy,” Đồng Dao ngửa mặt, mắt cô hơi đỏ lên, “khi đó anh ấy đối xử tốt với cậu như vậy, mình rất hâm mộ, không biết thế nào lại mắc sai lầm như vậy.”

Khi đó Lệ Thịnh luôn lén lút tìm cô giúp đỡ, chuẩn bị những món quà khiến Tân Đồng kinh ngạc vui mừng.

Tân Đồng thích ngủ nướng, anh sợ Tân Đồng đói bụng sẽ đau bao tử, nên kiên trì mua đồ ăn sáng, luôn đứng dưới lầu ký túc xá gọi cô mang lên cho Tân Đồng, cũng tự nhiên chuẩn bị thêm một phần cho cô.

Cô đứng ngoài quan sát, cũng tham gia giúp một người đối xử chu đáo với một người khác.

Trái tim cô dần dần mất cân bằng, mặc dù cô luôn nhắc nhở mình, đó là Tân Đồng, là bạn thân nhất của cô, cô không thể làm vậy, không thể.

Nhưng, lại cứ thích.

Trước lúc Tân Đồng tạm nghỉ học, có khi vắng mặt cả ngày.

Lệ Thịnh sốt ruột, tìm cô trao đổi.

“Anh phải học cách thỉnh thoảng lơ là Đồng Đồng một chút, có đôi khi, như gần như xa ngược lại hóa hay.” Cô ra chủ ý cho anh.

Lệ Thịnh cười khổ, “Làm sao anh bỏ lơ được chứ?”

“Vậy để cho cậu ấy ăn chút dấm chua đi, thử xem cậu ấy có phải quan tâm đến anh hay không?”

“Ghen à?” Lệ Thịnh có hơi không hiểu.

Vì thế cô bèn ôm lấy Lệ Thịnh, hôn anh.

Chẳng qua chỉ là mượn cơ này để hoàn thành tâm nguyện của bản thân.

Sinh nhật lần trước, Lệ Thịnh và Tân Đồng đều tặng quà cho cô, chúc mừng sinh nhật với cô.

Ăn sinh nhật xong cũng đến khuya, cô về ký túc xá, từ cửa sổ nhìn xuống, thấy Lệ Thịnh vẫn còn đứng dưới lầu. Cô nhớ đến điều ước sinh nhật của mình, là sẽ vĩnh viễn làm một người bạn tốt, và có được nụ hôn của người mình thầm mến.

Hôm sinh nhật đó cô không dám nói, ngày đó trong phòng tập san của trường, cuối cùng cô cũng thử áp dụng, từ đây sẽ hiểu rõ tâm nguyện của mình thế nào? Từ nay về sau thấy họ hạnh phúc, cho mình một câu trả lời thỏa đáng rồi sẽ làm người đứng nhìn họ hạnh phúc.

Nhưng không ngờ Tân Đồng lại trông thấy cảnh đó.

Ánh mắt Lệ Thịnh gần như muốn đốt cháy cô, nhất là phản ứng mãnh liệt của Đồng Đồng, tạm nghỉ học, biến mất.

Cô tự trách mình, Lệ Thịnh tự sa ngã.

Rồi về sau, Lệ Thịnh xuất ngoại, cô vào nhật báo Hoa Dương, thuận lợi được nhận, không có can đảm quay về trường học.

Tân Đồng gật đầu, nhìn xuống mũi chân, “Mình biết, Dao Dao, mình biết mà.” Cô dừng một chút, lại nhìn về phía Đồng Dao, “Nhưng cậu thật sự là một người bạn rất tốt.”

Cô rất quý Đồng Dao, cũng hiểu cô ấy.

Thích một người là một chuyện vừa hạnh phúc vừa đau khổ.

Kết cục đã như vậy rồi, nói nhiều nữa cũng chẳng giải quyết được gì.

“Đồng Đồng, mình có mua quà cho Nam Hợp, trong ngăn kéo ở trên lầu, nhưng chưa kịp chuẩn bị quà kết hôn cho cậu, đợi khi cậu tổ chức hôn lễ, nhất định sẽ bổ sung cho cậu.” Đồng Dao nghe xong lời nói của Tân Đồng, như thở phào nhẹ nhõm, “Mình thật hâm mộ cậu, ngay cả con cũng có rồi, mình phải mau chóng tìm chỗ mới, cũng tranh thủ tìm đàn ông, kết hôn rồi sinh con, nếu không sẽ lạc hậu hơn cậu mất.”

“Dao Dao, cậu nhất định sẽ làm được.”

“Đương nhiên, đến lúc đó bảo Nam Hợp làm hoa đồng trong hôn lễ của mình được không?”

“Đương nhiên là được.” Tân Đồng cười đồng ý.

Đồng Dao ôm chầm lấy cô rồi buông ra, “Mình đi đây.” Cô kéo vali, bánh xe lăn trên đất phát ra tiếng rột rột, cô cố gắng thẳng lưng, bóng lưng nhìn qua rất thoải mái.

Tân Đồng nhìn cô, có chút không muốn, nhìn đến khi trong mắt nổi lên sương mù, mơ mơ hồ hồ.

“Chị Lệ?” Có hơi thở nóng rầy phả vào sườn mặt cô, cô lập tức bị một sức mạnh kéo vào lồng ngực rộng, “Nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Lệ Đồng Nhất có hơi bực, anh đến đây cũng mấy phút rồi, nhưng hai người họ không nhìn thấy anh.

“Không nghĩ gì cả.” Tân Đồng hít mũi sục sục, muốn quệt nước mắt vào khăn quàng cổ ở trước ngực anh.

Dù sao, cũng là thứ cô mua cho anh mà.

Lại còn phải cùng chất liệu hoa văn với bộ khăn quàng cổ và mũ len của Nam Hợp, báo hại cô gần như đảo qua đảo lại vòng quanh chợ.

Lệ Đồng Nhất dường như hiểu thấu lòng cô, kéo cô ra, dùng ngón cái lau giúp cô, “Ai cho phép em không vui?”

“Không phải không vui, là Đồng Dao nói,” Tân Đồng bị anh kéo tay lên lầu, “Cô ấy phải đi, đi tìm khoảng trời riêng của cô ấy.”

Có lẽ sẽ rất lâu không gặp mặt?

Nghĩ đến đây, cô hơi đa cảm.

Cô thật sự không trách Đồng Dao.

Không có chuyện của Đồng Dao, có lẽ cô và Lệ Thịnh cũng không thể nào tiếp tục?

Cô không biết thân phận của anh, nhưng có một ngày cô sẽ biết.

Hướng hồ, khoảng cách giữa cô và anh không chỉ có một Đồng Dao.

Anh có nhiều chuyện giấu cô, cô cũng dối anh.

Khi đó, nên giải quyết thế nào?

Lệ Đông Nhất hiểu, “Nếu em quyến luyến cô ấy, anh có thể sắp xếp một công việc cho cô ấy.”

Tân Đồng mệt mỏi buông tiếng thở dài, cách thức Lệ Đông Nhất giải quyết mọi chuyện luôn đơn giản như vậy, nhưng Đồng Dao, quên đi, cô ấy là người kiêu ngạo, nhất định sẽ không tiếp nhận đâu.

“Đúng rồi, sao anh về vậy?”

Cô là người rảnh rỗi đầu tiên nghỉ ở nhà, bình thường buổi trưa Lệ Đông Nhất không về.

“Không phải Nam Hợp sắp nghỉ rồi sao?”

“Ừm đúng, nhưng chuyện đó và chuyện anh về nhà có liên quan gì đến nhau?” Tân Đồng đi nấu cơm, cho đến khi ăn xong cơm trưa, mới lý giải được nụ cười bí hiểm trên mặt của Lệ Đông Nhất mang hàm ý gì.

Hiện giờ là ba người cùng nhau ngủ chung, Nam Hợp ngủ ở giữa, Lệ Đông Nhất chỉ có thể nhân lúc Nam Hợp ngủ, lén lúc kiểm chút cháo.

Lệ Đông Nhất sao chịu nổi, đợi Nam Hợp ngủ, âm thầm bế Tân Đồng qua phòng sát bên rồi thỏa thích một trận. Kết quả là, sáng sớm Nam Hợp thức dậy, hai người còn ôm nhau nằm ngủ ở bên này, Nam Hợp gõ cửa hồi lâu mới thức, nên cậu làm loạn một hồi.

Rồi sau đó, Nam Hợp luôn túm tay hoặc vạt áo của Tân Đồng mới ngủ, đợi đến giữa đêm, cuối cùng cậu bé cũng thả tay ra, Lệ Đông Nhất cam đoan trước khi Nam Hợp thức dậy sẽ bế cô về phòng, kết quả đến phòng sát bên, Tân Đồng buồn ngủ không chịu phối hợp, cũng đành thôi.

Vừa nghĩ đến sau khi Nam Hợp nghỉ, ngày nào cũng ở nhà, sẽ chiếm dụng bà xã của mình bất kể ngày đêm, anh Lệ đây liền cảm thấy “đau buồn không thôi”, đành hạ quyết tâm nghỉ làm nửa ngày, thưởng thức món thịt béo bở này mới được.

“Lệ Đông Nhất, không được.” Tân Đồng rất có nguyên tắc, “Giờ là ban ngày, ban ngày đó!”

Chỉ nghe nói buổi tối hóa sói, đây rõ ràng là ban ngày mà, sao lại có thể như vậy được?

Lệ Đông Nhất làm sao quan tâm mấy chuyện này, kéo rèm cửa, trong phòng nhất thời tối tăm, dường như tiếng động bên ngoài đều bị bóng tối hấp thụ, cực kỳ yên tĩnh.

“Em còn chưa rửa chén.” Mới dọn bàn sạch sẽ, Tân Đồng nhìn xung quanh xem có cái gì có thể mượn có làm cho người này dừng hành động.

“Để anh rửa chén, anh đón Nam Hợp và anh chuẩn bị luôn cơm chiều.” Lệ Đông Nhất không cho Tân Đồng có cơ hội, đôi môi nóng bỏng phủ xuống Tân Đồng, Tân Đồng ngất ngây mềm nhũn, đành phải dựa vào vai Lệ Đông Nhất nhẹ nhàng thở dốc.

“Vậy cũng được.” Tân Đồng run rẩy dán môi mình lên môi anh, “Nhưng chỉ cho phép lần này thôi nha.”

Cô cũng cần làm chút chuyện để có thể quên đi đau buồn và bất an do sự ra đi của Đồng Dao mang lại.

Lệ Đông Nhất chỉ chờ có vậy, kéo cô sát vào mình, tiếp tục đồng tác vừa rồi, chiếc lưỡi ẩm nóng không ngừng khuấy đảo trong miệng cô, mười ngón tay đan vào nhau, nụ hôn triền miên không dứt, cho đến khi quần áo lộn xộn, da thịt dán vào nhau, được thỏa nguyện, càng không ngừng đòi lấy.

Tân Đồng tiếp nhận, đáp trả, trong lòng không có suy nghĩ nào khác, nếu nhất định phải có gì đó, thì có lẽ chỉ là bốn chữ...

Cam tâm tình nguyện.

Cho đến khi Tân Đồng mở miệng xin tha, Lệ Đông Nhất mới tiếc rẻ buông cô ra.

“Ngủ một lát đi em.” Lệ Đông Nhất khê hôn lên làn mi cô, giọng nói ôn tồn.

Tinh thần phấn chấn, anh nhẹ tay nhẹ chân làm xong việc nhà, thấy Tân Đồng còn đang ngủ say, Lệ Đông Nhất nhẹ nhàng đóng cửa, đi đón Nam Hợp.

Bây giờ no nê rồi, có thể nhịn đói được mấy ngày, nhưng mà, bữa kế tiếp phải ăn ở đâu đây?

Ngón tay Lệ Đông Nhất gõ gõ vô lăng, vừa tự hỏi vừa chờ đèn xanh.

Nhưng mà vấn đề này thật khiến người ta phiền não mà.

Hậu trường:

Ngày nọ, Nam Hợp và mẹ cậu dựa sát vào nhau ngồi trên sofa cùng xem phim Hàn Quốc.

Anh Lệ nhà ta cứ đi tới đi lui mấy chục lần, đều bị xem nhẹ, bèn giận: Nam Hợp, con là con trai, sao có thể xem ba cái phim này?

Nam Hợp bèn rời đi như ý nguyện của người nào đó.

Anh Lệ thấy con trai vào phòng đóng cửa, lập tức ngồi xuống bên cạnh Tân Đồng.

Tân Đồng: Không phải anh nói con trai không nên xem phim này ư?

Anh Lệ nhà ta: Anh là đàn ông rồi.

Tân Đồng: Ý của anh là anh già rồi à?

Anh Lệ (oán thăm): Già hay không chẳng lẽ em còn không rõ à, nếu không rõ thì đêm nay có thể thử lần nữa.

Nam Hợp: Hu hu, ba, sao ba có thể như vậy chứ?

Rồi một ngày nọ, Nam Hợp và Tân Đồng cùng ngồi trước bàn học của Nam Hợp.

Anh Lệ: Hai mẹ con đang làm gì vậy?

Nam Hợp: Mẹ đang dạy con làm bài tập.

Anh Lệ: Để ba dạy con, đừng làm mẹ mệt.

Tân Đồng oán thăm: Rõ ràng anh là người ngày nào cũng khiến em mệt nhất...

Nam Hợp: Đây là ngữ văn.

Anh Lệ vung tay: Ngữ văn có gì khó chứ? Con quên ba con là người toàn năng à?

Tân Đồng rời khỏi như ý nguyện.

Cuối cùng, Nam Hợp và ba cùng nhau làm bài tập đến trưa, ai cũng không thành công chiếm dụng được phút giây nào của Tân Đồng...

34. Chương 34

Trận tuyết đầu mùa đông năm nay rơi xuống Dung Trấn, tuyết rơi nhiều thật nhiều được mấy ngày lại dừng. Nhiệt độ tăng lên lại vài độ, nhưng trời vẫn lạnh.

Nhà nhà cũng sắp tắt niên, ngoại trừ chuẩn bị ăn tết thì không làm gì khác, mỗi buổi sáng hầu như đều vùi mình trong ổ chăn ấm áp. Bên ngoài ngoại trừ tiếng còi hơi xình xịch thì đều yên tĩnh.

Khoảng tám chín giờ sáng mới dần náo nhiệt hơn.

“Là Đồng Đồng dẫn bạn trai về à?”

“Hình như đúng đó, sáng sớm tôi đã thấy chiếc xe này đậu ở đây rồi?”

Chiếc xe màu đen đỗ trước cửa nhà Tân Chí, trên mặt đường phía sau còn có hai vết bánh xe lờ mờ.

Chỗ này đang bàn tán, cửa nhà Tân Chí từ từ mở ra, một cái đầu nhỏ thò ra, cả người mặc chiếc áo lông màu đỏ, mặt mày hớn hở nhìn ra bên ngoài.

“Này, con cái nhà ai vậy? Trông thật sáng sủa.”

“Tôi nhớ mấy hôm trước ông Tân có nhắc tới...”

Đang lúc nói chuyện thì Tân Đồng bước ra.

“Nam Hợp, mau vào nhà đi con, bên ngoài lạnh lắm.” Tân Đồng bế anh bạn nhỏ lên, thấy mấy chòm xóm đứng ở ngoài cửa, “Chào chú thím, chú thím vào nhà ngồi đi ạ?” Dứt lời, cô ngồi xổm xuống kéo mũ lại cho Nam Hợp, “Nam Hợp, mau chào đi con.”

Anh bạn nhỏ ngoan ngoãn chào hỏi, lại được khen một hồi.

Cửa nhà vì vậy mà mở rộng ra, tốp năm tốp ba hàng xóm tò mò không ngừng đi vào.

Thế là Lê Đông Nhất đứng dậy, mời thuốc lá những người vừa đến, còn những người lớn tuổi thì chào hỏi theo Tân Đồng rồi rót trà mời khách.

Ngoại hình điển trai, cách đối xử với mọi người lại cẩn thận nhất quán, mặc dù mọi người không câu nệ, nhưng cuối cùng cũng không truy cứu đến cùng, chỉ uống trà, hút thuốc, nói chuyện mừng.

Một tốp hàng xóm tò mò vừa về, đã thỏa mãn xong lòng hiếu kỳ của họ, Tân Chí thở phào nhẹ nhõm, đi vào bếp chuẩn bị cơm trưa.

Dung Trấn là vùng không lớn lắm, sợ nhất là rảnh rỗi nói nhảm. Cũng may bình thường ông và hàng xóm xung quanh xem như hòa thuận, Tân Đồng cũng được công nhận là đứa con gái tốt, nên cũng không có gì để người ta bàn ra tán vào.

Tân Đồng dọn dẹp đồ Lễ Đông Nhất mua ở phòng khách, “Nam Hợp, đi theo ba hoặc theo ông ngoại, không được chạy chơi lung tung.”

Đứa trẻ này chắc là trước kia bị quản chế chặt quá, hiện giờ đến nơi rộng rãi, luôn muốn chạy ra ngoài chơi.

“Mẹ đi đâu vậy?” Anh bạn nhỏ gấp gáp, kéo tay Tân Đồng không buông.

“Mẹ đi đón dì út, sẽ về ngay.” Bên ngoài rất lạnh, cũng rất trơn trượt, cô thật sự sợ cậu bị lạnh hoặc bị té ngã.

Lúc này Nam Hợp mới buông tay ra, “Nhưng con muốn đi với mẹ cơ.” Mặt cậu đỏ lên, hà hơi, lắc lắc cơ thể làm nũng với Tân Đồng.

Lê Đông Nhất đi đến, bế anh bạn nhỏ lên ghé xô pha, nói vài ba câu dỗ dành, rồi quay đầu nói với Tân Đồng, “Muốn anh đi cùng em không?”

“Thôi,” Tân Đồng trả lời hết sức bình thường, “Em có chuyện muốn nói với Niên Niên.”

Từ nhà cách bến xe không xa lắm, tuyết rơi mấy hôm trước từ từ tan bớt, ngưng tụ thành từng khối cứng, Tân Đồng men theo ven đường, đi khá chậm rãi.

“Chị ơi!”

Tân Niên Niên xuống xe, hành lý cũng không cần, chạy vội đến chỗ Tân Đồng khiến cô giật mình.

“Em chậm thôi,” cô ôm đáp lại Niên Niên, “không sợ té à?”

Tân Niên Niên lơ đãng, “Cưng em vậy?”

Người lái xe cũng vội vã về nhà nên mang hành lý đến cho cô.

“Về nhà thôi, ba làm rất nhiều món ngon đó.” Tân Đồng giúp em gái cầm hành lý.

Tân Niên Niên giữ chị lại, “Chị, chị không có chuyện gì muốn nói cho em biết à?”

Tân Đồng cười cười, “Nhất định muốn chị nói à? Chị vốn chuẩn bị cho em một sự bất ngờ.”

“Hừ, là kinh hãi mới đúng phải không?” Tân Niên Niên bĩu môi, “Hôm trước ba mới gọi cho em, ra vẻ thần bí lắm, nếu không phải vé xe khó mua, lúc đó em đã đổi vé về liền rồi.” Cô ôm chặt Tân Đồng, “Chị, chị nói thật cho em biết đi.”

“Sự thật chính là như ba nói vậy đó.” Tân Đồng nói dăm ba câu, “Là chị không đúng, không nói với em.”

Tân Niên Niên mặc kệ, giữ trình độ mè nheo như hồi nhỏ, “Chị, chỉ có ba tin chị, em thì không tin. Ai chẳng biết chị là khúc gỗ mục ngoan ngoãn vâng lời đến không thể vâng lời hơn, cả ngày chỉ biết có học, loại chuyện này xảy ra ở người khác thì có lẽ là bình thường, còn chị á? Là cực kỳ đáng sợ nhé!” Mặt cô ra vẻ khó tin, “Chị khai ra mau, nói cho em biết mau.”

Tân Đồng lắc đầu, “Em cũng nói chuyện yêu đương rồi mà, sao còn có thời gian nghĩ ba cái chuyện này nhỉ?”

“Đương nhiên phải nghĩ rồi,” Tân Niên Niên thấp giọng, “Chị khai đi, có phải vì em không?”

“Lại nghĩ bậy bạ,” Tân Đồng thở dài, “Chị chính là ‘đột phá trong im lặng’, vậy cũng không được hả? Suốt ngày cứ hỏi chị tìm anh rể cho cưng, giờ còn tặng kèm một đứa cháu trai, không vui à?”

Tân Niên Niên cúi đầu, “Em, em không phải không vui, ba nói với em, lúc đó chị cầm một số tiền lớn, nên đương nhiên em không thể không liên tưởng mà.”

“Chuyện đó mà ba cũng nói với em à, có người cho mẹ, mẹ giữ lại cho chị mà.” Tân Đồng ôm cô, “Cưng quên chúng ta là người một nhà à.”

“Đúng, là người một nhà, vậy chị cam đoan chị không lừa em đi.”

“Tất nhiên.”

Đến lúc Tân Niên Niên gặp Lệ Đông Nhất, cô mới hoàn toàn tin lý do thoái thác của Tân Đồng.

Người đàn ông như vậy, nói là chị cô vì anh mà làm ra cái chuyện kinh thiên động địa này, cô chắc chắn tin tưởng.

Có lẽ là hệ thống sưởi trong phòng khá nóng, Lệ Đông Nhất cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng màu nâu nhạt, quần tây, khí chất lạnh lùng trầm ổn hiện thêm vài phần ôn hòa nhã nhặn, tường bao xung quanh nhà vốn không cao lắm bị thân hình cao lớn của anh áp đảo khiến nó thấp đi mấy phần.

Có lẽ khi đối mặt với người đàn ông như vậy, con gái sẽ tình nguyện chẳng?

“Niên Niên đúng không? Anh là Lệ Đông Nhất.” Lệ Đông Nhất mỉm cười chào đón Tân Niên Niên.

Tân Đồng không ngừng nhắc đến cô em gái này với anh, nhất là gần đây.

Có lẽ cô đã quên, lần đầu tiên họ gặp nhau, câu đầu tiên cô nói liền nhắc đến Tân Niên Niên.

“Chào anh rể.” Tân Niên Niên lập tức phát huy tính chất riêng của cây cỏ đầu tường, dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Lệ Đông Nhất.

Cô luôn tưởng tượng không biết chị cô sẽ tìm người chồng như thế nào.

Theo suy nghĩ trước kia của cô, tình hình tốt nhất có lẽ chỉ là một người đàn ông bình thường, rồi tự trách mình, nên khi ba gọi điện thoại, cô phải hỏi cho rõ ràng, vừa nghe có luôn con trai rồi, cô liền phát hoảng, cứ luôn suy nghĩ lung tung bấy bậ.

Hiện giờ nhìn thấy người đàn ông cực phẩm thế này, đúng là hiếm có.

Chị cô rõ là hời to.

Cô nhún chút thời gian xoay qua trừng mắt với Tân Đồng, trách Tân Đồng không chịu nói sớm.

Tân Đồng nhún vai, điều này không thể trách cô mà, là do em cô luôn luôn phát huy óc tưởng tượng phong phú mà.

Tân Chí nghe tiếng liền nắm tay Nam Hợp đi ra.

“Niên Niên về rồi à?”

“Ba!” Tân Niên Niên nhìn thấy Tân Chí, ánh mắt lập tức bị thu hút bởi cậu bé bên cạnh.

Nam Hợp đang trong nhà chợt nghe ba gọi “Niên Niên”, ông ngoại cũng từng nhắc một lần, liền ngửa mặt gọi chào hỏi theo, “Niên Niên về rồi.”

Giọng nói non nớt, còn ra vẻ là chủ nhà, mọi người nhất thời cười nghiêng ngả.

“Thằng nhóc này, gọi đi út đi, út sẽ cho quà.” Tân Niên Niên bước lên trước, ngồi xổm xuống, làm bộ hung dữ uy hiếp cậu.

“Đi út.” Nam Hợp gọi không chút do dự, xòe bàn tay bé xíu ra, “Quà đâu út?”

Đối đáp cũng nhanh quá nhỉ.

Tân Đồng cười đến gập người, đành phải dựa vào vai của Lệ Đông Nhất.

Lệ Đông Nhất cũng bật cười, thưởng thức dáng vẻ ngơ ngác của Tân Niên Niên.

“Ngoài sân lạnh lắm, vào nhà hết đi.” Tân Chí ngừng cười, lên tiếng.

Tân Niên Niên bước đến xung phong, “Để út ẵm con vô nhà, vô nhà rồi út lấy quà cho con.”

“Ôi, nặng nh.” Tân Niên Niên lão đảo mấy bước, siết chặt tay ôm lấy Nam Hợp.

“Là do Nam Hợp mặc nhiều áo lắm.” Nam Hợp nhỏ giọng giải thích cho trọng lượng của mình.

Bữa trưa rất phong phú.

Tuy rằng đây xem như là lần đầu tiên sống chung dưới một mái nhà, nhưng bởi vì có Nam Hợp mà bầu không khí hài hòa rất nhanh.

Ăn cơm xong, Tân Niên Niên tự nhiên độc chiếm Nam Hợp, dẫn cậu vào phòng mình chơi.

Lệ Đông Nhất nói chuyện với Tân Chí, muốn ở căn phòng phía tây.

Nhà họ Tân không rộng lắm, nhưng phòng ở cũng khá nhiều.

Sau khi Tân Niên Niên lên đại học, lại sửa sang một lần.

Căn phòng ở phía tây vẫn là phòng của Tân Đồng.

Lúc Lệ Đông Nhất đi vào phòng, Tân Đồng đang sửa soạn lại giường nên chưa phát hiện ra.

Tân Chí đã mang chăn phơi nắng từ trước, để ở trong tủ.

Cô cầm ra giường, nhấc góc nệm, bọc ra.

Lệ Đông Nhất đi tới, giúp cô nắm một góc ra, sau khi bọc xong, giữ chăn lên một cái, trải thẳng trên giường.

Gối cũng cầm ba cái, cái của Nam Hợp đặt ở giữa.

“Chùng nào quay về?” Tân Đồng hỏi anh.

Lệ Đông Nhất nghĩ, “Bữa cơm tất niên nhất định phải về ăn, chi bằng tối 30 chúng ta về, đợi đến chiều mừng một sẽ quay trở lại đây?”

Không về ăn cơm tất niên đoán chừng ông Lệ bên nhà sẽ nổi giận, có thể mẹ anh cũng sẽ không vui.

Tân Đồng không có ý kiến, “Niên Niên nói muốn dẫn bạn trai về nhà, nhưng lại không dẫn về, em tranh thủ đi hỏi nó xem.”

Dù sao cô cũng là chị, muốn giúp Niên Niên qua cửa ải này.

“Từ từ, khó khăn lắm Nam Hợp và dì út mới chơi vui vẻ như bây giờ, đừng quấy nhiễu hai dì cháu.” Thật ra Lệ Đông Nhất phải cảm ơn cô em vợ này, trong lòng thầm ước ao tối nay cô ấy ngủ chung với Nam Hợp luôn thì tốt quá.

Đang nói chuyện, trong phòng hướng đông của Tân Niên Niên truyền đến tiếng reo hò của hai dì cháu.

“Nó thích Nam Hợp, ba cũng thích.” Tân Đồng không chút lo lắng vì ai gặp anh bạn nhỏ cũng thích, “Con bé ở nhà bên một buổi sáng qua đây bốn lần.” Tân Đồng nghĩ đến chuyện này đã muốn bật cười.

“Là ghen tỵ.” Lệ Đông Nhất hôn lên mi mắt Tân Đồng.

Đôi mắt Nam Hợp giống hệt Tân Đồng, Lệ Đông Nhất thích nhất là hôn lên mắt cô.

Tân Đồng cảm thấy có chút không thích hợp, mặt Lệ Đông Nhất hồng hồng, chắc chắn không chỉ vì hệ thống sưởi trong phòng quá nóng, vì thế chớp chớp mắt, với tay cầm áo khoác của Lệ Đông Nhất, “Chúng ta ra ngoài đi dạo nhé, em vẫn chưa dẫn anh đến cánh đồng hoa của ba xem nữa.”

Lệ Đông Nhất nhin xuống dực vọng đang trào dâng trong lòng, hung hăng ngậm lấy môi Tân Đồng, “Ừm.”

35. Chương 35

Nhà họ Tân có hai cánh đồng hoa, một lớn một nhỏ, cách nhà không xa lắm. Lệ Đông Nhất mang găng tay, một tay cầm lấy tay Tân Đồng, tay còn lại cầm vào túi quần.

Đi giữa cánh đồng hoa ấm áp, không giống như ở nhà, thậm chí còn ấm hơn.

Nhà lồng cuối cánh đồng có kê một cái giường nhỏ, còn có hai cái ghế.

“Đôi lúc ba ở lại chỗ này nghỉ ngơi.” Tân Đồng kéo Lệ Đông Nhất ngồi xuống, “Em và Niên Niên trước kia cũng rất thích đến đây chơi.”

Lệ Đông Nhất nhìn xung quanh một chút, “Nơi này được lắm.”

“Tất nhiên rồi,” Tân Đồng rất tự hào, “trước kia ba từng học đại học nông nghiệp, sau khi tốt nghiệp liền về quê, rồi bắt đầu chăm sóc những hoa cỏ này, ông rất có kỹ thuật, điều kiện nơi này cũng không tệ.” Cô tiện tay ngắt một nhánh cúc Phi Châu, màu hồng nhạt đều đều, nhụy hoa màu vàng óng ánh vụn vặt, trông rất đẹp.

“Hình như anh chưa từng tặng hoa cho em.” Lệ Đông Nhất đón lấy bông hoa nho nhỏ, đặt trong lòng bàn tay.

Tân Đồng cười cười, “Em có thiếu gì hoa.”

“Sao giống được.” Lệ Đông Nhất cup mắt nhìn cô, cho đến khi Tân Đồng cảm thấy sờ sợ, cô vội vàng đổi đề tài.

“Hay là chúng ta về nhà đi, có thể Nam Hợp đang tìm em.” Cô rướn người, lại bị Lệ Đông Nhất kéo giữ, giam chặt vào lồng ngực, tỉ mỉ lên đỉnh đầu cô, “Ở đây cùng anh một lát, chỗ Nam Hợp có Niên Niên rồi mà, hơn nữa, ban ngày nó cũng độc chiếm em.”

Lúc ăn cơm, Nam Hợp cũng ngồi ở bên cạnh Tân Đồng, cầm đũa muống của chính mình gấp cái này, đút cái kia cho Tân Đồng, thành công chiếm cứ luôn cả tầm mắt cô.

“Anh đang ghen với Nam Hợp à?” Tân Đồng ngử ngử, cảm thấy bầu không khí nồng nặc mùi dấm chua.

“Em thấy thế nào?” Câu này của Lệ Đông Nhất đem lại cảm giác có chút giận dữ.

Tân Đồng cười, “Nó còn nhỏ mà.”

Quần mẹ cũng là bình thường, vả lại, trước kia sao cô không cảm thấy tính ghen tuông của Lệ Đông Nhất nghiêm trọng thế chứ?

Lệ Đông Nhất vùi đầu vào gáy Tân Đồng, không nói gì.

“Được rồi, vậy chúng ta tạm thời không về nhà, được chưa?” Giọng nói Tân Đồng nhẹ đi, đưa tay sờ mái tóc cứng lĩa chia của anh.

“Chị Lệ à, anh không phải con nít.” Lệ Đông Nhất hình như hơi giận, bế Tân Đồng đặt lên đùi mình, nhốt cô trong vòng ôm của mình.

Tân Đồng thở nhẹ một hơi, ngoan ngoãn không dám cử động lung tung.

Hồi lâu sau mới dựa vào vai Lệ Đông Nhất, “Đông Nhất à, cuối cùng thì anh thích em ở điểm nào chứ?”

Không phải cô không để tâm, từ sau khi cãi nhau vụ ly hôn xong, Lệ Đông Nhất đối với cô thế nào, vì cô làm gì, cô đều nhìn thấy, đều nhớ rõ.

Nhưng càng như vậy, trong lòng cô dường như càng bất an.

Lệ Đông Nhất im lặng, hơi thở của anh phả vào sườn mặt cô.

Lòng Tân Đồng chùn xuống.

“Thích tất cả.” Lệ Đông Nhất càng lúc càng kề sát bên tai cô, “Anh thích hết.”

“Nhưng,” Tân Đồng thấy nhột, né tránh, “Chúng ta không nên thế này. Anh biết rõ là Nam Hợp có như thế nào mà. Nếu như, Nam Hợp không có huyết thống với em, hoặc là, hoặc là một người nào khác không phải em, ở vào vị trí của anh lúc đó, anh cũng sẽ như vậy à?”

“Anh không biết, Tân Đồng à, anh không biết,” Lệ Đông Nhất nói rất chậm, hai tay giữ lấy mặt cô, vẻ mặt lại rất nghiêm túc, “Nhưng anh thật sự rất vui khi em có thể nói chuyện này.”

“Ừm, vì sao?” Tân Đồng bị bắt phải đối mắt với anh, mới phát hiện lông mi anh thật dài, khiến trong lòng cô nhột nhạt.

Mặt Lệ Đông Nhất lúc cười rất hấp dẫn, “Em quan tâm anh, đúng không?”

Cô không chỉ lấy Nam Hợp làm trung tâm, cuối cùng cũng phân tán chút sự chú ý cho anh.

Thậm chí là có chút thích anh đúng không?

Anh tham lam như vậy.

Mặc dù ở thời khắc đặc biệt nào đó, anh cũng làm loạn với cô, bảo cô nói mấy lời như “yêu anh, không rời xa anh”, nhưng hình như vẫn không ấm áp, sâu sắc như thời khắc hiện tại.

“Nhưng em và Lệ Thịnh...” Tân Đồng cúi thấp đầu, khó xử.

Ban đầu, cô còn tự an ủi mình, tự cho rằng người cô yêu là Lệ Thịnh, nhưng mà, tại sao trái tim cô lại ngày càng xích lại gần người đàn ông ở trước mặt này? Anh bá đạo nhưng lại dịu dàng, chu đáo nhưng cũng cứng rắn, cô chưa bao giờ nghĩ cả đời mình sẽ chung sống với người như vậy.

“Em luôn cảm thấy có lỗi với anh ấy,” tuy rằng đã giải thích với Lệ Thịnh mấy lần, nhưng lần nào cũng có điều giấu giếm, cô không dám nói, cô cũng sợ nói ra miệng, “Không thì chúng ta mời anh ấy ăn bữa cơm, để em giải thích với anh ấy, được không anh?”

“Thôi đừng.” Lệ Đông Nhất bác bỏ ngay lập tức.

Tân Đồng nhúm mày, “Tại sao?”

Lệ Đông Nhất thở dài, người tốt như vậy bị anh phổng tay trên, giải thích như thế nào cũng đều như đang khoe khoang.

Anh không dám nói.

“Người nợ nó là anh.”

Mặc kệ là cô nợ Lệ Thịnh, hay là anh nợ Lệ Thịnh, cũng hãy để anh gánh vác.

Tân Đồng im lặng, nhích sát vào lòng Lệ Đông Nhất.

“Vẫn chưa yên tâm à?” Lệ Đông Nhất hôn lên mặt cô, “Vui lên chứ.”

Tân Đồng nghe không rõ, cũng không hỏi lại.

Cô càng ngày càng dựa dẫm vào anh, “Đều nghe anh hết vậy.”

Nhà lồng ở cánh đồng hoa là bán trong suốt, ánh nắng chiếu vào, dịu nhẹ ảm áp, như hắt lên làn da một lớp phấn mỏng màu vàng nhạt, Tân Đồng ôm lấy thắt lưng Lệ Đông Nhất, gần như sắp ngủ quên.

“Mẹ ơi mẹ, Nam Hợp đến đây.” Âm thanh non nớt nhưng vang dội.

Tân Đồng lập tức bừng tỉnh, nếu không phải được Lệ Đông Nhất ôm, chắc là cô đã rớt xuống đất.

Mặt cô vẫn còn dán sát mặt Lệ Đông Nhất, hơi hốt hoảng nhìn về phía bên này.

Niên Niên đi theo sát Nam Hợp đến đây, thấy vậy bèn lập tức đưa tay bịt mắt Nam Hợp lại, bản thân cũng nhắm tịt mắt.

“Được rồi,” Tân Đồng dờ khóc dờ cười, đi đến trước mặt Tân Niên Niên, kéo tay cô ra.

“Chị, để em và Nam Hợp ra ngoài trước, chị và anh rể cứ tiếp tục đi nha.” Tân Niên Niên cường điệu, sắp bế Nam Hợp chạy ra ngoài, Nam Hợp lại đưa tay muốn Tân Đồng bế.

“Sao vậy con?” Tân Đồng bế cậu lên, nhìn đáng vẻ tủi thân của cậu.

“Nó chơi mệt rồi, muốn ngủ trưa nhưng nhất định phải tìm được chị mới ngủ.” Niên Niên xoa tay giải thích, chỉnh lại đồ che tai cho Nam Hợp.

“Vậy à,” Tân Đồng vuốt khuôn mặt có hơi lạnh của Nam Hợp, “Vậy giờ ngủ ở đây nhé? Sau đó, chiều mẹ sẽ gói sủi cảo cho Nam Hợp ăn.”

Nam Hợp nở nụ cười tươi rói với Tân Đồng, ôm chặt lấy cổ cô.

Tân Niên Niên sờ vào điện thoại đang rung trong túi, lấy ra, quơ quơ với Tân Đồng rồi chạy ra ngoài tiếp điện thoại.

Tân Đồng bế Nam Hợp đến giường, tháo giày cho cậu, cùng nằm xuống với cậu.

“Ba, ba mau mau đi chơi cờ với ông ngoại đi.” Nam Hợp ôm lấy eo Tân Đồng, nói giọng mềm mại.

“Thằng nhóc xấu xa!” Lệ Đông Nhất giận dỗi hôn cậu, lại hôn nhanh Tân Đồng một cái, “Anh đi đây.”

Giữa trưa lại đổ một trận tuyết lớn, trên mặt đất lập tức có một tầng tuyết xốp.

Nam Hợp đánh một giấc ngon lành, tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều, chạy loanh quanh một hồi, chơi ném tuyết với Tân Niên Niên và mấy đứa nhỏ trong xóm, chơi hết mình, lúc về nhà toàn thân ướt sũng.

Tân Đồng cười khổ, dẫn cậu đi tắm, thay quần áo sạch sẽ.

“Hắt xì

” Nam Hợp hắt hơi không ngừng.

Tân Đồng nấu canh gừng nóng hổi bụng tới, đút cậu uống hai muỗng cậu liền không chịu uống nữa.

“Khó uống quá.” Nam Hợp vừa lắc đầu, vừa giấu mặt đi.

Tân Đồng không còn cách nào, ánh mắt ra hiệu Lê Đông Nhất cầm lấy chén, “Sao vậy, con xem ba con uống kìa, có phải nhìn ngon lành lắm không?”

Lê Đông Nhất cũng không còn cách nào khác, đành uống hai hớp lớn rồi đưa tới trước mặt Nam Hợp.

Nam Hợp nửa tin nửa ngờ, lại uống thêm một chút, muốn nhảy xuống ghế, tìm bạn chơi tiếp.

Tân Đồng thấy cậu chơi ngoài gió cả ngày, hướng hồ giờ trời cũng tối rồi, “Nam Hợp, chơi gói sủi cỏ với mẹ và dì út nhé?”

Nam Hợp ngoan ngoan đồng ý, tuy rằng cậu rất muốn mẹ chơi ném tuyết cùng với cậu.

Tân Chí làm hết việc nhà, thậm chí làm việc nhà cũng thạo như việc chăm sóc cây cỏ.

Nam Hợp cũng xắn tay áo lên, giúp Tân Đồng lấy cái này cái kia.

Đương nhiên Lê Đông Nhất cũng không muốn đứng nhìn không làm gì, anh cũng xắn tay áo, nhồi bột dưới sự chỉ đạo của Tân Đồng.

“Đúng là nhìn không ra nha,” Tân Đồng ngắt cục bột dẻo vo tròn, “Nhồi bột còn giỏi hơn cả ba nữa.” Tân Đồng hào phóng khen ngợi Lê Đông Nhất.

Nam Hợp nghe thấy, cũng lạch bạch chạy tới, học theo động tác của Tân Đồng, vỗ vỗ vào cục bột, cũng muốn khen ngợi ba một chút, không cẩn thận khiến bột ở tay dính lên mặt, làm Tân Đồng được một trận cười no, rồi cô lau mặt cho cậu.

Nhân sủi cỏ đã trộn xong để ở một bên, do bỏ thêm dầu mè nên tỏa ra mùi thơm mê người.

Tân Chí thu tay, đi làm bánh trôi.

Bánh trôi nhân mè và hoa hồng, nguyên liệu hoa hồng và mè đều tự tay ông tuyển chọn, hái, phơi nắng, rang lên.

Bánh trôi làm tỉ mỉ hơn sủi cỏ, lớp vỏ gần giống nhau, vỏ sủi cỏ dai hơn một chút, lúc nấu không bị rách là được, còn bánh trôi thì khác, lúc nhào nặn, độ ẩm nhất định phải vừa đúng.

Bình thường bánh trôi bán ở ngoài không lớn lắm, một ngụm là có thể nuốt vào. Bánh trôi Tân Chí gói thì một chén chỉ đựng được hai cái, tròn ơi là tròn, Tân Đồng và Tân Niên Niên rất thích ăn.

“Mẹ,” hai tay Nam Hợp còn ử cái bánh trôi mới thành hình chưa đặt xuống, đưa tới trước mặt Tân Đồng, “là Nam Hợp gói đó.”

“Ồ, giỏi quá!” Tân Đồng làm bộ như muốn cắn cái bánh trôi đó, lúc sắp cắn vào, đầu cô nghiêng qua, cắn nhẹ lên khuôn mặt tròn trịa của Nam Hợp.

Nam Hợp và Tân Đồng sợ nhột giống nhau, lồng ngực nhỏ cười đến rung lên rung xuống, “Mẹ, con muốn hôn nữa, hôn nữa.”

Tân Chí dừng tay, nhìn thấy Nam Hợp và Tân Đồng quần lấy nhau đùa giỡn, ông mỉm cười.

“Đồng Đồng,” ông không nhịn được lên tiếng, “con bao nhiêu tuổi rồi hả,” rồi vẫy vẫy bàn tay còn dính đầy bột, “Nam Hợp ngoan, chạy đến chỗ ngoại, ngoại bảo vệ con.”

Nam Hợp lập tức chạy ào tới chỗ Tân Chí như một cơn gió, trong tay còn nâng niu cái bánh trôi kia.

Buổi tối ăn cơm xong, Niên Niên dẫn Nam Hợp đi tiêu cơm, trải qua lần chơi ném tuyết lúc trưa, Nam Hợp cảm thấy quyến luyến Niên Niên, kéo kéo tay cô nói, “Niên Niên à, tối nay ngủ với Nam Hợp được không?”

“Phải gọi dì út chứ.” Tân Niên Niên ử dột, bản thân ở trước mặt thằng nhóc này một chút oai phong của dì út cũng không có, điểm này thật sự không tốt, không tốt,” Gọi dì út đi, gọi dì út thì cái gì út cũng đồng ý với con.”

“Dì út.” Âm thanh mang độ ngọt cực cao, Tân Niên Niên nhất thời mê mẩn, đặc ý, hào khí ngắt trời bế anh bạn nhỏ vào phòng mình.

Nam Hợp vẫy tay chào mẹ, “Mẹ ngủ ngon.”

Về mặt cậu tuy có chút lưu luyến nhưng vẫn nhìn ra được vẻ tự nguyện trên đó.

Tân Đồng về phòng ngủ, Lệ Đồng Nhất đứng đưa lưng về phía cô thay áo.

Tuyết lại rơi, Tân Đồng đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Đèn ngủ trong phòng thật ấm áp, bông tuyết bên ngoài dưới ánh đèn chiếu rọi thoạt nhìn cũng vô cùng đẹp dễ.

Tân Đồng đưa tay mở cửa sổ, lập tức có vài bông tuyết thừa cơ hội bay vào trong, cô nhanh chóng đóng cửa, kéo rèm.

Lệ Đồng Nhất ôm cô từ phía sau, cô quay lại, trên tóc còn dính bông tuyết chưa tan, trên môi cũng có, anh cúi đầu hôn lên đó, bông ngang cô lên.

“Không phải anh mua chuộc Niên Niên chứ?” Giữa lúc mê say, Tân Đồng hỏi anh.

Ngày nào Niên Niên cũng dùng đủ mọi thủ đoạn để mua chuộc anh bạn nhỏ, tuy là dì út của Nam Hợp, nhưng làm vậy thật quá trắng trợn.

Lệ Đồng Nhất thấp giọng cười cười, thành thật thừa nhận, “Máy tính Apple mới tung ra thị trường.”

Tân Đồng hiểu ra, gần như rít từng tiếng qua kẽ răng, “Tân, Niên, Niên! Con nhỏ phản bội.”

Cục cựa Nam Hợp của cô đêm nay không làm ồn đời ngủ chung với cô, đương nhiên trong lòng cô không tránh khỏi cảm thấy mất mát.

36. Chương 36

Bệnh viện thành phố.

Tối 30 tết, ngoại trừ bác sĩ và y tá có ca trực, nhưng người còn lại đều sắp xếp nghỉ phép, vô cùng háo hức gói ghém đồ đạc về nhà đón giao thừa cùng gia đình.

“Bác sĩ Lục, sao anh còn chưa về?” Y tá cầm túi xách, thấy Lục Vực còn ngồi lại, hình như đang nghĩ gì đó.

Cô nhớ Lục Vực cũng sắp xếp nghỉ tết mà.

Lục Vực lấy điện thoại qua nhìn, cười cười với cô, “Tôi còn một số việc, cô về trước đi.”

“Được rồi, vậy tạm biệt bác sĩ Lục.” Cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra.

Lục Vực mở nhật ký cuộc gọi, nhấn cuộc gọi lần trước đã gọi, vẫn như cũ không ai bắt máy.

Anh thở dài, túm áo khoát đi ra ngoài.

Mới vừa lên xe, một tin nhắn được gửi đến điện thoại.

Là của Tân Đồng.

Thật bất ngờ.

Nội dung rất đơn giản, chúc tết sớm, chúc anh năm mới vui vẻ.

Anh mỉm cười, trả lời lại.

Bữa cơm tất niên của họ Lệ rất thịnh soạn, thím Cao còn nhờ người tới giúp, móm ăn mới mẻ, đa dạng, đầy ắp, Tân Đồng lại không có khẩu vị gì, chỉ liên tục gấp thức ăn cho Nam Hợp.

Bà con thân thích với họ Lệ đến rất đông, ngồi chen chúc trên bàn ăn tới phòng khách, tâm trạng Lệ Biên Thành khá tốt, hiếm khi uống chút rượu.

Lệ Thịnh cũng đến, luôn ngồi bên cạnh Đặng Li.

Lệ Biên Thành thấy Lệ Thịnh, đột nhiên như nhớ tới gì đó, “Thịnh à, hiện giờ con thế nào?”

Lệ Thịnh há miệng, liếc mắt nhìn Tân Đồng ngồi xéo bên kia, còn chưa nói ra lời, Đặng Lị liền cướp lời đáp thay anh, “Hiện giờ tốt lắm ba, nghe nó nói đang theo một vụ lớn, gần đây cũng kết giao với bạn gái, mới du học nước ngoài về không lâu, cô gái đó trông cũng xinh xắn.”

“Mẹ!” Rốt cuộc Lệ Thịnh cũng không nhịn được, lên tiếng.

Đặng Lị làm ngơ, gấp chút thức ăn cho Lệ Thịnh, quay đầu tiếp tục nói với Lệ Biên Thành, “Đợi thời gian bận rộn này qua đi, con sẽ kêu thằng Thịnh dẫn về cho ba xem.”

Tâm tình Lệ Biên Thành tốt lên, liên tục gật gù.

“Mẹ ơi, con muốn đi tiểu.” Nam Hợp uống quá nhiều nước chanh, bụng nhỏ căng trướng, khẽ thì thào vào tai Tân Đồng.

Những người khác đều đang ăn uống trò chuyện nên không để ý, vì vậy Tân Đồng dắt tay Nam Hợp đi lên nhà vệ sinh trên lầu hai.

Anh bạn nhỏ tự mình đi vào, Tân Đồng đứng đợi trước cửa.

Còn chưa tới 12 giờ, tin nhắn cũng đã bắt đầu thi nhau oanh tạc, của chị Vương, Đồng Dao, cô xem hết một lượt, xem xong mỉm cười, cô không biết làm hình này nọ, chỉ soạn một tin nhắn chữ đơn giản rồi gửi đi.

Mới vừa cất điện thoại, liền cảm giác được có người từ đằng sau đi tới.

Cô tưởng Lệ Đông Nhất, nhưng xoay người thì thấy là Lệ Thịnh.

“Đồng Đồng.” Ánh đèn trên này không bằng dưới lầu, khuôn mặt anh có chút mơ hồ.

Tân Đồng ngẩn người, “Lệ Thịnh, chúc mừng năm mới.”

Lệ Thịnh cười khỏ, “Em chỉ nói với anh được câu này thôi sao?”

Đang xấu hổ, anh bạn nhỏ đã đẩy cửa đi ra, “Mẹ, Nam Hợp xong rồi.”

Tân Đồng nhanh chóng đi tới, dẫn anh bạn nhỏ đi rửa tay.

“Anh Thịnh à.” Lúc Tân Đồng và Nam Hợp quay lại, Lệ Thịnh vẫn còn đứng ở đó.

Lệ Thịnh mỉm cười với cậu, nụ cười mang theo chút chua xót, rồi nói với Tân Đồng, “Đồng Đồng, chút nữa có thời gian có thể nói chuyện với anh không?”

Tân Đồng gật đầu, “Vâng.”

Tân Đồng dẫn Nam Hợp trở lại phòng khách, Ôn Hinh thấy, vội vàng kéo cậu đến chỗ bà.

Từ sau khi biết Nam Hợp không có quan hệ gì với Hứa Úy Nhiên, Ôn Hinh đặc biệt cảm thấy thân thiết hơn với Nam Hợp.

Đến lúc phát bao lì xì, bọn trẻ nhao nhao xếp thành hàng, Lệ Biên Thành rất vui vẻ, lần lượt phát bao đỏ cho chúng.

Nam Hợp có được lì xì, cậu nhanh như chớp chạy đến trước mặt Tân Đồng, đưa bao lì xì cho cô.

“Đây là tiền lì xì của Nam Hợp, mẹ không được xài nha.” Tân Đồng mỉm cười hôn cậu, giả bộ nhét lại vào trong túi quần cậu, “Con đến chỗ bà nội đi được không?” Tân Đồng chú ý tới lúc Nam Hợp chạy đi, bỏ lại một mình Ôn Hinh ngồi trên sofa, vẻ mặt có chút buồn buồn.

Cô thấy Nam Hợp chạy về phía Ôn Hinh liền đi lên lầu hai.

Lệ Thịnh đứng trong bóng tối ngay góc cầu thang, giữa ngón tay rõ ràng có đầu thuốc cháy sáng.

Tân Đồng ngửi thấy mùi khói thuốc, đi qua, “Anh tập hút thuốc lúc nào vậy?”

Cô nhớ là anh không thích hút thuốc.

“Em không thích à?” Lệ Thịnh dụi tắt, ném vào thùng rác.

“Tóm lại đó là thứ không tốt cho sức khỏe của anh, vẫn nên hút ít thôi.” Tân Đồng không đáp, chỉ dùng giọng khuyên nhủ thản nhiên.

Trái lại Lê Thịnh cảm thấy không hề gì, “Dù sao thì cũng đâu ai quan tâm anh.”

“Sao lại không có ai quan tâm chứ?” Tân Đồng khê nói, không thích bộ dạng cái gì cũng không quan tâm của anh hiện giờ, “Có mẹ anh, ông nội anh quan tâm mà.”

“Còn em?” Lê Thịnh suýt không kiềm chế được, đưa tay muốn ôm lấy cô, nhưng cuối cùng cũng chỉ bóp bàn tay, buông thõng hai tay dựa vào tường, miễn cưỡng hỏi cô.

Tân Đồng nhìn anh, dời mắt đi chỗ khác, “Em là người nhà của anh, đương nhiên em cũng quan tâm.”

“Người nhà?” Lê Thịnh hừ nhẹ, “Muốn anh gọi một tiếng thím út sao Đồng Đồng?”

Tân Đồng cố gắng chớp chớp mắt, mới dần xuống cảm giác chua xót, “Lê Thịnh, anh đừng như vậy.”

Lê Thịnh đứng thẳng người lên, duỗi tay ra ôm lấy Tân Đồng, “Đồng Đồng, anh không có bạn gái đâu, là mẹ anh nói lung tung thôi, anh chỉ đi gặp cô gái đó có một lần, nhưng anh không thích cô ấy. Em rời khỏi chú đi, anh thật sự rất thích em, chúng ta cùng nhau bỏ đi, tìm một nơi không ai biết chúng ta, bất kể có trách nhiệm hay vô trách nhiệm gì đó, chỉ hai chúng ta thôi, được không em?”

Tân Đồng đứng yên không nhúc nhích, vòng ôm của Lê Thịnh càng lúc càng siết chặt, cô gần như không thở nổi.

Lê Thịnh có lẽ đã hiểu, anh dần dần buông cô ra.

“Lê Thịnh, anh tỉnh táo lại đi,” Tân Đồng nói từng tiếng thật chậm, “Không phải vì nguyên nhân có trách nhiệm hay không, mà là, chúng ta từ đâu đã không có khả năng rồi.”

“Tại sao không có khả năng? Là vì Nam Hợp à? Hay là, em yêu chú rồi?”

“Không riêng gì Nam Hợp,” Tân Đồng cup mắt, “Là em, em yêu anh ấy.”

Anh không phải là người u mê không chịu tỉnh ngộ, lời cô nói cũng không phải là lời dối trá.

Lúc này đây hãy thoải mái chia tay, có được không?

Lê Thịnh siết chặt nắm tay, “Cho dù chú ấy mất tất cả, em cũng vẫn yêu chú ấy?”

“Đúng vậy,” Tân Đồng nhìn thẳng vào Lê Thịnh, “em vẫn yêu anh ấy.”

“Đến một ngày nào đó, hy vọng em sẽ không hối hận vì lời nói của mình hôm nay.” Giọng nói của Lê Thịnh nghe như than thở, “Xét về cổ chấp, từ trước đến giờ em đều thắng anh.”

Lê Thịnh xoay người rời đi, Tân Đồng dựa người vào tường, lặng lẽ ngẩn ngơ một hồi.

Vừa mới đứng thẳng người chuẩn bị xuống lầu, Lê Đông Nhất đã từ cầu thang chậm chậm đi lên.

“Sao anh lại lên đây?” Tân Đồng hoài nghi, anh đã ôm lấy cô.

“Bà xã của anh biến mất lâu như vậy, đương nhiên anh phải lên đây tìm rồi.” Anh kề sát bên tai cô, hơi thở anh mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Hơi thở của Tân Đồng cũng không khỏi ngưng trệ một chốc.

“Em nói chuyện với Thịnh một lát mà.”

“Anh biết, mấy lời lúc nãy em nói có thể lặp lại lần nữa cho anh nghe được không?” Lê Đông Nhất chạm vào mái tóc buông xõa trên vai cô.

Anh nghe hết!

Mặt Tân Đồng không ngừng đỏ lên, xoay người muốn đi, “Em đi tìm Nam Hợp.”

Lê Đông Nhất giữ cô lại, “Nam Hợp đang ở với mẹ rồi, nói mau lên, nói xong mới cho em đi.”

“Hả, nói câu nào?” Tân Đồng giả ngốc.

Lệ Đông Nhất không nghi ngờ gì, “Chính là câu em yêu anh đó.”

“Em yêu anh?”

“Ừ, là anh yêu em.”[1]

“Em cũng vậy!” Tân Đồng nhanh chóng trả lời, nhân cơ hội chuồn ra khỏi phạm vi vòng ôm của cánh tay anh.

Lệ Đông Nhất mới ý thức được bản thân bị cô lừa, thẳng thắn nhận thua, “Anh chịu thua em luôn.” Anh nhìn Tân Đồng cười hì hì, bắt đầu dể gờ tay lên, “Lát nữa chúng ta đi bắn pháo hoa chịu không?”

“OK.” Tân Đồng đồng ý, kéo tay anh cùng đi xuống lầu.

Hứa Ủy Nhiên mang kính râm màu đen, bọc khăn choàng cổ thật dày, đi vào phòng bệnh.

Đã thay hộ lý mới, mới chuẩn bị xong cơm chiều đậm bạc, vừa cầm đũa lên liền thấy Hứa Ủy Nhiên cầm theo mấy túi thức ăn đi vào.

“Tôi ra ngoài trước.” Hộ lý lập tức thu dọn, ra ngoài cửa trông chừng.

Hứa Thuấn nhìn thấy cô, từ trên giường lập tức bật dậy, giày cũng chưa mang đành hoảng, hai chân đạp đôi giày chạy đi tìm hộ lý.

Hứa Ủy Nhiên nhìn ông, cũng không thèm gọi, thả mấy túi trong tay xuống, mở ra, trong không khí lập tức tràn ngập mùi thơm nức của thức ăn.

Hứa Ủy Nhiên ngồi xuống một cách tự nhiên, vẻ mặt Hứa Thuấn từ hoảng hốt chuyển dần sang tò mò, từng bước từng bước đến bên cạnh thức ăn, hai chân gấp lại ngồi xuống, vui vẻ hớn hở thò tay vớt sủi cảo trong chén.

“Từ từ,” Hứa Ủy Nhiên ngăn ông lại, đưa ông đôi đũa, “Dùng cái này ăn.”

Hộ lý thấy, muốn lên tiếng nhắc nhở mấy thứ như đũa, bàn chải rất nguy hiểm với trạng thái tinh thần hiện giờ của bệnh nhân.

Hứa Ủy Nhiên như không phát hiện ra, đưa một hộp thức ăn đến trước mặt Hứa Thuấn, “Đây là sủi cảo nhân thịt bò, trước kia ba thích ăn nhất đó.” Giọng nói của cô rất nhỏ nhẹ, ánh mắt cũng dịu dàng.

Hứa Thuấn gấp một cái nhét vội vào miệng, bị nóng nên lập tức nhổ ra, biến vạt áo trước ngực toàn là nước miếng, đôi đũa trong tay cũng ném đi, chén đĩa bị đá văng hết, bánh sủi cảo to tròn trong hộp cũng lập tức rớt xuống đất cùng với nước dùng trong đó.

“Đủ rồi!” Hứa Ủy Nhiên không còn hòa nhã nữa, giọng điệu cũng tăng cao hơn, “Không ăn thì đổ đi.” Cô cũng dứt khoát quăng đũa đi, trừng mắt với Hứa Thuấn.

Hứa Thuấn không kiên trì được bao lâu liền nổi điên, sắc mặt tối tăm nhào xuống đất.

Hộ lý không còn cách nào, bèn lên gọi điện thoại cho Lục Vực.

Lục Vực chưa đi xa, nhận được điện thoại của hộ lý liền lập tức quay lại bệnh viện.

Hứa Thuấn thấy Lục Vực xuất hiện ở cửa giống như nhìn thấy người quen, ông đứng phắt dậy trốn ra sau lưng của Lục Vực, chỉ tay về phía Hứa Ủy Nhiên, “Kẻ xấu, kẻ xấu.”

Lục Vực trấn an ông, gọi hộ lý vào trông chừng ông, rồi đi đến trước mặt Hứa Ủy Nhiên, “Có sao không, vẫn ổn chứ?”

Mắt Hứa Ủy Nhiên hơi đỏ lên, giọng điệu cũng không còn tốt như trước, “Còn phải hỏi sao?! Lòng tốt bị xem như lòng lang dạ thú!”

Lục Vực theo ánh mắt cô nhìn xuống sủi cảo rơi vãi trên đất, gọi hộ lý đến lau dọn, “Tinh thần ông ấy không tốt lắm, không nhận ra người khác, cô ráng kiên nhẫn thêm một chút.”

Lục Vực trấn an Hứa Ủy Nhiên xong, gấp cái sủi cỏ, để lên miệng thổi thổi, đưa đến bên miệng Hứa Thuấn, “Ăn nào.”

Sủi cỏ để lâu rồi, cũng không còn nóng nữa, Hứa Thuấn ăn rồi mỉm cười với Lục Vực, đối với Hứa Ủy Nhiên lại làm ra vẻ khinh thường.

Hứa Ủy Nhiên quay đi không nhìn ông, ông hình như lại càng muốn cô phải chú ý đến mình, mở miệng rống thật lớn.

Hứa Ủy Nhiên dần cơn xúc động, cô đứng lên, mặt hướng ra cửa sổ.

Bên ngoài đã bắn pháo hoa, ánh sáng chớp tắt, hắt lên gương mặt cô.

Lục Vực dứt Hứa Thuấn ăn mấy cái, ổn định cho ông xong, đi đến chỗ Hứa Ủy Nhiên, đứng sóng vai với cô.

“Không phải anh chuyên về bệnh này hay sao? Anh mau mau chữa khỏi cho ông ấy đi, dù chỉ là mấy phút, chỉ cần ông ấy tỉnh táo được mấy phút là tốt rồi.” Hứa Ủy Nhiên nhìn Hứa Thuấn đang ngồi trong bóng tối.

“Ủy Nhiên, không phải dễ như cô nghĩ đâu, bệnh này của ông ấy cũng không phải ngày một ngày hai, có thể duy trì tình trạng như hiện giờ đã là tốt lắm rồi.”

“Là do trình độ anh không giỏi, đừng tìm cớ này cớ nọ nữa, tự tôi sẽ đi tìm bác sĩ giỏi đến chữa, tôi không tin ông ấy vẫn thế này!” Hứa Ủy Nhiên như đang giận dữ.

“Ủy Nhiên!” Lục Vực thở dài, ôm lấy cô, “Thứ đó quan trọng với em như vậy sao?”

“Tất nhiên,” Hứa Ủy Nhiên nghĩ cũng không muốn nghĩ tới, bèn nói, “Nếu anh không thể chữa khỏi cho ông ấy, thì hãy sớm nói cho tôi biết, anh nhìn đi, ông ấy còn có chỗ nào giống trước kia không.”

Lục Vực ngập ngừng hồi lâu, “Thật ra, hai năm trước em xuất ngoại, ông ấy từng chuyển biến rất tốt, có lúc tỉnh táo đã từng nói với anh.”

“Vậy ông ấy có nói thứ đó ở đâu không?”

“Có, thứ đó đang ở trong tay anh.”

[1] Vì Anh yêu em hay em yêu anh gì thì tiếng Trung cũng là Wo Ai Ni.

37. Chương 37

Sau bữa cơm, cả nhà ba người thật sự đi bắn pháo hoa suốt mấy tiếng đồng hồ. Pháo hoa là do Lê Đồng Nhất chuẩn bị từ sáng sớm, chất trong cốp xe. Nam Hợp lúc đầu còn vỗ tay bôm bốp, hưng phấn cùng Lê Đồng Nhất đi châm lửa, chờ đến khi nào pháo hoa bắn hết, mới mệt mỏi ghé vào lòng Lê Đồng Nhất thiếp đi.

Sợ Nam Hợp bị lạnh, Lê Đồng Nhất dọn dẹp mọi thứ, nhanh chóng lái xe về nhà. Tân Đồng dọn sơ lại phòng, sắp xếp cho anh bạn nhỏ xong, lúc vào nhà tắm rửa mặt loáng thoáng nghe Lê Đồng Nhất nói chuyện điện thoại, anh nói gì cô nghe không rõ lắm, hình như giọng điệu không được tốt, lúc cô trở ra, Lê Đồng Nhất cũng đã cúp máy.

“Sao vậy anh?” Tân Đồng rót ly nước cho anh, biết tối nay anh đã uống không ít rượu, đặc biệt bỏ thêm chút mật ong.

Lê Đồng Nhất không cầm lấy, chỉ kê sát lại uống, Tân Đồng đành phải nâng ly cao lên miệng anh, Lê Đồng Nhất thuận thể hôn lên tay cô, mới chịu cầm ly nước uống một hơi cạn sạch.

“Ngọt quá.” Anh nhắm mắt.

Tân Đồng lấy ly qua người người, “Em đâu có bỏ nhiều đâu, chỉ có một muỗng nhỏ thôi mà.”

Dứt lời, Lê Đồng Nhất đã hôn nhẹ lên môi cô, môi lưỡi dây dưa hồi lâu mới buông ra, “Em nếm thử xem có ngọt hay không?”

Tân Đồng thật muốn đâm anh một cái, nhưng nghĩ đến cơ bắp rắn chắc của anh, vẫn nên quên đi, mặt xám xịt cảm lý đi rửa, quên luôn cả lời muốn hỏi.

Lệ Đông Nhất nhìn theo bóng lưng cô, ý cười trên mặt dần dần tan đi.

Qua năm nay có lẽ thời tiết sẽ thay đổi nhỉ?

Lúc Tân Đồng trở về phòng ngủ, anh bạn nhỏ vẫn còn đang say giấc, điều hòa trong phòng bật vừa phải, độ ẩm lan tràn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đỏ bừng, hướng về phía ngược với Tân Đồng.

Tân Đồng nhẹ nhàng chui vào trong chăn, Nam Hợp như có cảm ứng, trở người, cơ thể bé nhỏ nhích sát lại Tân Đồng.

Tân Đồng ôm cậu vào lòng, Lệ Đông Nhất không làm loạn, hôn hai mẹ con chúc ngủ ngon rồi đưa tay tắt đèn ngủ, nằm xuống bên kia Nam Hợp.

Trong phòng tối thui, tiếng pháo hoa bên ngoài nhỏ dần đi.

Tân Đồng dần dần ngủ thiếp đi theo nhịp thở có quy luật của anh.

Lục Vực đưa Hứa Ủy Nhiên về chỗ ở của anh.

Tầng trên cùng của cao ốc, cả tầng này đều là của anh.

“Tôi không biết anh chuyển chỗ ở cơ đấy.” Hứa Ủy Nhiên luôn giữ im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ừm, năm ngoái mới dọn đến, căn nhà trước kia là bệnh viện cấp, anh tặng cho người khác rồi.”

Hứa Ủy Nhiên gật đầu, đi theo Lục Vực vào trong.

Lục Vực thuận tay bật tivi, đúng lúc là kênh trung ương, chương trình mừng xuân, bầu không khí rất náo nhiệt, tiếng cười rần rần, càng phát càng lán át không khí nặng nề trong nhà.

Lục Vực pha trà cho Hứa Ủy Nhiên, “Uống thử đi, đồng nghiệp của anh đi du lịch mang về tặng đó.”

“Tôi không uống, anh mau mau đưa thứ đó cho tôi rồi tôi về ngay.” Hứa Ủy Nhiên tiện tay để tách trà sang một bên.

Lục Vực không nhúc nhích, “Ủy Nhiên, em phải suy nghĩ thật kỹ càng, ông ấy không nói là cho em, mà kêu anh giao cho...”

Hứa Ủy Nhiên không đợi anh nói xong liền xen ngang, “Còn giao cho ai nữa? Tôi là con của ông ấy, là người cùng họ với ông ấy! Thứ đó nên là của tôi.”

Chuyện vừa rồi ở bệnh viện đã khiến cô bức bối, lại thêm chuyện này, cơn tức chen ngay ngực lại dâng lên.

“Anh có đưa em cũng không dùng được.” Lục Vực đành phải vào thư phòng lấy, đưa tới trước mặt cô, “Trên đó có viết, trừ khi Át Phương tự nguyện tặng cho bên thứ ba, nếu không em không cách nào sử dụng cổ phần công ty được.”

“Là ông ấy cố tình làm vậy, ông ấy không muốn tôi và mẹ tôi sống yên.” Hứa Ủy Nhiên ném trả lại Lục Vực xấp giấy tờ cổ phần chướng mắt ấy, lại đột nhiên nhớ đến gì đó, “Không phải anh muốn giao cho cô ta chứ?”

“Nếu anh muốn đưa cho cô ấy thì đã đưa từ lâu rồi.” Lục Vực thở dài, cất trở lại.

Lúc này tâm trạng của Hứa Ủy Nhiên mới tốt lên được một chút, “Tôi về đây, anh hãy nhớ kỹ những lời anh đã nói.”

“Khuya rồi, hay em ở lại một đêm đi.” Anh nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm nữa, trễ như vậy anh nghĩ đến để cô một mình về nhà thì trong giọng nói liền tràn đầy lo lắng.

“Không cần đâu, em có lái xe tới.” Hứa Ủy Nhiên khoát tay, “Vả lại, anh cũng nên tìm bạn gái đi, căn nhà lớn như vậy, ở một mình không buồn sao?”

Căn nhà có tông màu xám nhạt và trắng, xung quanh không có hạt bụi nào.

Nhưng cô có một thói quen, mỗi đêm mà không uống rượu, không làm chuyện khác để phân tâm thì không tài nào ngủ được.

Mặc dù kết hôn cũng không phải sẽ tốt hơn, nhưng sẽ luôn có một người cùng mình bầu bạn trải qua đêm tối. Chỉ cần, đừng giống như cô, ngay cả cái đuôi của hạnh phúc chưa từng nắm lấy cũng đã vụt mất.

Lục Vực ngược lại không để ý, “Gấp gì chứ.”

Cô còn chưa yên ổn, sao anh có thể một mình trốn trong bình yên sống qua ngày chứ?

“Sao lại không gấp?” Hứa Ủy Nhiên nhìn xung quanh căn nhà to như vậy, “Em đợi anh kết hôn đó, quà cáp em đã chuẩn bị sẵn cho anh từ lâu rồi.” Cô dừng một chút, cuối cùng vẫn xoay người, không nhìn Lục Vực nữa, “Em về đây.”

“Ủy Nhiên.” Lục Vực gọi cô lại, “Đừng làm chuyện điên rồ nữa.”

Hứa Ủy Nhiên không quay lại nhìn anh, lát sau mới chậm rãi trả về một câu, “Em tự biết, không cần anh lo.”

Dù cho có làm, lúc này có lẽ cũng không còn ai giúp cô dọn dẹp cục diện rồi ren đúng không?

Lục Vực biết từ đến đến nay anh chưa từng khuyên được cô, nghe thấy tiếng cô đóng cửa, mới quay đầu nhìn tách trà nguội lạnh, cầm lên, thật lạnh.

Sáng mừng một, Tân Đồng quay về Dung Trấn.

Lệ Đông Nhất và Nam Hợp đã dậy từ rất sớm, Tân Đồng đặc biệt thay áo bông mới cho Nam Hợp, làm khuôn mặt cậu càng thêm phấn chấn.

Tân Chí đã sớm quét tuyết trước cửa sạch sẽ, để Lệ Đông Nhất đậu xe.

Nam Hợp xuống xe, liền chạy ulla vào nhà, vừa chạy vừa gọi, “Ngoại ơi, ngoại ơi.”

Cửa nhà rộng mở, Tân Chí vội vàng chạy ra đón, xuýt xoa một tiếng bế lấy Nam Hợp.

“Ông ngoại, năm mới vui vẻ, năm mới phát tài.” Nam Hợp ôm cổ Tân Chí, lớn tiếng chúc may mắn.

Tân Chí cười, mắt híp lại thành hai đường kẻ, khoe mắt đầy nếp nhăn, “Ngoan, ngoan thật, để ngoại lấy tiền lì xì cho con.”

“Ba, Niên Niên đâu?” Tân Đồng sợ Tân Chí mệt, vội vàng nhận lấy bao đỏ của anh bạn nhỏ, nhìn xung quanh không thấy Tân Niên Niên đâu.

Tân Chí đưa mắt nhìn phòng của Niên Niên, cửa còn đóng im ỉm, “Còn đang ngủ đó, sau khi lên đại học, trái lại ngày càng lười, còn không bằng Nam Hợp của chúng ta.”

Nam Hợp nghe ông ngoại khen, mũi héch lên tận trời, “Ngoại, 6 giờ Nam Hợp đã thức dậy rồi đó!”

“Sao không để nó ngủ thêm một lát, trẻ con hay ngủ thiếu giấc, về nhà ba lúc nào mà chả được?” Tân Chí trách Tân Đồng.

Tân Đồng bật cười, anh bạn nhỏ xấu hổ nói là do bị tiếng pháo nổ đánh thức.

Nam Hợp ngo ngoáy muốn xuống đất, “Để con đi gọi út dậy.”

Hôm nay người gọi ba thức dậy cũng là cậu chứ ai! Anh bạn nhỏ tràn đầy tự tin, nhớ lại mình đã gọi ba dậy như thế nào.

Cắn mũi, nhéo lỗ tai, hơn nữa toàn thân còn đè lên người Lệ Đông Nhất, miệng lẩm bẩm, “Ba ơi, thức dậy đi, ba ơi mau thức dậy.”

Hôm qua Tân Đồng đã nhồi bột xong, nhân cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cho vào gói lại là được, bên này sủi cảo vừa mới ra lò, chuẩn bị gọi hai cha con thức dậy, liền thấy cảnh tượng này, cười đến nổi bột mì trên tay đều văng tung tóe.

Lệ Đông Nhất sức tỉnh, thấy anh bạn nhỏ rề rà vẫn chưa chơi xong, nhắm mắt lại, bàn tay từ từ cặp nách Nam Hợp nhấc lên cao, Nam Hợp sợ tới mức hét lên, “Mẹ ơi, cứu mạng!” anh mới chịu thả xuống.

“Vào nhà đi thôi.” Tân Đồng thấy Nam Hợp từ từ mở cửa, xoay người nói với Tân Chí, “Ba, con mua áo bông mới cho ba, ba vào phòng mặc thử xem.”

Là ước chừng theo vóc người của Lệ Đông Nhất, mua nhỏ hơn hai số.

Mấy hôm trước gửi đi giặt vẫn chưa lấy, chiều hôm qua đi lấy mới cầm đến.

Lệ Đông Nhất đỗ xe xong, xách theo đồ đạc đi vào.

“Mấy đứa sao lãng phí quá vậy, ba có thiếu gì sẽ tự đi mua, còn nữa, đồ đặc bữa trước mua còn một đồng, còn chưa động tới kia kìa! Sau này đừng có như vậy nữa.” Mặc dù ngoài miệng Tân Chí cần nài, nhưng vẻ mặt rất khoái chí.

“Con biết rồi.” Tân Đồng xoay mặt le lưỡi với Lệ Đông Nhất, trách anh.

Nam Hợp tháo giày, bò lên giường.

“Niên Niên, dậy đi, mặt trời đốt mông rồi kìa.” Nam Hợp bắt chước mấy lời của Tân Đồng lúc gọi cậu dậy, bàn tay nhỏ xíu huých vào mặt Tân Niên Niên.

Tân Niên Niên đang mơ mơ màng màng bị bàn tay lạnh lẽo chạm vào mặt, lập tức mở mắt.

“Con là thằng cháu hư!” Tân Niên Niên thở hắt ra, vẫn còn đang mơ màng, “Đến sớm vậy, nhớ dì út đúng không?”

Nam Hợp gật mạnh đầu không chút do dự, “Ông ngoại lì xì cho con rồi.” Nam Hợp móc tiền lì xì trong túi ra, cho Tân Niên Niên xem.

Tân Niên Niên sờ sờ, lập tức tỉnh rụi, kinh ngạc la lên, “Dày cộm vậy! Ba cũng quá quá quá bất công, số tiền mừng từ một tuổi đến giờ của con cộng lại cũng không nhiều đến vậy!” Cô dùng ba chữ “quá” liên tục để biểu đạt cảm giác bị đối xử cực kỳ bất công, quả quyết ngồi bật dậy, “Không được, mau mau hầu hạ dì út mặc quần áo, út phải đi đòi lại công bằng.”

Nam Hợp thở dài như người lớn, làm ra vẻ mặt “trẻ con bất trị”, “Niên Niên à, đưa tiền mừng cho Nam Hợp trước rồi hãy đi tìm ông ngoại có được không?”

Mắt Tân Niên Niên lập tức mở thật to, “Anh bạn nhỏ Nam Hợp à, con là kẻ ham tiền đầu thai chuyển thể sao? Dì út đây sống thanh liêm, chắc chắn, là người nghèo rớt mồng tơi, con cũng không tha cho út.”

Nam Hợp không thềm để ý mấy chuyện này, xuất ra tuyệt kỹ giết người, ánh mắt to tròn nhìn thẳng vào Tân Niên Niên, cho đến khi rốt cuộc Tân Niên Niên cũng không chịu đựng nổi, khí phách ngất trời nói: “Đây!” hai tay run run rút ra bao lì xì đã chuẩn bị từ sớm, trong lòng thầm nhắc nhở, “Mình là người đã có bạn trai, máy tính anh rể tặng cũng có thể bán được rất nhiều tiền.”

“Cám ơn Niên Niên.” Nam Hợp hớn hử nhận lấy, gộp chung vào đồng tiền lì xì, “Nam Hợp có tiền mua quà cho mẹ rồi.”

“Mua gì vậy?” Tân Niên Niên hứng thú hỏi.

Quà à, Nam Hợp trả lời, “Dù là gì thì đó cũng là thứ tốt nhất trên đời này.”

Tân Niên Niên lắc đầu.

Thật là rất muốn sinh một đứa con như Nam Hợp.

38. Chương 38

Năm mới, ngày đầu tiên đi làm, Tân Đồng sắp xếp ca xong. Lệ Đông Nhất vẫn còn được nghỉ phép, Tân Đồng yên tâm giao Nam Hợp cho anh.

Vốn dĩ sách mới đã xuất bản ở năm cũ, cuối cùng vẫn kéo qua năm mới mới đưa đến thư viện.

Chị Vương không có ở đây, chỉ còn một người là nhân viên mới, vẫn chưa quen việc, Tân Đồng cũng không muốn phiền cô, tự nhấc thang, xếp sách mới lên kệ.

Suy cho cùng làm một mình vẫn có chút luống cuống tay chân, Tân Đồng nhìn sách bị rơi xuống đất, im lặng chuẩn bị leo xuống để nhặt lên, lại có một cánh tay vươn ra, nhặt sách đưa lên giúp.

“Bác sĩ Lục.” Tân Đồng ngạc nhiên vui mừng kêu lên, nhận lấy, “Cám ơn anh.” Cô cười rồi dọn sách lại, động tác leo xuống nhanh nhẹn hơn, dẹp thang sang một bên.

“Sao anh lại đến đây?” Tân Đồng hỏi Lục Vực.

Lục Vực lấy mấy quyển sách ở bên cạnh, “Đến mượn vài cuốn sách.”

“Tôi còn tưởng rằng anh đến tìm tôi đó chứ.” Tân Đồng nói đùa, “Hóa ra là tôi tưởng bỏ à.”

Lục Vực nghe vậy, nghiêm mặt lại, “Tân Đồng, quả thực tôi có chuyện tìm cô.”

Lại là tiệm trà.

Tân Đồng vô cùng buồn bực, sao nói chuyện gì cũng thích đến chỗ này vậy nhỉ?

Cô lắc tay với phục vụ, chỉ cần một ly nước lọc.

Lục Vực nhìn cô uống hết ly nước, mới cầm thứ đó đưa cho cô.

“Đây là gì vậy?” Tân Đồng xem không hiểu lắm.

“Là giấy chuyển nhượng cổ phần công ty.” Lục Vực giải thích đơn giản, lật xấp tài liệu đến tờ cuối cùng, chỉ cho cô xem tên của cô.

Tân Đồng vẫn không hiểu gì như cũ, “Chỉ là tôi không biết ai đã cho tôi thứ này? Hứa Thuấn à? Vì sao ông ấy lại cho tôi chứ?” Cuối cùng Tân Đồng cũng thấy tên người chuyển nhượng, cũng viết rõ ràng cô có 6% cổ phần công ty.

“Là lỗi của tôi,” Lục Vực cân nhắc hồi lâu mới lên tiếng, “Đáng lý ra tôi phải nói sớm với cô, có lẽ cô cũng muốn gặp ông ấy.”

Hứa Thuấn hôm nay rất yên tĩnh, tay cầm bộ bài, lặng lẽ chơi một mình.

Hộ lý mừng vì được thoải mái, nên lén lười biếng một chút.

Lúc thấy Tân Đồng và Lục Vực cùng nhau đến, hộ lý liền khẩn trương, va vào cửa, phát ra tiếng động lớn.

Tân Đồng đi theo sau Lục Vực, nhìn thấy người bên trong đang từ từ cuộn người lại, cô nhất thời ôm miệng.

Lục Vực không lừa cô.

Hứa Thuấn, đúng là cha ruột của cô.

Cô lén thấy mẹ thường xuyên đối diện với vật gì đó rồi khóc, cô có hỏi, nhưng mẹ luôn lắc đầu không nói.

Cô đợi đến khi mẹ không có nhà, liền tự mình lục lọi, thì ra là tấm ảnh của một người đàn ông.

Cô muốn xé đi, có như vậy mẹ mới không khóc nữa, nhưng cô không xé, chỉ lén trả về chỗ cũ.

Không phải không dám, mà là tự đáy lòng hình như có tiếng nói, có một ý niệm mỏng manh ngăn cô lại.

Cô không thèm để trong lòng, ai ngờ rằng đúng là nguyên nhân này.

Ông già rồi, thay đổi không ít, nhưng vẫn có thể nhận ra ông chính là người trong tấm ảnh đó.

Tân Đồng bịt chặt miệng, khóe mắt nóng dần lên, xoay đi, không muốn nhìn nữa.

Chính là ông ấy sao?

Cô không thể nào tin được, ông ấy chưa từng ở bên cạnh cô ngày nào cả, không cưới mẹ cô, nhưng giờ lại hóa điên rồi, sống ở đây, lúc tỉnh táo còn để lại giấy tờ như vậy cho cô.

“Cô không muốn nói chuyện với ông ấy sao?” Lục Vực thấy tinh thần của Hứa Thuấn hôm nay khá tốt, hơn nữa, cảm xúc trông có vẻ cũng ổn định.

“Không muốn.” Tân Đồng lắc đầu, cô có thể nói gì với ông bây giờ? Nhớ sao? Không có, trong lòng cô, trong đời cô đã có ba rồi, lúc không có ông ấy, đã có người khác thay ông chăm sóc cô rồi.

Lúc cô xoay đi, Hứa Thuấn cũng lặng lẽ co người lại, đưa lưng về phía cửa, tiếp tục chơi đánh bài một mình.

Tân Đồng đi như bay đến cuối hành lang, trong lòng như bị chẹn bởi một cuộn tơ, càng quan tâm càng rối loạn.

“Giao nó cho anh.” Tân Đồng nhét giấy chuyển nhượng vào tay Lục Vực, “Nếu ông ấy tỉnh lại, anh hãy trả cho ông ấy, tôi không cần.”

Thứ này, bảo cô sao có thể yên tâm thoải mái mà nhận chứ?

“Tân Đồng, cô thật sự suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Lục Vực vuốt phẳng lại mấy chỗ bị nhăn, “Nó chính là cọng rơm cứu mạng của Lệ Đông Nhất đó.”

Tân Đồng không kịp hỏi tại sao anh lại biết Lệ Đông Nhất, “Cọng rơm cứu mạng ư? Là có ý gì?”

“Gần đây tôi nghe được tin, Lệ thị sắp đổi chủ.” Anh thấy cô không nói lời nào liền bổ sung thêm một câu, “Lệ Thịnh sẽ thế chỗ của Lệ Đông Nhất, nội trong vòng một tuần thôi.”

Một tuần, chỉ mấy ngày thôi sao, chuyện lớn như vậy mà Lệ Đông Nhất chưa từng nói với cô, Tân Đồng không hề nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của Lục Vực.

Tân Đồng thất thần, lúc hoàn hồn mới phát hiện Lục Vực đang nhìn cô, “Xin lỗi anh.” Cô chân thành nói xin lỗi với Lục Vực.

Lục Vực lắc đầu, anh thông cảm và bỏ qua, lôi mấy lọ thuốc từ trong túi ra, đưa đến trước mặt Tân Đồng, “Cô cầm cái này đi, uống theo chỉ dẫn sẽ tốt cho giấc ngủ hơn.”

Là thuốc ngoại nhập, trong nước vẫn chưa đưa ra thị trường, giá cả hơi đắt.

Tân Đồng từ chối mấy lần, nhất định phải trả tiền cho Lục Vực, nhưng Lục Vực vẫn một mực từ chối.

“Đây xem như là xin lỗi việc tôi trì hoãn lâu như vậy mới nói với cô chuyện này, có lẽ cô còn cần dùng đến.” Anh không phải mới tiếp xúc với Tân Đồng, nhắm tính trước sau cũng đã mấy năm rồi, tất nhiên anh hiểu Tân Đồng là loại người thế nào.

Cô suy nghĩ rất nhiều, trước sau đều phải bận tâm, sợ mình quên gì đó.

Chuyện này cô đã biết rồi thì tuyệt đối sẽ tạo thành gánh nặng trong lòng cô.

“Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Vị trí tiệm trà này có hơi chệch, bước ra khỏi đây chính là phố xá sầm uất.

Dọc hai bên đường đều là McDnald, KFC, tiệm cà phê, gấp đèn đỏ, xe dừng lại, Tân Đồng vừa xoay qua liền nhìn thấy Lệ Đông Nhất, người đáng lẽ phải ở nhà cùng Nam Hợp, lại đang ngồi đối mặt nói chuyện gì đó với một cô gái.

Cửa kính của tiệm cà phê lớn như vậy, xe đứng cách đó không xa, chỉ cách con đường mà thôi, người qua kẻ lại không ngừng đã ngăn cản tầm mắt của cô.

Nhưng ý cười trên mặt Lệ Đông Nhất rất rõ ràng, cô cảm thấy chân thật như ở gần ngay trước mắt.

Tân Đồng từ từ quay lại, cúi đầu, siết chặt túi xách, không nhìn anh nữa.

Lúc xuống xe, Lục Vực lịch sự mở cửa xe giúp cô, đưa cô đi vào mới chạy đi.

Tân Đồng chờ Lục Vực đi xa, ngồi sau chiếc bàn tiếp tục ngắm người, lật qua lật lại xấp giấy chuyển nhượng kia rất nhiều lần, gần như muốn thuộc lòng nó.

Đầu óc lại cứ để tộn đầu đầu, Tân Đồng cảm thấy hơi nhứt đầu.

Mãi đến chiều về nhà, cô vẫn còn mang dáng vẻ hồn bay phách lạc.

Nam Hợp nghe thấy tiếng mở cửa, liền từ trong phòng vọt ra.

Tân Đồng để túi xuống, ôm chầm lấy cậu, hôn mạnh một cái, “Nam Hợp, cất túi giúp mẹ đi.”

Nam Hợp ngoan ngoãn cầm lấy túi xách, đi nhanh qua treo lên móc.

“Em sao vậy?” Lệ Đông Nhất thấy sắc mặt cô không tốt, “Em bị cảm à? Có cảm thấy khó chịu không?”

Anh nắm tay cô, bàn tay thô ráp vẫn ấm áp như trước, Tân Đồng dè xuống kích động muốn hắt ra, cô nhanh chóng rút tay lại, “Em đi nấu cơm.” Cô thay dép rồi đi nhanh vào bếp.

“Mẹ, hôm nay con đến nhà của bà nội chơi đó.” Nam Hợp nhón chân, cố gắng lôi kéo ánh mắt của cô, vướn cổ qua lại giống con thiên nga nhỏ.

Tân Đồng để đồ đánh trứng trong tay xuống, “Vậy à? Chơi vui không?”

Nam Hợp gật mạnh đầu, “Vui ạ, lần sau mẹ đi với con chứ?”

Tân Đồng cười, “Lần sau mẹ rảnh sẽ đi cùng con, được chưa nào?”

Bữa cơm có hơi đơn điệu, tuy Nam Hợp cũng nhìn ra được tâm trạng của mẹ không tốt, hết nhìn mẹ rồi nhìn ba, lại cúi đầu, khuôn mặt nhỏ có chút buồn bã lùa cơm vào miệng.

Đợi đến khi đỡ Nam Hợp ngủ xong, Lệ Đông Nhất vẫn còn ngồi ở phòng khách, nhìn vào màn hình laptop, không ngừng rê chuột, không biết đang làm gì.

Tân Đồng cầm quần áo vào phòng tắm tắm rửa.

Mới tắm giữa chừng, hơi nóng bốc đầy phòng, cửa bị vặn mở ra.

Tân Đồng hét hồn rút vội cái khăn bên cạnh, lại bị Lệ Đông Nhất giữ lại.

“Anh ra ngoài đi, em vẫn chưa tắm xong mà.”

Lệ Đông Nhất cởi đồ, treo khăn tắm lên, “Đúng lúc rồi, tắm chung đi, tiết kiệm nước mà.”

“Nước không thiếu, em ra đây, anh tắm đi.” Tân Đồng đưa tay đẩy anh, lại bị anh kéo lại.

Lệ Đông Nhất buồn cười nhìn khuôn mặt lãnh đạm của cô đối với mình suốt buổi tối giờ phút này hoảng hốt, nhích cơ thể sát lại gần, “Chị Lệ à, chúng ta là vợ chồng, tắm chung để tiết kiệm nước là một phẩm chất tốt mà.”

Tân Đồng mới xả tóc, mái tóc ướt nhẹ dính lên đầu, một tay nhấn sữa tắm, mắt Lệ Đông Nhất tối sầm lại, dè nén dục vọng trong đáy lòng, liền chen tay nhấn sữa tắm của Tân Đồng, giúp cô thoa lên người.

“Em tự tắm được.” Tân Đồng lui lại, gần như dựa sát vào vách tường.

Phòng tắm có hơi nhỏ, hai người đứng tắm dưới vòi hoa sen thật sự có hơi chật chội.

Tay Lệ Đông Nhất xoa sau lưng Tân Đồng, cúi đầu thì thào vào tai cô, động tác trên tay không ngừng, Tân Đồng đã mềm nhũn.

“Anh là tên khốn.” Vắt vả lấm tẩm Tân Đồng mới đợi được anh buông ra, tự đứng lại mắng anh.

Lệ Đông Nhất sững người rồi mỉm cười, “Hôm nay em sao vậy?”

Tính tình Tân Đồng dịu dàng ngoan ngoãn, rất hiếm khi như vậy.

Tân Đồng không đếm xỉa tới anh, nương theo dòng nước, nước mắt cũng chảy ra, hình như còn nóng hơn cả nước, mắt cô lập tức đỏ hoe.

Lệ Đông Nhất thấy đương nhiên biết không phải bị bọt rơi vào mắt, “Ngoan, nói anh nghe sao vậy? Chúng ta là vợ chồng mà, có gì không thể nói chứ, hửm?”

“Em không muốn làm vợ chồng với anh.” Tân Đồng đánh anh, khóc lớn hơn.

Lệ Đồng Nhất nhìn thấy vậy, giúp cô lau nước và nước mắt trên mặt, cũng dội sạch sữa tắm trên người, “Sau này không được nói như vậy nữa, em không muốn làm vợ chồng với anh, ai cho phép em làm vậy.” Nói xong một tay giúp cô vén mớ tóc lòa xòa trước trán.

Tân Đồng hít mũi, “Cho dù yêu ai cũng không phải là anh.”

Lệ Đồng Nhất bị giọng điệu của cô chọc cười, hai tay ôm lấy thắt lưng cô, “Vậy nữa hả? Ừm.”

Dưới thân bị va chạm thật mạnh, anh đã xuyên vào cô.

Tân Đồng nức nở một tiếng, hai tay bị ép quàng lên cổ anh, nước mắt chảy còn nhiều hơn cả nước.

“Anh có chuyện gì cũng không nói với em, toàn lừa dối em, anh là tên khốn!” Tân Đồng bấu lưng anh, mấy bọt nước nho nhỏ bắn ra, “Còn giờ thói lưu manh nữa chứ.”

Lệ Đồng Nhất vừa “làm việc” vừa trấn an cô, “Em muốn biết gì anh nói em nghe hết, được chưa?”

Mấy hôm nay quả thật anh dối cô làm rất nhiều chuyện, nếu cô muốn biết cũng không hề gì, nhưng bầu không khí hiện giờ thật sự chỉ thích hợp làm “chuyện ấy” thôi.

“Ngày mai anh nói cũng được.” Đầu óc Tân Đồng cũng xem như tỉnh táo.

Lệ Đồng Nhất nhin cười, trong giọng nói có chút tham lam, “Ừm.”

“Sau này không được như vậy nữa.” Tân Đồng trách móc, lần nào cũng dùng mỹ nam kế, không thấy chán à?

Nhưng tại sao cô lại vậy hết lần này đến lần khác, không thể chịu thua kém mãi, mỗi lần phải tính tiền lại mới được.

39. Chương 39

“Nam Hợp, hôm nay là ngày đi học đầu tiên,” Tân Đồng giúp cậu đeo cặp sách cô mới mua lên lưng cậu, “vui không con?”

“Không vui,” Tâm trạng của Nam Hợp hơi tệ, ngày ngày ở bên mẹ mới vui.

Tân Đồng bật cười, “Không vui cũng phải đến trường, chiều về mới kể cho mẹ nghe là ở trường đã học được gì đúng không?”

Anh bạn nhỏ như được an ủi, chớp chớp mắt mỉm cười với Tân Đồng, “Mẹ, tối nay chúng ta cùng nhau vẽ tranh nhé!”

Trong lòng Tân Đồng đổ mồ hôi một phen, đối với khả năng vẽ vời của mình thật sự không tự tin lắm, ngoài miệng lại sẵn sàng đáp ứng, “Được, đợi lát nữa mẹ chuẩn bị mọi thứ được không?”

Lệ Đồng Nhất đã dọn dẹp mọi thứ xong, đi tới nắm lấy tay của anh bạn nhỏ, “Nam Hợp đi thôi, ba đưa con đến trường.” Rồi xoay người hôn Tân Đồng một cách tự nhiên, “Đợi anh về nhé.”

Anh bạn nhỏ nghe thấy, không muốn, buông tay Lệ Đồng Nhất ra, chạy đến ôm lấy Tân Đồng, nhón chân, nhảy tưng tưng lên, muốn hôn Tân Đồng.

Tân Đồng cúi người phối hợp, anh bạn nhỏ hôn chụt một tiếng thật vang, cuối cùng cũng cảm thấy hài lòng, “Mẹ, đợi Nam Hợp về nhé.” Lúc này mới đi tới dắt tay Lệ Đồng Nhất lần nữa, đi ra cửa, xuống lầu, ngồi vào xe đi học.

Tân Đồng gom quần áo đã thay cho cậu hôm qua đi ngâm giặt, còn quét dọn bụi bặm trong mấy phòng, cầm túi rác ra cửa.

Bồn hoa dưới lầu chỉ còn trơ lại mấy cành khô, mặt cỏ không lớn đã trải qua mùa đông, trên đó dường như còn vương một lớp sương trắng.

Tân Đồng đi tới cửa, vừa mới bỏ rác xong lại gặp phải một người.

Đây không phải là lần đầu tiên Hứa Ủy Nhiên tới nơi này, khu nhà không cao lắm, tính luôn cả tầng hầm thì chỉ có 6 tầng, bật đèn lên, đứng dưới lầu có thể nhìn rõ bóng của người trên lầu, thậm chí còn nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Cô Tân,” Tiếng Hứa Ủy Nhiên bị gió lạnh thổi tan, nghe qua có chút mơ hồ, “Có thể mời tôi lên trên nhà ngồi không?”

Tân Đồng chần chờ mấy phút, mới gật đầu.

Cô vào bếp rót nước cho Hứa Ủy Nhiên, “Chỉ có thứ này thôi.”

Trong nhà không có máy pha cà phê, cũng không có trà, cô cũng không biết Hứa Ủy Nhiên thích uống gì.

Hứa Ủy Nhiên vẫn đang quan sát xung quanh nhà, có chút chật chội, đồ đạc chỗ này chỗ kia đều là Lệ Đông Nhất mua về, nhưng rất dễ phân biệt đâu là của người lớn đâu là của con nít.

Cô nhìn tay vịn sofa, chiếc áo khoác đắt tiền của Lệ Đông Nhất lại tùy tiện vắt ở đó, cũng không sợ bị nhăn, hay là bị móc rách.

Trước kia không phải như thế, Lệ Đông Nhất thích uống cà phê, trước giờ đều là uống ly này tới ly kia, buổi tối nếu ở nhà thì sẽ ở trong thư phòng cả đêm, quần áo cũng có tủ riêng của mình, sắp xếp một loạt thứ tự đâu vào đấy, như trưng bày trong cửa hàng, tóm lại từ cơ thể anh cho đến xung quanh, gần như không có mùi dầu khói bếp.

Là ai đã thay đổi anh? Không cần nói cũng biết.

Cô không cam tâm, cô làm nhiều chuyện như vậy, vốn dĩ nên thuộc về cô nhưng lại thuộc về cô gái không có gì đặc biệt ở trước mắt này.

Hứa Ủy Nhiên nuốt khổ vào lòng, “Tôi nghe nói, cô đã cầm giấy chuyển nhượng 6% cổ phần công ty.”

Tân Đồng ngạc nhiên, lại thoáng thông suốt, Hứa Thuấn, Hứa Ủy Nhiên, tất cả mọi chuyện liên kết rõ ràng trong nháy mắt, manh mối vô cùng sáng tỏ.

“Ông ấy...”

Hứa Ủy Nhiên mỉm cười trào phúng, “Kính ngạc quá sao? Chẳng lẽ Lục Vực không nói với cô à, vậy anh ấy cũng không làm hết trách nhiệm rồi.”

Cô nhớ lại tình cảnh đi tìm Lục Vực, liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cái gì mà thứ thuộc về Tân Đồng?! Thứ đó vĩnh viễn chỉ thuộc về người mang họ Hứa.

“Tôi sẽ giao thứ đó cho cô.” Tân Đồng cảm thấy chân như nhũn ra, vịn sofa để bình ổn suy nghĩ một chút, mới đứng lên đi lấy.

Hứa Ủy Nhiên xem cũng không thèm xem.

“Nếu cần thủ tục gì, tôi sẽ đi làm.” Tân Đồng cắn môi, gần như sắp rách da chảy máu, tiếp tục nói, “Là của ông ấy, không phải của tôi.”

“Cô không cần sao?” Sự châm chọc trên mặt Hứa Ủy Nhiên càng đậm nét, “Không có thứ này, cô cho rằng Lệ Đông Nhất đến cái chỗ rách nát này để làm gì? Không phải cô ngây thơ nghĩ là anh ấy yêu cô đó chứ?! Chẳng qua cô chỉ quen anh ấy chưa tới nửa năm, tôi quen biết anh ấy sớm hơn cô nhiều, anh ấy hoàn toàn không biết yêu thương người khác. Nếu cô đưa thứ này cho anh ấy, nói không chừng anh ấy sẽ coi trọng cô thêm một chút đó.”

Sắc mặt Tân Đồng ngày càng trắng bệch.

Hứa Ủy Nhiên không có ý dừng lại, “Còn nữa, cô dựa vào cái gì mà nghĩ cô giao cho tôi thứ này, thì chuyện này sẽ cho qua sao? Mẹ cô cướp ba tôi, cô cũng giống hệt mẹ cô, thậm chí còn đáng ghét hơn cả bà ấy.”

Tân Đồng cup mắt, khóe miệng đã bật ra một giọt máu.

Cửa bị mở tung từ bên ngoài, Lệ Đông Nhất chỉ cần liếc mắt một cái liền hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

“Tôi nhớ tôi đã cảnh cáo cô rồi mà.” Ánh mắt Lê Đông Nhất sắc bén, “Cách xa chỗ này ra một chút.”

Hứa Ủy Nhiên chột dạ, nhưng khí thế vẫn không muốn chịu thua, “Anh cảnh cáo em, anh còn tư cách gì cảnh cáo em chứ? Anh sẽ bị Lê thị xóa tên ngay lập tức,” cô chỉ vào giấy chuyển nhượng đặt trên bàn, “Thứ anh cần bây giờ cũng không thể nào cứu được anh, tối qua, một triệu cổ phiếu cuối cùng đã bị em thu mua rồi.”

Lê Đông Nhất không nói gì, Hứa Ủy Nhiên nói còn anh thì âm thầm chịu đựng, “Nếu anh cầu xin em, rời khỏi cô ta, hiện tại em sẽ giúp đỡ anh, Lê thị cũng là của anh, ngay cả Lê Biên Thành cũng không làm gì được.” Cô nhìn qua Tân Đồng, “Chính là người phụ nữ này đem toàn bộ cổ phần công ty có trong tay cho Lê Thịnh, nếu không Lê Thịnh cũng không có sức mạnh xoay chuyển cục diện.”

Ai thắng ai thua, chẳng qua chỉ cần một câu nói của Hứa Ủy Nhiên này mà thôi.

“Ai nói tôi muốn tiếp tục ở lại Lê thị?” Lê Đông Nhất khẽ cười khinh miệt, nhìn đồng hồ, “Nếu không đổi thời gian, hiện giờ cô đến mở cuộc họp ban quản trị có lẽ còn kịp đó, tôi không đánh phụ nữ, đừng để hôm nay tôi vì cô mà phải phá lệ.”

Hứa Ủy Nhiên không ngờ tới anh dễ dàng vứt bỏ thứ anh vất vả cực nhọc suốt mười năm, về mặt nhất thời u ám, “Hy vọng anh sẽ không hối hận.” Cô mở cửa bỏ đi.

Lê Đông Nhất vọt tới bên cạnh Tân Đồng, ngồi xổm xuống ra lệnh, “Há miệng ra mau.”

Tân Đồng cứ như khúc gỗ, vẫn không nhúc nhích.

Lại một giọt máu, dọc theo cằm nhỏ xuống.

Lê Đông Nhất giơ tay ra lau đi, “Tân Đồng!” Hai ngón tay anh vịn nhẹ cằm cô, một tay cạy môi cô ra.

Tân Đồng mở miệng, nhưng nước mắt lại chảy xuống.

Lê Đông Nhất kiên nhẫn khẽ dỗ dành, ngồi lên sofa, để cô ngồi lên đùi mình, để đầu cô dựa vào vai mình, để cô khóc một trận cho thỏa.

Tiếng khóc thút thít của Tân Đồng dừng lại, “Anh mang giấy tờ đi đi, mau đi họp đi, em không sao đâu.” Cô hơi rướn người, nói với Lê Đông Nhất.

Lê Đông Nhất vừa thấy cô tách khỏi lồng ngực mình, cầm lấy xấp giấy tờ kia đưa tới trước mặt anh.

“Đây vốn dĩ không phải của em,” Tân Đồng quay đi không nhìn anh, “em cũng không muốn nhìn thấy nó nữa.”

Lê Đông Nhất nhận lấy, “Nếu vậy thì,” anh xé toạt nó đi thành mảnh vụn, vo lại, ném vào thùng rác, “chúng ta đều không cần.”

Tân Đồng há miệng, “Anh điên rồi sao, không phải anh cần...”

“Thứ anh cần từ trước đến giờ luôn là em.” Lê Đông Nhất nhanh nhẹn đứng lên, ôm cô, thở dài, phủ miệng mình lên chỗ môi bị rách của cô, “Đây là của anh, không được làm vậy nữa.”

Tân Đồng nghiêng mặt, không muốn anh chạm vào.

Ngược lại, Lê Đông Nhất thích cô thỉnh thoảng mất tự nhiên giở chứng như vậy, “Anh vốn vội vàng trở về nói chuyện rõ ràng với em, giờ thì tốt rồi, không phải anh đã nói với em rồi sao? Cách xa cô ấy một chút, lần sau phải nhớ đó.”

Tân Đồng gật đầu, “Nhưng mà...”

Suy cho cùng thì cô và cô ấy cũng có một nửa huyết thống, đây là điều không thể phủ nhận.

“Anh nói không cho phép là không cho phép.” Giọng điệu Lê Đông Nhất hoàn toàn không muốn thương lượng.

Cuối cùng Tân Đồng cũng ôm lấy thắt lưng anh, “Em biết rồi.”

“Ừm,” Lê Đông Nhất hơi cười, “Nói vậy phải được không?”

“Chuyện giữ mẹ em và ba cô ấy,” tâm trạng Tân Đồng có hơi tệ, giọng nói có chút buồn bã, có chút ghen ngào, có chút không muốn nhắc lại chuyện đó, “anh thật sự không đi à?”

“Không,” Lệ Đông Nhất thở hắt ra, “bắt đầu từ hôm nay anh trở thành người đàn ông thất nghiệp rồi.” Trong giọng nói Lệ Đông Nhất ẩn chứa ý cười xấu xa, “Làm sao giờ?”

Tân Đồng mở to mắt nhìn anh, làn mi vẫn còn ẩm ướt, viền mắt ửng đỏ, vẻ mặt lại rất nghiêm túc, “Để em nuôi anh.”

Lệ Đông Nhất bị chọc cười, “Ừm, em nuôi anh đi,” anh hôn lên làn mi cô, lại nói tiếp, “Nhưng anh không nỡ để em vất vả, bà xã và con trai mình đương nhiên phải tự mình nuôi chứ.”

Không nói đến chuyện anh đã chuẩn bị đường lui, chỉ là với năng lực hiện giờ, nuôi một lớn một nhỏ vẫn còn dư dả.

“Vốn muốn giữ lại chút tự tôn của đàn ông, đợi chuẩn bị hết tất cả sẽ nói với em,” Lệ Đông Nhất ngừng một chút, “nếu biết em sẽ như vậy, anh đã nói sớm với em rồi.”

Tân Đồng im lặng, dựa vào anh, khép mắt lại.

“Anh đi lấy thuốc bôi cho em,” Lệ Đông Nhất nhìn thấy vết thương trên môi Tân Đồng thật sự khá rõ ràng, “Chiều Nam Hợp đi học về chắc chắn sẽ phát hiện ra.”

Sự thật chứng minh, Lệ Đông Nhất nói thật chính xác.

Tuy là bôi thuốc rồi, nhưng chỉ cần cử động một chút, miệng vết thương vẫn hiện rõ như cũ.

Lúc Nam Hợp hôn cô liền phát hiện ra, ngoại trừ mùi của mẹ, còn có mùi thuốc, đôi mắt to tròn đảo quanh, lén nhìn tỉ mỉ, “Mẹ, miệng mẹ sao rách vậy?”

Tân Đồng không biết trả lời thế nào, Lệ Đông Nhất liền nói chen vào, “Nam Hợp, tại con hôn mẹ hoài đó, sau này hôn mẹ ít lại là được.”

Một lớn một nhỏ gương đôi mắt to tròn đồng loạt nhìn về phía anh thần thờ.

“Thật vậy sao?” Lệ Đông Nhất vừa nói, Nam Hợp liền tin sái cổ, cậu gái đầu, “Vậy con hôn mẹ ít lại là được, mẹ phải mau khỏi nha.”

Đến tối, Tân Đồng sắp ngủ, cậu bé bên cạnh lại bò lên, thối phù phù vào miệng Tân Đồng, thì thầm, “Mẹ, để con thối phù phù cho mẹ, mẹ phải mau khỏi nha.”

Như vậy Nam Hợp mới có thể hôn mẹ thiệt nhiều.

40. Chương 40

Ôn Hinh gọi điện thoại cho Lệ Đông Nhất, kêu anh đưa Nam Hợp đến chỗ bà. Cuối tuần, Nam Hợp thật sự ngoan ngoãn đến chỗ bà, còn mang theo rất nhiều sách, giá vẽ và cọ màu.

“Con đi mau đi, nếu trễ thì để nó ở đây chơi với mẹ.” Ôn Hinh đưa Lệ Đông Nhất xuống lầu.

Lệ Đông Nhất liếc thấy Nam Hợp ngồi trên sofa chơi, mắt sáng lên, “Mẹ, hiện giờ mẹ vẫn ổn chứ?”

“Mẹ luôn ổn mà, con đừng lo lắng, bây giờ tâm trạng mẹ rất tốt, Nam Hợp cũng có thể thường xuyên đến chỗ mẹ,” Ôn Hinh nở nụ cười nhân nhật, “Nhưng còn con bây giờ thế nào? Bất luận thế nào cũng phải đối xử tốt với Tân Đồng, nó thật sự là người không tệ.”

Nam Hợp được chăm sóc rất chu đáo, còn Đông Nhất, Ôn Hinh đánh giá anh từ đầu đến chân, khí sắc tươi tỉnh rất nhiều, hơn nữa, cũng cười nhiều hơn.

Rất nhiều người khác lấy vinh quang để đổi lấy địa vị, nhưng bà chỉ là một người mẹ bình thường, chỉ hy vọng con trai mình sống tốt hơn một chút mà thôi.

Đến chiều, Ôn Hinh dẫn Nam Hợp đi cắt tóc, đã cuối tháng hai rồi, nếu không cắt thì phải kéo dài thêm một thời gian nữa. (Câu này liên quan tới tục lệ gì đó của Trung Quốc.)

Bà nói với thợ cắt tóc kiểu muốn cắt rồi ngồi xuống sô pha ở bên ngoài, tiện tay rút cuốn tạp chí ra xem.

Đột nhiên trước mắt bị bóng người che lại, bà ngẩng đầu, thấy Đặng Lị đang đứng trước mặt mình.

Có lẽ Đặng Lị cũng mới làm tóc, trông trẻ trung hơn nhiều, điều quan trọng chính là vẻ u buồn trên mặt đã tươi sáng hơn rất nhiều.

Người gặp chuyện vui thì tinh thần cũng sáng khoái hơn sao? Trong lòng Ôn Hinh châm biếm rồi cúi đầu không nhìn Đặng Lị nữa.

Đặng Lị không thèm quan tâm, ngồi xuống bên cạnh Ôn Hinh, chậm rãi lên tiếng, “Nghe nói ba đuổi bà ra ngoài rồi?”

Biết rõ còn có hỏi à? Rốt cuộc Ôn Hinh cũng đóng quyển tạp chí lại, đặt trên đầu gối, “Không phải là đuổi, mà tôi tự đi.”

“Tự đi à?” Đặng Lị đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội để có thể lên mặt hãnh diện, “Bà nói dễ nghe thật đó, nếu không phải tự bà đi, bà cho rằng ba sẽ tiếp tục để bà ở lại trong nhà sao?”

Ôn Hinh im lặng, bà biết rõ đáp án.

Lệ Biên Thành là loại người tính tình nóng nảy, bây giờ tuổi tác đã cao, tuy cũng thu lại bớt, nhưng lúc nổi giận vẫn rất đáng sợ.

“Tối nay, ba mở tiệc riêng cho Thịnh, chúc mừng biểu hiện của nó trong đại hội cổ đông lần này, nhưng nếu đã gặp rồi, vẫn phải nói rõ ràng một lần.” Trên mặt Đặng Lị dường như đang tỏa sáng, giọng nói pha chút xót xa, “Tôi chờ nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu, lấy lại hết tất cả những gì mà bà cướp đi. Ôn Hinh, tôi nói rồi, bà sẽ không thể nào tiếp tục vênh váo được đâu, nếu không có đứa con trai tốt của bà, có lẽ bà sẽ còn thảm hơn bây giờ.”

“Phải không? Là ai đã khiến tôi phải sống cuộc sống thế này? Bà nghĩ rằng tôi thích à?!” Ngón tay Ôn Hinh chụm lại, đầu ngón tay khảm sâu vào lòng bàn tay.

Sao bà lại không hận chứ? Nếu không có Đặng Lị, nhất định bà đã sống một cuộc sống khác rồi.

“Là tôi sao?!” Đặng Lị không thừa nhận, “Bà cho rằng nếu bà không lấy ba thì Lệ Du thật sự sẽ cưới bà sao? Người Lệ Du yêu là tôi, đến chết vẫn là tôi!”

Khóe miệng Ôn Hinh cong lên chế giễu, “Tôi hoàn toàn không có suy nghĩ rằng Lệ Du sẽ cưới tôi, là tự bà quá nhạy cảm, suy nghĩ quá nhiều, chúng ta học chung sáu năm, làm bạn còn lâu hơn cả sáu năm đó nữa, bà quen biết Lệ Du trước, bà thích Lệ Du, cả tôi cũng biết, sao tôi có thể cướp anh ấy chứ? Chỉ là tôi không ngờ, tôi bỏ cuộc, nhưng bà lại không buông tha tôi, đưa tôi lên giường của Lệ Biên Thành.”

Chỉ một đêm, khi thức dậy, cái gì cũng không còn.

Hy vọng, trinh tiết, con đường dẫn đến hạnh phúc, tất cả đều bị hủy diệt.

Khi đó, Lệ Biên Thành vẫn chưa ly hôn với vợ hai, bà thì cái gì cũng không biết, hoảng loạn lo sợ đi tìm Đặng Lị, nhưng Đặng Lị lại biến mất tăm không thấy. Trở về nhà, cũng chỉ là sợ hãi, cũng không dám nói với ai, thời gian ấy sống trong nơm nớp lo sợ.

Lệ Biên Thành ly hôn với vợ hai rồi tìm đến nhà bà, hỏi cưới bà với ba mẹ.

Khi đó sự nghiệp của ông cực kỳ hưng thịnh, ba mẹ bà làm sao dám không đồng ý.

Nhưng lòng bà đã chết như tro bụi.

Điều khiến bà tuyệt vọng hơn cả chính là khi Lệ Du dùng ánh mắt như người xa lạ để nhìn bà, ba năm sau khi bà sinh Lệ Đông Nhất, Đặng Lị được gả cho Lệ Du như ý nguyện.

Sau đó là Lệ Thịnh được sinh ra, Lệ Du qua đời do tai nạn xe.

Đối với bà mà nói, cuộc sống kể từ đó như ao tù nước đọng, rốt cuộc, lại một lần nữa bị Đặng Lị đẩy lên phong ba.

Chỉ vì một tấm ảnh mà Lệ Biên Thành hoài nghi thân phận của Lệ Đông Nhất, một chút hy vọng cuối cùng trong đáy lòng bà đối với ông cũng bị tan vỡ.

“Nếu Lệ Du ở dưới lòng đất có biết, nhất định sẽ không tha thứ cho bà.” Ngỡ điệu và vẻ mặt của Ôn Hình rất bình tĩnh.

“Sẽ không đâu, tôi chỉ vì Thịnh thôi, vì con của anh ấy.” Giọng nói Đặng Lệ có phần bén nhọn, đã có người nhìn về phía bên này.

“Vì Lệ Thịnh, vì Lệ Thịnh mà bà có thể vu khống tôi và anh ấy có quan hệ à?! Bà đúng là thâm độc.” Ôn Hình không thèm nhìn Đặng Lệ, cũng không quan tâm những ánh mắt nhìn qua đây.

Đúng là độc ác, hơn nữa cách thức cũng là một phát trúng đích.

Giám định cha con cũng không thể nào chứng minh cái gì gọi là trong sạch, bà ra đi, cho dù Lệ Biên Thành vô cùng mất lòng tin, bà cũng không muốn giải thích gì nữa.

Đối với người không đáng, lời giải thích chẳng qua chỉ làm cho bản thân càng thêm mệt mỏi mà thôi.

“Thời gian không còn sớm nữa, bà vẫn nên mau chóng tham dự tiệc mừng công đi, đợi nhiều năm như vậy rồi, đừng nên bỏ lỡ gì nữa.” Ôn Hình đứng dậy, giang hai tay ra, ngồi xổm xuống, chào đón anh bạn nhỏ mới thay đổi kiểu tóc.

“Bà nội.” Nam Hợp chạy ù đến, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Ôn Hình giúp cậu phủi sạch tóc còn dính trên mặt, đội mũ cho cậu rồi nắm lấy bàn tay nhỏ xíu.

“Đúng là buồn cười,” Đặng Lệ cố lấy chút phong độ còn sót lại, “Con dâu trước của bà cũng không thèm giúp bà, ngược lại đi giúp Thịnh, có thể thấy được cuối cùng là ai thắng ai thua.”

“Ai thắng ai thua? Là tự Đông Nhất không muốn Lệ thị, các người chẳng qua chỉ nhặt lại thứ nó không cần, vậy cũng đáng đem ra khoe khoang sao? Còn nữa, con trai tôi giúp mấy người giữ tới bây giờ, không nói một câu cảm ơn thì thôi, đừng nói mấy lời mỉa mai châm chọc.” Ôn Hình không muốn lớn tiếng trước mặt anh bạn nhỏ, như vậy sẽ không vui.

“Không cho phép bác bắt nạt bà nội.” Nam Hợp nhìn ra được, lập tức giang hai cánh tay ngăn ngừa ra, chắn ở trước mặt Ôn Hình.

Mặt Đặng Lệ tái mét, đứng bất động như trước.

“Nam Hợp, chúng ta đi thôi.” Ôn Hình không muốn tâm trạng của anh bạn nhỏ bị ảnh hưởng, nếu Đặng Lệ không đi, vậy hai bà cháu đi là được.

Đặng Lệ nhìn theo bóng lưng của họ, khuôn mặt vắn vẹo, nhận điện thoại của Lệ Thịnh mới tốt lên không ít.

Buổi tối, Ôn Hình gọi điện thoại đến, anh bạn nhỏ quả nhiên ở lại nhà mới cùng với Ôn Hình.

Trong lòng Lệ Đông Nhất hơi kích động, nhanh chóng tắm gội sạch sẽ, lúc đi ra, trong tay Tân Đồng vẫn ôm điện thoại, khoe miệng mang theo ý cười.

“Trông thế nào đây?” Cô nói dịu dàng nhỏ nhẹ, vừa nghe liền biết đầu dây bên kia là ai.

Giọng nói rõ ràng của Nam Hợp truyền tới, “Nội nói hiện giờ Nam Hợp trông giống chú tiểu.”

“Chủ tiểu hử,” Tân Đồng chỉ cười không ngừng, “Mai về nhà để mẹ xem, được không?”

Lệ Đông Nhất vừa lau tóc, vừa ngồi xuống giường, dựa vào người Tân Đồng, dựng thẳng tai nghe ngóng.

“Gọi điện thoại lâu quá không tốt đâu, có bức xạ đó.” Lệ Đông Nhất nhỏ giọng nhắc nhở, đưa tay gạt điện thoại lại, qua loa chúc ngủ ngon với Nam Hợp rồi cúp máy.

“Á, anh làm gì vậy?” Tân Đồng đưa tay qua lấy điện thoại, lại bị Lệ Đông Nhất ngăn cản.

“Anh thất nghiệp rồi.”

Tân Đồng dừng động tác, thu tay, nhìn biểu hiện phức tạp của anh, vẻ mặt ngượng ngùng suy nghĩ, không phải đã an ủi anh rồi sao? Trước kia sao không phát hiện ra anh yếu đuối, dễ dàng bị tổn thương như vậy nhỉ? Vì vậy, cô giờ tay vuốt ve sườn mặt anh, “Chuyện đó đâu có sao, em còn công việc mà...”

“Tối nay Nam Hợp không ở nhà.” Lê Đông Nhất chen ngang lời cô, nói tiếp theo đó.

“Chuyện này em cũng biết mà.” Tân Đồng gật đầu, vừa nãy không phải mới gọi điện thoại nói rồi sao?

Khóe miệng Lê Đông Nhất tràn đầy ý cười, “Nói vậy, chúng ta có cả một đêm,” Anh hôn lên tai cô, sườn mặt, dây dưa làn môi một lát rồi tiếp tục di chuyển xuống, “như vậy,” tay anh mở cúc áo Tân Đồng, nút lấy khoảng trắng treo trước ngực cô, “còn có như vậy.”

Hơi thở Tân Đồng dần dần dồn dập, nhưng vẫn cố chống, “Nhưng ngày mai em còn phải đi làm.”

Chị Vương hiện tại thấy bước chân cô nhẹ tênh, mắt thâm quầng, lại tự động giải thích thay cô, “Lại mất ngủ à?”

Mỗi lần như vậy cô chỉ ngượng ngùng cười cười với chị ấy.

“Xin nghỉ.” Lê Đông Nhất không ngừng động tác, ngữ điệu gọn gàng lưu loát.

Tân Đồng không còn cách nào, “Nghỉ hoài sẽ bị trừ lương.”

“Anh có tiền mà.”

Tân Đồng bất lực nhìn trần nhà, có ai thất nghiệp, ngược lại trở thành cường hào ác bá không chứ?

Ánh nắng xuyên qua rèm cửa, trên giường loạn thành một đống, Tân Đồng cố gắng mở mắt, đau nhứt khắp người, nhớ lại hôm qua điên cuồng một đêm, sắc mặt không khỏi ửng đỏ, ngồi dậy, đầm đẫm thất lưng, tìm quần áo mặc.

Lê Đông Nhất đã làm xong bữa sáng, lần này là anh đích thân làm.

Trứng chiên khét một nửa, với dầu phồng lên trên mặt gần như không phân biệt được là gì, nhưng sữa lại ngon, Tân Đồng cầm ly qua uống một hớp.

Ấm ấm, không tồi.

“Anh nghỉ lần sau vẫn nên đi mua bữa sáng thì hơn.” Ban đầu Lê Đông Nhất còn thấy rất tuyệt nhưng bỗng nhiên bị bữa sáng này làm cho hỏng hết.

Tân Đồng mỉm cười an ủi anh, “Không cần, vậy là ngon rồi.”

Đào đâu ra người như vậy chứ? Nói thật, Lê Đông Nhất đã tốt lắm rồi.

Lê Đông Nhất lại lờ đi, trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm, chuẩn bị đi học nấu ăn.

Trước kia không có thời gian, bây giờ đúng lúc rảnh rồi không có gì làm.

Hôm qua, Ôn Hình đã ám chỉ trong điện thoại, hy vọng Tân Đồng sinh thêm một đứa nữa.

Nam Hợp rất cô đơn, sinh thêm nhất định là một chuyện tốt.

Nếu Tân Đồng thật sự mang thai, anh còn có thể nấu nướng này nọ cho cô, ngấm đi ngấm lại trong long liên cảm thấy khoái trá, mắt càng nhìn chăm chăm vào cái bụng của Tân Đồng.

Tân Đồng bị ánh mắt anh làm cho dựng tóc gáy, “Anh nhìn em trần trối để làm gì vậy chứ.”

Cô cúi thấp đầu, không phát hiện có chỗ nào không đúng, cúc áo gài rồi, đồ cũng đâu có chỗ nào dính bẩn.

Lê Đông Nhất rời khỏi ghế, ôm cô đặt lên đùi mình, tay đã thăm dò lên bụng cô, “Bà xã à, em nói xem, chỗ này có khi nào đã có em bé rồi không?”

Tân Đồng nghe anh nhắc nhở chợt tỉnh ra, đầu tiên là ngơ ngẩn, từ lần đầu tiên đến sau đó cùng với Lê Đông Nhất, cô không dung bất cứ biện pháp phòng tránh nào, có lẽ thật sự đã có.

Cô vẫn chưa nghĩ tới điều này, nhưng trong lòng dường như cũng có chút chờ mong âm ỷ, “Nếu có thật, anh muốn không?”

Cô không biết Lê Đông Nhất nghĩ thế nào, nên lúc hỏi có phần dè dặt.

“Đương nhiên muốn,” Lê Đông Nhất nghe cô hỏi dường như cảm thấy kho tin, vấn đề này còn cần phải hỏi sao? “Anh thật sự sẽ rất vui,” anh dựa đầu vào bụng cô, “thật sự.”

Từ bé anh chỉ có một mình, bây giờ có Nam Hợp, nếu lại có thêm một đứa con nữa, tuổi thơ của Nam Hợp có lẽ sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.

Buổi sáng này, vì kế hoạch cũng như nguyện vọng nho nhỏ này mà trở nên đáng yêu rất nhiều.

“Nhưng mà lại phải cực nhọc một khoảng thời gian thật dài.” 10 tháng, cô đã trải qua một lần, quá trình đó đương nhiên không có gì vui vẻ cả, nghĩ đến đây, ánh mắt anh tối sầm u ám.

Tân Đồng lắc đầu, “Em không sợ cực nhọc, nếu có thật, chúng ta phải giữ lại nó, được không?”

Trong lòng Lê Đông Nhất âm thầm vạch kế hoạch, đương nhiên phải giữ, lúc này đây, anh muốn trải qua cùng cô từ đầu tới cuối.

Từ hiện tại, đến trọn đời.

Chuyện này cần trải qua một trình tự nhất định, tuy rằng Tân Đồng luôn kỳ vọng, nhưng cô vẫn tin con cái và cha mẹ là có duyên phận với nhau.

Không dồn hết tâm trí để cầu xin, nhưng nếu nó đến, cô nhất định sẽ cố gắng hết sức để yêu thương nó.

41. Chương 41

Sau năm mới, Tân Đồng cùng Tân Chí đến bệnh viện. Vốn chỉ là làm kiểm tra theo lệ thường, chỉ tái khám đơn giản mà thôi, không ngờ lại xuất hiện vấn đề. Mặc dù tình trạng không nguy cấp như lần trước lắm, nhưng vẫn có chút nghiêm trọng.

“Đây là di chứng được tạo ra do lần phẫu thuật trước đó,” Lục Vực lật giở bệnh án, tắt đèn nhỏ, làm kiểm tra mấy mục đơn giản, liền ra chuẩn đoán, “Bây giờ vẫn chưa nghiêm trọng, nhưng nếu nằm việc thời gian lâu, trở ngại ý thức sẽ ngày càng trầm trọng, trí nhớ cũng sẽ giảm sút hơn nhiều so với người cùng độ tuổi.”

Tân Đồng vận tay, sắc mặt có hơi xanh tái.

“Tôi sẽ liên hệ với khoa vật lý trị liệu, để ông làm một ít điều trị hồi phục, giúp ông làm giảm lại quá trình này,” Lục Vực nhìn Tân Đồng, “Cô cũng đừng lo lắng quá, trò chuyện nhiều hơn với ông, giúp ông ghi nhớ là được.”

“Bác sĩ Lục, cảm ơn anh.” Tân Đồng nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy yên tâm được một chút.

Lần này Tân Đồng không dám khinh suất, Niên Niên mới vào năm học, thời gian rảnh rỗi hơn một chút, cô gọi điện cho Niên Niên, bảo Niên Niên về nhà.

Tân Niên Niên dẫn theo bạn trai về nhà, Tân Đồng nhìn thoáng qua, không giống người trên hình chụp chung với Niên Niên lắm, nhưng cuối cùng cô cũng nhận ra người đó.

“Chào chị,” Cậu bạn có hơi ngượng ngùng, “em tên là Lô Hàng.”

Tân Đồng mỉm cười, kêu cậu ngồi xuống, “Tôi biết cậu, trước kia cậu là bạn học của Niên Niên?”

“Dạ,” Cậu gái gật đầu, “Lớp 11, đến năm lên lớp 12 ba mẹ em chuyển công tác nên dọn đi chỗ khác ạ.”

Tân Đồng gật đầu.

Tân Niên Niên xin nghỉ một tuần, mỗi thứ tư Tân Chí đều phải đến trung tâm vật lý trị liệu để tập luyện, lần này dứt khoát để Niên Niên đi với ông, Lô Hàng cũng đi theo.

Buổi sáng ra cửa vẫn còn tốt, đến trưa Tân Đồng nấu cơm xong, đợi Tân Niên Niên về, lại phát hiện thấy sắc mặt Niên Niên rất kém.

“Sao vậy?” Tân Đồng gọi Tân Chí và Lô Hàng ăn cơm trước, kéo Tân Niên Niên sang một bên hỏi.

Tân Niên Niên vào phòng mình, ngồi xuống giường, nước mắt chực trào ra.

“Chị, sao chị không nói cho em biết? Sao chị gạt em?” Tân Niên Niên khóc không thành tiếng, thổn thức nghẹn ngào nói, “Nếu em biết sớm thì thà em chết đi, cũng không muốn liên lụy chị phải làm chuyện như vậy.”

Đầu tiên, Tân Đồng bị nước mắt của cô làm cho mù mẫm, tiếp đó hiểu được nguyên nhân.

Không đợi Tân Đồng nói chuyện, Tân Niên Niên đứng phắt dậy, đưa lưng về phía cô, gạt nước mắt, nhưng dường như lau thế nào cũng không hết, “Chị còn nói là tiền mẹ để lại, chị gạt em, chị gạt em.”

Tân Đồng thở dài, cổ xoay người cô lại, rút khăn ra lau giúp cô, “Xin lỗi Niên Niên, là chị không đúng, lúc ấy em bệnh quá nặng, em bảo chị phải làm sao?”

Mẹ làm sao để lại tiền cho cô chứ? Mặc dù bà yêu nhầm người, nhưng vẫn rất mạnh mẽ.

Tiền trong nhà đều dùng hết vào việc hóa trị cho Niên Niên, vừa đúng lúc có được quả thận, chỉ cần có tiền là có thể lập tức phẫu thuật, tất cả mọi chuyện đều có thể trở lại ban đầu.

Lúc gả cho Tân Chí, mẹ sẵn lòng mang cô theo chẳng qua chỉ muốn sau khi bà chết đi, cô vẫn còn có chỗ dựa vào, không đến mức bơ vơ không nơi nương tựa.

Tân Chí và Niên Niên chính là chỗ dựa của cô.

Khi đó, ngày nào tinh thần cô cũng hoảng loạn, lúc nào cũng nghĩ phải kiếm tiền thế nào, dùng cách thức nhanh nhất để thanh toán phí phẫu thuật, đột nhiên có người tìm đến cô.

Không phải cô không biết chuyện mang thai hộ, ở một số nơi ở nước ngoài là hợp pháp, nhưng Trung Quốc vẫn chưa có luật liên quan đến chuyện này. Khi đó cùng cô “phỏng vấn” còn có thêm mấy cô gái nữa, có bằng cấp còn cao hơn cô, đáng người cao ráo thon thả hơn cô, nhưng cô thật sự rất túng tiền. Bệnh tình của Niên Niên không thể kéo dài thêm được phút nào, tóc ba cô đã bạc trắng quá nửa, đi xung quanh tìm người bán cánh đồng hoa, để chạy chốt tiền thuốc men.

Cho nên, cô cứ cầu nguyện suốt, nhất định phải được chọn.

Sau đó, giống như miếng bánh từ trên trời rớt xuống, lời nguyện của cô thành hiện thực.

Khoản tạm ứng trước đã đủ phí phẫu thuật.

Chỉ là cô đánh giá bản thân mình quá cao, nghĩ rằng chuyện này thật sự có thể dễ dàng sang trang, sau khi chấm dứt là có thể bắt đầu cuộc sống mới lần nữa.

Nhưng thực tế, nó giống như một cái khe hẹp sâu không lường được, chia cuộc sống của cô làm hai nửa.

Một nửa còn sống, một nửa đã chết.

May mà có sự xuất hiện của Nam Hợp, cơ thể mềm mại của nó, thỏ thẻ gọi cô là mẹ, bầu bạn cùng gấn bó và dựa dẫm vào nhau một thời gian đã từ từ lấp đầy khe nứt ấy.

“Em tưởng hai người yêu nhau mới có Nam Hợp, kết quả lại thế này.” Tân Niên Niên bớt xúc động hơn.

Tân Đồng ôm lấy cô dỗ dành, “Nhưng chẳng phải bây giờ anh chị tốt lắm sao?”

“Nhưng, chị, chị yêu anh rề không?” Trong lòng Tân Niên Niên có chút lo lắng.

Cô hiểu Tân Đồng, dù là thích hay không thích, những thứ không tốt đều giấu kín trong lòng không để ai biết.

Khi Tân Đồng vừa vào nhà họ Tân, cô không thích Tân Đồng như đại đa số những đứa trẻ khác, cảm thấy như ba bị người khác cướp đi, cảm thấy tràn ngập nguy cơ, giờ nào phút nào cũng nhiệt tình chuẩn bị chiến đấu.

Cô lén cắt rách quần áo của Tân Đồng, ném vở bài tập của Tân Đồng, còn đâm thủng lốp xe để Tân Đồng đi học muộn.

Cô nghĩ Tân Đồng nhất định sẽ mách ba, kết quả Tân Đồng chỉ vá lại quần áo, làm bài tập lại lần nữa, không nói gì cả.

Cô từng nghe trộm cuộc đối thoại giữa Tân Đồng và mẹ mới, Tân Đồng cũng không nói gì, chỉ nói “Em gái tốt lắm, rất hiểu chuyện ạ.” Cô đột nhiên cảm thấy xấu hổ, dần dần thu liễm rất nhiều.

Rồi sau đó, đã hoàn toàn ỷ lại vào Tân Đồng.

“Đừng nói với ba, biết không?” Tân Đồng vuốt tóc Tân Niên Niên, màu tóc thật khỏe mạnh, mềm mại bóng mượt, trong lòng cảm thấy an ủi, hiện giờ cô khỏe mạnh như vậy, so với dáng vẻ lúc nằm trên giường bệnh, trên người cảm rất nhiều ổng, mở miệng nói câu gì cũng phải cố gắng hết sức đã hoàn toàn khác nhiều.

Tân Niên Niên lầu bầu, “Dạ.” Cô dựa đầu vào vai Tân Đồng, “Chị, em xin lỗi, đều là em không tốt.”

Nếu cô không bị bệnh, có phải sẽ không có chuyện này hay không.

Tân Đồng cười nhạt, trước kia là họ che chở cho cô, cho cô một bến cảng tránh gió, cô cũng có thể đứng ra che mưa che gió giúp họ.

Cô không ngờ rằng cái giả phải trả lại nhiều đến vậy, nhưng không thể chùn bước được.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên có hơi nhớ Nam Hợp và Lệ Đông Nhất.

“Em ăn cơm đi,” Tân Đồng đột nhiên kích động, muốn về nhà, hiện giờ, muốn mau chóng nhìn thấy Lệ Đông Nhất và Nam Hợp, người đàn ông cùng đứa trẻ đã tô điểm cho cuộc sống của cô thêm nhiều ngạc nhiên và hạnh phúc, “Chị về đây, nhớ nhắc ba uống thuốc.”

Lô Hàng thấy vậy, lập tức cầm áo khoác, nói với Tân Niên Niên, “Bên ngoài lạnh lắm, cậu ăn cơm trước đi, để mình tiễn chị cho.”

Đường không dài, Tân Đồng không ngờ Lô Hàng lại đuổi theo ra đến để tiễn cô, ấn tượng tốt của cô về cậu ta lập tức tăng thêm vài phần.

“Chị, em cảm ơn chị.” Lô Hàng nghiêng mắt nhìn cô, rồi mau chóng thu hồi tầm mắt nhìn chằm chằm xuống đất.

Tân Đồng không cảm thấy bất ngờ, cậu ta cùng đến bệnh viện, nói vậy cả hai đều biết chân tướng sự việc? “Niên Niên là em gái chị mà.”

Là em gái, là người thân, cô sẵn lòng làm chuyện đó vì em gái mình.

Lô Hàng gật đầu, “Em biết, chỉ là em không biết phải nói gì.”

Tân Đồng mỉm cười, cô nhớ tới lúc Niên Niên nằm trên giường bệnh ở bệnh viện, luôn luôn có một cậu học sinh cao gầy, cứ đi qua đi lại ở bên ngoài, lúc cô chăm sóc cho Niên Niên, đi vào phòng nước nấu nước sôi liền thấy cậu ta lén chạy vào phòng bệnh.

Cô căng thẳng, bước chân chậm rãi lập tức tăng tốc, đứng ở ngoài cửa, lại nghe thấy tiếng cười của Niên Niên truyền ra, mặc dù khá nhỏ nhưng quả thật rất hiếm.

Chắc hai đứa quen biết nhau, Tân Đồng nghĩ vậy nên không đi vào.

Tiếng cười của Niên Niên dần nhỏ xuống, cô nghe thấy Niên Niên nói, “Cậu nói xem, nếu mình chết đi có biến thành ngôi sao không?” Cô ngáp ngừng, thấy cậu bạn không trả lời, nên cô tự hỏi rồi tự đáp, “Nếu là ngôi sao, mình nhất định là một ngôi sao xinh đẹp nhất, cậu cũng nhất định sẽ tìm được mình.”

Nước mắt đột nhiên ứa ra, Tân Đồng bụm miệng lại, không dám phát ra tiếng.

Lát sau, không biết cậu bạn kia nói gì đó, viền mắt đỏ au từ trong phòng bệnh chạy ra ngoài, không nhìn thấy Tân Đồng.

Có lẽ chính giây phút đó cô đã quyết định, cô quay về trường xin bảo lưu học phần.

“Đôi xử tốt với Niên Niên nhé.” Trước khi Tân Đồng lên xe liền nói với Lô Hàng.

Lô Hàng gật mạnh đầu, “Em biết rồi.”

Tân Đồng không kéo dài thời gian nữa, vừa xuống xe liền đi thẳng về nhà.

Khi cửa mở, quả nhiên làm kinh ngạc một lớn một nhỏ trong nhà.

“Không phải nói giữa trưa mới về sao?” Lệ Đông Nhất hôn cô, “Sao không gọi anh ra đón?”

“Em, em nhớ hai cha con.” Tân Đồng thuận theo anh, ngượng ngùng nói thật.

Nam Hợp nhảy cẫng lên, kêu to, “Mẹ, con cũng nhớ mẹ lắm.”

Tân Đồng không nhìn Lệ Đông Nhất đang ngẩn ngơ nữa, muốn dắt Nam Hợp cấp tốc rời khỏi đó.

Nam Hợp cũng không từ chối, “Mẹ, mẹ mau tới đây xem đi, tới đây.”

Tân Đồng đi đến trước sân, liền thấy ba bộ đồ thể thao, màu xanh sọc vàng bày trên sân theo thứ tự kích thước lớn, vừa, nhỏ.

“Đây là gì vậy?” Tân Đồng hoài nghi, tuy rằng cô cũng từng muốn mua đồng phục gia đình, nhưng nghĩ chắc Lệ Đông Nhất không thích điều này liền từ bỏ.

“Nhà trẻ của Nam Hợp muốn tổ chức đại hội thể thao mùa xuân, phụ huynh và học sinh cùng nhau tham gia, đây là đồ được phát.” Lệ Đông Nhất chạy đến bên cạnh Tân Đồng, giọng điệu trầm thấp giải thích.

“Đẹp quá.” Tân Đồng khen, cúi người nói với anh bạn nhỏ đang mê mẩn một mớ quần áo không rời, “Nam Hợp, đồ mới phải để mẹ giặt qua một lần mới có thể mặc, được không?”

Nam Hợp quỳ lạy thu tay lại, buông mớ quần áo ra, “Dạ.”

Tân Đồng rửa tay rồi đến nhà bếp nấu cơm, anh bạn nhỏ thì ngoan ngoãn ngồi trên sân xem phim hoạt hình, Lệ Đông Nhất thì đi theo Tân Đồng vào bếp.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy em?” Lệ Đông Nhất ôm lấy thắt lưng cô từ phía sau, kê đầu lên hóm vai cô, thấp giọng hỏi.

Tân Đồng chớp chớp mắt, “Cái gì cũng không có, Niên Niên dẫn ba đi tập vật lý trị liệu, hiệu quả rất tốt.”

Cô không muốn nhắc đến chuyện Hứa Ủy Nhiên vẫn chưa từ bỏ, nói hết sự tình cho Niên Niên biết.

Cô dựa vào Lệ Đông Nhất, cũng không muốn giao hết tất cả mọi chuyện để anh gánh vác.

“Ừm.” Lệ Đông Nhất không hề nghi ngờ, trong lòng lại thầm vui vẻ.

Tân Đồng là người kín đáo, gần đây lại liên tiếp khiến anh kinh ngạc và hạnh phúc, không chỉ có một câu “Em nhớ anh” của hôm nay, còn có buổi tối, cũng bắt đầu chủ động ôm lấy anh, dễ dàng châm lửa.

Thứ bảy đến rất nhanh, Nam Hợp cực kỳ hưng phấn, cái miệng nhỏ cứ cười suốt trên đường đến trường không khép lại được, còn không ngừng nói chuyện.

Tân Đồng cười đến mức mắt nheo lại, đồ thể thao thật vừa vặn, ngắm Lệ Đông Nhất và Nam Hợp, Nam Hợp càng lúc càng giống bản sao của Lệ Đông Nhất.

Chỗ đậu xe bên ngoài đã chật cứng, Lệ Đông nhất phải chạy hơn trăm mét mới tìm được một khách sạn để đỗ xe.

Vốn muốn bảo Nam Hợp và Tân Đồng cùng vào nhà trẻ chờ trước, nhưng Nam Hợp không chịu, Lệ Đông Nhất đành thôi, cùng nhau đi đỗ xe, bế Nam Hợp từ trong xe ra, bế ở trước ngực, Tân Đồng bước nhanh theo sau.

Ở đại sảnh khách sạn, Hứa Ủy Nhiên đang ngồi trên sân, đột nhiên chiếc mũ len rộng vành, vẻ như đang đợi người.

Cách ăn mặc của ba người kia thật sự rất chói mắt, cô ta không muốn chú ý cũng không được. Vừa nhìn thấy, vẻ mặt có chút mất kiên nhẫn, lấy điện thoại ra gọi, giọng điệu không tốt lắm liên tục chất vấn, cho đến khi nhận được bảo đảm, mới cất điện thoại đi.

Cô giáo vẫn không đổi, nhưng thái độ đã thay đổi rất nhiều, như là một người khác, đứng ở cửa treo băng rôn nghênh đón phụ huynh và học sinh.

“Cô Lương.” Tâm trạng Nam Hợp đặc biệt tốt, vui vẻ chào cô.

Lương Diễm mỉm cười đón họ vào, chỉ vị trí rồi rời khỏi đó.

“Ba, chúng ta nhất định sẽ thắng.” Nam Hợp nhìn xung quanh, tràn đầy tự tin, khuôn mặt căng lên đỏ bừng, lát sau lại bổ sung thêm một câu, “Ba, ba phải cố gắng lên.” Nam Hợp rất có lòng tin vào Lệ Đông Nhất.

Lệ Đông Nhất cười nhắc cậu giơ lên cao, Nam Hợp phấn khởi hét lớn.

Anh bạn nhỏ Trần Quang ngồi ở bên này, nhìn Nam Hợp đầy hâm mộ, lại đưa mắt nhìn ba mình, thở dài.

Trần Đại Lợi xoa đầu cậu an ủi, thật sự không phải anh ta không muốn nâng con lên, nhưng sợ không đủ sức sẽ làm con trai té ngã.

Nam Hợp im lặng lại, liền dựa vào trong lòng Tân Đồng, chờ nghi thức khai mạc, nhận thẻ số.

Trần Đại Lợi chậm rãi tiếp cận bên cạnh Lệ Đông Nhất, thấp giọng hỏi, “Tổng giám đốc Lệ, lần trước nói chuyện thế nào rồi?”

Bên nhà máy của anh ta cố ý chiêu mộ Lệ Đông Nhất làm chủ quản, tuy rằng không thể nào so bằng chức vị trước kia của anh, nhưng đó đã là điều kiện hậu đãi nhất mà bên nhà máy của anh ta có thể đưa ra rồi.

Lệ thị phát triển nhiều năm như vậy, người sáng suốt đều hiểu, người có công lao lớn nhất là ai không cần nói cũng biết.

Là nhân tài thì phải giành về, trước kia là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ tới, không ngờ Lệ Đông Nhất tự mình từ chức, hiện giờ không biết có bao nhiêu chỗ đồ mắt nhìn chăm chăm miếng thịt béo bở này?!

Lệ Đông Nhất vẫn không biết bản thân anh đã bị mang ra so sánh thành miếng thịt béo bở, vẻ mặt thản nhiên, vẫn hờ hững như cũ, làm như không thấy sự trông mong trong mắt của Trần Đại Lợi, chỉ nói, “Để bàn sau đi, qua một thời gian tôi sẽ liên lạc với anh.”

Một là trường hợp hiện tại thật sự không thích hợp để nói chuyện công việc; hai là anh vất vả lắm mới được rảnh rỗi một thời gian, còn muốn ở bên cạnh Tân Đồng và Nam Hợp nhiều hơn, vốn có kế hoạch dẫn hai mẹ con đi du lịch, kết quả bởi vì bệnh tình của Tân Chí, nên kế hoạch này bị trở ngại.

Đợi bệnh tình của Tân Chí ổn định rồi nói sau.

Lệ Đông Nhất ngắm Tân Đồng, mặt cô hình như gầy đi, cảm thấy được hình như có chỗ nào đó không đúng lắm, anh lắc đầu, có thể là do gần đây quá mệt mỏi.

Thời gian thi đấu sắp bắt đầu, cuối cùng có một gia đình thông dong đi vào.

Tân Đồng nhìn qua đó, cảm thấy có hơi quen mắt.

Mấy bà mẹ trẻ ở xung quanh đã bắt đầu bàn tán sôi nổi, “Người đó là nam chính trong phim “Thành phố nổi” đúng không?”

“Đúng rồi, trong nhà tôi vẫn còn đĩa phim đó đó.”

“Đó là vợ của anh ta sao? Không phải nói anh ta chưa kết hôn à?”

“Là Giản Lương Dịch đó, không phải cách đây không lâu anh ta mới đóng quảng cáo với cô bé đó sao?”

Giản Lương Dịch trái lại tỉnh bơ, đặt cô bé cười trên cổ mình xuống, tác phong nhanh nhẹn một tay nắm tay cô bé, một tay kéo mẹ cô bé đang xấu hổ bước vào trường.

Tiếng xôn xao từ từ lắng xuống, trái lại Tân Đồng nhận ra, cô bé đó chính là cô bé mà lần đó ăn cơm không cẩn thận làm đổ nước trái cây lên người cô.

Đang nghĩ ngợi, mẹ của cô bé quay đầu lại đã thấy cô, “Là cô sao?! Chuyện lần trước thật sự xin lỗi cô.”

Tân Đồng có ấn tượng sâu đậm với cô, lần đó cô cũng bảo con gái xin lỗi mình rồi.

Tân Đồng cười lại.

“Con gái cô học trường này à?” Tân Đồng nhớ cô chưa từng thấy họ.

“Ừm,” cô gật đầu, “vừa mới chuyển đến không lâu, mấy hôm trước có chuyện nên chậm trễ, hôm nay xem như chính thức khai giảng.”

Không ngờ, cô bé đang rúc trong lòng Giản Lương Dịch nghe thấy, lập tức chui ra.

“Ân Duyệt Bảo Bảo!” Mẹ của cô bé phát hiện thấy hai mắt của con gái mình sáng như đèn pha, thầm nghĩ không ổn, gọi tên cô bé theo phản xạ, Ân Duyệt Bảo Bảo đã nhanh chóng chạy tới trước mặt Nam Hợp.

“Chào cô, con là Bảo Bảo, anh đẹp trai quá à.” Cô bé nhét bàn tay nhỏ bé vào trong tay Tân Đồng, “Con có thể ngồi chung với anh không ạ?”

“Đương nhiên là được.” Tân Đồng hoàn toàn quên bém cô bé có giọng nói ngọt lịm như thiên sứ ở trước mặt này là nhân vật nguy hiểm số một, nhanh nhẹn nhường chỗ cho cô bé.

Nam Hợp đã không còn nhớ cô bé, nhưng bởi vì nghe mẹ nói vậy, cho nên không có ý kiến gì.

Quá trình thi đấu không phức tạp lắm, thật ra mục đích chỉ là muốn thông qua đại hội thể thao để gia tăng tình cảm và giao lưu giữa học sinh với ba mẹ chúng mà thôi.

Có trận các bạn nhỏ thi đấu một mình, cũng có trận một nhà ba người cùng nhau thi đấu.

Cuối cùng là cộng toàn bộ điểm số lại, tính ra thứ hạng.

Một buổi sáng trôi qua, trận đấu chấm dứt, Nam Hợp đứng đầu tổ nam sinh, Ân Duyệt Bảo Bảo thì đứng đầu tổ nữ sinh, đều hưng phấn lên bực nhận phần thưởng.

“Cùng nhau dùng cơm đi?” Lệ Đông Nhất đề nghị.

Ân Duyệt Bảo Bảo là người đầu tiên tán thành, “Con muốn đi.”

Giản Lương Dịch mỉm cười đồng ý.

Hai người hoàn toàn không biết nhau, nghề nghiệp khác nhau lại giống nhau ở chỗ đều là người đàn ông ưu tú, chỉ một buổi sáng, đã có cảm giác hợp nhau.

42. Chương 42

Buổi tối về nhà, Nam Hợp vẫn còn đắm chìm trong hưng phấn.

Tân Đồng tắm cho cậu, sấy tóc, dỗ hồi lâu mà cậu còn chưa chịu ngủ, cứ nằm lăn qua lộn lại trên giường.

Mô hình xe hơi nhận được cậu đặt ở đầu giường, đồ gia đình cũng giặt sạch sẽ phơi ở ban công, Tân Đồng cảm thấy khó ở trong người!

Lúc này Lệ Đông Nhất mới nói, nếu Nam Hợp lập tức ngoan ngoãn đi ngủ, thì cuối tuần này anh hứa sẽ dẫn cả nhà đi mua thêm mấy bộ đồ gia đình, mớ quẹo, rốt cuộc Nam Hợp cũng im lặng đi ngủ.

“Anh đúng là có cách.” Tân Đồng khen, vẫn là cách này tốt, còn hiệu quả hơn việc cô kể chuyện cổ tích nữa!

Lệ Đông Nhất nhếch nhếch khóe miệng, “Đương nhiên rồi, vậy phải thưởng chứ.”

Tân Đồng sáng khoái hôn anh một cái, “Em đi tắm.”

Lệ Đông Nhất mỉm cười rồi đi qua phòng bên cạnh, xem email Trần Đại Lợi gửi đến qua một lượt, cũng hài lòng với điều kiện họ đưa ra, nhưng vẫn không quyết định ngay.

Anh đóng máy tính lại, nghĩ nghĩ, định bàn bạc với Tân Đồng rồi trả lời.

Đi ngang qua phòng khách, trên bàn trà có ly nước, vẫn chưa uống hết.

Đẩy cửa phòng ngủ chính, Nam Hợp đã đắp chăn ngủ, Tân Đồng vẫn chưa tắm xong.

Hôm nay hình như cô tắm hơi lâu, huyết thái dương của Lệ Đông Nhất đột nhiên giật tăng tăng, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng rõ rệt.

Anh đẩy cửa phòng tắm ra liền nghĩ thấy mùi máu tươi.

Tân Đồng dựa tường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Trên chiếc quần đồ ngủ màu trắng ngà có vết máu thật lớn, dọc theo ống quần nhỏ giọt xuống dưới, trên nền gạch men sứ thẫm loang một mảng.

Lệ Đông Nhất còn chưa hỏi “Sao vậy?”, cơ thể Tân Đồng đã mềm nhũn trượt xuống, Lệ Đông Nhất nhanh tay đón lấy, “Tân Đồng!” Anh gọi lớn, Tân Đồng mở mắt ra, mồ hôi lạnh rịn đầy trán hòa cùng nước mắt chảy xuống, “Đông Nhất, em đau quá!”

Giọng cô còn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu, giống như lúc có lúc không, Lệ Đông Nhất chen eo bế cô lên, “Anh đưa em đến bệnh viện, phải đi ngay.”

Tân Đồng muốn gật đầu, lại không còn chút sức lực nào, cô nhìn thấy khuôn mặt anh gần ngay trước mắt, mím chặt môi, muốn nói một câu trấn an anh, nhưng cơn đau ở bụng lại như nước xoáy quặn lên từng hồi, cuối cùng cô cũng nhìn không rõ khuôn mặt đang mờ dần của anh.

Đèn bật sáng trong phòng cấp cứu của bệnh viện, Lệ Đông Nhất nhìn thấy vết máu từ từ khô lại trên tay mình, ngẩn ngơ theo vách tường trượt ngồi xuống đất.

Chủ nhiệm đã nghe nói, cực kỳ khẩn trương, vội vàng chạy đến.

Quan hệ hợp tác giữa Lệ thị và bệnh viện này vô cùng tốt, ấn tượng của chủ nhiệm với Lệ Đông Nhất cũng không tồi, xem như có chút giao tình.

Tuy rằng hiện giờ Lệ Đông Nhất không còn ở Lệ thị nữa, nhưng sau này, không ai nói trước được điều gì.

Lúc chủ nhiệm khoa đi đến trước mặt Lệ Đông Nhất, từ từ dừng bước, lần đầu tiên anh ta thấy Lệ Đông Nhất như vậy, Lệ Đông Nhất trong ấn tượng của anh ta là người tác phong nhanh nhẹn, gặp biến không sợ hãi, còn vẻ mặt kinh hoàng như thế này ông chưa từng thấy qua.

“Anh Lệ.” Chủ nhiệm đi đến trước mặt Lệ Đông Nhất, nhẹ giọng an ủi anh, “Vợ anh không có chuyện gì đâu.”

Có lẽ đã gặp qua nhiều bệnh cấp tính còn thê thảm hơn chuyện này gấp trăm lần, có lẽ cũng do tin tưởng vào trình độ chuyên môn của bệnh viện mình, anh ta vô vai Lệ Đông Nhất, hy vọng có thể an ủi được anh.

Lệ Đông Nhất từ từ đứng thẳng dậy, “Tôi biết.”

Cô ấy nhất định không sao đâu, nhất định sẽ không, Lệ Đông Nhất nhắc đi nhắc lại trong lòng mình là vậy, nhưng lúc cô nói với anh “Em đau”, trong lòng anh cũng đau theo, rất đau rất đau.

Chủ nhiệm đưa nước, tìm khăn cho anh, để anh rửa sạch vết máu dính trên tay.

“Không thì anh đến văn phòng của tôi ngồi chờ, thế nào?”

Lệ Đông Nhất từ chối khéo, anh không thể cách cô xa quá, phải ở chỗ gần nhất có thể để trông chừng cô mới được.

Màn đêm như mực, trong hành lang đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại rất yên tĩnh.

Lệ Đông Nhất đứng thẳng người, bước chân nhẹ tênh đi qua đi lại, hồi lâu hình như mới nhớ tới gì đó, lấy điện thoại ra gọi.

“Mẹ,” giọng nói của anh có chút nghẹn ngào, “xin lỗi giờ này mà còn làm phiền mẹ, xảy ra chút chuyện, mẹ có thể đến nhà trông Nam Hợp một chút không mẹ?”

Dừng một lát, không biết bên kia nói gì đó, Lệ Đông Nhất đáp, “Dạ được, có chuyện gì con sẽ gọi lại cho mẹ.”

Ca mổ kéo dài liên tục 1-2 tiếng, Lệ Đông Nhất lại cảm thấy thời gian như kéo dài đằng đẵng.

Cuối cùng đến khi đèn phẫu thuật tắt.

Y tá bước ra trước, “Bệnh nhân tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ cần chuyển đến phòng bệnh.”

Lệ Đông Nhất khẽ thở ra, Tân Đồng được đẩy ra ngoài, mắt cô nhắm nghiền, sắc mặt vẫn tệ như cũ.

Lệ Đông Nhất chụp lấy tay cô, đặt bên miệng hôn một cái, mới rời ra, ra khỏi phòng bệnh.

“Anh Lệ, thật sự xin lỗi, không giữ được đứa bé.” Nói chính xác hơn, vẫn chưa được xem là em bé, chỉ là một phôi thai nhỏ xíu.

Đầu óc Lệ Đông Nhất hoàn toàn trống rỗng, “Đứa bé? Bác sĩ nói vợ tôi có thai ư?”

“Đúng vậy, căn cứ vào kết quả kiểm tra của chúng tôi, có lẽ đã mang thai được khoảng 4 tuần.” Bác sĩ đưa báo cáo kiểm tra và giấy phẫu thuật cho Lệ Đông Nhất xem, “Nguyên nhân cụ thể chúng tôi vẫn đang kiểm tra, tình trạng quá khẩn cấp, nên đã làm phẫu thuật nạo thai, bây giờ đã không còn gì đáng ngại nữa.”

Lệ Đông Nhất quay lại phòng bệnh, ngồi bên giường, khuôn mặt bị bao phủ bởi vẻ u ám.

Trời dần sáng, Tân Đồng từ từ tỉnh lại.

“Em cảm thấy thế nào?” Lệ Đông Nhất cảm thấy tay cô giật giật.

Tân Đồng cố gắng mỉm cười, “Hết đau rồi, em bị sao vậy anh?”

“Không có gì,” Lệ Đông Nhất cúi người giúp cô đắp lại chăn, tay vẫn cầm tay cô như cũ, “Chỉ làm một ca tiểu phẫu thôi, dưỡng bệnh cho tốt là ổn thôi.”

Tân Đồng nhắm hai mắt lại, lông mi run rẩy, chậm rãi lên tiếng, “Xin lỗi anh.”

Cô thấy rõ dưới mắt anh thâm quầng, biết anh lo lắng cho cô.

Chiều qua cô có cảm giác bản thân không ổn, bụng dưới chần xuống rất đau, trước kia cũng từng bị đau bụng kinh, nhưng không cảm thấy giả cả, cứ nghĩ kinh nguyệt bị trễ nhiều ngày đã đến, cô thay quần lót, dán băng vệ sinh. Không ngờ đến tối, lúc đi tắm, cơn đau càng lúc càng nhiều hơn, máu cũng ra nhiều hơn, muốn nói chuyện cũng không nói được.

Tân Đồng nắm lại tay anh, yên tâm hơn nhiều, lát sau mở mắt ra, “Còn Nam Hợp?”

“Mẹ đến trông con rồi, không sao đâu.”

“Đừng để Nam Hợp biết,” Tân Đồng lo lắng, nói thêm, “Bộ dạng bây giờ của em nhất định rất kinh khủng.”

“Bây bạ,” Lệ Đông Nhất hôn lên làn môi khô của cô, “Uống chút nước trước được không?”

“Ừm.” Tân Đồng nheo mắt nhìn anh rót nước, “Bác sĩ có nói chừng nào em có thể về nhà không?”

Lệ Đông Nhất im lặng một hồi mới nhẹ giọng nói, “Anh đợi bác sĩ đến sẽ hỏi, em yên tâm nghỉ ngơi đi, có thể không?”

“Dạ.” Tân Đồng vô cùng yên tâm, cuối cùng khóe miệng cũng xuất hiện độ cong nhẹ nhõm.

Lệ Đông Nhất đợi Tân Đồng nhắm mắt ngủ, mới nhẹ nhàng đứng dậy, đến văn phòng chủ nhiệm khoa.

Chủ nhiệm có phần khó xử, “Anh Lệ,” anh ta không biết có nên nói hay không, gãi đầu, “Kết quả kiểm tra ở trong này, anh tự xem đi.”

Lệ Đông Nhất hoài nghi nhận lấy, tỉ mỉ xem một lượt từ đầu đến cuối, nguyên nhân công việc ư, anh vẫn mơ hồ với mớ số liệu kiểm tra đo lường ra được, “Không có khả năng.” Anh suýt nữa đã vo tờ giấy mỏng manh trong tay ấy thành một cục rồi.

“Đây là kết quả kiểm tra lần thứ hai rồi, tôi cũng không tin như anh vậy, nhưng vợ anh, ít nhất nội trong hai tuần nay có liên tục sử dụng qua chất gây nghiện.”

Mấy mục chỉ tiêu đã chứng minh điều này, kết quả dương tính liên tục.

Chủ nhiệm không biết phải mở lời thế nào, “Chi bằng, anh hỏi thẳng vợ anh xem, có lẽ là uống nhầm cũng nên, thứ này có thể gây nghiện, đã tích tụ một phần trong cơ thể rồi, trước đó có lẽ đã có chút ít triệu chứng, nhưng biểu hiện ra không rõ, cho nên không chú ý đến. Tóm lại, nguyên nhân chủ yếu dẫn đến sảy thai và xuất huyết nhiều chính là nguyên nhân này.”

Lệ Đông Nhất ần ần phần giữa lông mày, “Tôi biết rồi, tôi hy vọng chuyện này không truyền ra ngoài, về chuyện sảy thai và dùng chất gây nghiện tôi cũng không muốn vợ tôi biết, có thể không?”

Chủ nhiệm lập tức gật đầu, “Tôi đã hiểu.”

Lệ Đông Nhất không trực tiếp quay về phòng bệnh, anh đi xuống lầu, đến trước cửa bệnh viện mua bao thuốc lá, tìm một băng ghế ngồi xuống, rút một điếu, rồi lại thêm một điếu.

Anh không nghiện thuốc lá, nhưng anh không biết mình phải phát tiết thế nào.

Tim anh vừa buồn vừa đau, vẫn là nỗi đau khuếch tán dần từ tim ra khắp nơi, anh gần như không thở nổi nữa.

Ôn Hinh đưa Nam Hợp đến nhà trẻ liền vội vàng chạy tới bệnh viện, đang ở bên đường lớn đối diện liền thấy Lệ Đông Nhất ngồi trên băng ghế dài, vừa qua đường bà liền đi đến đó.

“Đông Nhất,” bà gọi một tiếng, chạy tới trước mặt anh, “Trời lạnh sao con lại ngồi ở đây?”

Gió xuân se lạnh, cái lạnh này tuyệt đối không thua kém cái lạnh của mùa đông.

“Mẹ.” Viên mắt Lệ Đông Nhất đỏ lên, chỉ nghèn nghẹn gọi bà một tiếng, rồi không nói gì cả.

“Làm sao vậy?” Ôn Hinh ngồi xuống bên cạnh anh, kéo tay anh qua, không ngừng vuốt nhẹ, giống như đang an ủi anh.

Tiếng Lệ Đông Nhất mang theo chút nghẹn ngào, “Đứa bé không còn nữa.”

“Mẹ biết, mẹ biết.” Ôn Hinh buồn bã, nhưng cũng chỉ có thể vực dậy tinh thần, “Không sao đâu, Nam Hợp ngoan như vậy, có mình nó cũng đủ rồi.”

“Không phải, không giống vậy.” Lệ Đông Nhất ra sức lắc đầu, ném nửa bao thuốc còn lại sang một bên, “Con trông mong đứa bé này lâu rồi, ai ngờ rằng,” anh dừng một chút, trong mắt tràn ngập mất mát, “là con không bảo vệ được cô ấy.”

“Là đứa bé này không có duyên phận với hai con, Đông Nhất, nghe lời mẹ, đừng suy nghĩ nhiều quá được không con? Nam Hợp, Tân Đồng đều còn cần con,” Ôn Hinh vỗ nhẹ sau lưng anh, “Hai con còn trẻ, còn nhiều cơ hội mà.”

Lệ Đông Nhất gật đầu, “Con biết.”

“Hiên giờ Đồng Đồng biết chưa?”

“Con vẫn chưa nói với cô ấy.” Tay Lệ Đông Nhất siết chặt thành quyền, gần như dùng toàn bộ sức lực.

Ôn Hinh suy nghĩ, nhìn xe cộ qua lại như mắc cửi ở trước mặt, “Không nói với nó là tốt nhất, tâm tư của con bé tinh tế lắm, làm không tốt nó sẽ suy sụp.”

Lệ Đông Nhất im lặng, anh còn chưa quyết định nói hay không nói với Tân Đồng, hoặc là chuyện đó đã không còn là chuyện anh có thể quyết định được.

“Đứng lên đi, đi chăm sóc Đồng Đồng, mẹ về nhà nấu chút thức ăn cho nó, con cũng suốt đêm không nghỉ ngơi rồi, lên đó ở bên nó, thuận tiện nghỉ ngơi một lát đi.” Ôn Hinh giúp anh chỉnh lại quần áo, vuốt lại mái tóc có hơi rối của anh.

Lệ Đông Nhất dạ một tiếng, “Mẹ, cực cho mẹ rồi.” Anh ôm Ôn Hinh một cái mới buông ra.

Đi vào bệnh viện, còn đang ở hành lang cách phòng bệnh khoảng 10 mét, anh liền thấy y tá vội vàng chạy từ bên trong ra, thấy anh đến, dường như trông thấy vị cứu tinh, “Anh Lê, vợ anh nhất định đòi tìm anh.”

Lệ Đông Nhất vừa nghe vậy liền sải bước đi vào.

Tân Đồng thấy anh, khuôn mặt u ám không chút ánh sáng nhất thời nhuốm hồng kỳ lạ, nhào xuống giường, giờ tay ôm chặt lấy anh, “Anh đi đâu vậy?”

Lệ Đông Nhất ôm chầm lấy cô, “Anh ra ngoài ngồi một lát, sao vậy em?” Anh buông cô ra, cởi chiếc áo khoát lạnh lẽo vắt sang một bên, “Mau lên giường nằm, không phải bác sĩ đã dặn rồi sao, em phải nghỉ ngơi, không được đi lại lung tung.”

Tân Đồng hậm hực trở về giường, nhưng không chịu nằm xuống mà lại ngồi đó.

“Đông Nhất, anh cũng lên đây nằm đi, được không? Em không sao đâu.” Một đêm anh không ngủ, cô thật sự đau lòng.

Lệ Đông Nhất nhìn cô rồi tháo giày, lên giường nằm, một tay ôm lấy cô, “Còn đau không em?”

“Không đau nữa.” Tân Đồng dựa đầu vào lồng ngực anh, sau một hồi không an phận, miệng cô đã kề sát bên miệng Lệ Đông Nhất, nhẹ nhàng hôn anh.

Môi cô hơi khô, khác với sự ẩm ướt ngày thường, còn mang theo mùi nước thuốc nhàn nhạt, nhưng vẫn ngọt ngào.

Lệ Đông Nhất đè nén khô nóng trong người, “Ngoan chút nào.”

Anh đột nhiên có phần khinh bỉ chính mình, cô còn đang bệnh, anh lại dễ dàng bị khơi dậy dục vọng.

“Em thấy khó chịu,” trong lòng Tân Đồng không thể không chế được khát vọng, tay cô đã nắm chặt lấy áo của Lệ Đông Nhất, “Em khó chịu quá.” Cô cũng không biết mình sao nữa, chỉ là bức rứt, cả người không thoải mái, như có đàn kiến bò từ từ trong mạch máu.

Trong lòng Lệ Đông Nhất đã hiểu được vài phần, không đợi anh trả lời, Tân Đồng buông anh ra, “Em phải uống thuốc mới được, anh về nhà lấy thuốc của em đến đây được không? Em thật sự rất khó chịu.”

Mấy ngày trước cũng vậy, chỉ cần cô uống thuốc là không còn khó chịu nữa, ngược lại tinh thần sáng khoái hơn.

“Thuốc ở đâu?” Lệ Đông Nhất liền giật mình, ngồi nhổm dậy, đè giữ vai cô.

Tân Đồng mở to mắt, hiện giờ trong đó như có mưa bụi lất phất, “Ở trên tủ đầu giường, em muốn, bây giờ rất muốn uống.”

Cô giống như không còn là chính cô, giống như đứa trẻ thích ăn kẹo lại không có được, bủi môi uất ức tủi thân, suýt chút nữa nước mắt của Lệ Đông Nhất đã ứa ra.

Ra cửa, anh dặn dò y tá tiêm thuốc để Tân Đồng bình tĩnh lại, đứng ngoài cửa chờ cô yên giấc, nhẹ nhàng ngủ thiếp đi, mới tức tốc chạy về nhà.

Trong phòng ngủ chính, mấy lọ thuốc bày một hàng ngay ngắn, lọ ngoài cùng bên phải đã trống không.

Anh dứt khoát gom toàn bộ vào một cái túi, vừa gọi điện thoại, “Từ Sâm, cậu đang ở đâu, tôi muốn cậu hiện giờ lập tức làm kiểm tra thành phần thuốc, đúng, thuốc đang ở chỗ tôi.”

Trang thiết bị của Lệ thị rất tiên tiến, dây chuyền sản xuất cũng hạng nhất, rất nhanh đã có kết quả.

Ba lọ đều giống nhau, bao gồm luôn cả lọ đã uống hết, bên trong đều là ma túy nồng độ trung rất dễ gây nghiện.

Mấy lọ còn lại đều là thuốc trị mất ngủ, giảm bớt căng thẳng thần kinh thông thường.

Về mặt trợ lý Từ lo lắng, “Tổng giám đốc Lê?”

Lệ Đông Nhất xua tay, “Tôi không còn là tổng giám đốc Lê nữa, hôm nay cảm ơn cậu.”

Lệ Thịnh, tổng giám đốc Lệ chân chính, theo sau còn có một đám quản lý cấp cao, chậm rãi đi tới.

Bầu không khí như ngưng lại, Lệ Đông Nhất vẫn nhìn thẳng về phía Lệ Thịnh.

Lệ Thịnh thản nhiên lên tiếng, “Chú út.”

Làm ầm lên thì mất vui, tự đáy lòng anh vẫn khâm phục người chú út này.

Phụ trách quản lý Lệ thị mấy ngày nay, cho dù anh dốc hết lòng hết sức, Lệ thị vẫn không có bước nhảy vọt đáng kể nào, chỉ xem như là miễn cưỡng duy trì được mức độ như trước.

Lệ Đông Nhất gật đầu nhưng không nói gì.

Lúc đi ngang qua người Lệ Thịnh, Lệ Thịnh nhin không được nói, “Chú út, nếu chú muốn quay về, Lệ thị lúc nào cũng hoan nghênh chú.”

“Gây dựng sự nghiệp đã khó, giữ vững được nó càng khó hơn, cậu đang làm rất tốt.” Lệ Đông Nhất chỉ để lại câu nói này, không dừng lại, nhanh chóng đi ra ngoài.

Cái ngày mà anh chọn rời bỏ Lệ thị, anh đã không định sẽ quay về.

Cơ thể Lệ Thịnh cứng ngắt, “Quay lại thôi.” Anh đã không còn tâm trạng đi thị sát nữa.

“Tôi muốn tắt cả bệnh án của Tân Đồng ở bệnh viện này.” Lệ Đông Nhất chạy một mạch về bệnh viện.

“Ngoại trừ thỉnh thoảng đau bụng phát sốt thông thường, còn lại đều lưu ở khoa của bác sĩ Lục.” Y tá in bệnh án ra, giúp anh sắp xếp lại rồi nói.

“Còn thuốc này, là bác sĩ Lục kê à?” Lệ Đông Nhất đưa lọ thuốc cho cô xem.

Nhưng cái này chẳng qua chỉ là tên thuốc, cho dù là trị bệnh hay gì khác, đều chỉ là ngụy trang.

“Không phải, thuốc này là thuốc gần đây mới đưa ra thị trường, giá rất cao, nhưng hiệu quả rất tốt, người bình thường cũng không dùng được.” Y tá nhìn rồi lắc đầu.

Lệ Đông Nhất trầm ngâm hồi lâu, mới đưa ra thị trường ư? Như vậy thuốc này chắc chắn là do Lục Vực kê rồi.

Hôm nay Lục Vực có ca trực, ghé ở hành lang ngồi chật kín người, xếp hàng chờ đợi.

Đột nhiên có một người đàn ông cao lớn không nói gì thì xông vào, còn tưởng là chen ngang, chuẩn bị mắng chửi, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng hét kinh hãi, người bệnh mới vào không lâu đã vọt ra, “Đánh bác sĩ, đánh bác sĩ.”

Lệ Đông Nhất cho Lục Vực một đám, rồi túm lấy áo anh, kéo anh đứng dậy.

“Mày làm gì với Tân Đồng? Hả?”

Khóe miệng Lục Vực rướm máu, tay đã chụp lấy cổ tay của Lệ Đông Nhất, “Anh nói gì vậy?”

Tân Đồng lâu rồi không đến khám, anh có thể làm gì cô chứ?

Lệ Đông Nhất hất tay anh ra, ném lọ thuốc trong túi cho anh, “Đây là cái gì?”

“Cái gì là cái gì?” Lục Vực liếc mắt một cái liền nhận ra, lấy ngón tay lau sạch vết máu ở khóe miệng, “Chỉ là một chút tâm ý thôi mà.”

“Một chút tâm ý?” Mỗi tiếng nói như bật ra từ khe răng của Lệ Đông Nhất, “Mày hận cô ấy vậy sao?!”

Người phụ nữ anh nâng niu trong lòng lại bị tổn thương như vậy, còn vẻ mặt của kẻ đầu têu lại hờ hững, chỉ là một chút tâm ý thôi.

Mắt Lệ Đông Nhất đỏ lên, lý trí gần như bị rút sạch, “Cho nên mày lừa cô ấy, để cô ấy uống loại thuốc có chứa thành phần ma túy, để cô ấy nghiện, còn sảy thai nữa, mày đã biết chưa? Bây giờ cô ấy còn đang nằm trên giường bệnh, cái gì cũng không biết!! Mày đã biết chưa?”

Anh không hiểu cho lắm, làm bác sĩ lâu như vậy rồi, lâu đến nỗi trái tim anh còn lạnh hơn cả những người dày dạn kinh nghiệm trên thương trường, nhưng không đến nỗi tàn nhẫn như vậy.

“Anh nói gì vậy?” Lục Vực thu hồi vẻ hờ hững, vẻ mặt dần dần nghiêm túc.

“Hứa Ủy Nhiên hận tôi thì cứ việc nhắm vào tôi, anh là người biết rõ nội tình mà, cho dù là giúp cô ta thì cũng nên nhớ cho rõ, Tân Đồng cũng là em gái anh!” Lệ Đông Nhất không kiềm được sự phẫn nộ sục sôi trong lòng, lại tung cú đấm thứ hai, “Cú đấm này là tôi đánh thay cho đứa con đã mất của mình.”

Lục Vực còn đang sững sờ, lại bị đấm thêm một cú nữa.

“Tôi không có, sao tôi lại hại cô ấy chứ?!” Dưới áp lực cơn thịnh nộ ngút trời của Lệ Đông Nhất, Lục Vực rốt cục lên tiếng.

43. Chương 43

Trong phòng lộn xộn, mấy người bảo vệ vừa mới chạy đến đã vọt vào, Lục Vực xua tay bảo họ đi ra ngoài.

Có cô y tá trẻ đứng ngoài cửa chần chừ hồi lâu, mới thấp thỏm đẩy cửa đi vào, “Anh Lệ, chị Tân tỉnh rồi, đang đi tìm anh.”

Lệ Đông Nhất vừa nghe thấy thì sắc mặt liền ngưng trệ, vẻ cộc cằn rút hơn phân nửa, “Giờ tôi qua đó ngay.”

“Tôi đi cùng anh.” Khóe miệng Lục Vực đã sưng tấy lên, trông hơi đáng sợ.

“Không cần.” Lệ Đông Nhất đã biết là ai làm rồi, bất luận thế nào, Lục Vực cũng không thoát khỏi liên can tới chuyện này.

Anh đẩy cửa chạy ra ngoài.

Y tá đã cầm chai cồn i-ốt, “Bác sĩ Lục, hay để tôi sát trùng vết thương cho anh.”

Lục Vực xua tay, “Cô ra ngoài trước đi, giúp tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Lâm nói anh ấy làm thay ca của tôi, tôi có chút chuyện, bây giờ phải đi ngay.” Anh đưa tay lấy áo khoác, vội vàng chạy ra ngoài.

Bệnh nhân chờ ở bên ngoài lập tức xì xào, có rất nhiều người đặc biệt lấy số để anh khám, Lục Vực cũng không quản, đi đến cửa thang máy, nhấn xuống lầu, lấy điện thoại ra nhấn một dãy số.

Chậm chạp không ai bắt máy, thang máy vừa đến, điện thoại cũng vừa thông.

“Ủy Nhiên, em đang ở đâu?” Trong giọng nói của anh lơ mơ hàm chứa tức giận.

“Ở đâu là ở đâu? Đương nhiên là đang ở nhà rồi.” Giọng nói của Hứa Ủy Nhiên có hơi đứt quãng, hình như đang uống rượu.

Lục Vực hít một hơi thật sâu, người trong thang máy cũng khá nhiều, anh không tiện nói nhiều lời, chỉ nói một câu, “Dù thế nào cũng đừng đi đâu cả, ở nhà chờ anh!” liền cúp máy.

Anh lái xe chạy thẳng trên đường cao tốc, đến chỗ ở của Hứa Ủy Nhiên.

Bảo vệ gọi điện để xác nhận, xác nhận xong mới để anh đi vào.

Lục Vực đang giơ tay định gõ cửa, cửa đã mở ra.

Tóc Hứa Ủy Nhiên rối bù, mặc trên người bộ đồ ở nhà rộng thùng thình, trên đầu đội chiếc mũ len trắng, trong tay còn cầm nửa ly rượu vang, “Anh nghĩ gì mà đến chỗ em thế này? Đúng lúc có rượu vang nè, là người ta mới tặng hôm qua, muốn uống chút không?”

Lục Vực nhắm mắt lại, lát sau mới mở ra, giọng nói rất kiên quyết, “Để cái ly xuống, bây giờ lập tức thu dọn đồ đi ngay, bất kể thế nào, đi càng xa càng tốt, cũng đừng liên lạc với anh nữa, biết chưa?”

Hứa Ủy Nhiên ngẩn người, rồi ra vẻ không quan tâm nhấp thêm một hớp rượu, “Em đang sống ở đây rất tốt, sao lại phải đi? Lệ thị cũng sắp đổi tên rồi, dùng họ của anh đó, anh vui không?”

“Úy Nhiên,” giọng nói của Lục Vực ác liệt hơn, “anh đang rất nghiêm túc, không phải nói đùa, Lệ thị hay Lệ thị gì anh cũng không muốn xen vào, bây giờ đi đi, anh mua vé máy bay cho em, em nói đi em muốn đi đâu?”

“Em không muốn đi đâu cả,” Hứa Úy Nhiên xoay người tránh đi, “Nếu em nói vậy khiến anh không vui, em nói lại lần nữa là được thôi mà, Lệ thị sắp đổi tên rồi, dùng họ của mẹ, được không?”

Lục Vực giơ tay cướp lấy cái ly cùng chai rượu trong tay cô, đặt mạnh xuống bàn, “Anh hỏi em, thuốc anh đặt trong tủ ở nhà, không phải em động tay động chân vào chứ?”

Lục Vực đã khẳng định trong lòng, trên đường đến đây anh đã nghĩ, ngoại trừ Hứa Úy Nhiên thì không còn ai khác làm được chuyện này.

Tim anh vừa gấp vừa đau, nhưng vẫn muốn bảo vệ cô lần này.

Hứa Úy Nhiên ừ một tiếng, “Là em, thì sao, nó uống rồi à? Một thời gian vậy chắc nó chịu đủ rồi.”

Phí hết tâm tư, không ngờ thật sự thành công.

“Em điên rồi!” Lục Vực thịnh nộ không có chỗ trút, hất chai rượu trên bàn xuống đất, rượu cùng mảnh vỡ văng khắp nơi, “Em thật sự có nghĩ tới hậu quả không? Em có biết bây giờ cô ấy thế nào không?”

“Không phải thành con nghiện rồi chứ,” Hứa Úy Nhiên nhất thời giật mình, lát sau trên mặt khôi phục vẻ hờ hững, “Chả phải nó có bản lĩnh lắm sao?”

Đi cai thôi, nhưng sau lần này, Tân Đồng sẽ không còn là cô ta của trước kia nữa, để xem cô ta làm sao sống hạnh phúc tiếp được.

“Cô ấy có thai, đứa bé bị sẩy rồi.” Ánh mắt Lục Vực âm trầm đi, “Úy Nhiên, kỳ này em thật sự làm sai rồi, anh, anh sợ là không bảo vệ cho em được nữa.”

Với tính cách của Lệ Đông Nhất, đã trải qua nỗi đau này, có lẽ chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Rốt cuộc Hứa Úy Nhiên cũng có phần nhụt chí ngồi phịch xuống ghế, nhưng ngoài miệng vẫn còn nói cứng, “Em không định để anh bảo vệ, hơn nữa, anh bảo vệ em khi nào?! Nếu anh không chịu thua kém, thì bây giờ sẽ không xảy ra chuyện gì cả, công ty cũng sẽ không bị chiếm lấy, mẹ cũng sẽ không chết!”

Lục Vực thở dài, ngồi xổm người xuống, đưa tay ôm lấy cô, “Nghe lời anh trai này nói đi, trốn ra nước ngoài một thời gian, đợi chuyện này trôi qua rồi tính tiếp, được không?”

“Em có thể đi đâu chứ?” Hứa Úy Nhiên ra sức lắc đầu, “Em không đi đâu cả, Lệ Đông Nhất có thể giết em sao?” Cô ngẩng cổ, mặt đã đỏ bừng.

“Em làm chuyện như vậy, em cho rằng anh ta không dám giết em ư?!” Bộ dạng ôn hòa và cử chỉ nhanh nhẹn của Lục Vực không còn sót lại chút gì, chỉ còn lo lắng và tức giận, vòm ngực phập phồng lên xuống, “Nhưng nếu anh ta không trừng trị em thì còn có cảnh sát, còn có pháp luật ở đây, đến lúc đó sẽ bắt em chịu hình phạt.”

“Đó là nó đáng phải nhận,” Hứa Úy Nhiên vớ được thứ gì trong tay liền ném loạn, bình hoa xoảng một tiếng vỡ tan tành, “Nó dựa vào cái gì mà cướp hết mọi thứ, không để lại cho em thứ gì, nó chẳng qua chỉ là con dê tiện, nó không xứng!”

Lục Vực buông nắm tay siết chặt đến nổi cả gân xanh, tát cái bốp lên mặt của Hứa Úy Nhiên một cách không lưu tình, xé rách không khí, phát ra tiếng rít nặng nề, “Em đừng có nói bậy!”

Hứa Úy Nhiên ôm mặt, ra vẻ không tin, “Anh đánh tôi!”

“Phải, anh đánh em, anh phải đánh để em tỉnh!” Lục Vực suy sụp buông thông tay, giọng buồn phiền, không nhìn cô.

“Anh nghĩ đi sao tôi phải làm vậy? Anh khám bệnh miễn phí cho nó, anh lén giúp nó thanh toán tiền bao nhiêu lần, anh bí mật tìm công việc cho nó, tôi biết hết, những chuyện anh làm cho nó còn nhiều nhiều cả chuyện anh làm cho tôi! Anh là anh trai tôi, tại sao lại làm những điều đó cho nó, tại sao hả?! Á!” Hứa Úy

Nhiên gần như gào thét lên, “Anh còn cho nó thuốc nhập khẩu, anh đừng quan tâm tới nó đi, để cho nó điên giống người họ Lục thì càng tốt.”

“Đừng quên em cũng mang họ Lục.”

“Trước giờ tôi chưa từng nghĩ mình mang họ Lục, tôi thà rằng bản thân không tồn tại trên cõi đời này, còn tốt hơn chuyện ông ta và mẹ sinh ra tôi!” Đôi mắt đẹp của Hứa Ủy Nhiên trừng lớn, cô lên án.

Lục Vực không thèm nghe cô nói, tự mình đi vào phòng, kéo va li ra, thu dọn từng chồng quần áo trong tủ vào, chuẩn bị xong, kéo va li lại, đem đến trước mặt cô, “Bây giờ đi ngay đi.”

Hứa Ủy Nhiên không còn cách nào khác, bị anh lôi ra cửa, nhét vào trong taxi.

“Anh!” Tiếng gọi này có chút uất ức, tay của Hứa Ủy Nhiên nắm lấy tay anh.

Thái độ của Lục Vực vẫn kiên định như trước, “Bác tài, đưa cô ấy ra sân bay.”

Vừa nói vừa đóng cửa xe taxi lại, chiếc xe lao nhanh về hướng sân bay.

Lục Vực không chú ý tới tự khi nào có mấy sợi tóc dính trên ống tay áo, thật dài, có hơi nhuộm vàng.

Lệ Đông Nhất vừa vào phòng bệnh, Tân Đồng đã nhồm dậy, cô ôm chăn, mắt nhìn thẳng về phía cửa, vừa thấy anh xuất hiện, sắc mặt xanh tái thoáng hiện lên tia vui mừng.

Lệ Đông Nhất cởi áo khoát, ngồi vào bên giường, “Thức rồi à?”

Tân Đồng gật đầu, sự bứt rứt trong lòng giảm xuống không ít, hai má vì mới thức dậy nên còn đỏ ửng, ngoan ngoãn dựa đầu vào ngực anh, “Em ngủ lâu rồi à?”

“Đâu có, không được bao lâu,” Lệ Đông Nhất hôn cô một cái, “Đói không? Có muốn gì ăn không?”

Tân Đồng lắc đầu, né tránh nụ hôn của anh, “Có mùi thuốc lá.” Về mặt cô có hơi ghét bỏ, nghiêng người ngoảnh đi.

Lệ Đông Nhất cười khỏ, ôm chầm lấy cô.

“À anh có đem thuốc đến cho em không?” Tân Đồng vẫn chưa quên chuyện thuốc men, im lặng một lát lại hỏi, “Em nhớ Nam Hợp quá, em uống thuốc là khỏe ngay, chúng ta mau mau về nhà đi anh, được không?”

Cô rất nhớ Nam Hợp, muốn nghe giọng cậu thỏ thẻ nói chuyện với cô, muốn cơ thể nhỏ của cậu dựa vào người cô ngủ.

“Không được, em vẫn chưa nghỉ ngơi lại sức.” Trong giọng nói của Lệ Đông Nhất không chứa đường để thương lượng, “Bác sĩ nói, khoảng thời gian này em phải nằm trên giường để nghỉ ngơi.”

“Em ở nhà cũng có thể nằm nghỉ ngơi mà.” Tân Đồng khó hiểu, “Chúng ta về nhà được không anh? Sức khỏe em tốt mà, lần này chỉ là sự cố bất ngờ thôi.”

“Nè,” Mũi Lệ Đông Nhất cọ cọ vào mặt cô, “Sắc mặt em tệ lắm, anh sợ dọa đến Nam Hợp đó.”

Tân Đồng không biết làm sao, vẻ chờ mong trên mặt nguội dần, “Ừ, đúng rồi.”

Lệ Đông Nhất còn định nói gì đó, Ôn Hình đã gõ cửa phòng bệnh, đi đến, “Đông Nhất, Đồng Đồng.”

“Mẹ.” Hai người đồng thanh gọi một tiếng, Lệ Đông Nhất kéo ghế cho Ôn Hình ngồi.

“Mẹ nấu chút thức ăn cho hai con, thời gian có chút gấp gáp, hai đứa ăn tạm vậy, làm ẩm bảo tử cũng tốt.” Ôn Hình mở hộp giữ nhiệt, bày thức ăn ra.

Cháo gạo rang mềm nhừ, còn có điểm tâm, còn cháo của Tân Đồng là cháo gạo nếp nấu táo đỏ.

Lệ Đông Nhất không hề có khẩu vị, đơn giản ăn vài miếng rồi thôi. Tân Đồng ngược lại ăn không ít, ít nhiều gì cũng là tấm lòng của Ôn Hình, cô ăn xong, đặt chén xuống, “Cám ơn mẹ.”

Ôn Hình lấy khăn lau khóe miệng giúp cô, viên mắt Tân Đồng đỏ lên.

Sắc mặt Ôn Hình dịu dàng rất nhiều, giọng nói lại cứng cáp, “Đồng Đồng, đứa con trai Đồng Nhất này của mẹ không dễ đâu, cho dù xảy ra chuyện gì, hãy hứa với mẹ, vĩnh viễn ở bên cạnh nó, được không?”

Tân Đồng gật đầu không chút do dự, hồi lâu cảm thấy dường như có chỗ nào không đúng lắm, thấy tâm trạng của Ôn Hình hình như cũng không tốt, liền liên tưởng đến tình trạng hiện giờ của bản thân, “Mẹ, mẹ nói cho con biết đi, có phải con không thể có con được nữa không?”

Chảy nhiều máu như vậy, cơn đau đêm qua vẫn vô cùng rõ ràng, chậm rãi lan ra, tay cô đã nắm chặt ra giường. Khi y tá đổi thuốc cho cô cũng im lặng, vẻ mặt mang theo sự thông cảm lơ mơ, cô thấy rất rõ, nhưng khi cô hỏi, y tá lại trả lời qua loa vài ba câu rồi thôi.

“Sao vậy được, đừng nghĩ lung tung,” Ôn Hình lắc đầu, “Con còn trẻ, nghỉ ngơi cho tốt là được.”

Thật ra Tân Đồng không lo lắng chuyện này, cô đã có Nam Hợp, nhưng nếu có thêm con cái, Lệ Đồng Nhất chắc chắn rất vui.

Ôn Hình dọn dẹp bàn, đựng phải Lệ Đồng Nhất từ văn phòng chủ nhiệm khoa trở về.

“Đồng Nhất, con không định nói cho con bé nghe sự thật sao?” Ôn Hình đương nhiên biết tâm tư Tân Đồng thông thấu, chuyện này sớm muộn gì cô cũng biết, sợ là không gạt cô được bao lâu.

Nhưng đến khi đó, đau đớn có lẽ không ít hơn lúc này.

Lệ Đồng Nhất day trán, “Mẹ, con cũng không biết, có thể sẽ không giấu được chuyện này, nhưng con không biết phải nói với cô ấy thế nào.”

Lúc sáng chủ nhiệm gọi một người bạn ở trung tâm cai nghiện đến xem qua, tình trạng hiện giờ của Tân Đồng không tránh khỏi việc phải đến trung tâm chuyên cai nghiện, hơn nữa thời gian đi cũng phải mất 3 tháng, nhưng không thể nói rằng có hiệu quả tuyệt đối, hai chuyện này chồng lên một chỗ, đúng là họa vô đơn chí, tim anh đã lạnh tới cực điểm rồi, lấy gì để đi xoa dịu cô, sưởi ấm cô chứ?

Anh không dám.

“Chi bằng để mẹ nói, được không con?” Ôn Hình thở dài, không biết phải chia sẻ ưu phiền nỗi khổ với anh thế nào.

Lệ Đồng Nhất im lặng hồi lâu, “Đợi chút đi mẹ, để tối nay con nói với cô ấy.”

Không đợi đến tối, trời vừa nhá nhem, mạch máu Tân Đồng lại bắt đầu nhảy thành thạch, ngứa ngáy khó chịu, lăn qua lộn lại trên giường.

Ôn Hình đến nhà trẻ đón Nam Hợp, Lệ Đồng Nhất vừa mới đi đặt cơm, lúc về liền trông thấy Tân Đồng siết cái chân trong tay, vẻ mặt nhợt nhạt cắt không còn hột máu, mồ hôi lạnh túa ra.

Trái tim anh như bất thành linh rơi xuống nền đất cứng rắn với tốc độ nhanh nhất, anh không dám chần chờ, lập tức lao đến chỗ cô, “Tân Đồng, Tân Đồng.”

Tân Đồng lấy lại chút lý trí gần như đánh mất, dùng sức bấu vào cánh tay anh, “Cuối cùng thì em bị sao thế này? Sao em lại khó chịu như vậy? Đồng Nhất, anh tìm bác sĩ, tìm bác sĩ đến đi được không?” Cô cắn môi, cố gắng không để chính mình bật khóc.

Lệ Đồng Nhất không nghe, cánh tay anh như trói chặt lấy cô, “Tân Đồng, trước tiên em nhìn một chút đi, nhìn một chút là được.”

Có y tá nghe thấy tiếng động, tức tốc chạy vào, dùng dây trói hai tay của Tân Đồng lại, nhanh rút thuốc và nước cho cô uống.

Tân Đồng giãy dụa thở hổn hển một hồi, rốt cục hơi thở cũng bình ổn đôi chút, yếu ớt nằm đó, lại đưa mắt nhìn về phía anh.

Lệ Đồng Nhất lau mồ hôi cho cô, cuối cùng cô cũng lên tiếng, “Đồng Nhất, rốt cục em bị bệnh gì vậy?”

Thời gian trước, rõ ràng vẫn rất tốt, sao lại đột nhiên bị thế này?

Lệ Đông Nhất giúp cô vuốt lại tóc, giọng anh khàn khàn trầm thấp, “Tân Đồng, em kêu anh về nhà lấy thuốc, thuốc trong đó chính là ma túy, em khó chịu là bởi vì đã nghiện thuốc rồi.”

Trước khi nghiện thuốc, cô nghĩ trạng thái tinh thần của mình không tốt, hơn nữa khi lên cơn là có thể uống thuốc, cho nên cô không chút nào nghi ngờ bản thân có chỗ nào không ổn.

“Không đâu,” Tân Đồng tách khỏi vòng ôm của anh, “Không thể nào, thuốc em uống là thuốc chữa chứng lo âu trầm cảm thôi, không phải là ma túy gì đâu, Đông Nhất, anh tin em đi, em không có, không có.”

“Anh biết, anh biết,” Lệ Đông Nhất đỡ lấy vai cô, “Không phải nguyên nhân do em, anh tin em mà.”

“Vậy thì là ai?” Tân Đồng nắm chặt, cuối cùng cắn gót chân bật khóc, “Là Lục Vực phải không?” Cô nghĩ lại, cuối cùng ngừng khóc, “Nhưng tại sao, thuốc là bác sĩ Lục cho em, tại sao anh ấy phải làm như vậy.”

Tất cả ấn tượng về anh ta trong trí nhớ của cô đều là người ấm áp, kiên nhẫn, tâm tư tinh tế, cô có bạn mà quên đến bệnh viện, anh ta còn bảo với cô, nhắc nhở cô.

Lệ Đông Nhất đưa tay lau đi nước mắt của cô, “Lục Vực và Hứa Ủy Nhiên là anh em, chẳng qua Hứa Ủy Nhiên theo họ của Hứa Thuấn, còn Lục Vực thì theo họ mẹ mà thôi.”

“Cho nên, anh ấy làm vậy là vì Hứa Ủy Nhiên sao? Hai người họ hận em như vậy à?” Toàn bộ sức lực của Tân Đồng giống như bị rút sạch, ánh sáng trong mắt không còn nữa, luôn cả nước mắt cũng biến mất, chỉ còn vẻ sững sờ ngơ ngác.

Là anh là chị có một nửa huyết thống với mình, sao lại hận mình đến mức này?

Lục Vực gọi một chiếc taxi chạy theo Hứa Ủy Nhiên, phải chắc chắn cô thật sự lên máy bay xuất ngoại, mới vội vàng chạy đến bệnh viện.

Lúc anh đến phòng bệnh của Tân Đồng, mắt Tân Đồng đã vừa đỏ vừa sưng, áp lực trong phòng bệnh khiến người khác không thể nào thở nổi.

“Anh đến đây làm gì?” Lệ Đông Nhất đứng phắt dậy, che chắn trước người Tân Đồng, không cho Lục Vực đến gần.

“Tân Đồng,” Lục Vực vẫn tiến đến, “Tân Đồng, thật sự xin lỗi.” Anh cố gắng nói thật lớn, để đảm bảo Tân Đồng có thể nghe thấy.

Lệ Đông Nhất nhích người, lộ ra nửa người Tân Đồng, Lục Vực đã quay về hướng đó mà quỳ xuống.

Tân Đồng hé mở miệng nhưng không biết phải nói gì.

“Chuyện này, anh tình nguyện gánh vác toàn bộ hậu quả, sau này anh sẽ trông chừng Ủy Nhiên, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như thế này nữa.” Anh cúi thấp đầu, “Anh thật sự không ngờ, anh cầu xin em, em hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng sức khỏe cho thật tốt, vẫn còn có thể có còn mà, anh sẽ giúp cô tìm bác sĩ phụ khoa tốt nhất, chỉ cần em chịu tha thứ, anh cam đoan đây là lần cuối cùng.”

“Không cần phiền anh, mời anh mau mau rời khỏi đây.” Về mặt Lệ Đông Nhất khẩn trương, chắn giữa Lục Vực và Tân Đồng.

Mắt dù tầm mắt Tân Đồng bị chắn, nhưng tai lại rất thính, cô nghe rõ ràng anh nói “con”, “Con? Con không còn ư?” Lần này cô không nói ra tiếng, nước mắt rớt như mưa, rất nhanh thấm ướt một góc chăn, một tay xoa bụng, nhú lông mày, môi run rẩy, cuối cùng một chút ngọt ngào dâng lên cổ họng, một luồng khí nóng ở dưới thân không ngừng lan tràn trong cơ thể, cô mềm nhũn ngã vật xuống giường.

“Bác sĩ!” Lệ Đông Nhất ôm lấy cô, “Tân Đồng, Tân Đồng.”

Máu thấm ướt đầm cả một góc ra giường, men theo mép giường nhiều tồng tồng xuống đất.

Lục Vực đứng bật dậy, vẻ lo lắng hiện đầy mặt, cất bước dài đi qua đó muốn giúp đỡ!

Lệ Đông Nhất quay về hướng anh ta, hét lớn, “Gọi bác sĩ! Mau mau gọi bác sĩ cho tôi!”

44. Chương 44

Nam Hợp cả ngày xem như ngoan ngoãn, đến chiều, đối diện với mâm cơm trên bàn, lại thế nào cũng không chịu động đũa.

“Nam Hợp, là thức ăn nội nấu không ngon à,” Ôn Hình gấp chút thức ăn vào chén của cậu, “con ăn một chút xem, ngày mai nội sẽ cố gắng nấu nhiều hơn, làm món thịt gà mà Nam Hợp thích nhất nhé.”

“Nội ơi, mẹ con đâu rồi, sao chưa về nhà nữa,” mặt Nam Hợp nhăn nhó, vẫn duy trì tư thế ban nãy.

Cả ngày nay không gặp mẹ, cậu nhớ mẹ lắm.

“Chỗ mẹ có ba ở cùng rồi, thời gian này Nam Hợp ở chung với nội nhé.” Ôn Hình chuyển đề tài, quay mặt qua chỗ khác.

Miệng Nam Hợp méo xệch, trong mắt đã có nước mắt đảo quanh, “Con nhớ mẹ lắm, con cũng nhớ ba nữa, có phải ba mẹ không cần Nam Hợp nữa không?”

“Sao vậy được?” Ôn Hình ôm chặt lấy cậu, “Nam Hợp là đáng yêu nhất, sao lại không cần con được? Ai dám không cần con, nội sẽ đét vào mông đứa đó.”

“Vậy thì tại sao, tại sao,” Nam Hợp đưa cánh tay nhỏ xíu lên lau nước mắt, khóc nức nở rồi nói năng lộn xộn, “Giờ con muốn mẹ, muốn mẹ ngay lập tức!”

Tim Ôn Hình thất lại, “Đừng khóc đừng khóc, Nam Hợp ngoan nào, ngày mai nội dắt con đi tìm mẹ, được không?”

“Thật không nội?” Nam Hợp nín khóc, nửa tin nửa ngờ, rồi lại thút thít tiếp, “Nội đừng gạt con nha.”

“Không gạt con đâu, nội hứa được chưa?” Ôn Hình thiếu điều muốn giơ tay lên thề thốt.

Trên mặt Nam Hợp còn vương nước mắt, mắt cậu nheo lại, “Nội, móc quéo đi.”

Hai bà cháu móc quéo, cuối cùng Nam Hợp cũng yên tâm, dứt khoát cầm đũa lên, tuy rằng ăn không được nhiều, nhưng không khóc nữa, đi tắm sạch sẽ rồi ngoan ngoãn ôm Tiểu Lợi Hại ngủ.

Trên gối vẫn còn thoang thoảng mùi hương của mẹ, Nam Hợp cọ đầu tới lui, không ngừng nghĩ đến ngày mai sẽ được nhìn thấy mẹ, vừa kích động vừa đau lòng, vừa vui mừng vừa ưu phiền, nghĩ đến chuyện mẹ cậu không gặp cậu cả một ngày lẫn tối luôn, mẹ thật xấu, nhưng cậu vẫn rất yêu mẹ, làm sao bây giờ?

Bất luận thế nào, ngày mai sẽ được gặp mẹ, còn phải đóng thiết nhiều thiết nhiều con dấu cho mẹ, Nam Hợp quyết định rồi, bàn tay nhỏ bé nắm lại, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Ôn Hình lén gọi điện thoại cho Lệ Đông Nhất.

“Đông Nhất, hiện giờ Đồng Đồng thế nào rồi?”

“Cô ấy còn đang nghỉ ngơi.” Lại phẫu thuật thêm lần nữa, mất máu quá nhiều nên phải truyền máu, hiện giờ đã về phòng bệnh, còn đang truyền nước, vẫn chưa tỉnh lại.

Ôn Hình thở dài, “Nam Hợp rất nhớ mẹ, lúc ăn cơm làm ầm lên đòi ba đòi mẹ, hay là ngày mai mẹ dẫn Nam Hợp đến thăm Tân Đồng, được không?”

Lệ Đông Nhất gật đầu, “Để xem tình hình đã, mai con sẽ nhính thời gian đi đón Nam Hợp đến đây.”

Ôn Hình an ủi anh vài câu rồi cúp máy, ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn Nam Hợp ngủ.

Bà nợ Nam Hợp nhiều lắm, đã ít quan tâm tới cậu.

“Anh lại đến đây làm gì nữa?” Lệ Đông Nhất vừa ngẩng đầu liền thấy Lục Vực đứng trước mặt.

Lục Vực khá tiêu tụy, mí mắt thật chặt, chỗ khoe miệng có máu ứ đọng lại, Lệ Đông Nhất cũng chẳng khá hơn là bao, mới có một ngày mà râu mọc lúng phúng chưa cạo, dưới mắt cũng có quầng thâm.

“Tôi muốn bồi thường một chút.” Lục Vực nhìn thoáng qua cửa phòng bệnh khép hờ, anh đã hỏi bác sĩ phẫu thuật tình trạng của Tân Đồng, tìm anh như bị vô số mũi kim đâm vào.

Úy Nhiên trách anh chưa từng bảo vệ em ấy, sao lại thế được?

Lần đầu tiên anh biết Tân Đồng, là lúc Hứa Úy Nhiên đột nhiên ẵm đứa bé đến nhà họ Lê.

Trong lòng anh rất vui, không riêng gì chuyện anh được làm cậu, mà có con rồi, có thể Lê Đông Nhất sẽ lựa chọn tiếp tục với Úy Nhiên, Úy Nhiên yêu Đông Nhất, anh nhìn ra được điều này.

Nhưng vui mừng không kéo dài được bao lâu, ở nhà của Hứa Úy Nhiên, anh thấy một sổ biên lai còn chưa được hủy, tất cả trên đó đều ghi tên của cùng một người, Tân Đồng.

Anh không ngờ Hứa Úy Nhiên lại làm ra chuyện thế này, anh rất thất vọng, đi tìm Hứa Úy Nhiên lại nghe nói cô đã xuất ngoại. Lúc đó, Cao Lệ đã về quê, anh lại ngàn dặm xa xôi đi tìm Cao Lệ để đối chất, Cao Lệ không chịu nổi chất vấn của anh nên thú nhận tất cả mọi chuyện.

Tân Đồng, lại có thể là em gái anh.

Khi đó, đối diện với việc kinh doanh và công ty, anh không có chút hứng thú gì, cố tình ra nước ngoài học y, đi một cái là mấy năm.

Anh biết chuyện ba có một người phụ nữ ở bên ngoài, là mối tình đầu gì đó, nghe nói đã đợi ba rất lâu, nhưng chỉ thế thôi, anh không ngờ, người phụ nữ đó lại có con với ba.

Hơn nữa, con gái của bà ấy lại lớn như vậy, nhưng lại vùi lấp bên trong cái vòng lẩn quẩn này cho đến nay.

Anh chỉ nghĩ Úy Nhiên còn nhỏ, trời sinh tính tình kiêu căng không hiểu chuyện, nhưng không ngờ rằng cô thật sự làm ra chuyện thế này.

Anh biết mấy chú mấy cậu nhìn chăm chăm công ty nhà mình như hổ rình mồi, anh không tiếp nhận việc kinh doanh của gia đình, cũng chỉ còn mình Úy Nhiên, rõ ràng khoảng thời gian trước khi anh về nước, anh vẫn liên lạc bình thường với cô, cô còn hạnh phúc thông báo với anh, cô muốn kết hôn.

“Em đừng nói là kết hôn giả nha, để người ta giúp đỡ gia đình mình à?” Lục Vực cảm thấy kỳ lạ, Hứa Úy Nhiên từng có bạn trai, nhưng đã bị bệnh rồi qua đời.

Anh biết Lê Đông Nhất, là chiến hữu lúc ở trong quân đội của bạn trai trước của Úy Nhiên.

Năng lực của Lê Đông Nhất rất giỏi, có anh ta trợ giúp, công ty nhất định sẽ rất ổn định.

“Hình như em hơi thích thích anh ấy.” Là một giao dịch không tệ, nhưng nếu có thể kèm theo thứ gì khác, ví dụ như kết hôn giả, thật sự có tình cảm thì sớm hay muộn thì tất cả cũng trở thành thật, xem như cũng không tồi.

Nhưng khi đó Lục Vực không biết, tại sao Hứa Úy Nhiên lại khẳng định làm như vậy, cô cũng không phải sợ công ty bị người khác cướp đi, mà là, muốn nhanh chóng cướp lại công ty từ tay của Hứa Thuấn, ép ba đến đường cùng mới thôi.

Như cô mong muốn, Hứa Thuấn thật sự phát điên, trước kia trạng thái vẫn là nửa mê nửa tỉnh, nhưng sau khi cô cướp đi công ty như vậy, ba đã không thể ở một mình trong nhà, đành phải đưa đến bệnh viện tâm thần.

Mặc dù anh chán nản và căm phẫn, nhưng không đến mức muốn ba anh rơi vào tình trạng như vậy.

Là anh đã sớm cảm giác được không phải sao? Úy Nhiên đã sớm không phải là cô nhóc lúc trước ôm anh ở sân bay, khóc lóc không cho anh đi, không còn là cô nhóc đêm khuya gọi điện cho anh và nói, “Anh ơi, mẹ chết rồi, anh có thể trở về không? Em sợ lắm.” Ánh mắt của đứa em gái anh giờ đây lạnh băng, cô đã mất đi lý trí, bất chấp thủ đoạn.

Đợi khi anh hiểu ra thì đã quá muộn.

Những suy nghĩ trừu tượng của cô đã sâu như thế, cô lại trộm hết tất cả bệnh án điều trị của Tân Đồng, thậm chí, đổi hết toàn bộ số thuốc anh chuẩn bị cho Tân Đồng ở trong ngăn kéo.

“Nó đang đùa với lửa, di biết không? Sao di không ngăn nó lại?!” Anh hét lên với Cao Lệ.

Cao Lệ là người giúp việc lâu năm ở gia đình họ, đôi lúc giống như thành viên trong nhà, nhất là chuyện di chăm sóc Ủy Nhiên rất chu đáo, anh vẫn luôn kính trọng dì ấy, chưa từng thất lễ như vậy.

Trong khu nhà tồi tàn, Cao Lệ nói với anh, “Đây là cô ta và mẹ cô ta nợ chúng ta, vả lại, dì đã nói với cô ta là đứa bé chết rồi.”

Đây không đơn giản là một cuộc giao dịch.

Mà còn là một cơn ác mộng, là sự trừng phạt, khiến Cao Lệ đêm nào cũng không thể yên giấc, giờ giờ phút phút đều bừng tỉnh từ trong mộng.

Anh lại đến trường học của Tân Đồng.

“Anh hỏi Tân Đồng à, cô ấy bảo lưu một năm rồi quay lại học, trạng thái tinh thần vẫn không tốt lắm, cũng không biết là tại sao, thật đáng tiếc.” Chủ nhiệm khoa lắc đầu, nói với anh.

Đến khi anh thật sự ở lại trường, lặng lẽ quan sát cô nửa ngày, cô im lặng kiệm lời, không thích giao lưu, cầm một cuốn sách mà hồi lâu không chuyển mắt, rõ ràng đang ngẩn người, trạng thái tinh thần cực kỳ tệ hại.

Anh mới biết được mọi thứ đã quá trễ.

Anh chỉ có thể cố gắng hết sức giúp Ủy Nhiên bù đắp lại, anh điều trị cho Tân Đồng, lên mua thuốc, sắp xếp công việc cho cô.

Quá trình điều trị của từng bệnh nhân không giống nhau, anh nghe cô kể về quá khứ của cô, nghe cô nói về cuộc sống hiện tại, lòng anh dần dần dao động.

Anh cần phải hận cô giống Hứa Ủy Nhiên, nhưng không biết tại sao lại không hận được.

Anh cũng yếu đuối, không dám đối diện thẳng thắn với cô, nói thẳng quan hệ của hai người, sợ dọa cô chạy mất.

Nhưng anh làm thế nào cũng không nghĩ đến, Lệ Đông Nhất cũng tìm ra cô.

Người đàn ông kén chọn, tính cách lạnh lùng này lại lựa chọn kết hôn với Tân Đồng, sống chung với nhau.

Anh không thể diễn tả cảm nhận của mình, là chua xót, còn mang theo chút mất mát.

Lòng bàn tay cũng là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, đây có lẽ chính là vị trí của Hứa Ủy Nhiên và Tân Đồng ở trong lòng anh.

Anh muốn hai cô em gái của mình đều hạnh phúc, nhưng đến cuối cùng lại không thể thực hiện được.

“Bù đắp sao?” Lệ Đông Nhất hừ lạnh, “Bù đắp, anh có thể trả con tôi lại cho tôi không? Có thể khiến Tân Đồng khỏe lại không?!”

Lục Vực lặng lẽ bỏ đi, bóng lưng xiêu vẹo bất lực không nói nên lời.

Bất kể thế nào, Lục Vực cũng là đồng phạm.

Tân Đồng tỉnh lại, cô quay đầu ngó dáo dát, Lệ Đông Nhất ghé vào bên giường thiếp đi, cô chau mày, khoanh khắc đó trong lòng cô đã có quyết định.

“Thức rồi à?” Lệ Đông Nhất không dám ngủ sâu, Tân Đồng chỉ cần thoáng động, dù là rất nhẹ, vẫn dễ dàng đánh thức anh, “Khó chịu không? Khó chịu ở đâu?” Tay anh đã đặt lên trán cô.

“Em khỏe lắm, thật đó.” Tân Đồng mỉm cười với anh, tay cô đặt lên tay anh.

“Anh đi chuẩn bị nước cho em rửa mặt.” Tiếng nói của Lệ Đông Nhất vào sáng sớm có hơi khàn.

Tân Đồng để anh rửa mặt cho mình, “Đông Nhất, em muốn đến trung tâm cai nghiện.”

Tay Lệ Đông Nhất khựng lại, rồi tiếp tục lau hai má cho cô, không trả lời.

Tân Đồng bắt lấy tay anh, “Anh nghe em nói đi, em rất nghiêm túc, em không muốn thành ra như vậy, cũng không muốn anh thấy bộ dạng này của em.”

“Tân Đồng, chúng ta còn cách khác mà, không nhất định phải đến đó.”

“Không còn cách nào khác đâu, em xin anh, mau đưa em đến đó, được không?”

Cô đã nghe được một ít chuyện Lê Đông Nhất và chủ nhiệm nói với nhau.

3 tháng, bị nhốt lại, hiệu quả còn phải căn cứ vào tình trạng của từng người.

Nhưng, đó là trung tâm cai nghiện tốt nhất hiện nay.

Cô không còn lựa chọn nào khác, cô không thể yếu đuối được.

“Ừ.”

Cô nghe Lê Đông Nhất đáp liền nói, “Tốt quá.”

“Anh đi sắp xếp, trưa nay anh đón Nam Hợp đến thăm em, em hãy nói chuyện khéo léo với con.” Lê Đông Nhất quay người dọn dẹp mọi thứ rồi ngồi xuống bên giường ôm lấy cô, “Bất luận thế nào, bất chấp mọi khó khăn, Tân Đồng, chúng ta cùng nhau vượt qua được không?”

“Ừm.” Một tay Tân Đồng ôm lấy thắt lưng của Lê Đông Nhất, một tay đặt lên bụng mình, nuốt nước mắt vào lòng.

Hai người hiểu nhau, không hề đề cập đến đứa bé.

Trước khi Nam Hợp đến, Tân Đồng tô chút son môi, môi cô khá nhợt nhạt, thật sự có chút dọa người.

Cô phải giữ được trạng thái tốt nhất cho Nam Hợp thấy.

“Mẹ ơi?” Nam Hợp đẩy cửa, rèm đã được vén lên, ánh nắng bên ngoài rực rỡ, cái bóng nho nhỏ của cậu trải dài trên đất.

Tân Đồng ngồi dậy, dang hai tay ra, “Nam Hợp, đến chỗ mẹ nào.”

Khoảnh khắc nhìn thấy mẹ thì những uất ức và đau lòng trước đó lập tức bị ném lên chín tầng mây, anh bạn nhỏ vui vẻ ra mặt, ném cặp sách trên vai sang một bên, chạy lạch bạch qua chỗ cô, leo tọt lên giường.

“Mẹ, con nhớ mẹ lắm.” Cậu vội vàng không ngừng bơi nước miếng lên mặt Tân Đồng, vừa lém lỉnh nói.

Tân Đồng cười, ôm cơ thể bé nhỏ của cậu, hôn cậu lại hai cái, “Mẹ cũng nhớ con lắm.”

Nam Hợp đột nhiên chui ra khỏi lòng Tân Đồng, đưa tay sờ trán và má cô, “Nội nói mẹ bị bệnh, Nam Hợp lo quá à.”

“Mẹ không sao,” Tân Đồng đuổi đuổi cánh tay, “Con xem, còn khỏe lắm.”

Khuôn mặt của anh bạn nhỏ rất cuộc cũng thả lỏng, khôi phục lại dáng vẻ bĩu môi, “Mẹ, chừng nào chúng ta về nhà, Nam Hợp không thích chỗ này.”

“Bây giờ còn chưa được,” Tân Đồng véo mũi cậu, “mẹ chưa được về nhà.”

Nam Hợp nhăn nhó, “Vậy thì Nam Hợp ở lại đây được không, để Nam Hợp nói ba dọn đồ của Nam Hợp tới.”

“Nam Hợp không thích chỗ này mà, sao còn muốn ở lại đây chứ?”

Nam Hợp ngó xung quanh, đúng là không thích, tuy rằng không thích nhưng ở đây lại có mẹ.

Tân Đồng bật cười.

Lúc ăn cơm trưa, trực tiếp dọn lên bàn ở trên giường, một nhà ba người ngồi vây quanh, bầu không khí nặng nề dần dần dịu đi, tiêu tan.

Lê Đông Nhất ra ngoài, để không gian lại cho Nam Hợp và Tân Đồng.

“Nam Hợp, mẹ và con cùng nhau chơi một trò chơi được không?” Tân Đồng chuẩn bị nói với cậu.

Nam Hợp nghe chơi trò chơi, cơn buồn ngủ chợt đến sau bữa cơm liền biến mất, “Chơi trò gì vậy mẹ?”

“Ừm,” Tân Đồng cầm cuốn lịch ngày, “Con xem đây là gì?”

“Con không biết.” Nam Hợp nhận lấy, cầm xem, nhíu mày tự hỏi một hồi rồi đáp.

Tân Đồng mỉm cười, “Đây là cuốn lịch ngày, chúng ta trải qua một ngày thì sẽ xé một tờ, khi con xé đủ 100 tờ, mẹ sẽ xuất hiện, được không?”

“Không xé hết thì không được gặp mẹ à?”

“Đúng rồi.”

Nam Hợp lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt có chút buồn bã, “Trò này chẳng vui tí nào.”

Tân Đồng gạt đầu, cọ trán cô và trán cậu, “Mẹ biết, cho nên chúng ta chơi bây giờ được không?”

Nam Hợp nhìn thấy ánh mắt tràn ngập chờ mong của mẹ, không khỏi gạt đầu.

Tân Đồng gắng gượng chống đỡ đến lúc Nam Hợp phải đến trường, cơn nghiện lại tái phát.

Lệ Đông Nhất vừa thấy, lập tức bế Nam Hợp ra ngoài, gọi y tá vào tiêm thuốc cho cô.

“Ba, con còn chưa nói tạm biệt với mẹ mà.” Nam Hợp giãy dụa muốn quay lại.

Lệ Đông Nhất ôm chặt cậu, dưới chân tăng tốc, “VẬY NỢ TRƯỚC, SAU NÀY HÃY NÓI.”

Nếu có thể, xin con hãy cố gắng trưởng thành chậm một chút, được không? Mẹ chỉ vừa mới ở bên cạnh con, không muốn để lỡ con nhiều như vậy.

45. Chương 45

Thấm thoát ba tháng đã trôi qua.

Thời gian này, mỗi ngày trôi qua đối với Lệ Đông Nhất và Nam Hợp mà nói lại vô cùng gian nan.

Ngày ngày, Lệ Đông Nhất lúc làm cha lúc làm mẹ, trước kia mặc dù cũng là thế, nhưng không cảm thấy mệt mỏi như bây giờ, có lẽ nguyên nhân là do Tân Đồng không ở bên cạnh.

Nhưng, bắt đầu từ hôm nay là có thể kết thúc.

Sáng sớm Lệ Đông Nhất đã chạy xe đến bên ngoài trung tâm cai nghiện, kiên nhẫn chờ đợi.

Trong khoảng thời gian này, không biết anh đã xem bao nhiêu lần tấm hình của Tân Đồng trong điện thoại, nhưng dường như nhìn thế nào cũng không đủ, từ hôm nay trở đi, anh lại có thể lần nữa ôm lấy cô chân thực, ấm áp; nghĩ đến đây, khóe miệng anh không nhịn được cong lên, cất điện thoại vào, xuống xe.

Đúng giờ, cửa lớn mở ra.

Trời đã vào đầu hạ, gió rất nhẹ, ánh nắng ấm áp, rực rỡ, len lỏi qua từng kẽ lá chiếu xuống, trên mặt đất có nhiều vết nắng lốm đốm lớn nhỏ không đều, không ngừng phát sáng.

Bên cạnh Tân Đồng còn có người đi cùng, người nọ nói với cô gì đó, Tân Đồng khẽ mỉm cười, gạt đầu đồng ý.

Rồi người nọ đột nhiên chỉ về phía trước, sau đó vẫy tay, quay đầu đi vào trong. Tân Đồng nhìn qua đó, ý cười trên mặt càng rõ nét, cuối cùng vút túi hành lý trong tay đi, chạy về hướng đó.

Cô thở hổn hển chạy đến trước mặt anh rồi từ từ đứng lại.

Vô số cảm xúc từ nhút nhát, ngạc nhiên mừng rỡ đến nhớ nhung... đều dâng lên trong lòng, nhưng trái lại cô không dám bước tới.

“Tóc dài hơn rồi,” Lệ Đông Nhất mỉm cười một tay kéo cô vào lồng ngực mình, ngón tay chải chải giúp cô làm suôn tóc, “Anh rất vui, Tân Đồng, anh vui lắm.”

Anh thở dài, cúi đầu hôn cô thật mạnh.

Tân Đồng nhắm hai mắt lại, khiễng chân, tay vịn eo anh, lông mi quệt vào mặt Lệ Đông Nhất, nhồn nhột. Có nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, dọc theo hai má chảy tới bên miệng, mẩn mẩn, chất chất, Lệ Đông Nhất cảm giác được, lưu luyến buông cô ra, mút thật sạch mới hỏi cô, “Tại sao khóc?”

Tân Đồng lắc đầu, kè sát môi lại hôn anh.

Môi lưỡi dây dưa, phụ thuộc vào nhau, Lệ Đông Nhất dùng lực, cô thở nhẹ một tiếng, anh bế cô lên xoay một vòng.

Hình như nhẹ đi rất nhiều, bên hông cũng không còn thịt nữa, mắt Lệ Đông Nhất tối sầm, hạ quyết tâm phải tắm rửa cho cô thật tốt, nhưng mà, chuyện này cũng không gấp, quan trọng là hiện giờ cô khỏe mạnh, nguyên vẹn, từ trái tim đến thể xác đều là của anh.

Tân Đồng được anh thả xuống, thời điểm hai chân cô chạm đất, tim vẫn còn đập nhanh đến khó tin, cánh tay ôm chặt lấy anh.

Cô bình ổn lại một chút mới theo anh vào trong xe, vừa định mở miệng thì, “Anh biết em muốn hỏi gì,” Lệ Đông Nhất lại nhốt cô bằng nụ hôn của mình, cho đến khi Tân Đồng sắp ngạt thở, anh mới lưu luyến buông cô ra, vừa khởi động xe, “ba em khỏe, mẹ anh cũng khỏe, Nam Hợp cũng khỏe luôn.”

Anh nói liên tiếp ba từ khỏe, tuy rằng không có nội dung gì nhưng lại khiến Tân Đồng yên tâm.

Từ lúc khởi động xe, tay của Lệ Đông Nhất vẫn luôn cầm tay của Tân Đồng không buông.

Trong nhà rất sạch sẽ, hoàn toàn không giống như Tân Đồng nghĩ.

Sau này cô từng hỏi anh, anh có nhà lớn mà để không làm gì? Căn nhà này tuy rằng ba người ở không chật lắm, nhưng sợ anh ở không quen.

Bây giờ ngẫm lại, ít nhất, quét dọn cũng khỏe hơn.

“Có phải muốn khen anh không?” Lệ Đông Nhất thấy cô ngẩn ngơ, trêu chọc nói.

Mặt Tân Đồng đỏ lên, xoay người qua, “Đâu có, em đi tắm đây.”

Đi gội rửa cơ thể dơ bẩn, ngày hôm nay sẽ là ngày tái sinh của cô, cũng là khởi đầu cuộc sống mới.

Nước ấm hòa thành dòng suối nhỏ, men theo làn da trơn mịn chảy xuống, gập mặt sàn liền vỡ ra thành đóa hoa nhỏ.

Vắt vớ mấy tháng ròng, đến hôm nay rốt cục cũng đáng giá.

Sợ chỉ đổ trên cổ xỏ một chiếc nhẫn kim cương.

Cái ngày mà cô quyết định đến trung tâm cai nghiện, Lệ Đông Nhất vội vàng chạy ra ngoài rồi quay lại.

Anh quỳ một gối bên mép giường bệnh, “Tân Đồng, chiếc nhẫn này anh đã chuẩn bị xong từ lâu, vẫn chưa dám đưa cho em, sợ em từ chối. Lúc này đây, bất luận thế nào, anh nhất định phải đeo nó cho em, chiếc nhẫn này từ nay về sau sẽ trói chặt cuộc sống của em, em không được có suy nghĩ lùi bước, em là người phụ nữ của anh, là mẹ của con anh, anh đợi em, anh và Nam Hợp sẽ luôn chờ đợi em. Cho dù em biến thành thế nào, cha con anh vẫn luôn yêu em.”

Tân Đồng nhận lấy, đặt lên miệng hôn, động tác này là động tác cô thường làm nhất trong suốt ba tháng qua.

Lúc cửa bị mở từ bên ngoài, Tân Đồng mới để xuống, vô đầu, cô đã quên, lúc này hơi thở của người này đã không ổn định, chắc là đã biến thành sói rồi.

Lệ Đông Nhất đã thay đồ ngủ, “Bà xã, anh kỳ lưng cho em nhé.”

Kỳ lưng à, cũng đâu cần phải thay đồ ngủ?

Lòng dạ của Tư Mã Chiêu— ai ai cũng biết.

Lòng dạ của Lệ Đông Nhất— Tân Đồng biết.

Tân Đồng đưa khăn tắm cho anh, che giấu khuôn mặt đỏ bừng nóng rực không biết do hơi nóng bốc lên hay là xấu hổ của chính mình, để lại cho anh một tấm lưng với đường cong duyên dáng.

Lệ Đông Nhất đã kéo cô đến sát bên cạnh mình, khí nóng thoát ra còn muốn nóng hơn cả nhiệt độ trong phòng tắm, “Lúc trên xe nhìn anh hoài mà, sao bây giờ lại không dám nhìn.”

“Đó là, là em nhìn xem anh có già đi hay không.” Tân Đồng mạnh miệng cãi lại.

“Thế à? Kết quả ra sao? Già hay không?”

“Này, lão già.” Tân Đồng mỉm cười hất nước lên người Lệ Đông Nhất.

Lệ Đông Nhất liền nhanh chóng cúi đầu, ném sang một bên, bật cười, “Lão già hửm?” Anh ngậm lấy vành tai cô, hôn lên sườn mặt, cắn cổ, đưa tay đỡ lấy cô, để mặt cô nhìn thẳng vào mình, “Đồng Đồng, nói xem, em có nghĩ anh là lão già không hả?”

“Có mà.” Cô nói thật lòng mình, thoải mái thừa nhận.

“Vậy em có suy nghĩ, “muốn” anh không?” Lệ Đông Nhất cực kỳ thích bộ dạng xấu hổ này của cô, thấy cô không trả lời, anh ôm cô, để hai chân cô quấn lấy thắt lưng mình, cúi đầu ngậm lấy núm hồng tròn trịa trước ngực cô, mút vào thật mạnh, mới từ từ ngẩng đầu, “Đồng Đồng, bà xã yêu, nói đi, em có muốn anh không?”

Trong mắt anh bắn ra thứ ánh sáng nóng rực, giọng nói trầm trầm nghèn nghẹn đầy từ tính.

“Muốn.” Tân Đồng như bị hòa tan, giọng cô hơi run rẩy.

“Em muốn cái gì?” Lệ Đông Nhất cạy mở miệng cô, lại quấn quýt cắn mút chiếc lưỡi của cô.

Hai mắt Tân Đồng ngấn lệ mênh mông, gần như sắp bật khóc, giọng bắt đầu mơ hồ, “Em muốn anh.”

Lệ Đông Nhất cười thành tiếng, thả cô ra, tách hai chân cô liền tấn công đi vào.

Nếu có tình yêu làm cơ sở, thì giải phóng dục vọng có lẽ là phương thức tốt nhất để bày tỏ nỗi nhớ nhung.

“Em còn nhớ tình cảnh ở trong này của chúng ta lần đó không?” Dưới thân Lệ Đông Nhất cứ thoải mái xông tới, miệng anh cũng không buông tha cô, không ngừng đùa cô, trêu chọc cô.

Cánh tay không còn sức của Tân Đồng cố gắng đuổi ra, muốn che lại miệng anh, lại bị anh xấu xa ngậm lấy.

“Anh này!” Tân Đồng vui đầu vào trước ngực anh, xấu hổ, “Em không nhớ, không nhớ.”

Lệ Đông Nhất lại cười, lần đầu tiên cô uống say khướt, anh tắm qua loa cho cô, lúc ôm cô đi ngủ, nhìn ngắm khuôn mặt an tĩnh lúc ngủ của cô, đột nhiên anh đã nghĩ, cứ tiếp tục thế này cũng rất tốt. Không phải anh chưa từng nghĩ, cũng không phải chưa từng do dự, nhưng giống như giây phút đó anh thật sự đã có quyết định.

Lần thứ hai, ở chỗ này, chính cũng ở đây, cô và anh cùng nhau làm chuyện giống hôm nay, cô mảnh mai như đóa hoa tươi đẹp thuần khiết, vì anh mà nở rộ, trái tim anh đã bị đắm chìm vào chỗ sâu nhất mất rồi.

Cho đến bây giờ, giây phút này, trái tim anh vẫn không hề thay đổi, ngược lại càng thêm nồng nàn hơn.

Tân Đồng đánh một giấc đến chiều, một giấc ngủ thật ngon lành, rốt cục cũng dưỡng đủ tinh thần.

Đầu giường đã đặt sẵn đồ, nhất định là Lệ Đông Nhất chuẩn bị, mặt cô đỏ hồng, nhớ đến trận điên cuồng lúc trưa, cô mặt đỏ, dưới chân nhẹ nhàng đi ra bên ngoài.

“Sao em không ngủ thêm chút nữa hửm?” Lệ Đông Nhất vừa nghe tiếng cô, quay người, trên người vẫn còn đeo tạp dề.

Tân Đồng cười, đi qua đó ôm lấy eo anh, “Sắp đón Nam Hợp rồi, em không muốn ngủ tiếp.” Quay qua đã thấy thức ăn dọn sẵn trên bàn, còn có món cá chiên thơm phức, viên cá vàng ươm, “Đều là anh nấu à?”

“Tất nhiên.”

Tài nghệ nấu nướng của anh trong ba tháng nay có thể nói là tiến bộ thần tốc, Nam Hợp đã không còn nhắc đến chuyện muốn ăn thức ăn do mẹ làm nữa, “Nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn sàng, đợi Nam Hợp về rồi nấu tiếp, xương trong nồi cũng đã hầm rồi, đón con về là uống được.”

“Anh thật lợi hại.” Tân Đồng khen.

Giờ phút này, Lệ Đông Nhất ở trong mắt Tân Đồng như một pho tượng thần lấp lánh kim quang.

“Đẹp lắm.” Lệ Đông Nhất ngắm nghía Tân Đồng, trên người cô mặc chiếc váy mà anh chuẩn bị, váy dài màu hồng nhạt, cô xoa tóc, vừa đen vừa trắng, nhẹ nhàng buông xuống ngang lưng, thật là xinh đẹp.

“Nói ngọt quá.” Tân Đồng xoay người, đi rót ly sữa hạnh nhân, vừa định uống lại bị Lệ Đông Nhất giạt lấy, “Hâm nóng lên rồi uống, sữa này nguội rồi.”

Tân Đồng uống ừng ực xong ly sữa hạnh nhân ấm áp, Lệ Đông Nhất liền nhận lấy cái ly, rửa sạch sẽ rồi úp ở một bên.

“Lúc này em nói sai rồi.” Về mặt anh bí hiểm.

“Sai gì?” Tân Đồng không hiểu ra sao.

Lệ Đông Nhất hôn chụt lên môi cô, đầu lưỡi đảo một vòng quanh khoang miệng cô, “Như vậy mới gọi là ngọt nè.”

Tân Đồng hung dữ nhéo tay đặt bên hông anh, phát hiện nhéo không ăn thua gì, đành thôi vậy, bị lợi dụng thì lợi dụng thôi, ai bảo cô yêu anh làm gì?

“Bà xã xinh đẹp ơi, em có sẵn lòng cùng anh đi đón con trai không?” Giọng điệu của Lệ Đông Nhất rất nghiêm túc, bày ra tư thế như quý ông đang mời cô nhảy.

Tân Đồng phì cười, đặt tay vào lòng bàn tay anh, “Rất sẵn lòng.”

Thị Nhất Áu, lớp chồi.

“Các em nắm tay nhau đi ra ngoài tìm ba mẹ nhé?” Cô giáo dọn dẹp đồ dùng dạy học, dịu dàng nói tạm biệt với học sinh.

Nam Hợp dọn xong cặp sách, Ân Duyệt Bảo Bảo đã vọt đến, nắm tay Nam Hợp, “Nam Hợp, Bảo Bảo muốn đi cùng anh.”

Nam Hợp đã quen rồi, luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng vẫn rất phong độ nắm tay Ân Duyệt Bảo Bảo đi ra ngoài.

“Mẹ xinh đẹp kìa.” Ân Duyệt Bảo Bảo nhìn chăm chăm ra phía cổng.

Nam Hợp theo mắt cô bé nhìn qua, liền thấy mẹ cậu với nụ cười trong vắt đứng cách đó không xa, nhìn về phía cậu.

“Mẹ!” Nam Hợp vừa hét vừa chạy qua đó hét như cơn gió xoáy, ngay cả dừng cũng không dừng được, Tân Đồng nhìn thấy mà hết hồn.

Lệ Đông Nhất sợ cậu đụng phải Tân Đồng, dứt khoát triệt tiêu cơn gió xoáy này vào trong lòng mình.

Nam Hợp không chờ Lệ Đông Nhất ôm cậu ổn định, liền lắc lắc cơ thể nhỏ bé hướng về phía Tân Đồng, cái miệng nhỏ đã chu ra.

Tân Đồng mỉm cười, nhưng cũng rất nhớ cậu, cô vươn dài cổ ra phối hợp, để cậu hôn liên tiếp nhiều thật nhiều nụ hôn, cậu mới hài lòng.

Lệ Đông Nhất đáng thương chỉ phải ôm chặt Nam Hợp hơn đề phòng cậu té, còn phải chịu đựng chuyện bà xã của mình bị anh bạn nhỏ trong lòng này liên tục ‘lạm dụng’, mà bà xã nhà mình lại còn có vẻ mặt hưởng thụ nữa chứ.

Ôi trời, ôi trời.

“Mẹ, Nam Hợp còn chưa vẽ hết 100 tờ.” Nam Hợp lấy cuốn lịch ngày từ trong cặp ra, cậu vẫn luôn mang theo, nào nào cũng lấy ra xem mấy lần.

Tân Đồng cầm lấy, anh bạn nhỏ dùng bút vẽ để đếm ngày, cậu không xé đi mà phía dưới mỗi con số đều vẽ một hình trái tim, dùng bút đỏ tô màu thật cẩn thận.

“Mẹ về sớm hơn, con không vui sao?” Tân Đồng đóng cuốn lịch ngày lại.

“Vui chứ,” Nam Hợp vịn ngón tay, vỗ vào cuốn lịch, “mẹ, trong này đều là trái tim của Nam Hợp đó, mẹ nhận được không?”

Mấy câu nói tình cảm này được nói ra miệng của anh bạn nhỏ, Tân Đồng cảm động vô cùng, “Mẹ nhận được.”

“Mẹ, vậy trái tim của mẹ cũng phải cho Nam Hợp nhé.”

“Ừm, cho con.” Những nỗi ám ảnh trong lòng Tân Đồng đã tan biến hết, chớp mũi cô cọ vào chớp mũi của Nam Hợp, “Con chính là trái tim của mẹ.”

Lệ Đông Nhất ở phía trước lái xe, lòng cảm thấy chua xót, rồi lại thấy mặc cảm, nghĩ xem có nên đi học làm thế nào để nói những lời âu yếm không, để có thể chiếm thêm chút ‘lợi lộc’ mới được.

Khi về nhà, đổi giày, Nam Hợp bắt đầu khen Lệ Đông Nhất nức nở.

“Mẹ, mẹ xem sàn nhà nè, rất sạch, là công lao của ba đó. Ba còn có thể giặt quần áo, lau kính, sắp xếp cặp sách cho Nam Hợp, còn nữa, ba nấu ăn ngon siêu cấp vô địch luôn.” Nam Hợp vạch ngón tay kể ra một đồng ưu điểm của Lệ Đông Nhất, về mặt cậu giống như có đếm cũng không xuể, sau đó ngọt ngào nói với Lệ Đông Nhất, “Ba yêu à, chiều nay ba có thể nấu cơm cho mẹ và Nam Hợp ăn không?”

Lệ Đông Nhất được khen tới tấp, như đang ngây ngất bay bổng trên đám mây, nên đồng ý ngay mà không thêm nghĩ ngợi gì.

Nam Hợp kéo mẹ cũng đang muốn đi vào bếp lại, “Mẹ, mẹ lại đây, Nam Hợp cho mẹ xem thứ này.”

Nam Hợp đem hết mấy bức tranh màu nước, bảng luyện chữ, đồ thủ công làm gần đây, bày từng cái lên giường, Tân Đồng nằm song song với cậu, từ từ thưởng thức.

Lệ Đông Nhất nấu cơm cả buổi, cố gắng đạt đến tư thế đủ đẹp trai, thức ăn sắc hương vị đủ cả, thành quả vất vả múa xẻng cả nửa ngày, chỉ nghe thấy tiếng cười của Tân Đồng và Nam Hợp trong phòng ngủ, không thấy bà xã đại nhân đến thị sát một chút, để anh được dịp kiếm chút lợi lộc.

Làm cả một bàn thức ăn trong sự mất mát, anh gọi hai mẹ con ra ăn cơm.

“Ba thật là tuyệt vời.” Nam Hợp hào phóng khen ngợi ba, dùng cái muỗng nhỏ của mình múc một chút thức ăn đưa đến bên miệng Tân Đồng, “Mẹ, mẹ ăn thử xem có phải ngon lắm không?”

Tân Đồng khoa trương há to miệng ăn mấy miếng, mùi vị thật sự không tệ, giơ ngón cái lên, “Ngon lắm, ông xã đúng là số một.”

“Ba tuyệt vời ghê, ba chính là thần tượng của Nam Hợp đó.” Nam Hợp nuốt xuống thức ăn mẹ gắp cho cậu, vội vàng đẩy nhanh tiến độ nịnh nọt theo mẹ.

Trái tim bị tổn thương của Lệ Đông Nhất được chữa lành ngay lập tức.

Mắt Nam Hợp đảo một vòng, “Ba, sau này ngày nào ba cũng nấu cho mẹ và Nam Hợp ăn được không?”

“Tất nhiên là được.” Lệ Đông Nhất vỗ ngực, mục đích của anh vốn là vậy mà.

Nam Hợp tặng anh nụ cười rực rỡ đến không thể rực rỡ hơn, trong đầu nhanh chóng tính toán, một ngày ba bữa cơm, ba hứa sẽ nấu hết, hơn nữa cộng thêm thời gian làm việc nhà, vậy là mẹ có thể dư ra rất nhiều thời gian ở bên Nam Hợp, ha ha ha, vui quá đi.

Nghĩ đến đây, Nam Hợp ăn nhiều hơn, ăn thêm nửa chén nữa.

Lệ Đông Nhất hầm canh xương, bung lên bàn cho mỗi người một chén.

Nam Hợp múc một muống canh, thổi thổi, đưa tới bên miệng Tân Đồng, “Mẹ, Nam Hợp thổi rồi, không nóng đâu.”

Tân Đồng liền uống một hớp, chếp chếp miệng, “Nam Hợp lớn rồi, còn biết chăm sóc mẹ nữa.”

Nam Hợp rất tự hào, “Lần trước ba bệnh, Nam Hợp cũng chăm sóc ba như vậy đó.”

“Bệnh ư?” Tân Đồng đưa mắt nhìn Lê Đông Nhất, trong mắt tràn đầy quan tâm.

Anh thì chỉ mỉm cười, “Cũng không có gì, chỉ là bị sốt thôi mà.”

Tân Đồng cúi đầu dùng đũa gỡ thịt khỏi xương, gấp lên thổi thổi, đưa đến bên miệng Lê Đông Nhất.

“Mẹ, con cũng muốn.” Nam Hợp không chịu thua.

Tân Đồng nhìn miếng thịt trên đũa cô gấp, ngần người một hồi, Nam Hợp đã cố gắng há miệng thật to, tấp miếng thịt vào trong miệng.

Lê Đông Nhất bị cướp mất miếng ngon, trong mắt nhất thời u oán, bà xã, anh cũng muốn ăn cái đó mà.

Lúc tối đi ngủ, theo lệ thường là ba người nằm bên nhau, cuối cùng Lê Đông Nhất cũng ăn được miếng thịt ngon, nếu không giờ này có lẽ phải đi tắm nước lạnh rồi.

“Mẹ, Nam Hợp đọc truyện cho mẹ nghe nha.”

Lê Đông Nhất liền đưa cuốn truyện cho Nam Hợp.

Nam Hợp mở ra, cái miệng nhỏ mấp máy, tuy rằng đọc hơi chậm nhưng rất trôi chảy.

“Nam Hợp, con biết chữ rồi à?” Tân Đồng kinh ngạc vui mừng ngồi bật dậy.

“Là đánh vần thôi mẹ, Nam Hợp vẫn chưa biết hết toàn bộ mặt chữ.” Nam Hợp nhào vào lòng Tân Đồng, như có chút mắc cỡ.

Tân Đồng hôn lên đầu cậu, “Giỏi, Nam Hợp giỏi quá.”

Vẫn là bỏ lỡ một chút, Tân Đồng cảm thấy hơi buồn.

Lê Đông Nhất lại thừa dịp Nam Hợp không chú ý, cúi xuống hôn cô, “Ngủ đi, mai chúng ta về Dung Trấn.”

Tuy nói là ba khỏe rồi nhưng Tân Đồng vẫn còn hơi lo.

Nhưng khi nhìn thấy tận mắt, lòng cô cuối cùng cũng thả lỏng.

“Đồng Đồng,” Tân Chí không biết đứng ở cửa đợi bao lâu, “hôm qua ba nghe Đông Nhất nói mấy đứa về, ba đã nấu mấy món con thích ăn, mau vào nhà đi.”

“Không vội,” Tân Đồng bước tới giữ ông lại, “Ba, sức khỏe của ba thế nào rồi? Xin lỗi ba, con làm cho ba lo lắng rồi.”

Tình trạng của Tân Chí rất tốt, “Là ba không tốt, sao có thể trách con được?”

Tân Đồng tự nói với mình, thời điểm khó khăn nhất đều đã qua rồi, không còn lý do gì để cô phải khóc nữa, vì thế cô cười, “Hiện giờ chúng ta đều tốt, chờ Niên Niên nghỉ hè, chúng ta cùng nhau đi du lịch nha ba?”

Tân Chí gật đầu, “Thời gian này Đông Nhất cũng chịu vất vả rồi, cuối tuần nào cũng đưa ba đi chữa bệnh, còn thay ba chăm sóc cánh đồng hoa nữa, lúc nào toàn thân cũng lấm lem đầy bùn, Đồng Đồng, ba rất vui, con tìm đúng người rồi.”

Nam Hợp không đến cùng, bởi vì đi thăm Ôn Hinh trước khi về Dung Trấn, dẫn theo Nam Hợp, Ôn Hinh liền giữ Nam Hợp lại.

Thời gian này, Ôn Hinh thường xuyên ghé qua nhà, ở trong lòng Nam Hợp, bà có vị trí thấp hơn Tân Đồng, nhưng đã vượt qua Lê Đông Nhất.

Trong lòng Lê Đông Nhất thầm khen, không phải người ta nói mẹ chính là người hiểu tâm tư của con cái nhất hay sao?

Thời gian này, thứ anh cần nhất chính là độc chiếm Tân Đồng, cho dù chỉ là một đêm.

Ăn cơm chiều xong, Tân Đồng cùng Lệ Đông Nhất đi tản bộ dọc theo con đường hoa.

Nơi chân trời là vùng màu cam, ráng chiều màu hồng nhạt, gió nhẹ, ven đường đều là những khóm hoa nở rộ, khẽ dập dềnh theo gió, người đi ở giữa như là đang du hành trong biển hoa.

“Đẹp không?” Tân Đồng tự hào hỏi.

Ai có thể nghĩ đến cảnh sắc trước mắt này từng để cho một cô gái phiêu bạt trôi nổi với trái tim không nơi nương tựa có nơi để gửi gắm.

Cô từng đứng ở chỗ này, đã từng mơ ước rất nhiều.

Lệ Đông Nhất buông cô ra, bước nhanh lên trước hai bước rồi ngồi xổm xuống, “Nào, để anh công em.”

Tân Đồng chậm rãi ngồi lên lưng anh, tay cô ôm lấy cổ anh, mặt dán vào mặt anh, nhắm hai mắt lại.

Lệ Đông Nhất đi chậm nhưng rất bình ổn.

“Em nghĩ gì vậy?” Lệ Đông Nhất thấy hồi lâu mà cô không nói gì, anh nghĩ cô đang ngủ.

Tân Đồng hôn lên vành tai anh, “Em nghĩ mình đang mơ, nhưng khi thức dậy, em phát hiện ra đây không phải là một giấc mơ.”

Đúng vậy, cô đã từng mơ, người mà cô yêu có một ngày với tiết trời thế này, khoảng thời gian cũng tầm này, công cô, chậm chậm đi trên đường như vậy.

Thật hạnh phúc.

Nếu có kiếp sau, em ước rằng mình sẽ gặp anh sớm hơn.

Rồi sau đó, vĩnh viễn không bao giờ rời xa anh...

46. Chương 46

“Là anh à.” Tân Đồng mở cửa ra, trông thấy người đến liền ngẩn ngơ.

Lệ Đông Nhất vừa đi làm, là chỉ nhánh nhà máy ở chỗ Trần Đại Lợi, tuy rằng ngày nào cũng bận rộn, nhưng đãi ngộ rất tốt, hơn nữa, chiều nào anh cũng về nhà đúng giờ, ăn cơm cùng Tân Đồng và Nam Hợp.

Thứ bảy này hình như tổ chức gì đó cho nên ban ngày không có ở nhà.

Nam Hợp theo lệ thường qua chơi với Ôn Hình, Tân Đồng không cần đi làm, đưa cậu qua đó, ngồi chơi một lát rồi về dọn dẹp nhà cửa.

Trên tay Lục Vực cầm mấy thứ, có lẽ là quà cáp gì đó, đứng trước cửa nhà Tân Đồng.

“Ừ là anh.” Anh gạt đầu, vẻ mặt có chút lo lắng.

Tân Đồng nghĩ nghĩ rồi né người, “Anh vào đi.”

Mới lau sàn, cửa sổ đều mở hết, rèm cửa theo gió tung bay.

“Để tôi rót nước cho anh.” Tân Đồng xoay người đi vào bếp, Lục Vực mau chóng ngăn cô lại, “Không cần, anh không uống rượu, anh nói mấy câu sẽ đi ngay.”

Mặt Tân Đồng bình thường, cô không biết phải đối mặt thế nào với Lục Vực, đối với cô mà nói, hiện giờ anh là bác sĩ, là người anh cùng cha khác mẹ, cũng là đồng phạm làm cô mất đi đứa con.

“Tân Đồng, bây giờ em đã khỏe hẳn chưa?” Lục Vực mất tự nhiên hồi lâu mới lên tiếng hỏi một câu như vậy.

Tân Đồng cười, “Tôi khỏe lắm.”

Trong khoảng thời gian này, một nhà ba người dính lấy nhau, phiền muộn gì đó hình như hoàn toàn không có.

Lệ Đông Nhất nghĩ biện pháp bồi bổ cơ thể cho cô, thức ăn lại nấu rất ngon, Nam Hợp và cô tăng cân không ít.

“Ủy Nhiên nó, nó làm chuyện có hơi cực đoạn, em đừng hận nó, được không?” Anh gần như dùng giọng cầu xin để nói ra câu này.

Mấy tháng nay, Hứa Ủy Nhiên thật sự không liên lạc với anh, Lục Vực cũng biết Lệ Đông Nhất vốn dĩ không buông tha, vẫn đang ráo riết tìm Hứa Ủy Nhiên, anh rất muốn đi tìm nhưng lại sợ làm lộ hành tung của cô.

Hiện tại, tuy rằng Tân Đồng vẫn khỏe, nhưng ai biết được nỗi hận của Lệ Đông Nhất càng tích tụ càng nhiều, hay là đã giảm đi đôi chút chứ?

“Tôi không hận, tôi chỉ muốn biết tại sao?” Tân Đồng thở hắt ra, không nhìn đến anh.

Mẹ cô là người thứ ba chen vào giữa ba mẹ họ, cho nên, Hứa Ủy Nhiên mới làm như vậy à?

“Tôi chưa từng gặp ông Hứa, mẹ tôi cũng chưa từng nhắc đến ông ấy trước mặt tôi.” Tân Đồng ngừng lại một lát, “Nếu mẹ tôi thật sự muốn phá hoại gia đình các người, có lẽ mẹ cũng sẽ không gả cho ba đâu.”

Cô sẽ không nhận Hứa Thuấn là cha, ông ấy chưa từng nuôi dạy cô ngày nào, ông ấy cũng không có tư cách đó.

Nếu ông ấy đủ rộng rãi, đủ độ trời đáp đất, sẽ không phân vân giữa hai người phụ nữ, ông ấy đã có gia đình, nên gánh trách nhiệm, tại sao còn muốn chọc ghẹo mẹ cô, sau khi đùa giỡn với mẹ thì bỏ đi chứ?

Mẹ cô mất sớm như vậy, có lẽ cũng do ngày ngày phiền muộn sầu não, ông ấy không thoát khỏi liên can?

“Mẹ của anh, là tự sát.” Lục Vực nghĩ, cảm thấy nên nói ra là tốt nhất, Tân Đồng có tư cách, cũng cần phải biết chuyện này.

Tân Đồng giật mình, “Tự sát?”

“Đúng, là tự sát, hơn nữa còn ở trước mặt Hứa Ủy Nhiên nhảy từ lầu 8 xuống.” Lục Vực nhắm mắt, lúc mở ra, vẻ thống khổ thoáng thu lại đôi chút, “Khi đó anh đang ở nước ngoài, Ủy Nhiên chỉ vừa lên trung học, có lẽ chính lúc ấy, nó mới thay đổi như vậy.”

Tuy rằng không có tận mắt chứng kiến, nhưng chỉ suy nghĩ một chút thôi, cũng cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Người thân thiết nhất, ở trước mặt mình, lại làm ra cái chuyện thê thảm như vậy.

“Xin lỗi,” Tân Đồng khẽ nói, “Tôi không phải cố ý...”

Lục Vực xua tay, “Không sao, em cũng nên biết. Lúc đó anh không ở bên cạnh nó, trước khi xuất ngoại mẹ anh đã bị ung thư, nhưng vẫn giấu anh và Ủy Nhiên, hơn nữa tình cảm của ba mẹ lúc đó đã xuất hiện nguy cơ rồi.” Lục Vực ngừng một lát, nhìn qua Tân Đồng, “Hôm mẹ anh nhảy lầu, ba đã cãi nhau một trận với mẹ, lúc ấy ba khẳng khái muốn đi tìm em và mẹ em. Sau đó, anh mới biết được, ban đầu ba cũng không biết là có em, lúc mẹ em dẫn em đi, ba rất muốn đuổi theo, nhưng mẹ anh cản ba lại, không cho ba đi, còn nói nếu ba đi tìm mẹ con em, thì mẹ anh sẽ nhảy lầu, ba đương nhiên chỉ nghĩ là mẹ nói trong lúc tức giận vậy thôi, nên không nghe, vẫn chạy xuống lầu, trước khi đi còn dặn Ủy Nhiên ở bên cạnh mẹ. Kết quả, Ủy Nhiên lại là một chút, mẹ liền nhảy xuống, còn ba, cũng từ lúc đó mà tinh thần không tốt lắm.”

Bất kể người nào gặp phải chuyện thế này, có lẽ cũng sẽ biến thành cơn ác mộng, lái cũng không đi, huống hồ, người đó còn là người sớm chiều chung chăn gối bên cạnh mình.

Nữ sinh ở tuổi đó vốn yếu đuối nhạy cảm, từ nay về sau không còn mẹ, cũng không có anh trai ở bên cạnh, ba lại là hung thủ gián tiếp gây ra cái chết của mẹ, có thể nghĩ, cô đã sống trong hoàn cảnh tuyệt vọng và bất lực thế nào.

Đáy lòng Tân Đồng bỗng nhiên không muốn oán trách nữa, trên đời này, ai mà không khổ chứ? Hứa Ủy Nhiên hận cô hóa ra là do nguyên nhân này?

“Ủy Nhiên nó vì trừng phạt ba, sau khi lên đại học, liền vạch ra kế hoạch làm thế nào để cướp đi công ty của ba, khiến ba thất vọng và khốn cùng, thật sự nó không nhất thiết phải làm vậy, bởi vì anh không có chút hứng thú nào đối với việc kinh doanh, công ty sớm muộn gì cũng thuộc về nó. Nó không nghe, có lẽ nó cảm thấy được chỉ có thể làm như vậy, trong lòng nó mới dễ chịu một chút. Sau đó, ba chia cổ phần công ty ra làm ba phần, chính là phần anh đưa cho em xem, còn phần của anh lúc đó đã nhượng lại cho nó đứng tên, anh chỉ nghĩ muốn nó vui vẻ hơn một chút, lại không ngờ rằng tâm ý của nó kiên định đến vậy.”

“Người nó hận không chỉ là ba, không chỉ là em và mẹ em, có lẽ nó còn hận Lệ Đông Nhất nữa, cho nên nó mới làm nhiều chuyện điên rồ như vậy.”

Lục Vực xoa thái dương, “Sai lầm đã phạm phải, nói bao nhiêu, làm bao nhiêu cũng không bù đắp lại được cho em, nhưng nếu thực sự phải trừng phạt, thì hãy trừng phạt anh, anh là anh trai lớn, là anh không quan tâm dạy dỗ nó, cũng không thể bảo vệ tốt cho em.”

Anh nên sớm phát hiện ra, trước khi Ủy Nhiên tìm tới Tân Đồng, phải ngăn cản lại.

Thế thì ngày hôm nay, tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra.

“Không cần,” Tân Đồng cắn môi “chúng ta đều có lỗi, nhưng từ giờ trở đi coi như đã giải quyết xong, được không?”

Mẹ có lỗi, cô thay mẹ gánh chịu, cũng không có gì.

Cuộc sống hiện giờ của cô rất bình yên và hạnh phúc, chỉ là sẽ không chịu đựng nổi sóng gió lớn như vậy lần nữa.

Hãy tha thứ cho nhau, chuyện cũ theo gió bay.

Về mặt Lục Vực u ám, có lẽ là cả đời này, Tân Đồng vẫn cứ xem anh là người xa lạ.

Anh có thể cảm nhận được một chút quan hệ huyết thống, còn cô có cảm nhận được hay không? Hay vừa cảm nhận được lại bị cắt đứt.

Nhưng nếu như vậy sẽ tốt cho cô hơn, vậy thì cứ như vậy đi.

“Cũng tốt.” Lục Vực cười khổ, “Anh đi đây.”

Tân Đồng gọi anh lại, “Anh đem mấy thứ này về đi, tôi không cần đâu.”

Cô không muốn lại mắc nợ anh nữa, cũng không muốn Lệ Đông Nhất tức giận khi nhìn thấy.

Sau khi Lục Vực ra về, mặt sàn trong nhà đã được khô, Tân Đồng đóng cửa sổ lại, ngồi yên trên sofa một lát.

Cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tiếng cười đùa của Nam Hợp, Tân Đồng mới hoàn hồn, nhanh chóng đứng lên đi mở cửa.

“Mẹ, con về rồi!” Nam Hợp ôm chầm và hôn Tân Đồng theo thường lệ.

Tay Lệ Đông Nhất cầm hay cây kẹo thật to, cong khéo miệng, giải thích, “Nam Hợp làm ầm lên đòi mua.”

Trước cổng trường có người bán kẹo đường, Nam Hợp nhìn thấy mới lạ, thấy không ít người mua, cũng làm ầm lên đòi mua, anh nghĩ Nam Hợp muốn ăn lắm, kết quả Nam Hợp ngồi trong xe ôm về tới nhà, là muốn cầm về ăn với Tân Đồng.

“Mẹ, lãng mạn không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Hợp cười tươi như hoa, thoát nhìn còn ngọt ngào hơn cả cây kẹo.

“Lãng mạn chút, đương nhiên là lãng mạn rồi.” Tân Đồng bế anh bạn nhỏ lên, phát hiện gần đây thể trọng của cậu tăng vọt, vì thế cô bèn cố gắng không tỏ vẻ gì hết, nhẹ nhàng đặt cậu xuống, điều đó làm tổn thương trái tim nhạy cảm của cậu.

Lệ Đông Nhất đưa cây kẹo cho Tân Đồng, Nam Hợp lập tức cản lại, nhón chân nhìn nhìn, mới giúp Tân Đồng rút một cây ra, “Mẹ, chúng ta ăn chung cây này nhé, sức ăn của ba lớn lắm, để một mình ba ăn một cây đi.”

“Ba không thích ăn ngọt đâu...” Lời còn chưa nói xong, Nam Hợp đã kéo tay Tân Đồng đi chỗ khác, anh đành phải cô đơn nuốt xuống nửa câu sau chưa kịp nói vào trong bụng, “nên ba và mẹ ăn chung một cây là được rồi.”

Lệ Đông Nhất buồn thiu, cúi đầu chuẩn bị cắn một miếng, an ủi trái tim chua xót một chút, đột nhiên phát hiện cây kẹo đường trong tay có chút không đúng lắm, nhìn kỹ, mặt sau có một chút sợi đường xộp đã bị dính lại thành một nhúm, giỏi thật! Chẳng lẽ thằng nhóc này đã liếm trộm một miếng ở trong xe sao?

Lệ Đông Nhất lắc đầu, cắn một miếng.

Không ngờ cũng có ngày bản thân anh phải ăn thứ này, nhưng mà, mùi vị cũng không tệ.

Buổi tối, Lệ Đông Nhất tựa vào đầu giường đọc tài liệu, Nam Hợp dựa vào lòng Tân Đồng, nghe cô kể chuyện.

Đôi mí mắt của Nam Hợp choảng nhau một hồi, cuối cùng cũng khép lại, Lệ Đông Nhất cũng dẹp tài liệu đi.

Tân Đồng thu xếp xong cho anh bạn nhỏ, đắp chăn ấm, ánh mắt nhìn Lệ Đông Nhất dạt dào thâm ý, động tác cẩn thận xuống giường, đứng lên đi ra bên ngoài.

“Sao hôm nay em chủ động vậy?” Lệ Đông Nhất hôn cô, vừa ra khỏi phòng ngủ chính liền bế bồng cô lên.

Tân Đồng dựa đầu vào ngực anh, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?” Lệ Đông Nhất ngồi xuống giường của phòng ngủ bên cạnh, bày ra vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

“Ừ thì,” Tay Tân Đồng cởi áo ngủ của anh, ngồi lên người anh, “chúng ta có em bé đi.”

Em bé?

Từ lúc cô về nhà, họ không bàn lại vấn đề này nữa, ngoại trừ ngày đầu tiên, những lần quan hệ sau đó, lần nào Lệ Đông Nhất cũng rất thận trọng, làm từng bước một.

Lệ Đông Nhất ngồi dậy, đè thấp giọng, “Tân Đồng à, bây giờ em...”

“Em bây giờ rất tốt.” Tân Đồng hôn lên môi anh, ngăn anh đừng nói gì cả, “Chúng ta có thêm một đứa con nữa được không anh?” Cô gần như nài nỉ anh.

Trong lòng Lệ Đông Nhất làm sao lại không muốn chứ, muốn nhiều con hơn nữa, đáng yêu như Nam Hợp vậy đó, anh có thể cùng cô chăm sóc chúng trưởng thành, chỉ nghĩ thôi mà cảm giác hạnh phúc giống như lan tràn ra khắp lồng ngực rồi.

Nói xong, Tân Đồng mềm mại dựa vào anh.

Lệ Đông Nhất đưa tay vuốt ve tấm lưng trơn mịn của cô, “Có thể nói với anh hay không?”

“Nói gì?” Tân Đồng giả khờ.

Tay Lệ Đông Nhất dừng ở chỗ nào đó trên tấm lưng cô, “Sao lại muốn có em bé?”

Anh nghĩ rằng nỗi đau này sẽ kéo dài rất lâu, cho nên dù vết sẹo đã bị che đi, chỉ sợ Tân Đồng khổ sở, nên anh không định khơi dậy lại nó trước cô.

“Em chỉ muốn sinh con cho anh.” Tân Đồng trở mình, né tránh ‘ma trảo’ của anh, “Lần này em nhất định sẽ cẩn thận, anh phải bảo vệ mẹ con em cho tốt nhé,” Tân Đồng ngửa đầu, nghĩ nghĩ, “là ba mẹ con em.”

Lệ Đông Nhất không nói gì, lại lần nữa phủ lên người cô, cảm thấy lúc này nên dùng hành động để tỏ rõ quyết tâm là chính xác nhất.

“Không muốn,” Tân Đồng vội vàng né tránh đẩy anh ra, “anh vẫn chưa đồng ý với em mà.”

“Anh cam đoan sẽ bảo vệ ba mẹ con em, nhưng mà, trước tiên có phải nên tạo ra đứa thứ ba không?”

Sáng sớm Nam Hợp thức dậy, mắt còn mờ mịt nửa mơ nửa tỉnh, cái mũi nhỏ hít mấy cái, người bên cạnh là mẹ chứ không phải ai khác, vì thế cậu ngáp một cái, nhắm mắt ngủ tiếp.

Tân Đồng cũng đã thức, chỉ là lười cử động, bởi vì tối qua thực hiện kế hoạch ‘sản xuất em bé’ rất triệt để, toàn thân đến giờ vẫn không có chút sức lực, dứt khoát ôm Nam Hợp ngủ nướng.

Lệ Đông Nhất nấu xong bữa sáng liền vào đánh thức hai mẹ con.

Nam Hợp mắt nhắm mắt mở, ngáp không ngừng, Tân Đồng mặc áo len trắng và quần jean cho cậu, “Ai đây ta, sao đẹp trai quá vậy nè?”

Lệ Đông Nhất đứng một bên, đầu đầy đường đen, câu này chính là phương pháp hữu dụng nhất của Tân Đồng làm cho Nam Hợp lập tức tỉnh ngủ.

Vậy mà Nam Hợp rất khoái mấy câu như vậy, mắt lập tức mở to, lấp lánh như sao trời, giọng nói rõ ràng hơn nhiều, “Là Nam Hợp đó.”

“Cũng nên để Nam Hợp ngủ riêng thôi, mùa thu này con đã lên tiểu học rồi.” Lệ Đông Nhất vừa đưa sữa cho Tân Đồng vừa nói.

Tân Đồng dỏng tai nghe anh bạn nhỏ hình như vừa rửa mặt vừa hát, cô nói lớn hơn một chút, “Lên tiểu học cũng còn nhỏ mà, đến mùa thu cũng mới hơn sáu tuổi thôi, hơn nữa, vóc người của con cũng không dài lắm, giường lại lớn, cũng không phải ngủ không được mà.”

Lệ Đông Nhất biết cô rất yêu thương Nam Hợp, dứt khoát giơ tay đầu hàng, trong lòng không biết có nên trông mong đứa con thứ hai sớm đến không nữa.

Ăn sáng xong, Lệ Đông Nhất đưa Tân Đồng đi làm trước, sau đó đưa Nam Hợp đến trường.

Chị Vương hình như cũng vừa đến không lâu, nhìn thấy Tân Đồng, lập tức gọi cô lại, “Đồng Đồng, nghe nói có cô gái khá xinh xắn mới sáng sớm đã đến tìm em.”

Tân Đồng nhìn về phía chị Vương chỉ, “Niên Niên?”

Mắt Tân Niên Niên đỏ hồng, mí mắt có hơi sưng, “Sao vậy?” Tân Đồng đi lên nắm lấy tay cô.

“Chị,” Tân Niên Niên rất uất ức, “Lô Hàng và em chia tay rồi.”

“Cái gì?” Tân Đồng không thể tin được, “Không phải đang tốt đẹp sao?” Thời gian trước vẫn ổn lắm mà, sao lại như vậy.

“Là em không cần anh ấy,” Dáng vẻ Tân Niên Niên khá giận dữ, “Cha mẹ anh ấy đều có ý kiến với em, đều không đồng ý.”

“Sao không đồng ý chứ, không phải đã từng gặp em một lần rồi à, sao bây giờ lại không hài lòng?”

Tân Niên Niên để Tân Đồng lau nước mắt cho mình, “Cha mẹ anh ấy biết chuyện trước kia em có bệnh, cũng biết chuyện phẫu thuật, họ chỉ có Lô Hàng là con, sợ em không sinh con được, sẽ chặt đứt hương hỏa nhà họ.”

“Tầm bậy,” Tim Tân Đồng đau nhói, “Niên Niên của chúng ta tốt như vậy, hơn nữa, người lớn nhà bên đó cũng phong kiến quá đi, đúng là,” Tân Đồng án ngực, “Vậy Lô Hàng nói sao?”

“Anh ấy không nói gì cả, em cũng không muốn nghe, anh ấy hiểu thảo với cha mẹ như vậy, chắc chắn sẽ cảm thấy khó xử.” Tân Niên Niên nhăn mặt, “Chị, em có thể ở nhà chị mấy ngày không? Ngày 1-5 (quốc tế lao động) này em không muốn quay về trường học.”

“Đương nhiên là được, để chị nói anh rể em chuẩn bị bữa tiệc lớn cho em.”

“Anh rể nấu cơm à?”

“Tất nhiên, còn nấu ngon hơn cả chị.”

Đến tối, Tân Niên Niên cuối cùng cũng biết cái gì là bữa tiệc lớn, hai mắt rực sáng như đèn pha rồi ăn không ngừng, mọi phiền não gần như vứt ra sau đầu, khi buông đũa, sờ bụng, “Chị, em muốn khóc quá.”

“No quá hả?” Tân Đồng cười, chuẩn bị đi tìm thuốc kích thích tiêu hóa cho cô.

“Không phải,” Tân Niên Niên lắc đầu, “là ăn ngon quá, ngon đến nỗi em muốn khóc.”

“Dì út ngọc vậy, ăn ngon thì phải vui lên mới đúng chứ.” Nam Hợp cũng ra sức há miệng ăn cơm, cái miệng nhỏ bóng nhẫy hé ra ngậm lại cười nhạo Tân Niên Niên.

Lệ Đông Nhất thu dọn chén bát, Tân Đồng và Tân Niên Niên cùng với Nam Hợp ngồi trên sofa xem tivi, “Niên Niên, tối nay em ngủ một mình ở phòng sát vách được không?”

Tân Niên Niên nhìn vẻ mặt khấn trương của Nam Hợp, mỉm cười xấu xa nói, “Chị, em mới thất tình, chị ngủ chung với em được không?”

Quả nhiên Nam Hợp nhanh nhẹn đứng dậy, lấy cơ thể chắn lấy Tân Đồng, giang tay ra, giống hệt gà mái bảo vệ gà con mà giấu Tân Đồng ra sau lưng, “Mẹ là của Nam Hợp, phải ngủ cùng với con, lêu lêu dì út, dì út là người lớn, còn muốn ngủ chung với người khác.”

“Út là em gái của mẹ con, bây giờ út không vui, muốn ngủ chung với mẹ con, Nam Hợp, nhường mẹ cho út một đêm được không?”

Lệ Đông Nhất bên này rửa chén, đồng hồ tai lên nghe rất rõ ràng, trượt tay một cái, suýt nữa làm bể cái chén.

Tình địch năm nào cũng có, nhưng năm nay đặc biệt nhiều nha.

Nam Hợp đắn đo một hồi lâu vẫn lắc đầu kiên định, “Không được.”

Trong lòng Tân Niên Niên vô cùng buồn cười, ngoài mặt lại khổ sở, “Hả, sao vậy hả? Út muốn khóc quá.”

Nam Hợp vạch ngón tay, “Mẹ ngủ chung với Nam Hợp và ba rồi, nếu ngủ chung với dì út, thì chỉ có thể thêm một người mà thôi.”

Đương nhiên một lần mẹ ngủ chung với hai người là đủ rồi, Nam Hợp rất tự tin về điều này.

Lệ Đông Nhất không ngừng cười thầm trong bụng, được lắm con trai, Nam Hợp thắng rồi.

Nhưng mà, anh còn chưa cười ra mặt, chợt nghe Tân Niên Niên nói, “Vậy thì để mẹ ngủ chung với út và Nam Hợp được không? Út sẽ kể chuyện cười cho Nam Hợp nghe, còn có thể làm động tác của tình tình nữa, được không nào?”

Lần này, Nam Hợp lập tức ném ba câu ra sau đầu, “Được, con với út cùng ngủ với mẹ.”

Tân Đồng đã sớm nhịn không được, bị hai dì cháu mang ra bàn đi bàn lại, tranh tối tranh lui, cảm giác bản thân giống như chỉ được ôm gối mà không có quyền phát biểu ý kiến vậy đó.

Cô đi đến sau lưng Lệ Đông Nhất, ôm lấy eo anh, nhón chân hôn anh một cái, “Ngủ ngon, ông xã.”

Đêm nay, anh phải phòng không gối chiếc rồi.

47. Chương 47

“Ra ngoài.” Ánh sáng trong phòng mờ mờ, có tiếng gì nghe như bị đập nát, tiếng vang giữa u ám lan tràn, có chút vụn vặt và chói tai.

“Úy Nhiên, là anh.” Lục Vực bước vào, đi ngang qua đồng hồ trên sàn, kéo rèm cửa ra, khẽ nói.

“Sao anh lại đến đây?”

Lục Vực thở dài, ngồi xuống mép giường, “Đi phẫu thuật đi, được không?”

Hứa Úy Nhiên lắc đầu, “Em không đi làm cái chuyện vô ích đó đâu.”

Cô sờ đầu mình theo bản năng, tóc lưa thưa đến đáng thương, cô dứt khoát quăng bỏ chiếc mũ ngủ trang.

“Ít ra cũng đi làm kiểm tra, em cứ nằm lì ở đây, sao mà được?”

“Em không cần.” Hứa Úy Nhiên nằm nghiêng qua một bên, quay lưng về phía Lục Vực, “Anh đừng khuyên em nữa, nếu thật sự muốn tốt cho em, phiền anh đi ngay đi, xem như em xin anh, được không?!”

Lục Vực không nhúc nhích, anh tốn nhiều thời gian như vậy, cuối cùng mới tìm được cô, lại phát hiện cô biến thành bộ dạng thế này.

Không phải là không khổ sở, nhưng anh lại phát hiện bản thân không làm được gì.

“Hiện giờ y học phát triển như vậy, nhất định có cách mà.”

Hứa Ủy Nhiên quay đầu, nhìn anh, “Nếu bây giờ em nói với anh, mấy năm trước em đã làm phẫu thuật rồi, hơn nữa cũng đã đi kiểm tra, tế bào ung thư đã di căn rộng hơn rồi, anh còn bảo em đi nữa không? Anh cũng không cứu được em, phẫu thuật, bác sĩ đều không cứu được, hóa trị ư, ha ha, chẳng qua chỉ duy trì được mạng sống của em thôi, còn không hữu dụng bằng thứ này.” Cô ngồi dậy, kéo ngăn tủ ở đầu giường, mở lọ thuốc ra, trút vài viên thuốc giảm đau vào lòng bàn tay rồi rót ly nước trên tủ đầu giường, uống xuống.

Qua thật lâu, Lục Vực cứ đứng như vậy.

“Anh đi đi, đừng như vậy nữa, em muốn ngủ.” Cô mệt mỏi muốn chết, trong giọng nói chứa sự mệt mỏi nồng đậm.

Bước chân Lục Vực nặng hơn, giây phút xoay người giúp cô đóng cửa lại, anh nghe thấy Hứa Ủy Nhiên nói, “Anh, nếu có thể, em muốn gặp Tân Đồng.”

Tuy rằng cô không muốn gặp ai, không muốn bất cứ ai nhìn thấy bộ dạng sắp chết của mình, nhưng cô vẫn còn tiếc nuối.

Cô muốn gặp Tân Đồng, ý nghĩ này theo cô từ khi cô phát hiện mình mắc bệnh, lúc hết hi vọng điều trị, thì ý nghĩ đó ngày càng mãnh liệt hơn.

“Anh biết rồi.”

Cửa đóng lại, rèm cửa sổ vẫn như cũ không kéo lên, cô lại cảm thấy ớn lạnh, vì thế trùm kín chăn lên người mình.

Tân Đồng mấy ngày nay bận bịu với lễ bế giảng ở nhà trẻ Nam Hợp, quần áo, hoạt động chuẩn bị, quà tặng, cô đều đích thân chuẩn bị.

Tình cảm của Tân Niên niên và Lô Hàng khôi phục lại bình thường, gần đây do bận đi thực tập, dự định tốt nghiệp sẽ kết hôn.

Muốn hỏi là giải quyết như thế nào à? Đương nhiên là người nào đó lấy thân phận anh rể đứng chuẩn, đi gặp cha mẹ Lô Hàng. Cha mẹ Lô Hàng chỉ làm ăn buôn bán nhỏ các vật dụng kim loại, đối với bọn họ mà nói thì Lệ Đông Nhất không khác gì Đức Phật, chỉ cần nịnh nọt lấy lòng được anh thì còn lo gì chuyện tiền chảy vào như nước. Hơn nữa, Lô Hàng thật sự rất yêu Tân Niên Niên, thời gian này lại làm ầm ỹ lên, hai người họ cũng mệt mỏi, cứ nghe theo anh đại đi.

Tân Đồng cũng khuyên Niên Niên, Lô Hàng thương cô lâu như vậy, lúc trước cô khỏi bệnh liền thi vào trường đang theo học, không phải muốn ở bên cạnh Lô Hàng sao, một chút khó khăn ấy có đáng là gì?

Luôn cảm thấy người kế tiếp mới là tốt nhất, ai biết có phải đúng như vậy không, có phải thật sự đợi được người kế tiếp hay không chứ?

Chỉ bằng hãy nắm chặt hiện tại.

Nam Hợp cao hơn, sau cửa có treo thước đo chiều cao hàng năm của cậu, một mùa hè trôi qua, hình như vóc người của cậu lại cao lên không ít.

Trong lòng Tân Đồng rất vui, ngày nào tâm trạng cũng thoải mái, làm cho Lệ Đông Nhất cười cô suốt.

Mỗi lần đo chiều cao cho Nam Hợp, nếu con số tăng lên, Tân Đồng còn vui hơn cả Nam Hợp.

“Có lẽ sau này, à không đúng, mà nhất định mẹ sẽ là người lùn nhất nhà.” Lúc Tân Đồng nói câu này, từ vẻ mặt đến giọng nói đều không có vẻ buồn bã nào.

Nam Hợp cho cô một chiếc ôm an ủi, “Mẹ, đến lúc đó Nam Hợp đã thành người đàn ông chân chính rồi, có thể bảo vệ cho mẹ.”

Khi thời điểm nóng nhất của mùa hè sắp đến, Tân Đồng nhận được điện thoại của Lục Vực.

Sau khi cô cúp máy, vẻ mặt có hơi ảm đạm.

“Xảy ra chuyện gì vậy em?” Lê Đông Nhất cắt một miếng dưa hấu đưa đến bên miệng cô.

Tân Đồng lắc đầu, “Là Lục Vực, anh ấy nói có chút chuyện.”

“Muốn anh đi cùng em không?”

“Không cần đâu, em tự đi xuống được rồi.”

Trong điện thoại Lục Vực nói anh đang đứng dưới lầu.

Lê Đông Nhất cũng không để tâm, anh cầm áo khoác thêm vào cho cô, “Tối rồi bên ngoài lạnh lắm.”

Tân Đồng khẽ hôn anh, “Em xuống dưới một lát, anh đi xem Nam Hợp tắm xong chưa nhé.”

Anh bạn nhỏ bây giờ đã biết xấu hổ, lúc tắm đều đòi tự tắm một mình.

Mặc dù có chút mất mát, nhưng Tân Đồng biết, sớm muộn gì ngày này cũng đến.

Mang theo chút thương cảm như vậy xuống lầu, Lục Vực đã đứng ở cửa cầu thang.

“Tân Đồng,” Lục Vực tiến lên vài bước sóng vai với cô, dẫn đo rồi lên tiếng, “Cám ơn em gần đây đã đi thăm ba.”

Hộ lý nói với anh, gần như một tuần Tân Đồng đến một lần, lúc đi, tâm trạng của Hứa Thuấn đều ổn định đến kỳ lạ, đôi khi còn quan sát Tân Đồng rất lâu, để cho Tân Đồng cắt móng tay, đọc sách cho ông nghe nữa.

Nếu tiếp tục kiên trì như vậy, nói không chừng Hứa Thuấn có thể về nhà để tịnh dưỡng.

Lục Vực nghe xong, trên mặt lại không có vẻ vui mừng.

Tình hình hiện giờ, sao có thể dẫn ông về nhà tĩnh dưỡng được, ai sẽ chăm sóc cho ông?

Tuy rằng ở bệnh viện không bằng ở nhà, nhưng với ông mà nói, ở nhà cũng không ấm áp hơn bệnh viện là bao.

Tân Đồng ngửa đầu, thấp giọng nói, “Tôi chỉ làm thay cho mẹ thôi.”

Đó dù sao cũng là người mà mẹ từng yêu, tuy rằng không thể bên nhau, nhưng nếu bây giờ mẹ biết ông ấy lâm vào hoàn cảnh thế này, có lẽ mẹ cũng không muốn nhìn thấy đâu.

“Anh đến là muốn nói, nếu em có thời gian, có thể đi gặp Hứa Úy Nhiên một lần được không?”

“Anh có biết là tôi không muốn...”

“Tân Đồng, Úy Nhiên khó qua khỏi, có lẽ không gắng gượng được bao nhiêu thời gian nữa đâu.” Coi như là tội nghiệp cho cô, hoặc là để cho người làm anh trai như anh thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của cô đi, cũng không được sao? Lục Vực hít sâu một hơi, “Nó giống mẹ, đều bị ung thư, chẳng qua phát hiện bệnh sớm hơn, lúc đầu phải cắt bỏ tử cung, ổn định được vài năm, hiện giờ tế bào ung thư đã di căn, anh, anh nên phát hiện sớm hơn, cái gì nó cũng không chịu nghe anh nói, từ lúc anh bắt nó ra nước ngoài, nó đã không còn tin anh nữa.”

Anh chỉ nói cô không hiểu chuyện, lại không biết cô che giấu nhiều bí mật như vậy.

“Là cô ấy nói muốn gặp tôi à?”

“Ừ,” Lục Vực gật đầu, “Em đồng ý không?”

Tân Đồng nhìn anh, “Tôi sẽ gặp.”

Mắt Lục Vực sáng lên, “Cám ơn em.”

“Không còn chuyện gì nữa, tôi về đây.” Tân Đồng gật đầu chào, “Tạm biệt.”

Lục Vực cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút, bước chân cũng nhanh nhẹn thoải mái hơn.

Tân Đồng và Lục Vực cũng không đi xa lắm, lúc cô đi trở về, hành lang sáng đèn, hắt ra một bóng người nhỏ bé.

“Mẹ!” Nam Hợp mặc áo ấm, chạy lạch bạch tới.

Tân Đồng ôm cậu, anh bạn nhỏ vừa mới tắm xong, trên người đều là mùi sữa tắm dễ chịu, Tân Đồng hít một hơi, cảm thấy yên ổn không ít.

“Ba đâu?” Cô nắm tay anh bạn nhỏ lên lầu.

“Ba đang tắm.” Nam Hợp bấm tắt đèn ở hành lang.

Tân Đồng sờ túi, “VẬY CHÚNG TA PHẢI ĐỨNG ĐÂY ĐỢI MỘT LÁT RỒI.”

Không mang chìa khóa, lúc đi Nam Hợp cũng đóng cửa.

“Nam Hợp, cử động đi con, coi chừng muỗi chích.” Tân Đồng dạy cậu tùy tiện vẫy cánh tay, lắc lắc chân, anh bạn nhỏ học được cái mới đã vui sướng khoa tay múa chân, nhẩy một điệu nhảy không biết tên, trong miệng còn hát lẩm nhẩm, khi thấy Tân Đồng cười, lại cố gắng phô diễn nhiều hơn.

Lệ Đông Nhất tắm xong, chợt nghe thấy tiếng cười của hai mẹ con ở bên ngoài, anh hấp tấp quần khăn tắm, chạy ra mở cửa.

Nam Hợp chạy ào vào phòng ngủ trước, còn lại Lệ Đông Nhất và Tân Đồng mặt đối mặt.

“Anh ta nói gì vậy, có muốn kể với anh không?” Lệ Đông Nhất vừa lau tóc vừa hỏi.

Tân Đồng suy nghĩ một chút, “Tí nữa đi, để em đi lau tóc cho Nam Hợp đã.”

Dỗ Nam Hợp ngủ xong, Tân Đồng mới đi ra phòng khách.

Lệ Đông Nhất ngồi ở sofa, Tân Đồng đi qua đó, kê đầu lên đùi anh.

“Có chuyện gì muốn nói với anh hửm?” Lệ Đông Nhất vén tóc Tân Đồng, để lộ đôi tai xinh xắn.

Tân Đồng ngồi dậy, “Ồ thì, Hứa Ủy Nhiên ở trong lòng anh là loại người thế nào?”

Đây là lần đầu tiên cô nhắc đến Hứa Ủy Nhiên như vậy, không hề giống với trước kia, cô cố gắng né tránh.

Về mặt Lệ Đông Nhất nghiêm túc, “Cô ta à? Sao đột nhiên lại nhắc đến cô ta?”

Tân Đồng cúi đầu, “Anh trả lời đi.”

“Em biết cô ta ở đâu à?” Đường như Lệ Đông Nhất muốn đứng phắt dậy, tay nắm thành quyền, gân xanh lộ ra.

Với anh mà nói, Hứa Ủy Nhiên tuyệt đối không phải là sự tồn tại tốt đẹp gì.

Lần đầu tiên gặp cô, nghĩ rằng cô chính là đối tác tốt, hai người họ đều có mục đích riêng, cũng không phải loại người coi trọng tiểu tiết, chí ít cũng biết đại thể, biết nắm hay buông.

Về sau, lại liên tiếp lừa dối, bao nhiêu người bị cuốn vào chứ? Anh giúp cô cướp lấy công ty, cô lại không biết tốt xấu.

Sau đó đến chuyện Tân Đồng sẩy thai, sự chán ghét của anh đối với cô đã lên đến mức cực hạn.

Thậm chí, còn mang theo chút căm hận.

Tân Đồng nhanh chóng đưa tay xoa ngực anh, “Chúng ta vẫn tốt mà, chuyện đó đừng truy cứu nữa.”

Lệ Đông Nhất bắt lấy tay cô, hạ giọng nghe như tiếng thở dài, “Anh biết rồi.”

“Cô ấy bệnh rồi, là ung thư, rất nghiêm trọng, em muốn đi thăm cô ấy.” Tân Đồng khề nói.

“Gi?” Lệ Đông Nhất vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Tân Đồng thở dài, “Em cũng không rõ lắm, là Lục Vực nói.”

“Muốn anh đưa em đi không?”

“Không cần đâu, em nhích chút thời gian rảnh, đi xem tình trạng thế nào rồi nói sau.”

48. Chương 48

“Đi ra ngoài đi.” Hứa Úy Nhiên nói với Cao Lệ. Cao Lệ để đệm chân đã chuẩn bị trong tay xuống, ánh mắt mập mờ rồi sau đó mang theo ý tứ cảnh cáo, liếc nhìn Tân Đồng một cái, dường như không cam lòng, đi ra ngoài.

Về mặt Tân Đồng vẫn bình tĩnh như trước, đi đến trước mặt Hứa Húy Nhiên.

“Xem ra lời nói của anh trai vẫn rất hữu dụng,” Hứa Úy Nhiên mỉm cười, nhưng nhìn thế nào cũng chứa sự chua xót trong đó, chỉ chiếc ghế bên giường, “ngồi đi.”

Trên đầu cô không đội mũ, tóc rụng hết không còn cọng nào, màu môi nhợt nhạt, viền mắt thâm quầng, không tìm thấy chút gì còn sót lại của bộ dạng người phụ nữ trước kia, mỗi một cử chỉ đều rất hấp dẫn.

Thời gian đúng là một trò cười tràn ngập châm biếm lại đặc biệt tàn nhẫn.

Chẳng qua chỉ có mấy tháng, cuộc đời liền biến con người thành ra bộ dạng như thế.

Tân Đồng không nhúc nhích, cũng không ngồi xuống, chỉ thản nhiên nói, “Chị muốn nói gì với tôi?”

Khóe miệng Hứa Úy Nhiên nhếch lên, “Trước kia, mẹ thường nói với tôi, sau này nếu mẹ và ba chết đi, trên đời này chỉ có một mình anh trai là người cùng huyết thống với tôi, phải sống nương tựa vào nhau. Cô thấy rồi đó, tôi không còn bao nhiêu thời gian nữa, nếu cô đã biết chuyện này, những lúc cần thiết, cô có thể chăm sóc anh ấy không?”

Không chỉ có một mình cô là có cùng huyết thống với Lục Vực, còn có một người nữa, là người cô đã từng rất hận, nhưng bây giờ không thể không cầu xin người đó, phó thác cho người đó chăm sóc anh trai mình.

Tân Đồng ngẩn người, chưa nói đồng ý, cũng không từ chối.

“Sao thế, có phải cảm thấy tôi vẫn còn lòng tính toán hay không? Ha ha, suy cho cùng, thứ chúng ta quan tâm chỉ còn lại một mình anh ấy. Trước kia, là tôi và anh ấy không đủ thân thiết, tôi từng trách anh ấy, giận anh ấy, nhưng không ngờ rằng mình sẽ từng bước đi đến ngày hôm nay,” Hứa Úy Nhiên giương mắt nhìn Tân Đồng, “Cô không muốn à? Nói sao thì anh ấy cũng đã làm cho cô rất nhiều chuyện, cho dù là báo đáp cũng không được sao?”

“Anh ấy đã lớn rồi, có thể tự chăm sóc mình, nhưng nếu cần thiết, tôi sẽ làm vậy.” Đây là nhượng bộ lớn nhất của cô, không thể làm hơn thế nữa.

Hứa Úy Nhiên gật đầu, “Cám ơn cô.”

“Nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi đây.” Lồng ngực Tân Đồng khó chịu, hít thở cũng rất tốn sức.

“Tân Đồng,” Hứa Úy Nhiên gọi Tân Đồng lại, “Tôi nợ cô ba chữ, nhưng tôi sẽ không nói với cô đâu.”

Cô cố tình tìm Tân Đồng mang thai hộ, cố ý bảo Cao Lệ gạt Tân Đồng nói đứa bé đã chết, cũng cố ý lên đố thuốc Tân Đồng uống thành ma túy, đúng vậy, cô xấu xa, cô làm như vậy đó. Chấp niệm quá sâu, cho dù trong lòng cô biết điều đó là sai, nhưng vẫn tiếp tục làm như vậy.

“Tốt thôi,” Tân Đồng quay đầu lại nhìn cô, “bởi vì tôi cũng không định tha thứ cho cô.”

Chết không phải là cách thức có thể chấm dứt tất cả, đã gây nên lỗi, những tổn thương để lại mãi mãi vẫn còn nguyên đó.

“Ha ha, cô thay đổi nhiều lắm,” Hứa Úy Nhiên cười ra tiếng, cười ra nước mắt, “Cô đi đi.”

Đời này vậy là đến đây thôi, sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Cao Lệ vẫn đứng ngoài cửa, không đi xa lắm.

Tân Đồng vừa ra tới, bà liền khẩn trương chạy ào vào phòng xem Hứa Ủy Nhiên thế nào, sau đó, bà mở cửa đuổi theo Tân Đồng.

Tân Đồng nghe thấy tiếng bước chân, cô dừng lại theo bản năng.

“Đều tại mày, đều tại mày,” bà không đến gần, chỉ đứng chửi đổng, “Mày với con gái mẹ hèn hạ của mày, cướp hết mọi thứ của cô chủ, hủy hoại cả đời cô chủ.”

Tân Đồng cụp mắt, tay siết chặt thành quyền, rồi thả ra, chợt giáng cho Cao Lệ một cái tát.

Âm thanh lạnh lạnh trong không gian yên tĩnh đặc biệt vang dội.

“Mày đánh tao? Đứa con hoang như mày mà dám đánh tao?!” Cao Lệ ôm mặt, vẻ mặt không tin.

Tân Đồng nhặt lấy túi xách, phủi phủi bụi, “Tôi muốn làm như vậy từ rất lâu rồi, bà đã gạt tôi, vừa rồi còn sỉ nhục tôi và mẹ tôi. Hứa Ủy Nhiên biến thành như hôm nay, bà hãy ngẫm lại thử xem, bà có bao nhiêu phần trách nhiệm trong đó?!”

Một cô gái trẻ tuyệt vọng bất lực, bị truyền bá những tư tưởng thù hận thế này, cuối cùng bước ra từ trong đau đớn, nhưng toàn thân lại mọc đầy gai nhọn, đâm bị thương những người khác, cũng không tránh khỏi việc làm đau chính mình.

Cao Lệ đại ra, Tân Đồng đi vài bước, vẫy tay, gọi taxi.

“Cô đi đâu?”

Tân Đồng nói địa điểm, chiếc xe lao nhanh đi.

“Cô đến rồi à?” Hộ lý chỉ vào bên trong, “Còn đang ngủ.”

Hứa Thuấn ngủ rất say, ngủ cũng không ngon lắm, một góc chăn rớt xuống đất, Tân Đồng đi qua, chỉnh chăn lại cho ngay ngắn giúp ông.

“Mấy thứ này là cho cô, vất vả cho cô rồi,” Tân Đồng đóng cửa lại, “Sau này tôi sẽ không đến nữa.”

Hộ lý ngạc nhiên, “Không đến nữa ư?”

“Phải.” Tân Đồng để hoa quả và quà lên ghế, “Không đến nữa.”

Giúp mẹ làm xong một phần trách nhiệm rồi, cô đã an tâm.

Hứa Ủy Nhiên vẫn cứ như vậy, nên buông xuống thôi.

Yêu hay hận, tất cả đều nên chấm dứt tại đây.

Lệ Đông Nhất vẫn luôn đợi điện thoại của Tân Đồng để cùng cô đi mua quà cho lễ bế giảng ở nhà trẻ Nam Hợp.

Kết quả không đợi được Tân Đồng, người đến lại là người của Lệ Biên Thành.

Xe chạy đến nhà lớn họ Lệ, kết quả thấy được không ít gương mặt “xa lạ”.

Hai người ở sô pha, không phải là vợ hai của Lệ Biên Thành cùng con gái của bà sao?

“Đây nhất định là Đông Nhất rồi?” Cô gái mỉm cười bước tới, “Chị là Lệ Kỳ.”

Lệ Đông Nhất nghiêng người qua một bên né tránh, “Xin chào.” Giọng điệu khách sáo và xa cách.

Sắc mặt Lệ Biên Thành nặng nề, “Đây là chị gái anh, sao anh lại xem như người ngoài vậy hả?!”

“Phải vậy không?” Khóe miệng Lệ Đông Nhất cong lên một vòng cung đầy mỉa mai, nếu anh nhớ không lầm, cách đây không lâu, Lệ Biên Thành còn bởi vì tấm ảnh cùng lá thư nức cười nào đó mà hoài nghi thân phận của anh.

Lệ Biên Thành ho khan vài tiếng, “Tôi gọi anh tới...” Còn nói chưa xong thì Lệ Thịnh và Đặng Lị cũng vừa đến.

“Ba, sức khỏe của ba vẫn ổn chứ?” Đặng Lị đặt quà cáp chuẩn bị cho Lệ Biên Thành xuống, chạy nhanh qua đó dìu ông.

Lệ Thịnh chào một tiếng theo lệ thường, “Ông nội.”

“Đúng lúc đó, đã đến cả rồi,” Lệ Biên Thành ngồi xuống sô pha, “hôm nay mọi người đều tới đủ cả, tôi sẽ phân chia tài sản, lập một tờ di chúc, luật sư Vương, lấy ra đây.”

“Ba!” Đặng Lị nhanh chóng chạy đến ngăn ông lại, “Sức khỏe ba còn tốt mà, lập di chúc gì chứ.”

Lệ Kỳ cũng đi tới, “Đúng đó, ba, con và mẹ đến chỉ là muốn thăm ba một chút, không có ý gì khác, ba làm như vậy, kêu mẹ phải nghĩ sao đây?”

Lệ Biên Thành vung tay, ý bảo mọi người đừng nói gì nữa, “Chuyện này tôi nghĩ vậy là muộn rồi đó, tôi đã quyết định rồi.”

“Công ty này là trước kia Lệ Đông Nhất một tay cứu vãn, công lao của nó là lớn nhất, luật sư Vương, ông nói xem, luận công lao, Đông Nhất nên được bao nhiêu?”

Luật sư Vương đang chuẩn bị báo con số đã nghĩ từ trước cho ông Lệ, Lệ Đông Nhất đã lên tiếng cắt ngang, “Tôi không còn là người của Lệ thị, mấy thứ đó không liên quan gì đến tôi.”

Trước đây, hoạt động kinh doanh của Lệ thị theo kiểu cũ, anh liền đề nghị bỏ hết, thay đổi hoàn toàn làm lại từ đầu lần nữa, bị Lệ Biên Thành trách mắng rất nhiều. Ôn Hình thấy ngày nào tâm trạng của Lệ Biên Thành cũng không tốt, liền xin Lệ Đông Nhất nghĩ cách.

Công ty sản xuất của Hứa Thuấn là đứng đầu, mô hình cũng du nhập từ nước ngoài về, nhưng bởi vì sự kiện tự sát của vợ ông ta, mẹ của Hứa Ủy Nhiên, cổ phiếu rất giá mạnh, uy tín cũng sụt giảm không ít, công ty cũng lâm vào hoàn cảnh khó khăn.

Lệ Đông Nhất quyết định tiếp nhận lời đề nghị hợp tác của Hứa Ủy Nhiên.

Khi đó, mặc dù tinh thần của Hứa Thuấn không tốt, nhưng vẫn khôn khéo như trước, không dám tùy tiện tin tưởng Lệ Đông Nhất, trừ phi Lệ Đông Nhất trở thành con rể của ông.

Lệ thị phát triển cho tới hôm nay, có thể nói, phần lớn đều là công lao của Lệ Đông Nhất.

“Nói bừa, sao lại không liên quan đến anh?!” Lệ Biên Thành ra hiệu bảo luật sư Vương tiếp tục.

Lệ Đông Nhất cũng không mua nợ vào người, “Vậy nếu mọi người có hứng thú cứ từ từ phân chia, tôi về đây.”

“Đông Nhất!” Lệ Biên Thành run run đứng dậy, đi đến trước mặt anh, “Nếu anh không trở về Lệ thị, cũng đừng bức Lệ thị đến đường cùng.”

Lệ Đông Nhất cười, “Đường cùng à? Hình như ông đã quên, trên thương trường từ trước đến giờ đều là kẻ thắng làm vua.” Mắt anh tràn trề thâm ý nhìn Lệ Thịnh và Đặng Lị, “Họ phát lương cho tôi, tất nhiên tôi phải suy nghĩ cho họ, tranh thủ lợi ích lớn nhất cho họ chứ.”

Anh bước ra khỏi cửa, ý cười trên mặt rồi cuộc cũng từ từ lạnh đi.

Nhưng mà, chính là như vậy đấy.

Gọi điện hẹn chỗ với Tân Đồng xong, Lệ Đông Nhất lái xe đi tìm cô.

“Sao vậy anh?” Tân Đồng thấy sắc mặt anh không tốt, có chút lo lắng.

Lệ Đông Nhất mỉm cười trấn an, “Không sao, đi nào, chúng ta đi xem có thứ gì tốt?”

Trung tâm thương mại rất lớn, Tân Đồng không vội đi thẳng đến tầng đồ chơi trẻ em, lúc ở chỗ này đợi Lệ Đông Nhất, cô đã tự mình đi dạo một vòng.

“Em chăm một bộ đồ, anh giúp em xem thử nhé?”

Lệ Đông Nhất gật đầu, hiếm khi Tân Đồng chủ động đòi mua đồ, đương nhiên anh đồng ý rồi.

Kết quả, “Mặc thử thôi mà!” Tân Đồng gọi người bán lấy đồ xuống, đẩy Lệ Đông Nhất vào phòng thử đồ, còn bản thân thì ngồi trên sofa trong gian hàng.

Lệ Đông Nhất thay đồ xong bước ra.

Tân Đồng nghe thấy rõ ràng cô nhân viên hít sâu một hơi, cô ngẩng đầu, cất điện thoại, bước nhanh đến chỗ anh, nhìn trái phải một hồi, “Em nói rồi mà, nhất định rất hợp.” Cô nhón chân hôn chụt anh một cái, “Đẹp trai lắm!”

Cô xoay người, “Phiền cô gói lại giúp chúng tôi được không?”

Giá không hề rẻ, Tân Đồng lại rất vui vẻ viết chi phiếu, ký tên.

“Sao lại mua đồ cho anh vậy?”

Tân Đồng mỉm cười thần bí, kéo anh lên lầu, “Anh đoán xem?”

“Em làm sai chuyện gì à?” Lệ Đông Nhất nghiêng đầu, “Nếu không, thì là Nam Hợp phạm lỗi rồi?”

Mỗi lần hai mẹ con này làm sai chuyện gì, nhất định trước tiên sẽ biểu hiện gì đó, à, là biểu hiện có chút khác thường.

“Đều không phải!” Tân Đồng mỉm cười, nheo mắt nói, “Lệ Đông Nhất,” cô dừng một chút, “sinh nhật vui vẻ.”

Sinh nhật à?

Lệ Đông Nhất nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra.

Đã lâu rồi anh không ăn mừng sinh nhật, sinh nhật mọi năm bắt quá chỉ tặng một bó hoa cho mẹ, chuẩn bị món quà, nhưng đây đều là chuyện của trợ lý.

Lòng anh có chút chua xót, vẻ mặt khó diễn tả.

Tân Đồng ngó người, “Anh không vui à?”

Lệ Đông Nhất nhìn cô, ánh mắt vẫn sâu sa như thường, hình như muốn xuyên thấu ánh mắt cô, vọng vào trái tim cô.

Tân Đồng bị anh kéo ôm vào lòng, “Anh rất vui,” anh cúi đầu hôn cô, “thực sự rất vui.” Giọng anh trầm hẳn đi.

Tân Đồng xấu hổ, tầng này nhiều người qua lại, vội vàng kêu anh buông ra.

Trong mắt anh hình như có vẻ giận, thấy cô sợ hết hồn, “Em muốn uống trà sữa.” Cô chỉ sau lưng anh.

“Để anh mua.” Lệ Đông Nhất kéo tay cô đi.

Anh không thích uống đồ ngọt, nên tự mình gọi một ly trà chanh.

Kết quả, Tân Đồng uống một hớp, chè ly của mình quá ngọt, cô đổi với Lệ Đông Nhất rồi uống sạch ly trà chanh của người nào đó.

Chọn quà cho Nam Hợp cũng không khó, nhân viên cửa hàng rất nhiệt tình, luôn miệng giới thiệu và gợi ý.

“Cháu ở nhà bao nhiêu tuổi? Là trai hay gái?”

“Mời hai vị xem thử chiếc ô tô này đi, rất nhiều anh bạn nhỏ thích nó.”

...

Lên xe, Lệ Đông Nhất gọi điện cho trợ lý Từ, biết quà và hoa đã được đưa tới chỗ ở mới của Ôn Hình, anh cảm thấy yên tâm.

“Từ Sâm lại làm việc cho anh à?”

Lệ Đông Nhất cười, “Ừ, lúc đầu cậu ta ở lại Lệ Thị có một số thủ tục phải làm, anh cũng chưa ổn định, nên trễ một thời gian, sao em?”

“Sức hút của anh lớn thật.” Tân Đồng tán thưởng, “Hay là chúng ta đến nhà mẹ ăn cơm đi?”

Tay Lệ Đông Nhất đặt trên vô lăng, “Tân Đồng, ba anh đã đón mẹ hai về, chắc mẹ anh không thể quay về nhà họ Lệ rồi.”

Lệ Kỳ tuyệt đối không phải mới vừa về, dự đoán sẽ có một trận tranh giành tài sản, hai mẹ con này cũng thật sự thiếu kiên nhẫn, giờ này mà đã dòm ngó gia sản của nhà họ Lệ rồi, thế nào cũng đấu một trận với Đặng Lệ. Mặc dù anh chẳng cần những thứ này, nhưng anh nhìn ra được, mẹ anh thật sự còn có chút kỳ vọng với Lệ Biên Thành, dù sao cũng ở bên nhau lâu như vậy, ít nhiều gì cũng có tình cảm.

Tân Đồng ôm lấy anh, “Không sao, mẹ còn trẻ đẹp mà, nói không chừng nay mai có thể tìm ba mới cho chúng ta, đến lúc đó anh không nên phản đối.”

Lệ Đông Nhất cười, “Nếu đúng là như vậy, anh vui còn không kịp nữa là, anh không muốn mẹ anh cô đơn.”

Tuy có Nam Hợp thường xuyên đến chơi, hai người họ cũng hay đến, nhưng suy cho cùng cũng không bằng chuyện có một người bạn già ở bên cạnh.

Lệ Đông Nhất gọi điện thoại cho Ôn Hinh, xe quay đầu, chạy về hướng nhà bà.

Gõ cửa, người ra mở lại là Nam Hợp.

Nam Hợp mặc bộ complet, tóc cũng vuốt keo, chải chuốt rất cẩn thận, thoạt nhìn rất chín chu.

“Ba, sinh nhật vui vẻ.” Anh bạn nhỏ giơ bó hoa trong tay ra.

Lệ Đông Nhất đương nhiên bất ngờ, xoay người bế anh bạn nhỏ lên, hôn một cái thật mạnh, “Cám ơn con trai.”

Ôn Hinh và Tân Đồng đứng cùng nhau, nhìn hai cha con rồi cười.

Hôm nay có rất nhiều ngạc nhiên, mãi cho đến lúc dùng cơm, tâm tình của Lệ Đông Nhất vẫn chưa ổn định trở lại.

“Ba, bánh kem này là con và mẹ cùng nhau làm đó.” Nam Hợp ôm hộp bánh, bước tới, bày ra vẻ mặt đòi khen thưởng nhìn Lệ Đông Nhất.

Tiệm bánh có cung cấp dịch vụ tự mình làm bánh, Tân Đồng muốn tự mình làm, có lòng càng đáng quý hơn, nhưng không biết hiệu quả sẽ như thế nào.

Tân Đồng cười, “Mở ra nhanh đi con, để ba và bà nội nhìn một cái nào.”

Chiếc bánh không lớn, thời tiết nóng nực, sợ ăn không hết, hình dáng cũng đơn giản, thậm chí hơi xấu nữa, mặt trên nhìn thấy rõ bốn viên kem tròn tròn, “Đây là bà nội, đây là ba và mẹ,” Nam Hợp chỉ viên kem lớn nhất, nằm giữa ba viên kem còn lại, “còn đây là Nam Hợp.”

Bốn chữ “sinh nhật vui vẻ” là Tân Đồng viết, Lệ Đông Nhất có thể nhận ra cái này.

Lúc dùng cơm giữa chừng, Nam Hợp đã biến thành con mèo nhỏ, trên mặt dính toàn kem, Tân Đồng vừa mới lau xong cho cậu, liền dính tiếp, dứt khoát không quan tâm nữa.

Con mèo nhỏ thì con mèo nhỏ vậy.

49. Chương 49

Nghỉ hè, Lệ Đông Nhất cùng Tân Đồng và Nam Hợp đi du lịch. Lúc về, Ôn Hinh gọi họ đến ăn cơm.

“Đông Nhất, Đồng Đồng, để mẹ giới thiệu một chút với hai con, đây là giáo sư Chu ở trường Đại Học Khoa Học Tự Nhiên.”

Người đàn ông lịch sự bên cạnh đưa tay ra bắt tay với Lê Đông Nhất, “Chú tên Chu Tự,” rồi dời mắt về phía Tân Đồng, “cháu là Tân Đồng đúng không?”

Tân Đồng gật đầu, mỉm cười. Vốn đang lo Ôn Hình không đi chơi cùng được, hiện giờ ngấm lại, đúng là một sự ngạc nhiên lớn, cô và Lê Đông Nhất xem như có thể yên tâm được rồi.

“Chú có mang quà cho Nam Hợp, sao không thấy Nam Hợp vậy?” Chu Tự hỏi.

Ôn Hình kể với ông về Nam Hợp nhiều nhất, ông cũng không thích lần đầu tiên gặp mặt đã tùy tiện tặng quà, nhưng trẻ con thì không sao.

“Mấy hôm nay Nam Hợp chơi suốt, nên ở nhà ngủ bù rồi.” Tân Đồng mỉm cười, thay Nam Hợp nói cảm ơn, nhận quà rồi cùng Lê Đông Nhất ngồi xuống ở đối diện.

Lúc ăn cơm, thiện cảm của Tân Đồng dành cho vị giáo sư Chu này càng lúc càng nhiều, cô lén quan sát Lê Đông Nhất, thấy anh hình như cũng rất vui.

Trường tiểu học của Nam Hợp ở ngay gần nhà, đi lại cũng rất tiện, chủ yếu là cô và Lê Đông Nhất vừa đi tham quan, trang thiết bị của trường cũng không tệ.

“Sau này Nam Hợp có thể tự đi học, ít nhiều rèn luyện cho con một chút.” Lê Đông Nhất cùng Tân Đồng đi chậm chậm vào nhà.

Tân Đồng nhíu mày: “Vậy ổn không?”

Dù sao cũng phải đưa đón mấy lần chứ, chừng nào quen thuộc rồi hãy tự đi?

Lê Đông Nhất gật đầu, “Thì cứ thử trước xem sao.”

Đây là bước đầu tiên để anh bạn nhỏ trưởng thành hơn, vậy thì hãy bắt đầu từ đây đi.

Ai cũng không ngờ, chỉ thử như vậy một lần đã hồng hết.

Hai ngày trước cũng khá tốt, mặc dù anh bạn nhỏ hơi thất vọng, nhưng bởi vì trước đó ba đã dẫn cậu đi đi về về mấy lần, thật ra cũng biết đường rồi, cậu ưỡn ngực, lưng mang cặp sách, tự mình đi học.

Lê Đông Nhất lên đi theo sau, nhìn cậu bước vào cổng trường mới quay về.

Nhưng hôm nay, đáng lẽ Nam Hợp phải về nhà rồi nhưng cậu lại chưa về.

Trong lòng Tân Đồng lơ mơ cảm thấy bất an, cầm điện thoại, “Em vừa mới gọi điện cho cô giáo, cô bảo Nam Hợp cùng mấy bạn khác đã về cách đây nửa tiếng rồi.”

“Để anh đến trường đón con.” Lê Đông Nhất không nói gì thêm, tháo tạo dề, cầm chìa khóa lên liền ra ngoài.

Phòng học đã trống không, sân thể dục cũng không còn một bóng người, dọc đường anh đến đây cũng không thấy Nam Hợp.

Lúc Nam Hợp đi đường luôn luôn chăm chú, sẽ không chạy nhảy lung tung, nếu đang trên đường về nhà, đáng lẽ phải sớm gặp được mới đúng.

Lê Đông Nhất luống cuống, vẻ mặt vẫn trấn tĩnh, đi tới đồn công an gần nhất báo án trước, rồi gọi điện thoại cho Từ Sâm, điều tất cả những ai có thể dùng được, bắt đầu đi tìm Nam Hợp.

Toàn bộ hình thu được ở siêu thị gần trường học, camera ngay cổng trường đã kiểm tra hết, nhưng chỉ có một đoạn ngắn hình ảnh của Nam Hợp, bóng dáng nho nhỏ, chỉ chớp mắt liền không thấy tăm hơi.

“Chắc chắn là đã ra khỏi trường, đây là con đường ở bên trái trường học,” công an thụ lý án chỉ vào màn hình mờ mờ, “Cậu bé quay đầu lại, chắc là có người gọi cậu, theo suy đoán của tôi, người này có lẽ là kẻ tình nghi mà chúng ta đang tìm.”

“Anh Lê, hy vọng anh có thể cung cấp cho chúng tôi một danh sách, ví dụ như đối thủ trong kinh doanh, hoặc người nào khác để giúp chúng tôi thu hẹp lại phạm vi tìm kiếm, nhanh chóng phá án.”

“Anh nói là có người hận tôi nên bắt cóc con tôi à?” Lê Đông Nhất cau mày.

Theo anh biết, anh không có kẻ thù nào cả, trong kinh doanh, từ trước đến nay đều là người lừa ta gạt, trước kia anh nổi bật trong giới nhưng cũng chưa từng có chuyện như thế này, hiện giờ anh gần như tương về hưu, thì càng không thể có chuyện như vậy.

Tân Đồng đã biết tin, tuy rằng vẫn chưa xác định Nam Hợp có phải bị bắt cóc hay không, nhưng thời gian càng trôi đi, khả năng này càng lúc càng lớn.

“Tân Đồng, em đừng vội,” Lệ Đông Nhất ôm lấy Tân Đồng, “anh cam đoan sẽ mang Nam Hợp trở về bên cạnh em.”

Tuy an ủi như vậy, nhưng trong lòng Tân Đồng vẫn có cuồng phong bão táp, gần như sắp vỡ nát.

“Đáng lẽ em phải đi đón con mới đúng, nếu em đi nhất định sẽ không có chuyện này,” nước mắt Tân Đồng lau sao cũng không hết, “con còn nhỏ như vậy...” Tân Đồng càng nghĩ càng sợ, buông Lệ Đông Nhất ra, “em muốn đi tìm con.”

“Đã có người đi tìm rồi,” Lệ Đông Nhất kéo cô lại, “anh đảm bảo con sẽ không sao đâu, được chưa?”

Công an gọi điện, Từ Sâm bên kia cũng gọi điện, cho dù là bắt cóc, hiện giờ có lẽ cũng chưa đi được bao xa.

Một đêm không ngủ.

Lúc rạng sáng, Lệ Đông Nhất sờ tìm bao thuốc lá, rời khỏi Tân Đồng đi ra ban công, hút mấy điếu, dập tắt rồi ném đi.

Phòng khách im lặng, điện thoại chợt đổ chuông.

Lệ Đông Nhất bước nhanh vào phòng, điện thoại tự chuyển qua chế độ hộp thư thoại, Tân Đồng gần như nhảy từ sofa qua đó nhận máy.

“Sáng sớm nay, chúng tôi tìm được cặp sách và giày của cậu bé ở ven sông thuộc Thành Đông, bây giờ còn đang tìm kiếm chung quanh, hy vọng hai người có thể chuẩn bị tâm lý.” Bên kia dường như thở dài, gác máy.

Điện thoại trượt xuống, Tân Đồng bụm chặt miệng.

“Không đâu,” Tân Đồng lắc đầu, không dám suy nghĩ tiếp, “sẽ không đâu.”

Lệ Đông Nhất vừa định lên tiếng, Tân Đồng đã mềm nhũn ngã nhào xuống đất.

Lúc chạng vạng, Tân Đồng mở mắt ra, sự tối tăm trước mắt như tan đi, tinh thần trấn tĩnh hơn rất nhiều.

“Tĩnh rồi à?” Trong mắt Lệ Đông Nhất hằn lên vô số tơ máu, tiếng nói mềm nhẹ, dường như sợ dọa đến cô.

Vừa nghĩ, Nam Hợp, Nam Hợp của mẹ đâu? Tân Đồng ngồi bật dậy, “Nam Hợp đâu?”

Lệ Đông Nhất ngồi xuống, “Vẫn chưa tìm được, nhưng mà, con nhất định không sao, hãy tin anh.”

Đã trực vớt dưới sông mấy lần, ngoại trừ cặp sách và giày của Nam Hợp ở bờ sông thì không tìm được gì cả.

Chắc là người nọ chỉ muốn kéo dài thời gian, đánh lạc hướng điều tra của công an thôi.

Tân Đồng cụp mi, mắt cô đỏ bừng, rưng rưng nước mắt, “Em sợ, Đông Nhất, em sợ lắm.”

“Phù,” Lệ Đông Nhất sờ tóc cô, “Đông Đông, đợi Nam Hợp về là em có thể đáp ứng nguyện vọng sinh nhật của con.”

“Hửm?”

“Em có thai.” Về mặt anh có ưu buồn, cũng có vui mừng.

Tân Đồng sửng sốt.

Cô vẫn luôn nghĩ không biết khi nào mới có tin vui, đợi lâu như vậy, không ngờ ngay giờ phút quan trọng này cô lại nghe thấy nó.

“Em,” Tân Đồng cắn chặt môi, “Em nhớ Nam Hợp.”

Nguyện vọng hôm sinh nhật của anh bạn nhỏ chính là muốn có em gái, không chỉ vậy, cậu như sợ Tân Đồng quên mất nên ngày nào cũng nhắc, buổi tối đi ngủ đều áp đầu vào bụng cô nghe ngóng, bàn tay nhỏ bé kiểm tra, giống như em gái đã ở trong bụng cô rồi.

Hiện giờ cô có thể nói với cậu rồi, nhưng anh bạn nhỏ lại không ở trước mặt cô.

Cùng lúc đó, trên quốc lộ ở một nơi hẻo lánh, một chiếc xe tải chậm rãi lăn bánh.

Chiếc xe dừng lại ở một trạm xăng dầu.

Tài xế mở cửa, đi đến phía sau xe.

“Chị gái ổn chứ?”

“OK, khá ổn.” Người bên trong lên tiếng, một hồi sốt soạt, người nọ ló đầu ra.

“Cậu bé còn chưa thức à?”

“Ừ,” Cô gái trả lời, “Con nít mà, ầm ỹ một trận rồi ngủ thôi, không phải đều là như vậy sao?” Trong giọng nói dường như còn mang theo chút cứng chiều.

“Đúng, đúng,” người đàn ông gật đầu nói, “xuống xe ở đây à?”

Cô gái gật đầu, “Ừ, có lẽ người đón tôi sắp đến rồi.”

“Để tôi ẵm thằng bé xuống giúp chị.” Tài xế quyết định làm chuyện tốt thì làm cho trót.

“Được, cảm ơn anh.” Cô gái lấy tờ một trăm tệ ra, dúi vào tay của tài xế.

Xe lăn bánh, nổi lên một trận cát bay mù mịt, đội bụi bặm tan hết, người cô gái nọ đang chờ quả nhiên đã đến.

“Nó đây à?” Người đến nói giọng địa phương đặc sệt, giơ một bàn tay ra hất tóc trước trán của thằng bé lên, “Mặt mũi không tồi, nhưng hình như còn nhỏ tuổi, sợ nuôi không quen.”

“Tôi không quan tâm chuyện này, đây là bé trai, mặt mũi cũng khá, quan trọng là giá cả không cao, nếu anh không cần, tôi sẽ dẫn nó đi.”

“Cần cần chứ,” người đàn ông nói giọng địa phương nhanh chóng đưa tiền, “Đây.”

“Chỉ có điều phải dẫn nó đi càng xa càng tốt.” Cô gái không quan tâm lắm, cất tiền vào trong túi, “Được rồi, biến đi.”

“Tôi biết quy tắc mà.” Người đàn ông sáng khoái đồng ý, y hệt như một tay lão luyện.

Lời còn chưa dứt, một chiếc xe màu đen đỗ cách chỗ hai người không xa, cửa xe mở ra, năm sáu chiến sĩ công an mặc thường phục đã vọt đến, thậm chí hai người còn chưa kịp phản ứng, đã bị tra tay vào còng số 8.

“Hai người bị bắt vì có liên quan đến vụ bắt cóc, buôn bán trẻ em.”

Hai người bày ra vẻ mặt thảm thương, cô gái có chút không phục, đang muốn chống cự, bị chiến sĩ công an liếc mắt cảnh cáo bèn ngậm miệng.

“Cô chủ, ăn thêm chút nữa đi.” Cao Lệ nấu bữa sáng, món nào cũng vô cùng công phu, mùi vị đều là món trước kia Hứa Úy Nhiên thích nhất, thế nhưng Hứa Úy Nhiên gần như không động đũa.

“Con ăn không vô, dì rót ly nước cho con đi.”

Cô càng lúc càng ốm yếu, như bộ xương khô.

Một ly nước, Hứa Úy Nhiên cũng uống có một chút rồi đặt sang bên cạnh.

Cao Lệ lặng lẽ ngồi ở mép giường, vẻ mặt không thể diễn tả.

Hứa Úy Nhiên nhìn bà một cái, chậm rãi thu lại tầm mắt, “Sao vậy?”

“Cô chủ, nếu có thể đổi lấy việc cô khỏe mạnh, dù muốn mạng của dì, dì cũng sẵn lòng.”

“Dì nói gì vậy,” Hứa Ủy Nhiên khẽ xuyt một tiếng, “sau này đừng nói vậy nữa.”

“Dì biết,” Cao Lệ ừ một tiếng, đưa ly nước cho Hứa Ủy Nhiên, “uống thêm nước đi.”

Hứa Ủy Nhiên nhận lấy, “Có tiếng gõ cửa, chắc anh đến, dì ra mở đi.” Sắc mặt Hứa Ủy Nhiên có chút tươi tỉnh.

Cửa mở, dường như mang theo luồng gió lạnh lẽo, tiếng người đến cũng truyền đi thật xa.

“Cao Lệ lài ai?”

“Là tôi.”

“Bà bị bắt vì tội chủ mưu gạ bán trẻ em, xin đi cùng với chúng tôi một chuyến.”

Tiếng vỡ nát trong trẻo truyền đến, thoáng chốc biến mất như có như không.

50. Chương 50

Thời điểm bé con thứ hai nhà họ Lệ chào đời, anh Lệ ở bên ngoài chờ suốt hai tiếng rưỡi, hút hết một bao thuốc lá, đi qua đi lại trên hàng lang vô số lần, làm Tân Niên Niên và Tân Chí hoa cả mắt.

Đợi Nam Hợp tan học, lưng đeo cặp táp cùng bà nội và ông nội mới chạy đến bệnh viện thì bé con đã nhắm chặt mắt, bú no nề nằm ngủ ở bên cạnh.

Nam Hợp chạy đến, đảo mắt nhìn người lớn ở xung quanh, rồi cúi đầu nhìn bên trong tả lót của em bé, “Em gái có hai viên tròn tròn giống bánh bao ông nội hay ăn ghê.”

Nhưng viên này có hơi hồng hồng, Nam Hợp gật đầu, cơ bản xem như hài lòng.

Mọi người cười ồ lên, chỉ có Tân Đồng sau khi cười xong vẫn không quên nhắc, “Nam Hợp, không phải em gái, mà là em trai.”

Mặt Nam Hợp cứng lại, ra sức vò đầu bứt tóc, vẻ mặt vẫn không giấu được thất vọng và mất mát, cùng lúc đó Lệ Đông Nhất nghe thấy cũng có biểu cảm y hệt vậy, “Không phải con gái à.”

Sao nói là em gái mà? Nam Hợp u oán liếc nhìn ba cậu một cái.

Bé con rất chậm chước cho mẹ, quá trình sinh nở xem như thuận lợi, không làm cô quá mệt, giờ phút này Tân Đồng rất có tinh thần, nhìn thấy vẻ mặt của hai cha con, trong lòng không khỏi đồng cảm với bé con.

Nam Hợp đã nhận định cô sẽ sinh em gái từ lâu, Lệ Đông Nhất thì đã sắn sửa cả căn phòng màu hồng cùng quần áo và đồ chơi, mỗi sáng Nam Hợp đi học, đều chào một câu, trước kia là “Mẹ, đợi Nam Hợp về nha.” sau đó đổi thành, “Em gái, đợi anh về nha.”

Không tránh khỏi thất vọng, nhưng mà, Ôn Hình thành thạo bế bé con lên, nói, “Nam Hợp, em trai có thể chơi cùng với con, vui mà.”

Tuy rằng rất thích em gái nhỏ nhõng nhẽo, nhưng mà, Nam Hợp thở dài, nghe thấy lời nói của Ôn Hình, thôi em trai thì em trai vậy.

Khi Tân Đồng ở cữ xong, một tay Ôn Hình đã lo liệu đầy tháng xong xuôi.

Đồng Dao nhẹ nhàng bế bé con lên, dỗ dành bé con gọi “mẹ nuôi”.

“Nó bao nhiêu tháng tuổi hả?” Tân Đồng thở dài, “Mẹ nuôi như cậu cũng quá nóng vội rồi.”

Đồng Dao cười hì hì, “Thì giờ dạy trước, sau này gọi cũng dễ hơn.”

Tân Niên Niên nghe vậy, đi tới, tiếp nhận bé con múp míp, “Chị Đồng, dù thế nào cũng phải gọi dì út trước chứ? Chị thích thì mau mau sinh một đứa đi.”

Đồng Dao giận dỗi liếc cô một cái, “Con bé này, sinh gì mà sinh chứ?! Sang năm bảo Đồng Đồng gả cô đi cho rồi.”

Tân Niên Niên xoay người, bế cục cứng ra ngoài.

Gã thì gã, ai sợ chứ?

Đợi Tân Niên Niên ra ngoài, ý cười trên mặt Tân Đồng và Đồng Dao thu lại bớt.

“Mình nghe nói, Lệ Thịnh kết hôn.” Giọng Đồng Dao bình tĩnh.

Tân Đồng cười, “Ừm.”

Mặc dù Lệ Đông Nhất không thích liên quan gì tới chuyện vui bên nhà họ Lệ, nhưng dù sao anh cũng là chú út của Lệ Thịnh, ra mặt uống vài ly rượu, đưa quà cáp xong rồi về.

Tân Đồng không dự, lúc đó bụng cô lớn rồi, cũng bất tiện, thêm vào nhiều chuyện trước kia, cô mà đi, có lẽ không thiếu người để tâm nhắc đến.

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cần gì phải vậy chứ?

Hôm nay cũng vậy, Lệ Thịnh cũng gửi quà đến, là sáu con heo vàng, Tân Đồng nhìn mà không khỏi tặc lưỡi, hai năm lần lộn trên thường trường đã hun đúc ra Lệ Thịnh như hôm nay, khí chất giàu sang đã dần dần lộ rõ.

Nghe nói cuộc chiến tranh giành tài sản ở nhà họ Lệ, tuy rằng âm ỹ một trận, cuối cùng tâm tư Đặng Lệ kín đáo, thủ đoạn cứng rắn, địa vị của Lệ Thịnh vẫn vững vàng như cũ.

Đồng Dao thở nhẹ ra, “Ngẫm lại, cũng là mình không tốt, Lệ Thịnh, anh ấy thích hợp với cậu hơn.”

Nhờ phúc của đồng nghiệp cũ, Đồng Dao đã xem qua ảnh của vợ Lệ Thịnh, cảm nhận, đuôi lông mày hất cao, là một người đẹp, nhưng nhìn thế nào cũng thấy khí chất khá sắc bén.

Không bằng Tân Đồng đứng bên cạnh Lệ Thịnh khiến người nhìn có cảm giác thoải mái.

“Mấy lời như vậy đừng nên nói nữa.” Tân Đồng xua tay, “Anh ấy cũng đã kết hôn rồi, cậu nên nắm chắc thời gian tìm đối tượng mới là việc quan trọng.”

Tính ghen tuông của anh Lệ nhà ta càng lúc càng nghiêm trọng, ngày Lệ Thịnh kết hôn, cả ngày mặt anh nhăn nhó, Tân Đồng lúc đó đang có thai đứa con thứ hai, khổ cực bao nhiêu, mới vừa ngủ được một giấc, thức dậy lên thấy anh nghiêng đầu nhìn mình, cô sợ hết hồn.

Cô đành phải ngồi dậy, vụng về chống đỡ cơ thể để làm anh nguôi ngoai.

“Lệ Thịnh kết hôn.”

“Em biết rồi.” Tân Đồng gật đầu, nhẹ nhàng xoa lưng anh.

“Em không có gì muốn nói à?” Mắt Lệ Đông Nhất như hố sâu thăm thẳm, nhìn thẳng vào cô.

Tân Đồng bị nhìn như vậy, trong lòng lại có chút chột dạ, chỉ yếu ớt nói, “Vẫn có đủ tiền mừng chứ?”

Về mặt Lệ Đông Nhất dường như có hơi thả lỏng, ừ một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc bụng tròn láng của cô, không nói gì nữa.

Tân Đồng nghĩ mãi mới hiểu, hóa ra người này nghĩ Lệ Thịnh kết hôn, mình sẽ rất đau lòng và cảm thấy mất mát hay gì gì đó, khóe miệng cô cong lên, áp tay mình lên tay Lệ Đông Nhất.

“Em yêu anh.” Cô khẽ nói, mặt có chút nóng hổi.

Lệ Đông Nhất nhắc mạnh đầu, “Em vừa nói gì?”

Tân Đồng đưa tay che mặt, “Không nghe được thì thôi.”

“Lặp lại lần nữa đi.” Lệ Đông Nhất không buông tha.

“Em nói với bé cưng trong bụng mà.” Tân Đồng cúi đầu nhìn bụng mà không nhìn anh.

Bên này hai người lớn một đứa nhỏ dường như không được tự nhiên, Nam Hợp đã đi tới, nhảy phốc lên giường, lưu loát hôn mỗi người một cái, “Yêu ba mẹ, ngủ ngon.” Rồi hôn cái bụng của Tân Đồng, “Em gái, ngủ ngon.” Liền chui vào chăn của mình đi ngủ.

Đồng Dao liếc trộm sắc mặt cô, biết cô lại đang nghĩ đến chuyện vui gì đó, cảm thấy an ủi không ít, “Mẹ mình còn không gấp bằng cậu, ngoài đường nhiều đàn ông như vậy, không phải cuối cùng cũng sẽ tìm được người thích hợp sao?”

“Cậu vẫn tràn đầy tự tin,” Tân Đồng lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến gì đó, “trong công ty của Đông Nhất có nhiều thanh niên đẹp trai lắm, muốn mình giới thiệu giúp cậu vài người không?”

Nhìn vẻ mặt Tân Đồng rất nghiêm túc, vậy là định làm thật rồi? Đồng Dao xem chạy trời chết.

Tân Đồng cười ha ha.

Ăn tiệc giữa chừng, nhân vật chính của hôm nay cuối cùng cũng gỡ thói khóc lóc long trời lở đất ra.

Thay phiên nhau dỗ dành buổi không có kết quả, vẫn là Ôn Hình có kinh nghiệm, “Chắc đói rồi, cũng mấy tiếng rồi chưa bú mà?”

Vì thế Lệ Đông Nhất bế bé con, ôm bà xã đi vào phòng nghỉ.

Tân Đồng đủ sữa, bé con bú rất hăng say, nước mắt ngay khóe mắt còn chưa khô, đôi mắt giống hệt Lệ Đông Nhất đã cong lên.

Bên này, anh Lệ nhà ta lại uống phải một hũ dấm chua, nhưng không có cách nào khác.

Ai bảo đó là con trai của mình làm gì?

Tân Đồng chuyển bé con đã bú no nê sang tay của Lệ Đông Nhất, bé con ợ hai cái bong bóng sữa vào mặt anh rồi nheo mắt, ngủ thiếp đi.

Lệ Đông Nhất chẳng biết làm sao, hôn mạnh lên khuôn mặt tròn trịa của cậu, thì thào, “Thằng bé hư.”

Bé con giật mình, lập tức mở to đôi mắt tròn xoe ra, chân đá lung tung, đập phành phạch lên ngực của ba cậu.

Lệ Đông Nhất cười ha ha, chợt nhắc cậu cao lên, Tân Đồng bên này đang chỉnh lại quần áo, thấy vậy liền nói, “Anh đừng làm con sợ.”

Hai cánh tay nhỏ xíu của bé con lập tức gơ về phía mẹ đòi ẵm, không muốn ba ẵm nữa.

Lệ Đông Nhất sờ mũi, coi như không thấy ánh mắt lên án của cô và bé con.

“Đúng rồi, Lục Vực đến đó, em muốn gặp hay không?”

Tân Đồng đáp, “Ở đâu?” Cô bế bé con đi ra ngoài, cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở, “Anh bảo Nam Hợp ăn ít đồ lạnh thôi.”

“Anh,” Tân Đồng đứng lại, “anh về khi nào vậy? Sao không báo với em một tiếng, để em đi đón anh.”

Khóe miệng Lục Vực tràn đầy ý cười, “Vừa về thôi,” nhìn thấy đứa bé trong tay Tân Đồng, “Đây là cậu út à.”

Tân Đồng gạt đầu, đùa với bé con, “Đây là cậu hai nè, nhớ nha.”

Lục Vực mỉm cười, đưa cho Tân Đồng cái túi to, “Lúc đầu nghe nó ra đời anh đã muốn gửi về, giờ cũng trễ rồi, nhưng lần này lại đúng lúc, anh chuẩn bị quà cho cả hai đứa cháu, để hai đứa cùng chơi.”

Tân Đồng không từ chối, nhận lấy rồi để sang một bên, “Anh, anh muốn bế cháu không?”

Lục Vực căng thẳng, dưới sự chỉ dẫn của Tân Đồng, anh bế đứa bé, chỉ cảm thấy một khối mềm mại tròn tròn, rất là đáng yêu, lại càng lúc càng khẩn trương.

Nam Hợp bị bắt cóc, sau khi được cứu thoát trở về, Cao Lệ bị bắt.

Hứa Ủy Nhiên không có cách nào, vốn định nhờ Lục Vực đi cầu xin, giảng hòa xin tha thứ, thế nhưng Lục Vực khuyên nhủ một hồi, cô từ bỏ.

Sau khi Cao Lệ bị phán quyết, Hứa Ủy Nhiên đến thăm một lần.

Tất cả tài sản đứng tên Hứa Ủy Nhiên, 1/3 cho Cao Lệ, còn lại đều sang tên cho Lục Vực.

“Sau khi đi ra tù, số tiền này đủ để đi dưỡng già, sau này đi đừng làm chuyện như vậy nữa.” Hứa Ủy Nhiên nói xong, đi thẳng ra khỏi trại giam mà không một lần quay đầu lại.

Một tuần sau, Hứa Ủy Nhiên đi thăm Hứa Thuấn.

Trong phòng bệnh bày một bàn thức ăn, còn khui chai rượu nữa.

Hứa Ủy Nhiên muốn ăn với Hứa Thuấn một bữa cơm, hộ lý nào dám ngăn cản, đi ra ngoài, đợi họ ăn xong mới quay lại.

Kết quả không ngờ rằng, lúc quay lại đẩy cửa ra, Hứa Thuấn thì nằm trên giường, còn Hứa Ủy Nhiên thì gục tại bàn.

Hộ lý nghĩ hai người uống say quá, không ngờ lúc đến gần thì phát hiện cả hai không còn hơi thở.

Hộ lý luống cuống lập tức báo công an.

Hai người chết là do dùng thuốc ngủ quá liều, không cần nghĩ cũng biết đương nhiên là Hứa Ủy Nhiên làm.

Chuyện này gây xôn xao một thời gian, mặc dù Lệ Đông Nhất dùng tất cả mọi cách để áp chế, nhưng tin tức vẫn truyền ra bên ngoài.

Khi đó, Tân Đồng mới hiểu, Hứa Ủy Nhiên nhờ cô chăm sóc Lục Vực là có ý gì.

Tang lễ xong xuôi, Lục Vực lao tâm lao lực quá độ.

May mà ngày ngày, Tân Đồng ép anh ăn cơm, nói chuyện với anh, Lục Vực mới có thể gượng dậy.

Khi Tân Đồng mang thai 4 tháng, Lục Vực ra nước ngoài.

Không thể đến bệnh viện làm việc nữa, thành phố này cũng không còn lý do để anh ở lại.

Hiện giờ xem ra, mấy tháng Lục Vực sống ở nước ngoài hẳn là không tệ. Thần sắc cũng tươi tỉnh hơn nhiều, Tân Đồng cảm thấy khá yên tâm.

Bé con thối bong bóng với Lục Vực, nhếch miệng.

Tim Lục Vực nhũn ra, “Dễ thương thật.” Anh cẩn thận trả bé con cho Tân Đồng, lại không hề dời mắt đi chỗ khác.

“Anh, nếu anh quyết định định cư ở nước ngoài, thì mau chóng tìm chị dâu ngoại quốc cho em đi, sinh một đứa con lai mới là chuyện chính.” Tân Đồng nói xong, hai mắt vô cùng khao khát.

Con lai à, gien của Lục Vực không tệ, nhất định sẽ rất đẹp.

51. Chương 51

Lúc bé con thứ hai của nhà họ Lệ, Lệ Nam Tỉ, tròn ba tháng, Tân Đồng bán nhà, cả nhà dọn qua chỗ ở mới.

Nhà mới rộng hơn nhà cũ, vì sau khi Nam Hợp và Nam Tỉ lớn hơn phải có phòng riêng của mình, nên đặc biệt đổi nhà.

Phòng riêng của hai con đã được trang trí xong, nhưng bởi vì Nam Tỉ còn quá nhỏ, cho nên tạm thời chưa cần dùng đến phòng của mình.

Nam Hợp làm anh trai, gần như nhận làm hết tất cả việc vặt cho em trai.

Thay tã, tắm rửa, đưa em đi bộ tắm nắng, Nam Hợp làm vô cùng thành thạo.

Lệ Đông Nhất vui vì được nhàn rỗi, thậm chí buổi tối còn dọn luôn giường của bé Nam Tỉ qua phòng Nam Hợp, còn bản thân thì vui vẻ về phòng ôm bà xã.

Tân Đồng đương nhiên từng phản đối vài lần, nhưng sự thật chứng minh, Nam Tỉ dựa dẫm vào anh trai còn nhiều hơn cả ba mẹ.

Bởi vì anh Lệ nhà ta nhầm lẫn giới tính của con mình, nên đã mua rất nhiều vật dụng cho con gái, người xung quanh mà Tân Đồng quen cũng không ai cần dùng đến, căn cứ vào nguyên tắc không lãng phí, toàn bộ đều cho Nam Tỉ dùng.

Bình sữa màu hồng phấn, quần áo giày dép đủ màu sắc sỡ, anh bạn nhỏ Nam Tỉ mặc vào thật sự cũng không khác con gái là bao.

Chỉ có mắt của Nam Hợp là giống Tân Đồng, còn lại đều giống hệt Lệ Đông Nhất, Nam Tỉ thì trái ngược hoàn toàn, mặt mũi lại giống hệt Tân Đồng.

Hôm nay, anh bạn nhỏ Nam Tỉ mặc một bộ đồ màu hồng phấn như bình thường, được anh trai đặt vào xe đẩy đi hóng gió, phơi nắng.

Ở vườn hoa dưới lầu gặp hàng xóm mới, Nam Hợp lễ phép cúi chào.

Người hàng xóm mỉm cười rồi đáp, “Đây là em gái của con à? Dễ thương thật.”

Tính cách của Nam Hợp sớm phát triển giống hệt ba cậu, về mặt lúc nào cũng lạnh lùng, theo ánh mắt nhìn qua, tay anh bạn nhỏ Nam Tỉ đang cầm bình sữa đồ chơi, đôi mắt lạnh lợi nhìn xung quanh chiếc xe đẩy, đột nhiên nhoẻn miệng cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, Nam Hợp như trông thấy một đóa hoa đào thật lớn nở rộ trước mắt.

“Bé gái đáng yêu thật.”

“Xinh ghê, lông mi dài thật đó.”

...

Anh bạn nhỏ Nam Tỉ thích thú, ngoại trừ ánh nắng khiến cậu hơi nhúu mày nhắm mắt, đột nhiên vuốt ve chiếc bình sữa đồ chơi trong tay, rồi giơ tay về phía anh trai mình, cánh tay vừa ngẩn vừa mập cổ gắng duỗi ra.

Nam Hợp đoán chính xác có lẽ Nam Tỉ đang tiểu, thành thạo thay tã cho cậu trước mặt mọi người để cậu không bị ướt.

“A, là con trai mà.” Người hàng xóm nhìn thấy chột lên tiếng.

Lại có người chú ý đến, hùa theo, “Đúng rồi đúng rồi.”

“Sao có thể chứ?” Có người không tin, đến gần quan sát.

Lệ Nam Hợp nghiêng người, để mọi người nhìn cho rõ, trong lòng lẩm bẩm, “Đừng trách anh hai, đều là họa do ba mẹ gây ra.”

Từ nay về sau, sẽ không ai nhận nhầm nữa chứ?

Nhật kí đi siêu thị.

Gia đình bốn người đi sắm đồ, anh bạn nhỏ Lệ Nam Tỉ tỏ ra có nhiệt tình rất lớn với siêu thị, từ khi vào cửa liền khóc suốt.

Tân Đồng đẩy xe, Nam Hợp đi bên cạnh Tân Đồng, học Tân Đồng chọn đồ, xem hạn sử dụng và chất lượng sản phẩm vân vân, hai người đi đằng trước, còn lại Lệ Đông Nhất bế Nam Tỉ đi sau.

Cậu bé trong lòng cứ khóc suốt, thấy thứ gì cũng đòi lấy, người đi siêu thị đều ghé mắt nhìn, Tân Đồng và Nam Hợp cố tình đi cách họ rất xa, để anh Lệ nhà ta xấu hổ không thôi.

Nam Tỉ không biết bản thân đã nổi bật lắm rồi, còn tiếp tục phấn đấu anh hùng, múa may cánh tay thật nhanh, tiếng hu hu phát ra giống như đang vận công.

Lệ Đông Nhất hoàn toàn hết cách, giơ tay bịt mắt Nam Tỉ lại.

Không nhìn thấy hàng hóa đủ loại màu sắc rực rỡ, quả nhiên anh bạn Nam Tỉ không khóc nữa. Lệ Đông Nhất vui vẻ một hồi, cảm thấy lòng bàn tay nhầy nhụa ướt nhẹp, lấy tay ra thì thấy trong đó toàn là nước miếng.

Về mặt Nam Tỉ vô tội, đôi mắt đen lúng liếng nhìn anh, tay ba lớn quá, che luôn cả mặt của người ta... ..

Khi Nam Tỉ được ba tuổi.

Đưa Nam Tỉ đi nhà trẻ tuyệt đối là chuyện hết sức đau đầu.

Ngay cửa nhà trẻ, Nam Tỉ mới hoảng hốt ý thức được hoàn cảnh của mình, nước mắt lập tức chảy ra, khóc muồn bao nhiêu lớn liền có bấy nhiêu.

Tân Đồng không còn cách nào, đành phải ôm cậu dỗ dành, Lệ Đông Nhất cũng hết cách, lại không thể đánh cậu, cùng một cha mẹ sinh ra sao khác nhau nhiều đến thế? Nhớ lại lúc Nam Hợp đi nhà trẻ ngoan ngoãn biết bao nhiêu, trong lòng Lệ Đông Nhất thở dài, “Không thì ngày mai hăm tính?”

“Được, chúng ta về nhà, về nhà.” Tân Đồng đành gật đầu, đưa cậu bé trong lòng cho Lệ Đông Nhất, lấy khăn ra lau nước mắt cho Nam Tỉ.

“Là Nam Tỉ đúng không?” Giọng nói ngọt ngào truyền tới.

Tiếng khóc vang dội lập tức nín khe.

Ba người đồng thời nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Cô giáo bước đến, “Tôi là cô giáo của Nam Tỉ.” Ngoại trừ anh bạn nhỏ này thì tất cả đều đã vào lớp.

Tân Đồng nhủ thầm cô giáo này thật xinh đẹp, cậu bé đã không an phận giơ tay ra, “Bé, bé.”

Cô giáo nhanh nhẹn đón lấy, mỉm cười với Tân Đồng, “Cậu bé giao cho tôi, ba mẹ về thôi.”

Nam Tỉ cười nhe hàm răng trắng sáng, cô giáo xinh đẹp quá, Nam Tỉ rất thích hi hi.

[1] Văn phòng tứ bảo bao gồm: Bút lông, mực, giấy, nghiên mực.

[2] Nó là loài thực vật có hoa được phân loại trong họ Súng (Nymphaeaceae), Loài này sinh ra các hạt chứa tinh bột màu trắng, và hạt là ăn được. Các hạt ăn được của nó được sử dụng trong y học dân gian Trung Hoa, với nó thường được nấu thành canh (súp) với các thành phần khác, và người ta tin rằng nó tăng cường khả năng cường dương của đàn ông và làm chậm quá trình lão hóa.

[3] Ai binh tất thắng: quân đội bị áp bức vùng lên mà chiến đấu thì nhất định sẽ chiến thắng, câu này ngụ ý nói Lệ Thịnh tuy gầy hơn nhưng anh đang đau khổ, có thể sẽ đánh thắng Lệ Đông Nhất.

[4] Rễ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

[5], 6 Ảo thanh, ảo thị là hai trong các loại ảo giác thường gặp, là nghe thấy tiếng nói và nhìn thấy những sự vật sự việc không có thật ở hiện thực.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-muon>